

LADY PIRÁT*1

Ve službách krále

*Mireille
Calmel*

KNIŽNÍ KLUB

LADY PIRÁT*1

Ve službách krále

*Mireille
Galmel*

KNÍŽNÍ KLUB

Přeložila Miloslava Lázňovská

Copyright @ as per XO Editions, France, 2005

All rights reserved

Translation @ Miloslava Lázňovská, 2007

Copyright of the Czech edition @ Euromedia Group, k. s., 2007

ISBN 978-80-242-1789-5

1.

„Kdo jsem, matko?“

„Jsi anděl,“ odpověděla Cecily a pilně šněrovala naleštěné Maryiny boty.

Toho dne, 8. dubna 1686, přijala sedmiletá dívka toto tvrzení s pochybovačným výrazem. Stála před velkým toaletním zrcadlem, které bylo samá černá tečka a už dost opotřebované, a zkoumala otáčivým pohybem drobných boků své oblečení ze všech stran a sama sobě se nelíbila.

Zrcadlo jí ukazovalo obraz bytosti neurčitého pohlaví. Ryšavé, kučeravé vlasy byly tak špatně ostříhané, že některé prameny jí padaly na šíji nebo trčely na hlavě, zatímco jiné se houpaly kolem propadlých, pihami posetých tváří až k orlímu nosíku. Ústa byla ještě dětská a tmavý pohled zdůrazňoval jejich křehkost.

Mary se několikrát stalo, že si v dívčích šatech, které jí matka přešila ze svých vlastních už příliš opotřebovaných oděvů, připadala roztomilá. V tomto oblečení, které jí matka už několik měsíců nutila nosit, to ale nebylo moc vidět.

„Jsem dívka, nebo chlapec?“ ptala se dál.

Cecily se vesele rozesmála.

„Andělé nemají pohlaví, miláčku! Jsi malé děvčátko v chlapeckých šatech, Mary. Ale to musí zůstat naším tajemstvím. Nechtěla bys přeci, aby urozená společnost, kam máme namířeno, tvou ubohou matku znovu zavrhl.“

„Ne, matko,“ odpovědělo dítě s pochopením.

Cecily veřejně předváděla tenhle andělský zjev, který nikomu nedovoloval, aby snad odporoval jejím představám, a vždy získal všechny na její stranu. Když byla mladá, byla krásná. Kdyby její tvář nepoznamenala přetrvávající zádumčivost, která předčasně vyhloubila vrásky na její mléčně bílé pleti, mohla i přes svoji vyhublost stále budit dojem, že je krasavice.

Klekla si před Mary na podlahu pokoje, který si v malém londýnském hostinci na týden pronajaly.

„Díky tomuto tajemství vykonáme my dvě veliké věci. Věříš mi, že ano, Mary?“

Mary přikývla. Cecily se vždy dalo věřit, protože Cecily vždycky věřila tomu, o co usilovala. Věřila dokonce i svým největším omylům.

Protože si v tichu, které nastalo, musela všimnout, že její dceru přepadly jisté pochybnosti, přitáhla ji Cecily k sobě a vybídla ji, aby se posadila vedle ní na železnou postel, která kromě truhlice a rozviklaného stolu tvořila jediné zařízení celé místnosti. I když vážily jen málo, matrace ze slámy se pod nimi prohnula a opotřebovaná pokrývka se shrnula.

„Už nejsi dítě, Mary,“ řekla a tiskla ji ruce „Až doposud jsem ti mohla nabídnout jen špinavé pokoje, k večeři víc brambor než masa a záplatované

šaty. To není to, o čem jsem pro tebe snila, ale co s tím zmužu? Narodila jsem se prokletá, milé dítě. Jako stvořená k milování, ale jakým způsobem?“

Mary se k ní schoulila a kvůli příjemnému pocitu, který jí působilo teplo, potlačila unavený povzdech. Cecily si znovu, pokolikáté už, začala vylévat srdce.

Zнала tu historii už nazpaměť. Když byla menší, často společně se svou matkou plakala nad jejím neštěstím. Dnes měla Cecily pravdu. Příliš vyrostla, poznala příliš zármutku, než aby ještě mohla mít soucit. Cecily neustále kolísala mezi euforií a depresí. Mary je s ní každodenně prožívala. Teď ji ale takové extrémy popouzely.

Přece však mlčela a nechala své myšlenky toulat se v rytmu pomalého kolébání matčiných paží. Ta jí zatím líčila, stejně jako svým chvilkovým milencům, historii svého zoufalství.

John Read, mladší syn bohatého londýnského rejdaře, okouzlený krásou a půvabem Cecily, se s ní, proti vůli svých rodičů, oženil. Readovi doufali, že jejich syn uzavře sňatek, který by prospěl jejich obchodu. Cecily v jejich očích nenalezla milost. Byla jen sirotek nízkého původu, kterého přijal po smrti rodičů strýc, tehdy už letitý námořník a rybář, který neměl prostředky na to, aby jí poskytl cokoli jiného než svoji náklonnost. Protože se její manžel odvážil odporovat rodičovskému zákazu, rodiče se ho zrekli a vydělili ho.

John Read, který se tak ocitl zcela bez prostředků, se stal námořníkem, aby mohl zajistit živobytí pro svou manželku a dítě, které mu brzy dala. Narodil se jim neduživý a stejně jako Cecily ryšavý syn Mary Oliver, kterého rodina Readů odmítla přijmout.

Nicméně byli po celý jeden rok šťastní a nijak nelitovali svého bláznivého skutku. Potom loď, na kterou se John nechal najmout, odplula do Západní Indie a na moři se potopila. Cecily držela smutek. Nešťastná se uchýlila ke svému strýci, který o několik měsíců později také zemřel. Cecily se tedy pokusila proniknout k Readovým a získat si jejich náklonnost. Setkala se však jen s opovržením.

Uběhly další dva roky. Cecily získala místo pokojské a to jí umožnilo zajistit živobytí pro sebe i svého syna. Pak potkala dalšího námořníka, kterého chtěla milovat. Místo slibovaného sňatku mu porodila druhé dítě. Byla to dcera, kterou Cecily pokřtila Mary Jane. Jednoho rána odešel a už se víckrát nevrátil. Nikdo, dokonce ani kapitán lodi, na které se plavil, nevěděl, co se s ním mohlo stát.

Cecily, která odmítala uvěřit, že ji opustil; si představovala, že je mrtvý, že ho zabili lupiči. V uličkách Londýna byl totiž život běžné platidlo, protože právě sem se soustředila všechny bída Anglie a vládlo tu právo silnějšího.

Aby zapomněla, odjela Cecily se svými pány do malého městečka Hull, kde skryla svou hanbu.

Po smrti Mary Oliviera, který zemřel] za deštivé zimy na horečku, upadla Cecily do deprese, neschopná dále snášet tíhu nemilosrdného řízení osudu. I

když byli její páni chápatí a trpělí, nechala se nakonec pro nedbalost propustit. Odešla se svou dcerkou zpátky do Londýna a živořily ze skromných úspor, které měla.

Když se náhodou dozvěděla o smrti svého tchána sira Edwarda Reada, dostala nápad. Nápad, který je možná mohl obě zachránit.

Rozhodla se to vyzkoušet.

Oblékla Mary do šatů mrtvého bratra a předváděla ji tak svým milencům. Zdálo se, že všichni se nechali oklamat.

Už po dobu několika měsíců si před nimi Mary pilně procvičovala svou roli a uctivě se podřizovala pošetilosti ženy, která se ráda milovala, aby zapomněla.

Mary nechala svou matku, aby si setřela slzu, která už teď měla příchut' zvyku, a zdvořile poslouchala, když chvějícím se Hlasem pronesla:

„Je to vyřízené, že ano, Mary? Ted' budeš můj anděl. Můj anděl strážný.“

„Dokud nás smrt nerozdělí, matko,“ slíbilo dítě a z celé své duše doufalo, že bude hodné důvěry, kterou v ně matka vkládala.

Téhož odpoledne si Cecily oblékla své nejnovější šaty, které byly našťestí krásně švestkové modré, doplnila je kabátkem z černého kamelotu a odvedla Mary do blahobytného sídla v sousedství Westminsterského opatství.

Pyšná a důstojná lady Readová, u které se Cecily nechala ohlásit, je přijala chladně.

Přesto už samotná skutečnost, že svolila, aby překročily její práh, představovala pro Cecily velké vítězství. Tento pocit schovala za hlubokou a poníženou poklonu.

„Madam, zde je váš vnuk Mary Olivier. Jestli dovolíte, ráda bych si o něm s vámi promluvila v soukromí.“

„Pojďte za mnou,“ odpověděla jí odměřeně lady Readová a zanechala dítě v péči své služky Jenny.

Cecily ji těsně následovala a ocitla se v malém, přepychové salonu, kde si okamžitě uvědomila svou bídu. Spolkla svou hrdost a postavila se tváří v tvář této dámě, která byla, až po vybledlý pohled a prošedivělé vlasy dokonale stažené do přísného účesu, ponořena do hlubokého smutku.

Byla stejná jako v jejích vzpomínkách, nepřívětivá, připravená bránit se.

„Přišla jsem ještě jednou žebrotit,“ pokračovala Cecily, která pochopila, že jí nenabídnou dokonce ani židli, natož čokoládu. „Věřte, že to není kvůli mě, ale za vašeho vnuka, kterého vychovávám, jak nejlépe dovedu.“

Odpověď jí bylo ledově chladné ticho. Cecily pokračovala: „Myslela jsem si, že by vás to dítě, které je vaším tělem a krví, mohlo přesvědčit o naší bídě. Zaslouží si to, co jste odmítli nám. Sotva je užívím, i když pracuji jako pokojská a sním o tom, že mu dám výchovu, na kterou by mělo mít nárok kvůli jménu, které mu dal váš syn. Jestliže já mu ji poskytnout nemohu, tak

vy, madam, můžete. Mne odmítejte, jak se vám zlíbí, protože já ve vašich očích nejsem hodna existence, ale zachraňte dítě, snažně vás o to prosím.“

Lady Readová podrážděně odfrkla. Nedokázala odpustit téhle d'áblici, že zkazila jejího mladšího syna natolik, že se zřekl svých privilegií, raději se zničil a zahynul na moři. Přesto jí její křesťanská horlivost nedovolovala, aby odmítla tuto naléhavou prosbu, jak to před časem udělal její manžel a její starší syn. Dítě za to nemohlo. Ocitlo se v žalostném postavení a kdyby ho opustila, tížilo by ji svědomí.

„Dobře,“ řekla. „Svěťte mi dítě a já dohlédnu na jeho výchovu. Je samozřejmé, že vy se ho musíte vzdát.“

Cecily nadskočila a rázem opět našla svou hrdost.

„Vzdát se svého dítěte, madam? Za koho mě máte? Raděj zemřu, než bych je ztratila. Je vším, co mám.“

Byla upřímná. Lady Readovou, kterou určitě dráždila víc tato osoba, než to, o co žádala, to přesvědčilo.

„Budiž,“ připustila. „Bude u vás spát a dny bude trávit zde s preceptorem a učitelem šermu. Musí se chovat slušně a disciplinovaně, musí z něj být dobrý, pozorný a poslušný žák. Při nejmenším pochybení ho pošlu pryč, mluvím jasně?“

„Mluvíte, madam. Člověk může klesnout do bahna, ale dokáže z něho znovu vstát,“ prohlásila Cecily hrdě. „Mary Oliver se umí chovat a bude vám umět poděkovat za vaši dobrotu. Zbývá ještě vyřešit otázku jeho stravování. Hodně vyrostl a můj výdělek už nestačí k tišení jeho neukojitelného hladu. Mohu se omezit, vždy jsem to dělala, ale velmi se obávám, že to už nebude stačit.“

„Poskytnu vám malou rentu,“ prohlásila lady Readová, která už zamířila ke dveřím.

Cecily pochopila, že rozhovor je u konce. Ještě než otevřela dveře, přeměřila si ji její tchýně od hlavy k patě a dodala: „Vaše přítomnost je pro mne nesnesitelná. Už se sem nikdy nevracejte.“

„Nedám vám příležitost, abyste mě nenáviděla ještě víc,“ ujistila ji s hrdostí Cecily.

Její pohledy se střetly a jako první sklopila oči Cecily. Nemohla si dovolit, aby nějak ohrozila to, co právě získala.

„Ačkoliv to pro mne není lehké,“ řekla se staženým hrdlem, „budiž vám dík za to, co děláte.“

Lady Readová otevřela dveře a zavolala Jenny, aby je, Cecily i dítě, vyprovodila.

Mary se obrátila k té, která se napříště měla oficiálně stát její babičkou, a věnovala jí falešný úsměv doprovázený přehnaně úslužnou poklonou. V kuchyni jí Jenny, kterou dojalo, jak je hubená, naservírovala svačinu. Mary si usmyslela, že napříště už bude jíst jenom takhle. A byla pro to schopná jakékoli nízkosti.

Lady Readová se lehce dotkla její chlapecké kštiny a, jako kdyby tušila nějaký úskok, prostě se zeptala:

„Kdo jsi, milé dítě?“

„Jsem anděl,“ ubezpečila ji Mary Oliver s pohledem naplněným vděčností stejně jako škodolibostí.

„Snaž se jím zůstat,“ radila lady Readová.

Mary Oliver přikývla. Právě to měla v úmyslu. Přinejmenším na dobu, po kterou to bude nutné. Cecily vzala Mary za ruku a rozloučila se.

Jakmile ale zašly za roh ulice, vybuchla v nepředstíraném hněvu:

„Ta stará koza nechtěla nic jiného, než mě od tebe oddělit! Můj osud ji vůbec nezajímá! Souhlasila s tím, že se o tebe postará jen pod tou podmínkou, že tě nechám žít u ní a už tě neuvídím! Bože můj, musela jsem ji odporovat, pitvořit se a plakat! Jaká bych to byla matka, kdybych tě takhle opustila? Musí mě nenávidět tak, že si to nikdo ani neumí představit!“

„Ustoupila?“ ptala se pobaveně Mary, která si už byla jistá odpovědí.

Nikdo totiž nemohl odolat přesvědčovací schopnostem Cecily.

„Samozřejmě,“ zklidnila se. „Dosáhla jsem všeho, co jsem si přála. Od zítřka až do smrti té fúrie musíš být, Mary, andělem, ale také a především nejúslušnějším ze všech chlapců.“

„Nebojte se, matko. Budu tím vším a ještě trochu víc. Z lásky k vám.“

Netečná k pohledům kolemjdoucích, jezdců i podomních obchodníků, kteří křižovali úzké londýnské uličky, sedla si Cecily na chodníku do dřepu a s očima plnými něhy a dojetí zvedla límec kabátu své dcery.

„Pro tvoji lásku ke mně, Mary. A pro moji lásku k tobě. Protože ty jsi na tomto světě mou jedinou pýchou, mým jediným důvodem k odvaze a bez jakékoli pochyby i jediným důvodem k žití.“

A to byla nade vši pochybnost jediná pravda, kterou Cecily nijak nepřikrášlovala.

2.

Mary se nepodařilo zamilovat si lady Readovou.

I přes projevy něhy a zodpovědné pozornosti, jimiž ji stará dáma zahrnovala, zůstala cizinkou. Nepřítelem. Protože Mary zůstala jediným světem pro Cecily, byla i Cecily jediným světem pro Mary. Nebylo pro ni nic důležitějšího než vidět, jak se její matka usmívá. Tančí, tváře jí růžoví námahou a prozpěvuje si, bere ji do náručí jako nějaký nápadník.

„Holčičko, ty jsi muž mého života!“ prohlašovala Cecily ve šťastné beznaděži, jež z ní dělala úžasnou bytost, které mohla porozumět jediná Mary.

To odpoledne přijímala čerstvá vdova lady Readová jakousi dámu z velkého světa. Mary jako obvykle našla útočiště v kuchyni. Čekala na příchod svého preceptora a pochutnávala si na dortu s vanilkovou příchuť.

„Mám moc rád tvoje dorty, Jenny,“ složila služce poklonu a cpala do sebe už druhou porci.

Během několika měsíců Maryiny tváře pěkně zrůžověly a zaoblily se. Stejně tak i Cecily vypadala díky penzi, kterou jí lady Readová poskytovala, mnohem lépe. Přestěhovaly se a ačkoli stále ještě žily v hostinském pokoji, protože zařízené byty pro ně zůstávaly příliš drahé, byl tento hostinec čistý a vařila se tu dobrá jídla.

Lady Readová nechtěla, aby se Mary Oliver ukazoval, když trávil čas ve společnosti svých přítelkyň. Dítě si vštěpilo do paměti všechna ustanovení, která v domácnosti platila. Na Maryin vkus jich bylo trochu moc a některá dokonce směšná, ale zvykla si je dodržovat, protože věděla, že i ta nejmenší chybička, které by se snad dopustila, by se mohla stát záminkou k tomu, aby ji poslali pryč. Například když na ni někdo promluvil, musela sklopit oči a ruce založit za záda. Také musela velice pečlivě a potichu zavírat všechny dveře v místnostech, do kterých vstupovala nebo ze kterých vycházela.

Ale do některých místností vstupovat nesměla. Nicméně z toho mála, co viděla v kuchyni, velkém a malém salonu, vstupní hale, kuárně sira Edwarda Reada, kde dostávala hodiny, šermířském sále a jídelně, mohla usuzovat, že rodina Cecilyina manžela disponuje skutečně obrovským majetkem. Stolky, truhly, skříně a stoly byly všechny zhotovené ze vzácných druhů krásné a bohatě vyřezávaného dřeva nebo vykládané intarziemi. Na porcelánových vázách se skvěly půvabné motivy jemně zdobené zlatem. Svícny byly zhotovené z mědi nebo ze stříbra a koberce se zdály být tak hebké, že se Mary ráda zouvala, aby se po nich mohla projít.

Ráda by prozkoumala i horní poschodí tohoto domu bez zahrady, který se nacházel přímo ve středu města, protože věděla, že tam jsou ještě další pokoje, ale to nesměla.

Malý salon, kde lady Readová přijímala návštěvy, byl od kuchyně oddělen úzkou chodbičkou. Jenny díky tomu stačilo, jakmile její paní zazvonila na zvonek, aby udělala několik málo kroků a už byla v salonu. Pohrdala nařízeními a nechávala dveře otevřené, aby uslyšela zvonění i přes výbuchy bláznivého smíchu, které ji někdy přepadaly díky tomu uličníkovi Mary Oliverovi.

Měla to dítě velmi ráda a způsob, jakým se k němu její pání až dosud chovali, považovala za nespravedlivý. A Mary, aby ji ještě více obměkčila a získala ji na svou stranu, nepřestávala zdůrazňovat matčinu beznaděj, stejně jako její nesčetné kvality.

Toho dne zapomněla lady Readová zavřít dveře malého Salonu. Byla rozčilená a pobouřená dopisem, který téhož rána dostala od svého prvorozeného syna. Napsala mu, aby ho informovala o opatřeních, která učinila a která se týkala Mary Olivera.

Po smrti svého otce pokračoval Tobias Read v jeho obchodní činnosti. Dokázal ji ještě více rozšířit a ctižádostivě snil o ovládnutí obchodních aktivit anglického královského námořnictva.

Byl překvapený, zarmoucený a pobouřený rozhodnutím své matky, jak jí napsal. Domníval se, že přestala jasně uvažovat a že se za svou přílišnou šlechtetnost dočká zcela jistě zklamání, než aby se jí dostalo díků. Připojil ještě, že využije první příležitosti, aby přišel a pohovořil si s ní o celém problému.

Jenny, zaměstnaná přípravou pohoštění, byla tak soustředěná, že nevěnovala žádnou pozornost ani rozhovoru, který se odvíjel malém salonu, ani Mary která byla naopak nadšená tím, že může hovor vyslechnout. Tím spíše, že lady Readová si právě stěžovala na chování svého staršího syna.

„Tobias je prudký, zatvrzelý a zlostný, je pravým opakem svého zemřelého bratra,“ svěřovala se své návštěvnici. „Chtěla jsem, aby mi dal vnuka, ale od té doby, co ovdověl, odmítá myšlenku, že by se znovu oženil a zdůvodňuje to tím, že má ještě dost času a že miluje svoji svobodu. Jako by to bylo normální! Nechápu jeho nevázaný postoj vůči ženám. Je samozřejmě diskrétní, ale mohu snadno uhádnout, že nežije jako mnich a že se chová jako svobodný muž, ačkoliv pravidla slušnosti si žádají, aby se oženil. Myslím, že od toho smutného dobrodružství svého bratra ženám nedůvěřuje. Domnívám se, že mu neodpustil, že dal před námi přednost té poběhlci. Nemohu mu to vyčítat. Ale přesto všechno, co jsem měla v téhle situaci dělat?“

„Přesně to, co jste ve své dobrotě udělala,“ utvrzovala ji přítelkyně.

„To ubohé dítě nemá štěstí,“ povzdechla si lady Readová, „narodilo se rajdě, která je navíc líná. Chci je vytrhnout ze spárů té vypočítavé fúrie, ale na jak dlouho!“

Mary se zamračila. Cecily si nezasloužila, aby ji takhle uráželi!

„Dojedeno?“ zeptala se laskavě Jenny, která vůbec nic neslyšela, protože byla zcela ponořená do svých myšlenek.

Mary schovala svoje rozčilení a svůj hněv za úsměv, který se naučila povinně používat, a požádala o hrnek mléka.

Za několik minut se ohlásil její preceptor na hodinu zeměpisu a Mary ho následovala do studovny. Na chodbě se střetli s lady Readovou, která vyprávěla svou přítelkyni. Obě ženy pozdravily muže, pak jim popřály, aby se jim dobře pracovalo, a Mary věnovaly soucitný pohled, který v jejím srdci probudil více nenávisti než vděku.

„Jako chlapci ti lady Readová poskytne to, co na tomto světě nemůže dívka mít! Budeš dostávat hodiny od nejlepších učitelů a naučíš se i bojovat. Kdybych tohle všechno uměla, Mary, kdyby dnešní ženy měly přístup k takovému vědomostem, byla bych svobodná. Všechny bychom byly svobodné. Nenech si ujít tuhle příležitost,“ přesvědčovala ji Cecily téhož večera, když jí Mary vypověděla, proč se tolik zlobí. „Chop se toho, co ti nabízejí. A nikdy se nikdo nestane tvým pánem.“

Mary přikývla a vrátila se k lady Readové.

„Chop se toho, co ti nabízejí.“

Od tohoto okamžiku se rozhodla, že jen to už nebude stačit. Stal se z ní příkladný žák, hltač gramatiky, aritmetiky, latiny, francouzštiny, zeměpisu, astronomie se stejnou chutí jako lahodné sladkosti, které v hojné míře zanechávali v jejím dosahu.

Pastor Reeves učil Mary evangeliím a přísnošti protestantské víry. Byl na ní hodný a měl s ní trpělivost. Ale Mary se nemohla ubránit myšlence, že je tomu tak spíš proto, aby se zalíbil její babičce, štedré podporovatelce farnosti, než že by to bylo jeho přesvědčení.

Když ji nechal odříkávat desatero přikázání, dítě křížilo prsty za zády, aby tak zrušilo platnost toho, které bez výčitek porušovalo: „Nepokradeš“

Nebyla to Maryina volba, že se narodila chudá. Jestliže Cecily chudou zůstala, zavinily to hloupé zásady vyznávané bohatými a jejich odpor k nerovným sňatkům. Bylo na čase, aby své matce vrátila život, který jí vzali. Začala tedy krást: hned cukr, hned zase čokoládu, všechno, co jí přišlo pod ruku a mohlo zmizet v jejích kapsách, všechno, co při práci nechávala bezelstná Jenny na dosah a bez dozoru, jako kdyby to dělala schválně.

Brzy se v domě ohlásil Tobias Read. Jenny mu složila půvabnou poklonu.

„Sire Tobiasi,“ řekla, „jsme poctěni vaší návštěvou.“

Mary byla právě v hale a bosá. Měla za sebou první hodinu jízdy na koni a v důsledku ošklivého pádu ji bolel kotník. Když její strýc vstoupil do domu, právě si, usazená na židli, poraněný kotník masírovala.

Mary okamžitě vyskočila a s bosýma nohama se mu poklonila a pěkně ho přivítala. Tobias Read odvrátil hlavu, aby tak dal okázale najevo své pohrdání. Mary se necítila nijak dotčená. Dlouho se na tuto chvíli

připravovala. Když si od něho Jenny vzala kabát, nádherně zdobenou hůlku a klobouk, Mary ustoupila kousek stranou, aby si ho podle libosti prohlédla.

Mohlo mu být nanejvýš pětatřicet let, byl oblečený do dobře střížených šatů, které se v pase zužovaly a v ramenou rozšiřovaly. Měl černé, bystré oči, stejně černé vlasy. Byly dlouhé a nakadeřené po vzoru paruk, které se nosily u dvora. I přes jeho hezký vzhled, všimla si Mary jen jeho domýšlivosti a pýchy.

Jenny spěchala, aby ho uvedla do malého salonu, kde si lady Readová četla.

„Matko, má předrahá matko,“ sklonil se k ní v jediném projevu náklonnosti.

„Tobiasi, jsem tak ráda, že tě vidím,“ tvrdila ona a natáhla ruku, aby ji mohl políbit.

Jenny je nechala o samotě a zavřela za sebou dveře malého salonu. Mary tu zůstala stát zklamaná, že nemůže poslouchat dál.

„Nestůj tady, Mary Olivero,“ radila tichým hlasem dítěti. „Víš, jak moc nemá tvoje babička ráda, když se v době návštěv pohybuješ v její blízkosti. Pokud jde o jejího syna, věř mi, je ještě nepříjemnější, než vypadá.“

Mary poslušně sklopila hlavu, ale zůstala lelkovat v chodbě, zatímco Jenny odešla. Právě leštila měděné nádoby a nemohla se zdržovat, aby práci dokončila, než začne připravovat večeři. Jakmile se ocitla sama, přitiskla Mary, ačkoliv riskovala, že ji přistihnou, ucho na dveře, aby slyšela rozhovor tak dobře, jak to jen tloušťka dveří dovochovala. Hořela zvědavostí.

„Nechápu, jak jste mohla přistoupit na to, že přijmete toho chlapce!“ rozhořčoval se Tobias Read. „Je jasné, že s naší rodinou nemá nic společného, o nic víc než jeho matka!“

„To dítě je v jádru dobré, Tobiasi, měla jsem možnost si to ověřit. A navíc, nesmíme v tomto špatném světě zapomínat na slitování. Ačkoliv se to přičítá vaší hrdosti, nepřestávám si myslet, že kdybychom projevili Jen trochu shovívavosti v případě jisté náklonnosti, kterou projevoval váš bratr, zabránilo by mu to v tom, aby se stal námořníkem a snažil se tak vyřešit nedostatky, ve kterém se ocitli jeho blízcí. Stačilo přece už to, že ho váš otec vydědil.“

„Musíme ochraňovat jméno Readových,“ namítl Tobias. „Zapomněla jste, kdo jsem, matko? Věhlas mých lodí mi otevírá brány všech evropských dvorů a vy byste předpokládala, že se nechám pošpinit nedůstojným chováním usmrkánka, který se zbláznil do nějaké ubohé coury? Ničeho nelituji. Kromě vaší křesťanské slabosti, která se projevuje tím, že chcete chránit vdovu a sirotka. To vás ctí, matko, ale zároveň vás to činí neschopnou odhadnout neblahé důsledky, které to může mít na vaše okolí. Buďte si jistá, že při sebemenším pochybení nechám tohoto synovce, kterého mi vnucujete, bez výčitek vyhnat. A bude to jen proto, abych ochránil vaši pověst.“

„Oliver si zaslouží mou důvěru,“ rozčílila se zadýchaná lady Readová, „A ať jste čímkoli, Tobiasi, stále zůstáváte mým synem a jste mi povinován úctou.“

„Prosím vás, abyste mi odpustila, matko,“ zmírnil tón Tobias. „Nechme to být. Jste celá politá potem, to není dobré pro vaše srdce.“

Ozvalo se klepadlo na vstupních dveřích a Mary se jenom nerada vytratila. Brzy se objevila Jenny, která spěchala otevřít.

O několik minut později našel pastor Reeves, který přišel na hodinu katechismu, Mary za jejím učebním stolem, s nosem zabořeným do pasáže z Bible, kterou jí dal prostudovat. Blahopřál si k tomu, aniž by věděl, že mezi linkami hledala Mary spíše způsob, jak se pomstít Tobiasovi Readovi, než odpuštění.

Nevyprávěla Cecily o tomto nepříjemném setkání, protože nechtěla zkalit radost, kterou teď její matka znovu našla. Ale myšlenka, že příčinou neštěstí její matky jsou tato stvoření pevně přimknutá k hodnotám svého vysokého společenského postavení, jí působila až fyzickou nevolnost. Dlouho.

Sedm let Mary snášela pohrdání strýce Tobiase.

Lady Readová, která pochopila, jak moc Mary Oliver popuzuje jejího syna, to zařídila tak, že v době jeho příchodu mělo dítě vždycky vyučovací hodiny. A Mary se skutečně jejím nařízením podřizovala velice houževnatě. Jestliže to zpočátku bylo proto, aby se zavděčila své matce a lady Readové, její zvědavý duch v tom brzy našel potěšení. Hltala knihy a vyučovací látku, aniž by se nechala prosit. Rozvíjela svou zdatnost a své znalosti, nikoli ctnosti. Stále se stejnou labužnickou rozkoší kradla.

I přes to, že jí bylo 14 let, zůstala její hrud' tak plochá, takže neměla žádné potíže s tím hrát chlapce. Pokud šlo o její rozkrok, který by mohl vyvolat jisté pochybnosti, naučila ji Cecily srolovat do kalhot kousek látky tak, aby se vyplnily a vyvolaly patřičný dojem. Procvičovala se rovněž v tom, jak snížit témbř hlasu takovým způsobem, že si lidé mohli myslet, že mutuje. Tak si na to zvykla, že se to nakonec stalo přirozené.

Upustila od hodin jízdy na koni, aby vyhověla Cecily, která ji, znepokojená jejím prvním pádem, donutila, aby přísahala, že nebude znovu začínat. Jako argument jí posloužil fakt, že šlechta jezdí v kočárech a chudáci chodí pěšky a jezdci nejsou dobří k ničemu jinému, než aby se přede všemi předváděli.

Abyste se nemusela zříct i disciplíny, kterou zbožňovala, skrývala před ní Mary pečlivě fakt, že bere i lekce zápasu a šermu, kterým se věnovala se svým učitelem bojových umění.

„Větší výpad, chlapče!“ naléhal učitel, který si pohrával s Maryinou čepelí mečem, který držel na plocho.

Už víc než půl hodiny s ním Mary šermovala a zatím se jí nepodařilo ho přemoci. Potila se.

„To stačí,“ prohlásil učitel a sklonil svou zbraň.

Mary mu za to byla vděčná. Vyschlo jí v krku a přistoupila ke stolku, aby vypila sklenici vody.

„Sire Tobiasi!“ uslyšela zvolat svého učitele.

„Mistře Dumbleyi,“ pozdravil jej Tobias. Procházel chodbou a nedokázal překonat svou zvědavost, když slyšel břinkot čepelí. „Stále čilý a při síle, jak vidím. Škoda, že se musíte zabývat takovým neohrabancem,“ připojil zle a pohrdavě.

Mary sevřela pevně prsty cínový pohárek. Čekala, že ji bude její instruktor bránit. Nejen že to neudělal, ale bez obalu prohlásil:

„Vy jste byl nedostižným žákem, Tobiasi. Nejlepším v celé mé kariéře. Jak bychom to mohli srovnávat?“

„To ani nechci,“ poznamenal Tobias suše. „Talentem jsou obdařeni jen urození lidé, jak sám dobře víte. Jen klidně pokračujte.“

„Ať vás Bůh ochraňuje, Tobiasi,“ rozloučil se s ním učitel.

Mary se nepohnula. Celá zbělela hněvem. Neposkytne strýci příležitost, aby ji znovu takhle ponížil. Obrátila se, čelisti pevně sevřené a postavila se do střehu.

„Jsem připraven, pane,“ zasyčela a její pohled prozrazoval chuť zabíjet.

Mistr Dumbley se na chvíli podivil, pak pochopil, co bylo předmětem této nečekané motivace, a jako odborník usoudil, že Maryin instinkt se tím posílil. Její postoj byl naprosto správný, její zápěstí daleko pevnější než předtím.

Rozhodl se, že si ověří, co mu intuice napověděla. Také on se postavil do střehu, povýšeně se usmál a dodal:

„Rád bych tornu věřil, Olivero, ale obávám se, že Tobias Read má pravdu. Vedle toho, co byl schopen mi předvést, jste vy k politování.“

Krev popohnala Mary vpřed a veškerou silou svého hněvu narazila na čel, která se jí vysmívala.

Už to nebyla žádná hra. Muž to okamžitě pochopil. Mary, která zapomněla na to, že se mu chce zalíbit, se teď rvala bez přemýšlení a objevovala reflexy a pocity, které sotva ovládala.

„To je všechno?“ vysmíval se jí mistr Dumbley, který si ovšem myslel pravý opak.

Maryina zuřivost se zdesetinásobila a muž, jehož vháněl do úzkých meč, který nenechával ani na okamžik v klidu ten jeho a který prováděl výpady zvládané s obdivuhodným mistrovstvím, objevil nejnadanějšího žáka, s jakým se kdy setkal.

Přesto se rozhodl, že boj ukončí. Použil fintu, kterou vymyslel a zdokonalil jen před krátkým časem, obtočil hrot svého meče kolem Maryiny zbraně, která jí vyletěla z ruky, a on ji bleskurychle chytil do své levé ruky ještě dříve, než se dotkla země.

Neuběhl ani čas, který Mary potřebovala k tomu, aby si uvědomila, že je odzbrojená, a už tu byly dva meče namířené přímo na její hrud'.

Byla tak překvapená, že její hněv okamžitě opadl.

„Jak jste to k čertu udělal?“ vykřikla.

Mistr Dumpley se na ni usmál a s nepředstíraným obdivem jí odpověděl:

„Naučím vás to, Mary Olivero. Ale nejdříve se musím omluvit za to, že jsem vědomě vydráždil vaši pýchu. Předvedl jste mi to, co jsem vycítil, ale až doposud jsem si to nemohl ověřit. Jste výjimečně nadaný.“

„Víc než můj strýc?“ zeptala se Mary, která cítila, jak se v ní vzdouvá pocit vítězství.

„Mnohem víc,“ přiznal mistr Dumpley potichu.

Otočil se k ní zády a došel zavřít dveře, které nechal Tobias otevřený, když je opouštěl. V žádném případě nechtěl, aby je překvapil při tom, co chtěl ještě připojit.

„Nenávidíte ho, je to pravda?“ zeptal se jí jedním dechem.

Přikývla. Bylo by směšné lhát po tom, co se právě odehrálo

„Dobrá. Vaše důvody pro mě nejsou nijak významné. Nejdůležitější je vědět, co vás podněcuje a pohání. Od nynějška používejte svou nenávist a já z vás zakrátko udělám šermíře, který bude patřit mezi nejlepší v celé Anglii.“

„Tobias tu fintu zná?“

Mistr Dumpley se hrdě pousmál.

„Kromě vás, Olivero, ji nezná nikdo. Je to můj podpis. Žádný jiný mezi mými žáky ho není hoden tak jako vy. A protože jste můj poslední žák, naučíte se ho právě a jen vy.“

Mary mu, nadmutá poctou, kterou jí prokázal, poděkovala. Každým dnem rostl její obdiv k učiteli a každým dnem rostla její nenávist k Tobiasovi, živěna řečmi, které o něm Jenny roznášela.

Tak se dozvěděla, že nakonec získal zakázky od krále Anglie Viléma Oranžského. Během několika let se zařadil mezi nejbohatší a nejchytivější poddané Jeho Výsosti. Stejně jako jeho zákazníci, vyhledával si i on své milenky v nejvyšších aristokratických kruzích.

Obchodoval s Evropou, ale také se Západní Indií, svých úctyhodných činností využíval k tomu, aby se dostal k velikému počtu výnosných obchodů s nejrůznějším zbožím. Byla to impozantní a domýšlivá osobnost, ale pro Mary se stal symbolem toho, koho je třeba zabít, aby mohla žít.

Naopak Cecily jen zářila. Přišla o práci služebné, ale nic si z toho nedělala. Vymlouvala se na to, že už dost pracovala, aby se teď mohla nechat vydržovat. Tím spíš, že jak Mary rostla a působila radost své babičce, penze, kterou od ní dostávala, významně vzrostla.

Mary ji naučila číst a nosila jí knihy, které si tajně půjčovala v knihovně lady Readové. Pokud šlo o Cecily, ta znovu vytáhla zapomenutá klubíčka viny, aby se věnovala pletení, které jí působilo radost. Jejich večerní setkání ve společném pokoji měla každý den nádech slavnosti.

Jediné, co jí působilo smutek, byl strach z toho, jak stárne. Pravidelně se zamilovávala a pravidelně si zoufala ze svých milenců, kteří ji opouštěli v okamžiku, kdy začínala doufat, že se už konečně bude těšit jejich vážnosti. Stále snila o muži, který by se o ni staral, ale nikdo nemohl dlouho snášet její výstřední povahu. Čím větších dosáhla výsad, tím schopnější byla vyvolat skandál i kvůli tomu nejmenšímu prohřešku. Smířila se s tím a říkala si, že prožívá ta nejhezčí léta a že její dcera, vychovaná jako muž, bude umět, až se završí její učená léta, zajistit to, co potřebují k životu.

Neboť Cecily neušetřila ani penny.

Jako záminka jí posloužil fakt, že Mary, vychovávaná v přepychovém sídle lady Readové, by mohla být velice snadno znechucená jejich vlastní prostředností. Všechny peníze šly tedy na její oblečení, na jídlo a na pokoj odpovídající jejímu postavení chráněnkyně.

Mary ji uklidňovala polibkem. Dobře prospívala, získala vzdělání a nikdy by nemohla opustit matku, jejíž láska jí byla dražší než všechna pozlacená vězení.

3.

Tobias Read vystoupil ze svého kočáru, aby pyšný na to, jak je důležitý, došel na molo londýnského přístavu. U nábreží kotvilo mnoho lodí. A ačkoli bylo ještě brzy ráno, už se tu tlačilo velké množství lidí. Potkával stejně bohatě oblečených osob, jako námořníků a nuzných a rozedraných zevlounů každého věku. Sudy se kutálely hned sem, hned tam mezi dřevěnými bednami, ve kterých se přepravovala drůbež, prasata nebo sušené ryby. Vůně koření se v jemném dešti mísila s právě vyměněnou podestýlkou. Všude se pod pozorným dohledem kapitánů na loď nakládalo nebo se z nich naopak vykládalo. Ti tu všichni nonšalantně postávali s rukama opřenýma o vyřezávané s napudrovanými nosy, v kloboucích zdobených péry usazených na záplavě falešných světlých kadeří.

Královské chování Tobiase Reada je nutilo, aby ho, tak jak postupoval vpřed, uctivě zdravili. Vyhýbal se hádkám, které občas vzplály, i zloději, který přichycený při činu na útěku kličkoval mezi námořníky, zevlouny a pasažéry a hrozilo, že je porazí.

Tobias Read patřil mezi ty muže, kteří se domnívali, že svět je vydán na milost a nemilost jejich rozmarům. K mužům netečným k pojmům dobro a zlo, spravedlnost nebo nespravedlnost. Jako mnoho dalších lidí stejného společenského postavení, se domníval, že kdyby Bůh skutečně nesnášel hříchy, nestvořil by kněze, aby je odsuzovali. Stejně na tom byl i v případě mnoha dalších mravoučných pojmů, které snadno zlehčoval a přizpůsoboval si je své křesťanské víře, aby tak lépe sloužily jeho nezměrnému egu a ještě více pak neuhasitelné žízni po moci a síle.

Ted' zrovna se chystal přejímat loď. Před několika měsíci ji najal pro jednoho španělského zákazníka, od něhož se před vyplutím nedokázal dozvědět víc než cíl plavby: byl to poloostrov Yucatán v Západní Indii.

Španěl vyplouval s prázdným podpalubím, ale žádal početnou eskortu dobře vyzbrojených fregat, aby mu zajistily návrat.

„Zatraceně, co máte v úmyslu přivést? Poklad?“ žertoval Tobias Read nad náročnými požadavky svého zákazníka. Přesto je však akceptoval.

Místo odpovědi se ten muž začal potit, okamžitě se zvedl a rozloučil se. Tobias Read nenaléhal, ale jeho smysly byly ve střehu. Byl si najednou jistý, že trefil do černého. Brzy se dohodl s velitelem tohoto nevidaného doprovodu, který měl chránit jeho zákazníka, aby ho bedlivě sledoval a využil toho, na co přijde. Tobias Read nepromarnil žádnou příležitost, která mu mohla pomoci vzhůru nebo zvětšit majetek.

Nakonec došel k admirálské lodi, se kterou Španěl před dobrými dvěma hodinami přistál. Mezi námořníky, kteří stále ještě přecházeli sem a tam z paluby na nábreží a vynášeli dřevěné bedny, které se Tobiasovi zdály příliš

lehké, přešel přes můstek. Byly to tytéž bedny, které jeho zákazník před svým odjezdem o pět měsíců dříve nakládal.

„Hola, kapitáne!“ zahalekal, když svého muže zahlédl, jak uděluje příkazy jakémusi důstojníkovi.

Kapitán se otočil, ihned ho poznal a bez zaváhání k němu pokročil. Byla to přátelivá, mazaná a prostopášná osoba.

„Vítejte na palubě, můj pane,“ řekl a natáhl ruku k Tobiasovi Readovi, který ji, jako obvykle, jen nerad stiskl.

Necítil k tomuto muži žádné přátelství nebo úctu, ale musel umět předstírat, aby si pojistil jeho věrnost a důvěru.

„Kde máte svého pasažéra?“ zeptal se a dával si pozor, aby zakryl svou netrpělivost.

„Vystoupil na břeh, sotva loď přirazila.“

„Bez svých beden?“

„Jsou stejně prázdné jako při vyplutí,“ uštěpačně se usmál starý mořský vlk.

„Co to znamená?“

„To znamená, pane, že náš muž nenašel, co hledal. Ale pojd'te se mnou, bude lepší, když nezůstaneme tady, mohli by nás slyšet.“

Tobias Read přikývl a spěchal mu v patách až do kajuty Muž zavřel pečlivě dveře a vyzval Tobiase, aby se posadil do některého křesla v místnosti. Spěchal, aby otevřel láhev s hustou jantarovou tekutinou, kterou až po okraj naplnil dvě sklenice.

„Napijte se, to vás uklidní. Jsem si jistý že váš zákazník je v tuhle chvíli už namol opilý, tak vypadal zničeně. Celou zpáteční cestu strávil ve své kajutě s osmi statnými chlapíky, které si najal, aby mu zajistili bezpečnost na palubě. Ven vycházeli, jen aby se najedli nebo vykonali potřebu. Vypadalo to, že se bojí, aby nepromluvili. Nevím proč, když jsem viděl jejich výraz!“ přemítal.

„Povězte mi o tom víc,“ pobízел ho Tobias.

„Pokud na tom trváte. Ale ujist'uji vás, že není namístě litovat je. Podle mého názoru vsadil ten muž všechno na falešnou kartu nějakého pokladu a pohřbil celé své jmění, aby se pokusil najít něco, co neexistuje. Konečně,“ pokračoval a jedním douškem vyprázdnil až do dna svou sklenici, „vy jste patron. Dáte si ještě jednu?“

„Ne,“ odmítl Tobias.

Alkohol byl pančovaný a on měl veliké problémy, aby vůbec dopil první sklenku. Kapitán musel být na takový alkohol zvyklý. Dlouhé pobyty na moři ho zocelily daleko lépe než jakékoli jiné zaměstnání.

Znovu se usadil proti Tobiasovi a vyměnil svůj pohárek za láhev. Se zakloněnou hlavou si přímo z ní nalil do úst mohutný doušek. Měl způsobu hulváta, ale Tobias si na to už zvykl a toleroval mu je. Byl to nejlepší námořník a kapitán v Anglii. Na rozdíl od mnoha jiných se až doposud dokázal vyhnout útokům pirátů a korzárů. Jestli za to vděčil štěstí nebo svým

zkušenostem, to bylo pro Tobiase Reada jen málo důležité. Tento muž přispíval k pověstné spolehlivosti jeho korábů.

„Přistáli jsme na místě, které nám označil, u břehů Yucatánu,“ vysvětloval kapitán. „Požádal nás, abychom naložili na čluny zásoby a pitnou vodu na jeden týden a abychom bedny naložili na hřbet dvaceti pěti mul, které při vyplutí rozkázal také nalodit. Všechno jsme to dopravili na pevninu. Tam nás požádal, abychom na něho déle nečekali, pokud se po uplynutí této doby nevrátí. Zároveň dodal, že bude lepší, když s ním nepůjdeme dál do pralesa. To jsem také neriskoval. Jevilo se mi jako mnohem snazší postarat se o náklad až po jeho návratu,“

„Dobře jste udělal.“

„Vrátili se dva dny před uplynutím dohodnuté doby a vypadali dost špatně,“ pokračoval kapitán. „Ještě jsme byli na pevnině a připravovali zásoby sladké vody a ovoce, které jsme nechali sušit na pláži. Přivedl zpět své muly i s bednami a žádal, abychom je nalodili zpět do podpalubí. Nařídil, abychom okamžitě zdvihli kotvy, ačkoli loď ještě nedoplnila všechny zásoby, a zavřel se v kajutě, jak jsem vám už říkal. Na moři, jakmile padla tma, jsem nechal otevřít jednu po druhé ty bedny. Nebylo v nich nic. S výjimkou jediného šmejda škorpiona, který se tam schovával! Když jsme včera večer připluli, dal mi za úkol, abych je pro něho prodal.“

„A ty muly?“

„Ty jsme snědli.“

Tobias by se tornu měl zasmát a spokojit ses tím. To ovšem nedokázal. Jeho instinkt mu napovídal, že za tím vším vězí něco jiného, co kapitánovi uniklo. Rozhodl se, že to zjistí.

„Víte, kde ho můžu najít?“

„U červené lucerny! To je hostinec dvě minuty chůze odsud. Já sám jsem ho tam poslal. Myslím, že náš chlapík skončil úplně na mizině. Snažně mě prosil, abych mu donesl, co vydělám na prodeji těch beden, aby mohl zaplatit za byt a stravu. Loď, která ho má dopravit do Evropy, vyplouvá až za několik dní. Má štěstí, že s ním mám soucit, jinak by ta sumička skončila v mé kapse.“

Tobias se zvedl. Znal ten hostinec, který navštěvovali jen námořníci, poběhlíci a kapsáři. Bude lepší, když si s sebou vezme doprovod.

Poté, co kapitánovi nařídil, aby loď uvedl do pořádku, rozloučil se s ním. Kapitán ho s obdivem sledoval, jak odchází. Vždycky ctil muže, kteří to měli v hlavě pěkně srovnané.

Tobias se vrátil ke svému kočáru a udal kočímu, který nad tím ohrnul nos, adresu. Jen nerad se totiž vydával do chudých čtvrtí Londýna. Tobias Read si nechal zastavit před malou tmavou krčmou a bez otálení vstoupil dovnitř. Věděl, že v tuto hodinu tu žoldák, kterého si najal, bude. Uviděl ho, jak ve výčepu něco projednává s majitelem hostince, a ihned se k němu připojil. Muž, který ho přivítal, neměl jméno. Ztratil ho po strašlivé ráně do hlavy,

kteřá ho zbavila kusu kůže i s vlasy a po které mu na spánku zůstala hluboká jizva. Měl zemřít, ale dostal se z toho, i když za to zaplatil ztrátou identity. Pro všechny, i pro sebe samotného, se stal Mužem v černém.

Mohutný, samá vyrážka, navzdory svému handicapu bystrý a inteligentní, vstoupil náhodou do služeb Tobiasa Reada o dva měsíce dříve. Read hledal nějakého zabijáka, aby se zbavil manžela jedné své milenkyně. Začal totiž milencům překážet v jejich vzájemných pletkách.

Sám byl napaden a musel se bránit s mečem v ruce. Muž v černém zasáhl v jeho prospěch, když už se zdálo, že bude Tobias poražen, a zahnal útočníky na útěk, aniž by jim způsobil nějaké zranění. Brzy poté na něm požadoval odměnu za to, že mu zachránil život. Read nebyl žádný hlupák. Když pochopil, že to celé bylo šikovně připravené, přijal ho do svých služeb a slíbil mu mnohem víc, než v co mohl kdy Muž v černém doufat.

Muž v černém vyšel z krčmy a následoval svého pána až do kočáru. Ještě než dojeli do hostince U červené lucerny, rozrostlo se osazenstvo kočáru o další čtyři ničemy. To pro případ, že by Španěl měl stále ještě u sebe své muže a chtěl by se bránit.

Read je nechal vstoupit jako první, aby se usadili, jako by byli běžnými hosty. Nechtěl vzbuzovat velkou pozornost tím spíš, že při troše štěstí a s pomocí alkoholu mu Španěl vypoví pravdu a nenechá se ani moc prosit.

Muž v černém vešel do zakoupeného a hlučného lokálu po jeho boku. Bylo to tu cítit špínou, vínem, přepáleným tukem a ženami, které vedly prostopášný život. Všim, co si Tobias ošklivil. Přesto se prodíral mezi stoly a pravidelní hosté ho zvědavě pozorovali, protože přítomnost Muže v černém, kterého všichni londýnští ničemové dobře znali, vyvolávala úctu.

Read zahlédl Španěla, jak odevzdaně sedí u jednoho stolu nad zbytky jídla, které by on sám nedal ani psovi. Chopil se u sousedního stolu rozviklané židle a posadil se naproti němu. Muž zvedl hlavu, zapátral ve své paměti, přimhouřil oči zčervenálé kouřem a alkoholem a pak na něj namířil jen málo jistým prstem. Byl dost opilý.

„Poznávám vás,“ blábolil španělsky.

Mluvil hlasitě. Tobias pochopil, že z něj nemůže vymámit tajemství tady, aniž by se o tom celá místnost nedozvěděla. Takže vstal a prohlásil:

„Nemůžeme zůstat tady. Je to tu příliš nebezpečné. Doprovodte mě ven, mám pro vás částku, kterou jste žádal za své bedny.“ Španěl sraští čelo a pak s hlavou svěšenou dovolil Muži v černém, aby ho za zády podepřel a pomohl mu vstát.

Celou dobu, co ho vláčeli ven, se hloupě pochechtával. Read si nalevo od budovy všiml slepé uličky, která sloužila jako veřejný záchodek. Dal Muži v černém znamení, aby tam Španěla zavedl. Pak požádal jeho komplice, kteří si pospíšili a venku se k nim už přidali, aby zůstali na stráži. Bylo to nejlepší místo, kde se dalo hovořit a nebýt při tom vyrušován.

Přistoupil ke Španělovi, který se stále ještě pochechtával, vědomý si svého omylu stejně jako nevyhnutelného řízení osudu.

„Ty víš, co chceš, je to tak? Mluv,“ pronesl chladně v jeho rodném jazyce, „a já tě nechám žít.“

Španěl se stále ještě smál. Tobias jím zatřásl a potom ho udeřil.

„Zabij mě,“ odušil Španěl, „ale nemůžeš na tom nic změnit. Bez dalších klíčů je poklad mých předků nedostupný. Nedostupný, slyšíš!“ opakoval a vyražel při tom jednotlivé slabiky. Jeho dech tak zapáchal, že Tobias odvrátil hlavu.

Tobias vyčkával, usedl na bobek ke své žalostné oběti. Španěl už toho řekl moc, musel pokračovat.

„Stejně jako můj otec přede mnou i já jsem strávil celý život tím, že jsem je hledal. Ztratily se. Zmizely!“ zaječel nakonec a pokusil se vstát.

Muž v černém ho však pevně přidržel na zemi. Pak se vzdal.

„Byl to veliký poklad a jenom já vím, kde je schovaný. Slyšíš, Angličane? Jenom já!“

„A co tvoji společníci,“ ptal se Tobias, „ti, co tě doprovázeli?“

„Jsou mrtví,“ přiznal Španěl. „Všichni jsou otráveni. V hospodě, kde jsem je nechal, si museli myslet, že si jen zdřímli nad žejdlíkem.“

Znovu se zachechtal.

„Řekni mi všechno,“ zašeptal Tobias, „a já ti pomůžu najít klíče, o kterých mluvíš. Pro mocné není nic nemožné. A já jsem mocnější, než si vůbec umíš představit.“

„Jestli je to pravda,“ odušil Španěl, „tak jsi sama prozřetelnost.“

„Jen mi věř.“

Španěl pokrčil rameny.

„Jsem opilý, Angličane. Ne hloupý. Ani s mapou se tam beze mě nedostaneš,“ stál na svém.

„Máš moje slovo. Od této chvíle jsme společníci.“

Španěl ještě několik okamžiků váhal a pak ulevil svému svědomí a zbavil se velikého tajemství.

Jakmile dokončil svou zpověď, dal Tobias Read znamení Muži v černém. Ten vytáhl dýku, kterou měl za opaskem. Španěl se zachvěl.

„A slovo, které jsi mi dal, Angličane?“

„Sliby zavazují jenom ty, kteří jim věří,“ odpověděl Tobias, když mu Muž v černém probodl srdce.

Potom strhl z krku umírajícího řetízek, na kterém se houpal neobvyklý přívěsek, a podal ho Tobiasovi. Ten ho zastrčil do kapsy kabátu k nadvakrát přeložené mapě, kterou mu Španěl už předtím svěřil a na které bylo zakreslené místo, kde se poklad nacházel.

Tobias Read vyšel z uličky, kde bez jakýchkoli výčitek zanechal svoji oběť. Z toho, co se právě dozvěděl, byl rozrušený víc než kdykoli předtím. Muž v černém, který mu šel v patách, byl rovněž vzrušený. Společně se svými muži doprovodil Tobiase ke kočáru a pak se všichni ztratili ve vykřičených londýnských uličkách.

Tobias Read, vzrušený svým pohádkovým odhalením, se nechal odvézt domů, do bohaté londýnské čtvrti nedaleko královského paláce.

„Ach! Pane,“ spěchal k němu jeho sekretář, sotva překročil práh, „už jsem přestal doufat, že vás najdu. Zastihla nás hrozná zpráva. Vaše matka...“ nedokončil.

Tobias Read zesinal, znovu si nasadil klobouk, pro který už přispěchal sluha. Nepotřeboval slyšet víc. Anglická zdrženlivost uměla vyjádřit i ty nejstrašlivější věci bezvýznamnými slovy. Znovu se vydal na cestu, aby se dostavil k lůžku své matky, ale byl velmi silně rozrušený představou pohádkového pokladu a jeho tajemstvími.

* * *

„Nemůžete jít dál,“ oznámila Jenny s pláčem Mary, „vaše babička dnes v noci zemřela. Je u ní pastor Reeves.“

Mary se rozvzlykala a Jenny jí otevřela dveře.

„Ubohý, ubohý chlapče!“ dávala průchod svému soucitu a tiskla si ji na prsa.

Mary svůj smutek nepředstírala. Přesto neplakala nad lady Readovou, ale nad tím, co jejím odchodem ztratila.

Nakonec jí Jenny dovolila, aby vyšla do poschodí a navštívila pokoj své babičky. Pastor Reeves tu stále ještě byl a zapaloval kadidlo.

Návštěva Mary mu byla nepříjemná, protože věděl, jak popuzuje Tobiasa Reeda, kterého už uvědomil. Přesto neměl to srdce, aby ji vyhnal.

„Dejte mi jen malou chvilku, reverende, byla ke mně tak dobrá.“

„Pospěšte si mé dítě,“ stiskl jí soucitně rameno. „Brzy tu bude váš strýc.“

Mary přikývla, pak poklekla před ostatky lady Readové a předstírala, že se modlí.

Jakmile se ocitla sama, popadla jeden ze svíců, které hořely u zesnulé, aby zajistila svoji i Cecilynu budoucnost. Rychle otevírala každou zásuvku a prohledávala každý kus nábytku. Dávala si dobrý pozor a nezapomínala nahlas vzlykat, aby pastora Reevea nenapadlo vyrušit ji. Nastrkala si do kapes několik šperků, které našla v dóze, perlový náhrdelník a přívěsek ve tvaru salamandra obtočeného kolem smaragdu. Mary chtěla ukrást všechny šperky. Opatrnost jí v tom však zabránila. Takhle mohla nepozorovaně odejít, a odvrátit možné nebezpečí, že ji budou pronásledovat soudy.

Konečně vyšla z pokoje a okázale si utírala nos. Právě včas. Uslyšela Tobiasa Reeda, jak ve vestibulu hovoří s pastorem. Scházela dolů a plakala ještě silněji, štipala se do boku, aby jí vytryskly slzy.

Tobias na ni pohlédl bez jakékoli známky lítosti. Mary okamžitě pochopila, že se nemýlí. Jeho rozhodnutí je neodvolatelné! Sotva se pastor na základě příkazu, kterého se mu právě dostalo, vzdálil, Tobias se postavil před ní.

„Přestaňte fňukat! A chovejte se jako muž, neboť moje matka věřila, že vám může vstúpit jeho chování a poskytnout jeho vzdělání,“ prohlásil suše. „Pokud jde o mne, domnívám se, že Readové vám dali už dost, když vám poskytli jméno, které nosíte. Opusťte tento dům, synovče. A už se sem nikdy nevracejte!“

Mary se musela přemáhat, aby mu nerozbila pěstí nos. Spokojila se tím, že e skryla za svou důstojnost a pomyslela si, že je příliš mocný, aby ji za to neodsoudili. Cecily potřebovala ji i to, co ukradla. Spolkla svoji hrdost

Vznešený Tobias Read, kterému už byla znovu naprosto lhostejná, stoupal po schodech vzhůru, aby se odebral k nebožce.

Mary došla do vestibulu. Neměla už odvahu čekat na Jenny, která na příkaz pastora Reeda odešla.

Ve chvíli, když překračovala domovní práh, všimla si Tobiasova kabátu na věšáku. Rozhlédla se kolem sebe, ujistila se, že je sama a začala ho prohledávat, nadšena špatností, kterou strýci provede. Papíry tam nechala a do kapsy si strčila nějaké peníze a nefritový přívěsek s diamantem uprostřed.

Pak náležitě bouchla dveřmi a rozběhla se k hostinci, kde na ní čekala její matka, aby ji rychle přestěhovala jinam.

Stačilo, když Tobias vsunul ruku do kapsy kabátu, který si oblékal, aby zjistil, že se mu ztratil jeden z klíčů k pokladu ukradený Španělovi. Hlasitě zaklel a namísto, aby opustil sídlo lady Readové, jak se k tomu chystal, okamžitě se obrátil na podpatku a začal hledat Jenny.

V tichu, které naplnilo dům, v němž se zastavily všechny hodiny, právě spouštěla závěsy v malém salonu. Příbuzní lady Readové se měli zakrátko shromáždit a vzdát jí poslední poctu. Pastor Reeves jí nařídil, aby je uvedla právě sem.

Tobias Read se na ni hrubě rozkřikl hlasem plným hněvu.

„Víte, kde bydlí můj synovec?“

Jenny minula stupínek schůdků, na kterých krávé stála. Dříve než odpověděla, sestoupila z nich, jako kdyby ji samotná hrubost v jeho hlase mohla shodit.

„V hostinci blízko přístavu, se svou matkou.“

Málem se zeptala, proč ho to zajímá, ale zdržela se toho. Tobiase Reada si nevážila. Nikoli proto že by jí někdy způsobil nějaké trápení, ale na rozdíl od své matky měl pro služebnictvo jen opovržení, stejně jako pro celý zbytek lidstva.

„To je všechno?“ rozčlil se. „Neznáte jméno, adresu?“

„Ne, pane,“ lhal. „Vaše matka, pokoj její duši, mi o tom neřekla víc a vy znáte moji diskrétnost.“

Tobias nenaléhal a opustil místnost, rozhodnutý nalézt v pracovně své matky nějaký dokument, který by mu pomohl v jeho pátrání.

Jenny se vrátila ke své práci spokojená se skutečností, že navzdory jeho snažení, se jí podařilo odvést toho odpudivého muže od mladého Mary

Olivera, kterého měla tolik ráda. Ať už se Tobias Read hněval kvůli čemukoli, jeho synovec si nezasloužil, aby byl vyhnán takovým způsobem.

Při prohledávání matčiných věcí se Tobias málem zalknul hněvem. Dva dny před svou smrtí, v přítomnosti svého notáře, jehož podpis potvrzoval pravost, změnila svoji závět: Lady Readová odkazovala část svého majetku Mary Oliverovi a Tobiasovi svěřovala správu tohoto dědictví až do dne plnoletosti jeho synovce, a to proto, jak uváděla, aby tak zabránila jeho matce ve využívání tohoto odkazu.

Tobias Read svinul dokument a strčil ho do vnitřní kapsy své vesty.

„Nikdy!“ rozhodl a vyjádřil tak své opovržení matčiným posledním přáním. Vrátil se do vestibulu, nasadil si klobouk, popadl svou hůl s držadlem zdobeným rubínem a rychlým krokem vyšel.

Uvedl kočímu adresu a nechal se odvézt, pevně rozhodnut skončit jednou provždy s tou chamradí. Ve velice špatné náladě a bez ohlášení rozrazil dveře Cecilyina pokoje. Stačil mu jediný pohled, aby poznal, že Mary Oliver a jeho matka už zmizeli. Roztrpčený sestoupil po schodech dolů, aby se zeptal u majitele, jestli tu jeho nájemníci nenechali novou adresu. Toho velmi rozčílil zlomyslný žertík, který mu provedli, a žádal na Tobiasovi nezaplacené nocležné.

„Žalujte mě,“ vysmál se mu Tobias na odchodu a zanechal tu muže is jeho hněvem. Nastoupil do kočáru a spěchal na místo, kde se měl setkat s Mužem v černém, který právě dorazil. V několika slovech mu Read nastínil situaci.

„Najdi je,“ nařídil, „přines mi nefritové oko a zbav mě těch dvou. Nechci o nich už víckrát slyšet!“

4.

Prvním Maryiným úkolem ihned poté, co s Cecily přestěhovaly svůj jediný vak do nového pokoje, který byl mnohem skromnější a nacházel se je'i několik uliček od bývalého bydliště, bylo navštívit klenotníka v naději, že se jí podaří prodat diamant, který ukradla.

Muž šperk, malý nefritový oválek, prozkoumal a vrátil jí ho bez toho, aby se obtěžoval podívat se na něj zvětšovací sklem připevněným na koženém pásku, který mu obepínal hlavu. Jeho nález zněl jako hrana Maryiným nadějím na bohatství.

„Nemá žádnou hodnotu;“ prohlásil. „Křišťál uprostřed je dobře opracovaný, nefrit také, ale nenašel bych nikoho, kdo by to koupil jako jeden kus. Ostatně jednotlivé kameny asi také ne. Pokud jde o cenu, nemůžu vám za to dát víc než dvě nebo tři pence, a to ještě jen z čistého milosrdenství.“ Mary sebrala šperk, potěžkala ho a pak rozhodla:

„Při tak nízké ceně si ho raději nechám. A tohle?“ zeptala se a položila na pult perlový náhrdelník.

Okamžitě dodala: „Je to dárek od mé babičky. Musím se s ním, bohužel, rozloučit.“

Jestli nebyl muž úplný hlupák, nedal na sobě nic znát. Prozkoumával šperk, pak vyřkl kulatoučkou sumu, o které se Mary nepokoušela dál vyjednávat. Bylo to mnohem víc, než doufala.

Chtěla prodat i smaragdový přívěsek, ale její matka se pro něj okamžitě, jakmile ho spatřila, nadchla a pověsila si ho na krk pod záminkou, že na jeho prodej bude čas později. Mary okamžitě pochopila, co to znamená. Později znamenalo u Cecily nikdy!

Mary si unaveně oddychla, když se s potěšením zahleděla na nefrit zavěšený na krku pod košilí. Nechtěla, aby sny její matky zůstaly nevyplněné. A smrt lady Readové způsobila, že se v očích Cecily znovu zrcadlila její někdejší úzkost. „Nejsme nic, Mary! Nic než zrnko prachu a bohatí nemají rádi, když na jejich tretky usedá prach. Tak ráda bych ti byla dobrou matkou,“ naříkala a silně k sobě přitiskla Mary, která se právě vrátila.

Cecilyino zklamání z malé hodnoty diamantu se teatrálně proměňovalo v osudovou záležitost.

„Jsi matka, jakou by chtěly mít všechny dívky. Ničeho nelituj,“ povzbuzovala ji Mary a vydala se na milost jejímu přehánění.

Cecily, která vycítila podporu pro svůj výstup, pokračovala a plně se oddala chorobné sklíčenosti, která se vrátila a rázem ji ovládla:

„Chtěla jsem ti dát otce. Chtěla jsem se provdat za nějakého bohatého muže, jak to dívky dokážou. Zahrnul by nás šperky. Nikdy jsem to nedokázala, Mary. Žádný necítil takovou vášň, aby na sebe vzal také moje

trápení. Dokázala jsem upoutat jen takové muže, kteří mě sice milovali, ale k mému neštěstí nic neměli.“

„To nevadí. Vystačíme si samy dvě, maminko,“ řekla, aby ji uklidnila. Ale Mary si napříště už nebyla jistá ničím.

Po několik měsíců se bez přestání stěhovaly. Pokaždé ve chvíli, když je majitelé upozornili, že po nich budou chtít nájemné. Cecily, které se nepodařilo znovu najít práci, vypadala unaveně a smutně a Mary sledovala, jak jí šedivější vlasy a jak se jí ztrácí před očima. Její matka se už jen zřídka usmála a neustále si stěžovala na nedostatek peněz, na nedostatek elánu, na nedostatek všeho.

Mary šetřila, Jak jen mohla, aby jim peníze z prodeje náhrdelníků zajistily obživu co možná nejdéle. I ona se snažila najít si nějaké zaměstnání, které by je mohlo zachránit.

Nicméně mohla každý den sledovat, jak jejich úpadek pokračuje.

Krátce po pohřbu své matky byl Tobias Reader kvůli závěti pozván k notáři. Předstíral, že nic neví, později, když uviděl, jak notář vytahuje opis závěti ze své truhlice, rozzuřil se.

„Váš synovec nebyl zatím nalezen, ale pilně ho hledáme,“ oznámil mu poté, co podrobně prozkoumal svůj exemplář závěti. „Nepochybuji,“ pokračoval, „že budete souhlasit se všemi ustanoveními tohoto dokumentu.“

Tobias Read se spokojil s tím, že kývl hlavou, zatímco notář podle svého nejlepšího svědomí dodal:

„Rozumí se samo sebou, že pokud váš synovec zemře ještě před tím, než dosáhne plnoletosti, stanete se jako správce jeho majetku dědicem jeho podílu vy, nikoli jeho matka. Na tom lady Readová zvláště trvala.“

„To se rozumí samo sebou,“ opakoval Tobias a ze srdce mu spadl veliký kámen. Víc než kdy jindy byl teď rozhodnut toho dotěru odstranit.

Těžkosti, se kterými se jeho žoldák potýkal, když chtěl toho holobrádka popadnout za límec, pro něho teď byly ještě nesnesitelnějšími. A skutečně i přes veškerou snahu a úsilí donašečů se Muži v černém nepodařilo vysлідit ho včas. Pokaždé když se někde náhle objevil, Cecily a Mary už byly pryč.

Tobias Read se rozhodl odjet do Španělska za rodinou své oběti, aby se dozvěděl víc o bájném, skrytém pokladu. Jeho příběh se nejspíš předával z generace na generaci a Tobias nedokázal zabránit, aby si nepředstavoval, jak se poklad podle jeho přání zvětšuje. Do domu vstoupí, aby oznámil smutnou zprávu o vraždě, jejíž obětí se stal jeho zákazník. Vykreslí se jako statečný hrdina, který mu přispěchal na pomoc a útočníky, kteří ho přepadli, zahnal na útěk. Ještě předtím než vydechla naposled, se mu oběť vyzpovídala. Tobias se tak dozvěděl pravdu a rozhodl se, že podá zprávu jeho rodině.

Ani na chvíli nepochyboval, že se mu za to dostane díků. Rovněž tak zjistí, jestli stojí za to, aby se pouštěl do hledání oněch slavných a neuvěřitelných klíčů. V prvních únorových dnech vyplul do Cádizu.

Londýnská mlhavá a zrádně vlhká zima jako by každý den brala Cecily další chuť vstát, ustrojit se, budit nějakou iluzi. Mary si zoufala, když viděla, že každý její další pokus sehnat zaměstnání je neúspěšný. Ono vzdělání, které jí mělo přinést svobodu tolik drahou srdci její matky, jí nebylo k ničemu a ona odmítala prodávat svůj půvab, kterému dodávaly mužský ráz nakrátko přistřižené vlasy.

Protože peníze za prodaný náhrdelník se nečekaně rychle rozutekly, na přežití jim už nezbylo nic. Mary začala žebrot, krást a prohledávala odpadky z hostinců stejně jako ostatní chudáci, jejichž neblahé zrození poznamenalo celou jejich existenci.

Během několika měsíců se Cecily proměnila v kostru. Už vstávala, jenom když se stěhovaly, a nechávala nájemce, aby si své peníze vybírali na tom, co z ní zbylo. Mary velice roztrpčilo, když to zjistila.

Když jednou vstoupila do pokoje poté, co bez cíle a bez důvodu bloudila uličkami a stejně jako Cecily se ptala sama sebe, jestli je pro ni na světě místo, přistihla nájemce, jak si právě natahuje kalhoty potřísněné odpornými skvrnami. Neřekl ani slůvko omluvy, prošel kolem ní a zmizel.

Cecily si přetáhla pokrývku znovu přes prsa a celá průsvitná se usmála na svou dceru.

„Ty už jsi tady, miláčku! Jak je dnes ráno v Londýně?“ zeptala se, jako kdyby to, co se právě přihodilo, nebylo skutečné a nemělo žádný význam. Mary spolkla slzy, které jí vyhrkly nad tím úpadkem, a způsobem tak klidným, jak jen to šlo, jí začala popisovat první příznaky jara.

Nazítí, poháněná náhlým nápadem a bez přemýšlení, co tím může získat, vstala Mary za svítání. Nechala Cecily spát a vydala se napříč Londýnem do chrámu, kde působil pastor Reeves. Od smrti lady Readové ho neviděla.

Předtím než s ním mohla promluvit, musela počkat, až doslouží mši. Když se chrám vyprázdnil, přistoupila k oltáři, chudobu vepsanou ve tváři. Pastor Reeves sraštil obočí, když ji, i přes její vyzáblost a otřesný zevnějšek, bez potíží poznal.

„Ale, milý chlapče, vypadáte skutečně zuboženě!“ poznamenal s účastí.

„Běda, milý reverende. Díky dobrotě a lásce své babičky jsem získal základy pro lepší budoucnost. Ale nic z toho, v co doufala, se nestalo. Je to tak, že jsem přišel žebrot o vaši milost: neměl byste práci, kterou byste mi svěřil?“

Pastor se na chvíli zamyslel a pak zcela nezáludně prohlásil:

„Notář lady Readové vás nechal hledat, stejně jako pan Tobias. Nepochybně oba ze stejných důvodů. Jsem si jist, že lady Readová vám před svým odchodem ve své nekonečné dobrotě něco odkázala. Nenapadlo vás se na ně obrátit místo toho, abyste utíkal? Jestli jste k tomu ovšem neměl dobrý důvod,“ poznamenal náhle s podezřením.

„Žádný, pane. Hned zítra za nimi zajdu!“ odpověděla Mary s úsměvem od ucha k uchu.

Drahá, drahá lady Readová, myslela si, když se řítila uličkami. Její mysl byla tak lehká, že měla strach, aby se nevznesla jako na křídlech větru, který ji štípal do tváří.

Muž v černém bez obtíží vstoupil do Cecilyina pokoje. Dveře nebyly zamčené. Už dva dny hlídkoval v okolí. Tentokrát bude jeho pán spokojený.

Neslyšně zastrčil závoru, pak se přiblížil k lůžku, aby překvapil matku i syna. Zůstal nehybně stát před baldachýnem, jehož závěsy byly stále ještě spuštěné. Dolehl k němu zvuk pravidelného oddychování. Přestože do pokoje už pronikal proud denního světla, jeho obyvatelé ještě spali.

Natáhl ruku, rozhrnul plátno a okamžitě zaklel. Mary Oliver zmizel! Ptal se, jak se to mohlo stát, a pak si vzpomněl, že za úsvitu přestal být ostražitý, když ho před krčmou rozčílil nějaký tulák a odvedl jeho pozornost.

„Dobrá,“ řekl si. „Matka promluví.“

Posadil se na postel a její jemná tvář ho překvapila, stejně jako jakýsi neklid, který se ho zmocnil, když ji uviděl tak opuštěnou. Zahnal ten pocit a probudil Cecily surovým polibkem na tvář.

Otevřela oči, usmála se a protáhla se jako kotě. Prohlížela si muže, který se nad ní skláněl, a namísto, aby ji vylekal, jak by měl, radostně zavrkala a ovinula své natažené paže kolem jeho svalnatého krku. I přes jeho jizvu a léta, která ho poznamenala, ho bez zaváhání poznala.

„Dobrý den, lásko,“ řekla a ocitla se někde mezi skutečností, která znamenala její konec, a snem tak vzdáleným, který se vynořil ve vzpomínkách, aby ji ošálil.

Muž v černém si pomyslel, že je blázen, a rozhodl se, že toho využije.

Nechal se přitáhnout k ústům, která doufala v polibek, jehož chuť mu připomněla zvláštní pocit, jako by ta ústa už dávno znal a celý nesvůj se od ní odtáhl.

„Věděla jsem, že se mi vrátíš,“ šeptala Cecily. „Tak dlouho už na tebe čekám, Tome.“

„Kde je Mary Oliver?“ zeptal se muž, který se nechtěl nechat ovládnout tím podivným pocitem, který mu svíral žaludek, jako kdyby se mu jeho jedna část chtěla oddat, jako kdyby tato slova nacházela odezvu v jeho vyhaslé paměti.

„Mary?“ podivila se Cecily a natáhla ruku ke druhému polštáři. „Nevím. Asi mi shání něco k snídani. Jako ty dřív. Vzpomínáš si, Tome?“

Přikývl, lhář. Ne, nevzpomínal si. Nevzpomínal si na nic. Jednoho chladného únorového rána se narodil s touhle bolesti v hlavě, se silnou a hlubokou chutí zabíjet pokaždé, když zkusil rozluštit to tajemství.

„Kde je nefritový medailon?“ zeptal se hrubě, aby zahnal špatné účinky toho sladkého pocitu, který ho vyváděl z rovnováhy.

„Proč? Nemá žádnou cenu, to přece víš, Tome.“

Cecily chtěla jen jedno, nenechat uprchnout svůj sen.

„To se mylíš,“ prohlásil muž. „Ten medailon je klíčem k pohádkovému pokladu. Musím ho dostat. Řekni mi, kde je ukrytý, a vaše těžkosti skončí.“

Cecilyiny oči se rozzářily.

„Mary ho nikdy nesundává. Ach, Tome, počkáme tu společně, ty a já, jako kdysi. Vzpomínáš si, vid’? Pojd’,“ zachvěla se a znovu ho k sobě přitáhla.

Muž v černém objal hrud', která se mu nabízela, pak zvedl své ruce až ke krku, aby ho polaskal. Cecily se mu odevzdala. Najednou byla šťastná.

Bylo pro ni jen málo důležité, co je sen a co skutečnost. Právě znovu nalezla Toma, Maryina otce, toho muže, kterého tolik milovala. Ani když už se jí nedostával dech, neuvědomila si, že Muž v černém ji právě vraždí.

Od Temže protékající blízko hostince stoupal ostrý zápach, který štípal v krku. Jakýsi žebrák se tu klátil opřený o svítlnu s pusou otevřenou a ukazoval pár černých zubů. Mručel a snažil se odehnat psa, který se mu pokoušel ukrást jeho jídlo. Mary se mu vyhnula.

„Tohle už nikdy,“ pomyslela si a blahověčila lady Readové. Nevěděla, jak velké dobrodíní jí mohla prokázat, ale bude to dost, aby se Cecily znovu vrátila barva naděje.

Vybíhala schody po čtyřech a vyhnula se nájemci, který se hádal se svou ženou vzadu za lokálem.

„Cecily!“ volala radostně, když otvírala dveře dokořán.

Cecily neodpovídala. Klidně spala.

Mary mechanicky otočila klíčem v zámku a pak ji začala budit. Obličej jí pokryla jemnými a zvuknými polibky. Cecily se ale nepohnula. Maryino srdce se rozbušilo tak silně, že se zdálo, že jí snad rozrazí hrud'. „Maminko,“ pronesla naléhavě, i když věděla, že je to zbytečné.

Pocítila prudkou bolest, která hrozila tím, že jí rozdrtí vnitřnosti.

Mary chtěla plakat, ale slzy nepřicházely, dusily ji a zůstávaly v jejím sevřeném žaludku. Cecily měla na tváři blažený výraz. Nevzpomínala si, že by ho u ní někdy viděla. „Můžeme být nešťastní ze štěstí těch, které milujeme?“ říkala často.

Mary dovolila té úvaze, aby ji zcela naplnila a konejšila tak a potlačovala svou bolest, přijímala nepřijatelné. Smrt Cecily tak slušela! Ne, smrt ji neuvedla ve zmatek. A přesto všechno v jejím nitru nutilo Mary křičet.

Rozhodla se, že překoná všechnu skleslost, která ji náhle a naprosto ovládla. Zvedla se, posbírala asi deset svíček, které tvořily všechny jejich

zásoby, a zapálila je, aby pomocí jejich světla přivedla svou mrtvou matku zpátky k životu. Pak, když jí složila paže na prsou, jak to udělal pastor Reeves lady Readové, natáhla se vedle ní na lůžko, aby u ní držela stráž.

Později se rozhodla, že jí sundá smaragdový přívěsek, který Cecily nikdy nechtěla prodat, dokonce i když jim bylo nejhůř, pod záminkou, že je to připomínka jejího vítězství nad manželovou rodinou.

Když se Mary sklonila k Cecilyinu krku, aby přívěsek sundala, zjistila, že jsou na něm tmavé stopy. Udiveně je prozkoumala zblízka. Jakmile se ujistila, že jsou to pohmožděnin, které na krku zanechal stisk prstů, rychle se celá zkoprnělá vztyčila.

Zdálo se jí to neskutečné, nepochopitelné. Kdo by ji mohl chtít uškrtit? Z jakého důvodu? Cecily byla dobrota Sama. Znovu vzala do ruky svíčku, přiblížila plamen k podezřelým stopám a riskovala při tom, že jemné stříbrné vlasy by mohly vzplát. Musela se smířit s pravdou: Cecily prostě a jednoduše někdo uškrtil!

Zničená a vyčerpaná Mary políbila milované čelo tak, jak jí to Cecily často dělala, opřela se o zvalené polštáře a bloudila pohledem po studené a pochmurné místnosti, po rozviklaném a opotřebovaném nábytku.

Nechápala to Ne. Nechápala!

Nedávalo to smysl. Tím spíš, že nic neukradli, protože přívěsek měla Cecily stále ještě na krku. Vrah ho musel určitě vidět, když se nad svou oběť sklonil. Tak kde je tedy pravda?

Ty otázky byly nesnesitelné. Měla chuť křičet. Musela jednat, nenechat se zlomit, nezhroutit se, jak se to příliš často stávalo její matce. Mary se rychle sklonila pod postel, vytáhla odtamtud malou truhlici, která se pod opotřebovanou matrací dělila o místo se šváby a pavouky. Otevřela ji, postavila na malý stolek a naplnila ji těmi několik málo věcmi jako pokaždé, když musely s Cecily utíkat.

Právě ji zavřela, když se pohnula klika, v panice se instinktivně přitiskla ke zdi. Z druhé strany zabručel nájemcův hlas:

„To už je podruhé, madam Readová! Vráťím se za hodinu a budete mi muset zaplatit, jinak...“

Větu nedokončil a Mary slyšela, jak svým těžkým krokem dupe dolů po schodech.

Zůstávat dál s Cecily by bylo bláznovství. Neměla prostředky ani na to, aby své matce dopřála pohřeb.

„Hřbitovy nejsou k ničemu jinému, Mary, než aby rychleji pohřbily duši v zapomnění srdcí. To spíš namaluj hvězdu na nebesa, aby mě doprovázela na věčnosti. A já tak nad tebou budu vždycky bdít, ať se ocitneš kdekoli,“ doporučovala jí Cecily.

Tehdy si nepředstavovala, že ji opustí takhle! Mary ze sebe znovu setřásla tíseň, políbila studenou tvář své matky, zašeptala chvějící se slohem do hedvábných kadeří, které byly stále ještě jako z hedvábí, a pak bez ohlédnutí přeskočila zábradlí v okně. Hodila své zavazadlo dolů a z prvního

poschodí seskočila do slepé uličky. Probudila několik psů a koček, které se s rámusem rozběhly.

Dlouho bloudila ulicemi kolem břehů Temže, kde na sebe prostě pokřikovali kejklíři a rybáři.

Cítila jen bolest, hrůzu a beznaděj.

„Je to nespravedlivé,“ myslela si, „nespravedlivé, že se to stalo zrovna dneska, když jsem mamince přinášela tak dobrou zprávu. Nechtěla, abych se na pastora Reedse obrátila už dřív, protože nevěřila v náklonnost lady Readové. Možná, že by se to všechno nestalo a Cecily, teď zaopatřená, by se smála po jejím boku a ona by jí podala ruku, aby jí ve stáří byla oporou. Nedařilo se jí vyhnat z mysli obraz pokojné tváře matky, která jako kdyby se podvolila, jako kdyby byla spoluviníkem útočníka a našla ve smrti poslední únik před svým neštěstím. Tahle možnost jí působila bolest.

Špičkou střevice nakopla kamínek, v břicho jí kručelo hladem. Hned zítra se půjde přihlásit o své dědictví. Cecily by nechtěla, aby o ně přišla. Příliš se kvůli němu ponížila. Mary sevřela smaragdový přívěsek, který měla zavěšený na krku společně s nefritovým okem jako poklad. Duše Cecily se do něj zapsala navždycky.

V tu chvíli netoužila po ničem jiném než po samotě. Vkradla se pod most, přitáhla si plášť újeji, trochu se zachvívala zimou a nechala se unášet pohybem lodí. Viděla odtud na londýnský přístav.

Svůj pocit viny přenesla na Tobiase Reada, když v sobě znovu objevila nenávisť, která se jí zmocnila vždy, když na něj pomyslela. Patřilo mu mnoho z těch lodí. Mohl je snadno zachránit, když jeho matka zemřela, mohl pokračovat v jejím díle. Ale on ji tehdy raději vyhnal. Jak mohla vědět, že změnil názor do té míry, že ji nechal hledat, aby se s ní podělil o dědictví?

Najednou to bylo naprosto jasné. Tak jasné, že Mary vyrazila výkřik a její pěst vylétla vzhůru. A co když jí Tobias Read nebyl v patách proto, aby ji zaopatřil? Co když to bylo naopak proto, aby se jí zbavil?

„Ach! Můj Bože, to ne!“ zasténala.

Tobias Read!

Nemohl to být nikdo jiný! To on byl vrahem její matky!

Mary se rozhodla, že opustí Londýn co možná nejrychleji, protože teď se cítila ohrožená. Kam jít? Co dělat?

Lodi plující sem a tam ji inspirovaly. Najde si práci plavčíka. Dařilo se jí klamat svět kolem sebe po dlouhá léta a neuměla si představit, že by nosila něco jiného než kalhoty. Nemohla riskovat a objevit se na některé z lodí, které patřily jejímu strýci. Zdálo se jí, že Dover je přístavní město, do kterého se dostane nejrychleji. Vzdá se dědictví, které bylo příčinou jejího neštěstí, a hned zítra se vydá na cestu, aby na ně zapomněla.

5.

Mary přišla do Doveru o týden později. Byla vyčerpaná z toho, jak vlekla své trápení po bahnitých cestách. Déšť, který padal bez přestání již celé tři dny, stékal po jejich tvářích jako slzy, které si ona zakázala prolévat.

V přístavu posbírala tu i tam nějakou tu skývu chleba a pak se soustředila na sledování pohybu dalších neduživců, kteří dotírali na cestující s tím, že jim poskytnou nějakou drobnou službu. Zdálo se to být snadné, a tak se bez dalšího otálení rozhodla zkusit své štěstí, aby přečkala dobu, než se jí podaří najít plavidlo, na které se nalodí.

Ale kostelní zvony už zvonily poledne a jí se zatím nepodařilo sehnat nic, čím by ztišila kručení ve svém žaludku. Musela poznat, jak je nezkušená. Na to, o čem se domnívala, že může získat každý, vůbec nestačila. Jedinci, kteří na to byli zvyklí, byli rychlejší, bystřejší, úspěšnější než ona.

Už se chtěla vzdát, tak bylo její zklamání veliké, když zahlédla, že se blíží další kočár. „Poslední,“ řekla si. „Jestli se mi to nepodaří, půjdu si něco k jídlu vyžebrot.“

Vydala veškerou svou energii, běžela tak, až ztrácela dech, aby předběhla ostatní. Těsně předtím, než koně zastavili na nábřeží, přeskočila provazy a lana přidržující lodní schůdky, loktem odstrčila vyčouhlého výrostka, který už vydělal víc, než bylo třeba, a vydobyla si svou první příležitost.

Kočí otevřel dvířka v okamžiku, kdy se Mary ocitla přímo před mužem, který z nich vystupoval. Ale nebylo to ani trochu tak, jak doufala. Aby se jí pomstil, podrazil jí její rival nohy a ona se Jak dloubá, tak široká natáhla do blátivé kaluže. S rukama nataženýma vpřed, aby zmírnila svůj pád, postříkala všechno ve své blízkosti, dokonce i dokonalé šaty urozeného pána, který zrudnul vztekem.

„Blázne bláznivý!“ vykřikl francouzsky a svou dobře *padnoucí* botou uštědřil Mary pěkný kopanec do boku.

Mary sedící uprostřed kaluže s tváří celou umazanou stékajícím blátem drmolila ponížené omluvy ve stejném jazyce. Vyčouhlý výrostek, který ovládl smích rychleji než jeho kamarádi, okamžitě nabídl své služby a Mary viděla, jak urozený pán, pobouřený Její nešikovností, odchází po jeho boku.

Právě chtěla zkroušeně zmizet, když si všimla dopisu, ležícího v blátě. Shýbla se pro něj a bezděčně volala na svou oběť jménem, které bylo na dopise napsáno, aby mu ho odevzdala.

„Pane! Pane de La Partelière, počkejte!“

„Dejte ten dopis mně, mladý muži!“ požádal ji ženský hlas.

Se zadnicí stále ještě přilepenou v blátě, musela se Mary otočit a zvednout hlavu, aby na schůdku kočáru uviděla elegantní dámu. Vypadala na to, že její žalostná pozice ji stejně pobavila, jako dojala.

„Omlouvám se, madam,“ litovala Mary, „ušpinila jsem ho stejně jako svršky vašeho manžela.“

„Vy mluvíte francouzsky?“ podivila se a za svou rukou v rukavičce schovávala smích.

„A také čtu,“ přiznávala se Mary, která doufala, že tak odůvodní své naléhání.

„Jděte a vyčistěte si šaty,“ rozhodně pronesla dáma, která odmítala převzít dopis zašpiněný blátem, „a přineste mi ten list domů, až uschne. Jak se jmenujete? Kolik je vám let?“

„Mary Oliver, madam, a je mi 18 let,“ lhala.

„Tedy dobrá, Mary Oliver, setkáme se později,“ ubezpečila ji její dobrodinka a udala jí svou adresu a své jméno. „A co se týče toho pána, ničeho se neobávejte. To není můj manžel, ale můj osobní sekretář. A pokud je tak nevrlý je to proto, že jsem ho právě propustila!“

Mary nečekala, až se čahoun vrátí, a zmizela. Přijížděly další kočáry a upoutaly pozornost ostatních. A pokud to, jak byla špinavá, přitahovalo víc opovržlivých než soucitných pohledů, nevěnovala jim pražádnou pozornost, protože hledala to nejklidnější místo na nábřeží.

Laskavost této paní de Mortefontaine z ní smývala její zármutek lépe, než dešť posledních dní. Drhla ze sebe špínu v temných vlnách průlivu La Manche a jektala zuby v ostrém větru.

„Nějaká měšťka by z toho umřela!“ myslela si a najednou byla pyšná na pevnou stavbu svého těla. Přinejhorším nastydne. Udělá všechno, jen aby nepromeškala svou příležitost u madam de Mortefontaine. Jakmile pronikavý vítr od severu trochu osušil mokré šaty, které se jí lepily na promrzlou kůži, utíkala, aby se zahřála. Na rohu každé ulice kontrolovala směr cesty na svém náčrtku. Nakonec dorazila k nádhernému sídlu své ochránkyně a se jménem, které si přivlastnila a které bylo jejím jediným zavazadlem.

Otevřela jí služka s roztomilým obličejem, prohlédla si ji, a pak ustoupila stranou, aby mohla vstoupit.

„Madam vás očekává,“ řekla a uvedla ji do malého salonku.

„Jste mnohem hezčí než jako černoch!“ prohlásila Emma de Mortefontaine, když k ní natahovala ruku.

Mary na ni vtiskla dvorný polibek, jak si to osvojila s učitelem dobrých mravů lady Readové. Na Emmině tváři se objevil okouzlený výraz.

Nicméně hned vzápětí zvolala:

„Můj Bože, jste úplně promrzlý!“

Když zahlédla mokré šaty a zastřený Maryin pohled, zatáhla Emma de Mortefontaine za šňůru a objevila se služka.

„Amando, odveďte tohoto mladého muže do přípravný a půjčte mu nějaký oblek pro služebnictvo. Než se převlékne, připravte mu čokoládu. Jděte, Mary Oliver,“ nařídila s náznakem výčitky v hlase. „Se zápallem plic, byste mi nebyl k ničemu.“

Mary uposlechla. Opravdu se necítila nijak zvlášť dobře.

„Jak jste se mohl, probůh, takhle promočit?“ divila se Amanda, když ho vedla chodbami. „Dneska přece nepršelo.“

„Nějaký nešika do mne strčil, když jsem stál na molu,“ lhala Mary. „Mám pro vás jednu radu, Amando, počkejte, až přijde léto a teprve pak se vykoupejte,“ dodala s humorem, který mladá žena okamžitě ocenila.

„Nechám vás,“ opáčila Amanda a podávala jí slíbené svršky. „Možná to bude trochu velké, ale o to pohodlnější. Přijďte, až budete hotový. Kromě čokolády vám přichystám i sklenku kořalky, to vás vzpruží.“

O čtvrt hodiny později, se Mary, díky péči Amandy, která vytáhla z pece paštičky, znovu objevila s rozjasněnou tváří před Emmou de Mortefontaine. Ta ji vyzvala, aby se posadila a nabídla si kousek dortu a čokoládu.

„A teď mi vysvětlíte, co může tak dobře vychovaný chlapec pohledávat na nábreží?“ zeptala se Emina laskavě.

Mary jí vyprávěla o svém dětství zavrženého chlapečka, o smutných životních podmínkách své matky, o její náhlé smrti a o svých nesnázích a zármutku. Nezmínila se ale o hbitosti svých prstů při drobných krádežích, stejně jako o jmeně Readových, se kterými už nechtěla být spojována, aby se nevystavovala riziku, že ji znovu naleznou.

Emma dopila svůj šálek čokolády a klidně se zeptala:

„Chcete pro mě pracovat? Dokonale byste mohl nahradit mého osobního tajemníka.“

Dříve než jí mohla Mary odpovědět, upřela na ní Emma mámivý pohled a dodala:

„Dvě koruny. Navíc byt a strava. Přijímáte?“

Bylo to víc, než si Mary dokázala třeba jen představit.

„Jste můj zachránce, madam,“ odpověděla s vděčností. „Věřte, že se budu snažit oplatit vám důvěru, kterou mě vyznamenáváte.“

„Nepochybuji o tom. Mary Olivero. Jsem si jistá, že pro to máte všechny předpoklady.“ Emma de Mortefontaine se zabořila ještě hlouběji do pohodlného opěradla křesla potaženého smaragdově zeleným sametem. Mary bez škodolibosti spočinula dlouze pohledem na jejích dokonalých rysech. Tato žena byla zcela jistě tou nejpříjemnější a nejhezčí osobou, se kterou jí bylo dáno se setkat. Její velké, zelené oči ve tvaru mandlí lemované zlatými řasami podtrhovaly dokonalost její pleti. Její krásná ústa ve tvaru srdce, umístěná jako růžové poupě pod jemným nosíkem, a ovál její tváře by nadchly štětec Leonarda da Vinci. Co se týkalo její hezky zaoblené postavy, byla stejně křehká jako vyvinutá.

„Teď je na mě, abych vám řekla něco o sobě, můj milý,“ prohlásila. Mariin zkoumavý pohled ji nijak nevyvedl z míry. „Protože se stanete mým důvěrníkem v obchodních záležitostech, musím vám objasnit své aktivity!“

„Umím být diskrétní, madam,“ ujistila ji Mary, zatímco Emma ji půvabným gestem ruky vyzvala, aby dojedla koláč. Mary zaplavila nová vlna uznání. V pohledu Emmy de Mortefontaine se neobjevila žádná blahosklonnost ani milosrdenství. Spíše skutečný zájem a neukojitelná

zvědavost, které se jen obtížně spojovaly s představou, jakou si Mary vytvořila o příslušnících buržoazie. Snad se, ostatně ke svému štěstí, mýma. v této lidskosti zůstávalo něco přirozeného. Jak ráda by byla, kdyby Cecily ještě žila a mohla to posoudit.

„Jsem vdova,“ oznámila Emma a přitom si prostředníčkem a ukazováčkem pravé ruky pohrávala se snubním prstenem, který ještě zůstal na jejím prstě. „Můj manžel patřil mezi nejbohatší rejdaře v této zemi.“

Tobias Read byl také rejdař, znal snad Emmu? Mary se rozhodla, že bude velmi ostražitá, ať se stane cokoli. Emma; která neměla potuchy, jak to Mary znepokojilo, pokračovala:

„Pokračuji v práci svého manžela, samozřejmě nikoli přímo, neboť, to musím přiznat, lodi nemám příliš v lásce. O mé zájmy se stará zdatný správce, protože konkurence v tomto oboru je velmi tvrdá.“

Mary se oddychla.

„Já osobně dávám přednost záležitostem dvora. Od té doby, co byl náš milovaný katolický král Jakub II. Stuart svržen z trůnu tím zrádcem Vilémem Oranžským, svým protestantským zetěm, nemine den, aby se stoupenci jednoho nespikli proti stoupencům toho druhého. Miluji intriky. Je to bezpochyby vada, ale domnívám se, že žena by bez svého smyslu pro tajnosti, nebyla skutečnou ženou. Ty jí často umožňují, aby stoupala výš ve společnosti, která jí, bohužel, nabízí jen nejisté postavení. Jasně řečeno, můj milý, ráda naslouchám některým tajnostem, objevuji je a přechovávám. Zajišťuji mi pak naprostou vážnost a beztrestnost. Zapamatujte si to, chlapče. Lidská svoboda má právě tuto cenu. Neboť na tomto špatném světě je respektováno pouze to, co budí strach.“

„Budu si to pamatovat,“ přisvědčila Mary.

„Vaším úkolem bude především psát dopisy, které vám budu diktovat. Některé se vám budou zdát podivné, dokonce nepochopitelné. Příčinou toho je kód, který musím v případě některých sdělení používat, abych se vystříhala indiskrétnosti. Nevěnujte tomu žádnou pozornost a mé neobvyklé diktáty zapisujte přesně slovo od slova.“

Mary přikývla, připravená bez zaváhání sloužit této prozřetelné dámě, která ukončila svou promluvu následujícím důvěrným sdělením.

„Také přijímám hodně návštěv. Mé velice urozené přítelkyně budou nadšené vaší přítomností a já vás poprosím, abyste je potěšil a vylíčil jim svůj příběh. Nehleďte v tom nic opovrženíhodného ani mravně závadného. Tyto dámy se rády dojmají nad chudobou, kterou si vůbec neumějí představit a odvracejí hlavu, když se s ní setkají na ulici. Ráda je dráždím a trochu překračuji jejich pravidla slušného chování tím, že jim ukazuji na skutečnou povahu naší společnosti falešných zdání. Já sama vás mohu pochopit, a proto v mém chování k vám nenaleznete žádný falešný soucit.“

Emma vstala. Z tabatěrky položené na malém mramorovém stolku vzala štipec tabáku a nacpala jím tenkou karneolovou dýmku, kterou zapálila křesadlem, a pak pokračovala:

„Víte, můj milý, nebyla jsem vždycky urozenou a váženou Emmou de Mortefontaine. Narodila jsem se služce a pastorovi a byly tu všechny důvody k tomu, abych zemřela. Přežívala jsem v hanbě, abych vyrostla, živila jsem se blátem. Až do chvíle, kdy po mně jistý Francouz, monsieur de Mortefontaine zatoužil natolik, že se se mnou oženil a vymyslel si pro mne irskou rodinu.“

Emma si poposedla v křesle a pokračovala:

„Můj manžel, aby dodal důvěryhodnosti mému jménu, zakoupil tituly a majetek jedné rodiny z hrabství Cork. Její jedna linie vymřela. Nemyslete si, Mary Olivere, že vzestup byl plodem nějakého výjimečného štěstí. Za mou nápadnou krásou, která vzrušuje tolik mých nápadníků, se skrývá neúprosná vůle. Dnes by mě nic nemohlo připravit o mé postavení a donutit mě, abych se vrátila tam, odkud jsem přišla. A kdokoli mi zkržlí cestu s cílem dostat mě zpátky tam, odkud jsem vzešla, tomu se nemilosrdně pomstím.“

„Beru to na vědomí, madam,“ ujistila ji Mary s nepředstíraným obdivem.

Emma de Mortefontaine zjemnila zabarvení svého hlasu. „Možná mě považujete za příliš upovídanou, když takhle mluvím a sotva se známe a máte pravdu. Jestliže se odvažuji už při našem prvním setkání odhalit vám svou povahu, je to proto, abyste si uvědomil, jak vysokou míru oddanosti od vás očekávám. Líbíte se mi, Mary Olivere, protože můj instinkt mi napovídá, že jste schopen moje pohnutky nejen pochopit, ale zároveň jim i sloužit. Mýlím se?“

„Ne, madam. Rozkažte a já vás poslechnu. Budu se učit z vašeho příkladu a hledat na tomto světě místo, které je mi předurčeno.“

Emma vstala, aby naznačila, že rozhovor je u konce.

„Amanda vás odvede do vašeho pokoje. Je v sousedství jejího. Obědvat a večeret budete se mnou, samozřejmě nikoli tehdy, když mě navštíví mí nápadníci. Neurážte se kvůli jejich přítomnosti. Naučíte se, že láska je součástí společenských her, které tornu, kdo zná jejich pravidla, nabízejí mnohé zdroje uspokojení. Musím se vydat ke dvoru. Uvidíme se později.“

Mary přikývla a opustila místnost, aby vyhledala Amandu.

Služebná, která byla jen o málo starší než Mary, ji ráda doprovodila do přístěnku, aby jí mohla ukázat pokoj určený pro osobního sekretáře madam de Mortefontaine.

„Z jakého důvodu byl ten předcházející propuštěn?“ zeptala se Mary.

Amanda pokrčila rameny a zvonivě se zasmála.

„Byl příliš přísný, aby se madam mohl líbit. Udělal tu chybu, že jí vyčetl, jak lehkomyšlně se chová, i když tomu ještě není ani rok, co ovdověla.“

„A co si o tom myslíte vy?“

Amanda se zatvářila roztomile, její pohled zjiňnul a pohupovala se v bocích s rukama propletenýma za zády.

„Myslím, že madam si může dělat, co se jí zlíbí od chvíle, co má prostředky, aby zaštlá tipec všem nactiutřačům. Pokud jde o mě, mám za souseda raději vás, než toho smutného pána, který se bez ustání staral o její pověst a její chování.“

„Chápu,“ odtušila Mary.

Amandě se Mary ve své mužské podobě velice líbila. Bude s ní muset jednat opatrně a dávat najevo jistý a rozhodný odstup. „Nu,“ pomyslela si, „každé zaměstnání má i nepříjemné stránky. Kdyby mi tohle nemělo přinést žádná jiná nepříjemná překvapení, budu zakrátko nejspokojenější na světě a Cecily na mě bude hrdá.“

„Kolik let je madam?“ zeptala se Mary ještě Amandy, když ji vyprovázela ke dveřím svého malého bytu.

„Přesně 20 a mně 17. Myslím, že my, vy a já, jsme asi tak stejně staří.“

„To bude jistě dobrý důvod, abychom byli ve službě přáteli,“ ujistila ji Mary ještě dřív, než za rozpustilým úsměvem děvčete zavřela dveře.

Mary klesla na matrace, několika přemety je vyzkoušela, jak to vždycky ráda dělala, a pak, nadšená svým štěstím, si prošla svůj nový svět.

Místnost byla zařízená hezky, ačkoli střídmě. Za paravánem potaženým bavlněnou látkou byla umývárna. Z okna otevírajícího se ve výši krovu mohla vidět doverský přístav a přímo pod oknem park, který obklopoval sídlo Emmy de Mortefontaine, bránu, která uzavírala alej a vpravo i malý domek vrátného George, se kterým ji Amanda seznámila.

Včetně Mary tu teď byli tři lidé, kteří sloužili každodenním potřebám Emmy de Mortefontaine.

Hned nazítří poslali Mary ke krejčímu a začala se u své paní učit zcela jiným věcem, než jaké jí poskytla výchova u lady Readové.

6.

O dva týdny později byla už Mary k nepoznání. Náležitě živená, pečlivě upravená a oblečená, vypadala dobře. Její jedinou starostí bylo zjištění, že nový způsob života dával vyniknout jejím ženským přednostem. Měla veliké štěstí, že byla obdařena jen velice malým poprsím, které se snažila schovat pod široký pruh plátna, kterým obtáčela i nefritové oko, jež stále nosila, společně se smaragdovým salamandrem své matky, zavěšený na krku jako válečnou kořist.

Slíbila si, že je bude nosit navždy, jeden jako připomínku toho, čemu z nenávisť a znechucení utekla, a druhý na památku své matky.

Emma de Mortefontaine se jí líbila každým dnem více a více, i když některé rysy její povahy ji vyváděly z míry. Jeden z jejích nápadníků ji vyprovokoval k cynické reakci a Mary byla upřímně udivená, když objevila tak velikou krutost a tak hrozivý chlad v rozhovoru, při kterém je indiskrétně zastihla. Emma de Mortefontaine, to byly dvě osoby. Ale mohla jí to vyčítat? Vždyť ona sama, na rozdíl od toho, co Cecily kdysi tvrdila, nebyla žádný anděl.

Emma jí podle svých nálad, chutí a potřeb světovala mnoho úkolů. Mary se s nimi vyrovnávala v naprosté diskrétnosti a loajalitě a jak plynuly dny, podléhala stále víc šarmu své paní.

Líbila se jí a Mary musela přiznat, že je to vzájemné. A že to není docela normální. To co bylo pro Emmu, která objevovala Mary pod rysy mladého muže, pochopitelné, to bylo pro Mary naprosto nepředstavitelné. Mary se tomu bránila a skrývala přitažlivost, která ji zneklidňovala, pod masku přátelské náklonnosti. Dokonce pod masku přehnané vděčnosti.

„Mí milenci mě nudí,“ světila jí Emma jednoho odpoledne, když se jakýsi její ctitel rozloučil. „Jsou vychovaní a pozorní, ale zcela určitě spouštějí kalhoty a svlékají košile příliš rychle a milují s právě tak malou představivostí, jakou používají ve své kuchyni. Mary Olivero, chcete, abych vám řekla, co jim opravdu nejčastěji vyčítám? To, že jsou... příliš angličtí.“

„Proč je v tom případě milujete?“ zeptala se Mary.

„Protože vy neprojevujete žádný zájem o to milovat se se mnou místo nich,“ odpověděla Emma stroze Mary, která tím byla zaskočena.

„Já jsem také Angličan,“ bránila se a doufala, že tak zamaskuje své vlastní city.

Podlehnout Emmě, to by znamenalo prozradit jí, že je žena a že jí lhala. Možná ji ztratit. A to Mary vůbec nechtěla. Našla v tomto způsobu života zalíbení. V malé sumě, kterou dostávala za svou práci, v potěšení, které z toho uměla vytěžit, i v pocitu sounáležitosti, která ji spojovala s Emmou de Mortefontaine k velké lítosti Amandy, jež doufala, že z Mary udělá svého snoubence.

„Jste jiný než ostatní, Mary Olivero. A víte to stejně dobře jako já,“ prohlásila Emma. „Je ve vás nějaký druh neutuchající revolty. Nikoli ve vašem chování, to ne, ale ve způsobu, jakým se díváte do dálky, jako kdybyste hledal možnost, jak od všeho utéci. Takže to vypadá, že nejste připoutaný k ničemu. A v tom se mi podobáte. Díky tomu se mi líbíte víc než ti napudrovaní panáci v parukách, kteří dosahují vyvrcholení stejně, jako pijí čokoládu. Ženy potřebují, aby se s nimi trochu špatně nakládalo. Aby jim muži předstírali, že je ignorují. Získají si tak jejich zájem, který je vhání do situace, ve které se mohou mužům oddat, aniž by zakoušely pocit viny. Zkrátka, ať s nimi muži jednají, jako by to byly děvky, ale nesmějí přitom zapomínat, že jsou to dámy. Jestlipak si takto počínáte při svých výbojích, Mary Olivero?“ zeptala se a položila pěstěnou ruku na stehno svého osobního sekretáře.

Mary se s bušícím srdcem odvážila zvednout tu ruku ke svým rtům.

„Běda,“ lhala, „už jsem vám to řekl, i já jsem Angličan. Potřebuji čas, abych se odvážil tam, kde se jiní derou.“

„Znám vás lépe, než se znáte vy sám. Ten den přijde a bude takový; jak si ho představuji já,“ prohlásila Emma s pohledem naplněným chťicem a úsměvem šelmy. „Vždycky dostanu, to co chci, můj milý, je to jen otázka času.“

„Tak nechte na mě, abych ho zvolil, madam,“ poprosila Mary a vydala se směrem ke dveřím, „teď musím poslat váš list.“

„Jen jděte, zlý chlapče,“ bavila se Emma, která předstírala, že se hněvá, jistá si tím, že dříve nebo později za ní její osobní sekretář přijde sám. „A nezapomeňte, že za chvíli se musíte naprosto odevzdat mým přítelkyním.“

A skutečně to byla věc. Okamžitě, jakmile se dámy objevily v přízemí, které rozkvetlo jejich róbami, a roztomile se usadily na pohovkách v malém salonu, rozehrály hru pomrkávání a smyslně našpuhlených rtů, aby ho co nejvíce zaujaly.

„Zůstaňte s námi, Mary Olivero!“ prosila lady Ruthefortová a nakláněla svou mohutnou hrud' nad šálek čokolády.

„Ach ano, jste tak zábavný!“ přetrumfla ji lady Beckamová, která se bez zábran cpala už třetím kouskem citronového dortu.

Všechny se dojímalý nad ubohým příbuzným, kterého jim Emma představila. Ta pečlivě sledovala hru a způsobům těchto dam urozeného původu nezůstávala nic dlužná. Nechávala se jimi dlouho inspirovat, aby působila lépe a zakryla nedostatky ve výchově a vzdělání. I když její manžel hned od jejich první společně strávené chvíle usiloval o to, aby to napravil, stále měla četné mezery, které jí šikovná mimika pomáhala skrývat. Literární nebo společenské salony byly pro Emmu de Mortefontaine pouze záminkou pro posílení vlivu. A Mary zažívala jistý pocit hrdosti a zároveň jí lichotila role, kterou na nich hrála.

„Vyprávějte nám svůj příběh,“ prosila lady Beckamová.

„Ale ten už přece znáte nazpaměť, mé dámy.“

„Já nikoli,“ naléhala lady Bedfordová. „Právě jsem do Doveru přijela.“

„Žila v Manchesteru,“ šeptla paní de Mortefontaine Mary do ucha, „její manžel nás nedávno opustil. Její sestřenice, lady Beckamová, ji po pohřbu pozvala sem.“

„Co si to šeptáte, drahouškové?“ lady Ruthefortová předstírala, že se zlobí. „Není dost na tom, že jste ho objevila jako první, ještě ho od nás chcete poslat pryč?“

„Má drahá Carry, naopak jsem ho upozorňovala, že váš zájem je opravdový;“

„Uvolněte mi místo mezi vámi,“ požádala je Mary, „člověk se snáz svěřuje, když cítí, že je utěšován.“

Jejich spodničky se rozestoupily a Mary uprostřed dam, které jí visely na rtech, znovu prožívala smutný příběh svého dětství a díky své nemalé představivosti vždycky nalezla zcela nový detail, který připojila, aby se roztřáslý nebo rozplakaly.

Odpoledne uběhlo velice rychle. Kromě toho, co jim vypravovala Mary, mluvily také o válce, která sužovala Evropu, o slavném Jeanu Bartovi z francouzského námořnictva, který; ačkoli byl nepřítel, naplňoval jejich sny. Také Četly a komentovaly několik Shakespearových básní, Emma ho obdivovala, a pomluvily několik dam, které se nově objevily u dvora krále Viléma.

Na hodinách v salonu odbilo šest.

Dámy se zvedly a postupně se začaly loučit, s duší polaskanou cizoložnými představami, jejichž tajným předmětem se zcela jistě stala Mary stejně jako francouzský korzár, se vracely ke svým manželům.

Paní de Mortefontaine vsunula svou paži pod paži svého osobního sekretáře. Přitáhla ho blíž k blahodárnému ohni krbu a rozplývala se nadšením.

„Ach, Mary Olivere! Kdybyste vůči mně projevila jen desetinu něžností z těch, kterých jste podle mínění těchto dam schopna, byla bych uspokojená!“

„To bych musel být obdařen představivostí, kterou nemám,“ opáčila Mary, znepokojená poněkud malátným pohledem, který ji pálil až v duši.

Emma propukla ve zvonivý smích, který rozptýlil Maryin nepokoj.

„Ale jděte! Lžete stejně snadno jako nějaký bankéř, můj milý!“

Mary se tahleta šibalská hra, kterou Emma hrála, aby ji svedla, líbila. Rozhodla se, že toho využije, aby nezhadila sama sebe.

„Ach! Tak vy jste si toho všimla?“ zatvářila se roztomile a předstírala skleslost dětí přistižených při lži.

„Proboha, přestaňte, nebo, a to vám přísahám, zapomenou na své dobré vychování a sama vás povalím na tenhle divan!“ pohrozila jí Emma s výrazem šelmy.

Mary věřila, že by byla schopná zajít tak daleko okamžitě. Vyděšená při té představě jí připomněla:

„Za malou chvíli se bude podávat večeře. Dovolte mi, abych se na okamžik vzdálil, než se k vám znovu připojím.“

„Další vytáčka, Mary Olivero! Dobře, ještě dnes večer, já budu pít, vy tolik ne...!“

„Ještě dnes večer, madam, se musíte spokojit s andělem.“

„Nenávidím vás, Mary Olivero.“

„Jsem tím polichocen!“ odpověděla Mary.

Pospíchala, aby opustila dům, prošla se po okolí a vdechovala plnými doušky jaro, které se už ohlašovalo. Mary cítila radost Takovou radost pociťovala jen velmi zřídka. Život po boku Emmy byl příjemnější a lepší, než by si kdy pomyslela.

Večeře byla tak anglická, jak to jen šlo Pani de Mortefontaine si nedovolila popichovat svého osobního sekretáře víc, než zcela jemně Amanda je pilně obsluhovala, aniž by nějak zvlášť skrývala svoji slabost pro Mary Olivera a roztrpčení, které zažívá nad tím, že cítí, jak má ke své paní blízko. Nedařilo se jí to ozelet.

Emma de Mortefontaine zavedla rozhovor na válku Augšpurské ligy, která vyčerpávala Evropu už od května 1689.

Mary se o to zcela sobecky nestarala. Byla dost mazaná, aby se jí zatím dařilo unikat verbířům, kteří procházeli ulicemi anglických vesnic i měst. Věděla to základní, aby o tom mohla diskutovat s Emmou de Mortefontaine i s těmi, kteří se s ní stýkali. Snažila se sdílet s Emmou její kladný vztah ke svrženému králi Jakubu II, jenž uprchl do Francie ke svému bratranci Ludvíku XIV., který ho i s jeho dvorem hostil v Saint-Germain-en-Laye.

Emma de Mortefontaine přesto trvala na tom, aby se Mary do tohoto problému ponořila a začala se o něj zajímat:

„Politické záležitosti jsou tím, co dává mužům důvod, aby přemýšleli, konali a probudili svou představivost. To v korupci se odráží podoba světa. To nemůžeme ignorovat, Mary Olivero. Neznám nikoho, kdo v tomto století nesní o moci, slávě a vznešenosti. Pochopit to, přijmout a zocelit se v této škole je jediným a jedinečným prostředkem k přežití. Ať jste se zrodil kdekoli.“

„Ale existují přece i vzdělaní a nezištní lidé,“ namítla Mary.

Emma se rozesmála.

„Možná šílenci a blázni. Žádného u nich nenajdete mezi mocnými tohoto světa. Čím je podle vás tahle válka? Konfliktem zájmů, stejně jako všechny války před ní i všechny války, které teprve přijdou. Francie vznesla územní požadavky? Císařství, Švédsko a některá německá knížata se spojila v koalici. A Vilém Oranžský, ten zrádce, se obával možného spojení Francie a svého předchůdce. Připojilo se Španělsko ke koalici? Francie mu vyhlásila válku a poskytla tak Anglii záminku k vyřizování vlastních účtů.“

Do války jsme vstoupili jenom proto, abychom zabránili návratu Jakuba II., Mary Olivera. Nikoli proto, že on je katolík a jeho nástupce protestant, ale proto, že v sázce je království. Se vším, co království představuje – moc, privilegia a hmotné statky“

„Tak proč se nepřidáte na stranu krále Viléma?“ podivila se Mary.

„Proč? Protože to není můj zájem, to je vše. Nemám žádné nutné předpoklady k tomu, abych se stala královnou Anglie, takže nedávám svůj talent do služeb dobra nebo spravedlnosti, ale do služeb zisku!“

„Cože?“ zeptala se Mary, kterou tato žena, jež byla tak mladá a přesto tak bystrá při rozhodování o svém vlastním osudu, stále více zajímala.

Emma de Mortefontaine si položila prst na jemná ústa a vstala.

„Tajemství, můj milý. Možná vám je prozradím. Až vy mi prozradíte to své. Teď je čas jít spát, když se nebudeme milovat.“

Pooděšla od stolu, nedbala na pomocnou ruku, kterou jí nabízela Amanda, a s lehkým potáčením došla až ke schodišti. Emma de Mortefontaine to před chvílí předpověděla: rozpálená alkoholem, měla zchmuřenou duši. Ale její duch zůstal jasný a soustředěný natolik, aby mohla správně použít své argumenty a dovést Mary Olivera na cesty, které pro něj vytýčila.

O týden později překvapila paní de Mortefontaine Mary velmi slušivým slavnostním oblekem, který jí nechala ušít u nejlepšího krejčího ve městě.

„Dnes večer mě doprovodíte do divadla, příteli! Hrají *Tita Andronika*.“

Mary cítila, jak se v ní vzdouvá poslední zbytek nevěry.

„Jsem šťasten, ale nebude nevhodné, když se takto objevím po vašem boku?“

„A z jakého důvodu?“ bavila se Emma. „Nikdo vás nezná. Představím vás tak, jak jsem to vždy dělala. Pojd'te, je to rozkaz.“

Mary nemohla odmítnout.

Hbitě se chopila šatů a vydala se po schodech, aby se oblékla. Při převlékání myslela na Cecily, která tak ráda chodila do divadla. Znovu nalezla svou lehkost. V její osobě to bude tak trochu i její matka, která bude nadšená. I když služba u Emmy byla dobrým lékem na zármutek, nemohla se ubránit, aby často nemyslela na Cecily S myšlenkou na Cecily se často vracel i strach z Tobiase, byl velký a rozumem nezdůvodnitelný. Její nenávisť se teď změnila. Brzy ten strach od sebe odehnala a připomínala si jen smích a polibky své matky, aby zmírila bolest z její ztráty. Tak ráda by se s ní dělila o tento život, který jí nakonec štěstěna nabídla.

Večer byl velmi příjemný. Emma dlouze hovořila s jistým plukovníkem Titem a využívala při tom všechn svůj šarm. Mary si slíbila, že se jí jen z čisté zvědavosti zeptá na důvod takového chování, protože silně pochybovala, že by ho chtěla zařadit mezi své obdivovatele. Ten muž byl až odpudivě ošklivý.

Hra měla úspěch a dojala ji víc, než by věřila. Dokonce tak moc, že byla mezi prvními, kteří začali nadšeně aplaudovat. Nad pohoštěním, které se podávalo pod lampiony, se sešla zdejší šlechta. Až nevkusná nádhera jí připomněla, že šlechtici jsou ti, mezi kterými se Mary cítí jako cizinec. I když jak se ukázalo, uvěřit iluzi bylo až neuvěřitelně snadné.

Na zpáteční cestě jí Emma poučila, že plukovník Titus patří mezi vyzvědače krále Jakuba II. ve Francii. Měla důvody k tomu, aby se domnívala, že slouží dvěma stranám, a umírala touhou ověřit si to.

„Proč?“ zeptala se Mary. „Není to nebezpečné?“

Emma si mohla znovu zažertovat.

„Co je, můj milý, na tomto světě víc vzrušujícího než zakázané a nebezpečné?“

Mary měla chuť odpovědět „láska“, tak jak to tvrdívala Cecily, ale neudělala to, aby neposkytla Emmě de Mortefontaine argument, kterým by ji mohla později trápit.

Vrátný George, který vykonával i práci kočího a zahradníka, je vysadil u paty vnějšího schodiště a odejel, aby schoval kočár a odvedl koně do stáje. Emma, *která* právě komentovala některé dramatické pasáže divadelního kusu, se opřela do dveří a obrátila se na Mary, aby vyslechla její úsudek. Sotva vstoupila do haly, zakopla o nějakou překážku a už už padala. Mary ji zachytila za paži, zatímco Emma se obrátila k překážce a překvapením slabě vykřikla.

Na podlaze ležela Amanda.

7.

Emma poklekla vedle ní.

„Omráčili ji. Jděte pro George Máme návštěvu.“

„A vy?“ dělala si starosti Mary.

Emma zvedla svou sukni a ukázala zdobenou dýku zastrčenou za podvazkem. Mary se už víc neptala. Bylo jasné, že její paní se umí i bránit. Odběhla a našla George ve stáji. Dvěma slovy mu vylíčila situaci a oba dva společně spěchali k domu.

George zvedl Amandu do náručí a odnesl ji do pracovny své paní. Nejdříve se ujistil, že tu nikdo není.

„Zůstaňte u ní, dokud nepřijde k sobě,“ radil své velitelce „Pan Oliver a já pudeme prohledat zbytek domu.“

Emma přikývla a zavřela za nimi dveře. George jí dal znamení a Mary ho následovala. Nejdříve zamířil do přípravné, kdesi vzal pistoli a nabil ji.

„Opatrnosti není nikdy nazbyt.“

S pistolí v ruce a s Mary v patách, vystoupil po schodišti.

Dům byl tichý. Postupovali místnost po místnosti a nikde nenašli ani nejmenší nepořádek. Všechny tretky staly na svých místech, stejně jako stříbrné náčiní. Vypadalo to, že ten, kdo napadl Amandu, neměl na nic čas.

„Možná ho vyrušil náš příjezd?“ navrhla Mary.

George s její hypotézou souhlasil.

Přesto byli ještě opatrnější. Byli právě v druhém poschodí, když se jim zdálo, že slyší klapnout vstupní dveře.

George přistoupil k oknu, které vedlo do hlavní aleje. Noc byla jasná. Otevřel okno a zakřičel „Stůj!“ ještě dříve, než zamířil a vystřelil z pistole. Minul. Silueta, která se schovávala ve stínu, proběhla bez problémů branou a ztratila se v tmavé ulici.

„Dokončeme prohlídku a pojďme uklidnit dámy,“ rozhodl George poté, co vyřkl nadávku hodnou vozky.

V Emmině pracovně zatím přišla Amanda uložená na divanu k vědomí a seděla tu se skleničkou likéru v ruce.

„Utekl,“ přiznal George.

„Vím,“ odpověděla chladně Emma, která sledovala vývoj událostí oknem své pracovny.

Závěsy ještě zůstaly roztažené.

„Od zítřka nech okolí domu hlídat.“

George přikývl. Než vyšel, chytila ho Emma za paži.

„Najdi ho. Nemusí mluvit,“ šeptla.

Mary to nemohla neslyšet a musela si říct, že George má zcela určitě ještě jiné povinnosti než jen ty, se kterými ji seznámili, a že Emma má víc

věcí, které musí skrývat, než by se zdálo. Poháněná zvědavostí přistoupila k Amandě a okamžitě se jí začala vyptávat.

„I přesto, že mi madam doporučila, abych na vás nečekala, rozhodla jsem se dokončit nějaké zašívání, protože jsem se s tím zpozdlila. Ale usnula jsem ve svém křesle s nosem zabořeným do práce. Vzbudily mě rány na dveře a já jsem naráz vyskočila, protože jsem se styděla, že jsem zaspala. „Otevřete, otevřete!“ prosil nějaký hlas. „Stalo se neštěstí! Veliké neštěstí!“ Neměla jsem žádné podezření a spěchala jsem otevřít. Byla jsem si jistá, že někdo z vás se zranil, nebo ještě něco horšího,“ připojila kvůli Emmě. „Neměla jsem žádné podezření. Ach, kdybych ho jen měla, madam! Sotva jsem otevřela dveře, nějaký muž do mě strčil. Chvilku jsem se bránila a dál už nic nevím.“

„Nikdy předtím jsi ho neviděla?“

„Ne, madam, měl spíš tmavé vlasy, byl silně cítit a mluvil hlubokým hlasem, ale víc vám nedokážu povědět.“

„To nic. Teď se vrať do svého pokoje. Zítra se tady určitě neobjeví.“

A protože se Mary vydala hned za ní, pevnou rukou ji zadržela a přikázala:

„Vy zůstaňte, Mary Olivere.“

Mary počkala, až Amanda vyjde z místnosti, dala si pozor, aby za ní pečlivě zavřela dveře, a pak se vrátila ke své paní. „Nemyslím si, že by se z tohoto domu něco ztratilo,“ řekla Emma bez jakýchkoli okolků.

„Opravdu ne?“ předstírala Mary překvapení.

„Ne.“

Emma si jemně přitiskla prst na spánek, pak vytáhla jehlice ze svého uzlu, který ji rozčiloval, a dovolila kaštanovému copu, aby volně klesl dolů. Pak si ho přehodila na prsa.

„Posaďte se, můj milý. Slíbila jsem, že vám odhalím svoje tajemství. Nadešel pravý čas. Je pravda, že v souvislosti s těmito událostmi nastal o něco dříve. Plukovník Titus, o kterém jsme mluvili v kočáře, ke mně má blíž, než se zdá. To on mě na starobylém zámku v Saint-Germain-en-Laye ve Francii představil lordu Melfortovi, prvnímu ministru krále Jakuba II.

„Chcete mi říci, madam, že i vy jste vyzvědačka?“ zeptal se Mary.

Na Emmě obličej se objevil zlý výraz a ona přikývla.

„Znáte našeho zloděje?“

„Ne přímo. Ale už několik dní mám pocit, že mě někdo sleduje. Tato návštěva můj dojem jen potvrdila. Titus zradil krále Jakuba a já riskuji, že mě budou také podezřívat.“

„Takže vám hrozí nebezpečí?“ dělala si starosti Mary stejně o sebe jako o svoji paní.

Emma se tiše zasmála.

„Ne, uklidněte se. K obvinění je třeba mít důkazy a já jsem jistá, že je náš zloděj neobjevil. Ostatně nebude žít dost dlouho, aby mohl podat hlášení. George už bude vědět, jak ho najít.“

„Kdo je vlastně George ve skutečnosti?“

„Moje pravá ruka, bývalý žoldněř. Ve dne nenápadný, v noci se věnuje špinavé práci, která k mému řemeslu, bohužel, patří.“

„Nemáte výčitky svědomí, když musíte zabíjet?“ divila se Mary, která byla čím dál tím víc fascinovaná.

„Výčitky? Dobrotivý Bože, ne,“ bavila se Emma. „Říkala jsem vám to. Mary Olivero, v tomto světě není místo pro slitování nebo shovívavost. Jdu za svým cílem a samotné pomyšlení na to, že ho dosáhnou, mě vzrušuje.“

„Co budete dělat teď, když vás odhalili?“

„Nic. Nebo přinejmenším pokračovat, jako by se nic nestalo. To je nejlepší způsob, jak se bránit proti obvinění, které by proti mně mohlo být vzneseno.“

„Ale skončíte s tím?“

Emma pokrčila rameny.

„Nepochybně ano. Ale to není důležité, najdu si nějakou jinou, stejně fascinující a lukrativní činnost. Je jich dost. Stačí hledat.“

Vstala a sundala ze zdi zátiší, které se ztrácelo v ostatní výzdobě tak, že ho bylo sotva vidět. Vytáhla z onyxového pouzdra, které leželo na stole, tenkou dýku a vypáčila dvojitou zadní desku obrazu.

Objevily se nějaké listiny.

„Co to je?“

„Důkazy, o kterých jsme před okamžikem mluvily. Rozkazy těch nudných lordů týkající se příští námořní bitvy,“ zahihňala se. „Monsieur de Pontcharttain, ministr Ludvíka XIV., je rád využije, aby mohl dát rozkazy korzárům v průlivu La Manche. Bude to můj dárek na rozloučenou. Za několik dní pošlete další, poslední dopis do rukou monsieur de Rohan, který je pověřen tím, dopravit list ke dvoru. Tím se završí moje kariéra.“

Emma znovu pověsila obraz. Pohybovala se teď jako kočkovitá šelma a vrátila se zpět k Mary. Obešla sofa a rychlým pohybem vsunula dýku Mary pod krk. Ta se nijak nevyděsila, daleko víc ji znepokojoval sladký parfém a chraplavý tón hlasu její velitelky:

„A teď, Mary Olivero,“ šeptala a její ruka zabloudila do výstřihu Maryiny vesty, „jestlipak se i ty se mnou podělíš o své tajemství?“

Dříve než se Mary zmohla na obranu, přeřízla dýkou tkanice její košile a odhalila bandáž, která jí svazovala prsa.

„Sundej to,“ zašeptala Emma.

Přemožená Mary se svlékla.

„Odkdy to víte?“ odvážila se zeptat, když předtím se už v náručí své zasněvovatelky odvážila všeho.

„Od prvního dne,“ smála se Emma a hladila ji po vlasech. V objetí ležely na měňavém koberci, který pokrýval navoskované parkety. Hodiny odbíjely třetí hodinu ranní. Emm pokračovala:

„Bláto ti přilepilo plátno košile na prsa. Ty sis toho asi nevšimla, protože jsi se zamotávala do svých omluv, ale já ano. Byla jsi převlečená za chlapce a mluvila jsi francouzsky. To podnítilo mou zvědavost a ještě mnohem víc!“

Zahihňala se. Mary cítila, jak je malátná.

„A já jsem se vám odmítala vzdát, protože jsem měla strach, že mě vyženete,“ přiznala se.

„Měla jsi pravdu Tvoje počestnost by mě zklamala určitě víc než tvoje prospěchářství. Kdybych si nebyla jistá, že jsme obě ze stejného těsta, nikdy bych se před tebou neprozradila.“

Emma se odtáhla, vstala a klidně předváděla svou dokonalou nahotu. Rukou si zakryla zívající ústa, pak natáhla paži k Mary a pomohla jí vstát. Intermezzo skončilo. Emma zůstala paní de Mortefontaine. Mary se beze slova oblékla, zatímco Emma beze studu podrobně prozkoumávala pohyblivé stíny v zahradě za oknem, na kterém byly závěsy vytaženy do výše očí.

„Jdi spát, Mary Olivero. Já počkám, až se George vrátí. Nebude to dlouho trvat. Nikdo nikdy nepřijde na to, že jsi žena, na to ti přísahám. Protože ty jsi na tomto světě jediný člověk, kterého jsem kdy měla ráda. A teď už jdi. Ještě jedna věc, má lásko. Kdybys mne jednoho dne zradila, bez váhání tě zabiji.“

„Nikdy,“ slíbila Mary, která ji jen nerada opouštěla.

Ráno se už George věnoval své každodenní práci a Emma potvrdila, že všechno je zařízené. To Mary, která měla jen jedinou starost, aby se mohla těšit z toho, co jí Emma naučila, uklidnilo. Následující týden byl na zážitky bohatý zejména na ty v milenině posteli. Emma se snažila dohnat okamžiky, o které se ošidily. Dny ubíhaly a nároky Emmy ji vyčerpávaly. Zároveň jí milostná i politická hra otevřely nové obzory, jaké by si nikdy neodvážila třeba jen představit...

O týden později, právě když začínal duben 1693, dokončovala Mary usazená za pracovním stolem své paní, opravy v dopise, který obsahoval poslední informace, jež si její paní přála dopravit na francouzský dvůr.

Emma jí dlouze vysvětlovala, že škoda způsobená králi Vilémovi oslabením jeho vojska, jeho lodí a v návaznosti na to i obchodu, znamená, že postavení krále Jakuba II. za průlivem se posílí. Až bude Anglie dostatečně oslabená, pokusí se Jakub II. s pomocí svých stoupenců o návrat. Emma pak bude moci spoléhat na jeho vděčnost, i když dnes, protože byla odhalena, musí skončit.

Tento dopis, kromě dalších výsledků její úspěšné vyzvědačské činnosti, mu k tomu poskytne dostatečný důvod.

„Vytěžila jsem z této situace dvojnásobnou výhodu,“ svěřila jí večer předtím. „Jednak významný prospěch na poli politickém, jednak také ve finanční oblasti. Narozdíl od lodí jiných rejdařů, kteří jsou mými konkurenty, mohou mé lodi volně křižovat moře, aniž by jim francouzské loďstvo

uškodilo. Znají moji vlajku. Mé obchody půjdou lépe. Vidíte, Mary Olivero, práce v utajení přináší vždy zisk.“

Mary se ještě s větší pílí věnovala svému úkolu a Emma jí byla ve všech ohledech tou nejlepší učitelkou.

Smích Emmy, kterému odpovídal hluboký hlas, přidušený silnými dveřmi, Mary nepříjemně vyrušil. Emma jí žádnou návštěvu neoznámila. Ostatně, vášnivě zaujatá svou milenkou, nestarala se o své čitatele od té doby, co Mary vyhověla její touze.

Chtěla ignorovat to jemné píchání v žaludku, složila list, strčila ho do obálky, na kterou svým hbitým perem napsala adresu monsieur de Rohan, pak rozehrála vosk a obtiskla do něj pečeti své pani Nepochybně poněkud rychleji než obvykle.

I když do ní nebyla zamilovaná tolik, jak by si to Emma přála, ta návštěva ji popudila. Otálela, než se rozhodla vstoupit do malého salonku pod malichernou záminkou, že své paní oznámí, že odchází, protože je čas odeslat poštu. Skutečným cílem bylo připomenout jí úsměvem jejich vzájemný něžný vztah.

Když strkala dopis do vnitřní kapsy své vesty, posmívala se v duchu žárlivosti, která se v ní rozmáhala, ale nic to změnilo na jejím rozhodnutí a s bušícím srdcem a staženým hrdlem zaklepala na dveře. Návštěvník k ní stál otočený zády, schovaný za opěradlem křesla, ale zdálo se, že Emma si vychutnává jeho společnost, neboť její pohled jen zářil a nebylo pochyb o tom, jak velkou radost jí působí rozhovor s ním.

„Odcházím,“ oznámila Mary méně příjemným tónem, než by si přála.

„Ach, Mary Olivero“ zvolala Emma, když ji uviděla stát na prahu „Není žádný spěch. Pojďte dál, ať vás představím.“

Mary vstoupila, zvědavá na toho, kdo se nově objevil v životě Emmy, takže ji musela dovolit, aby ji představila. Muž se otočil. Zírali jeden druhému do tváře se stejně nevěřícím výrazem.

Tobias Read zareagoval první a vyskočil.

„Vy?“ vyřkl jako rozsudek.

Emma neměla čas se zeptat.

Mary vyděšená výrazem svého strýce, se dala na útěk. Dostala se do poloviny aleje, když za sebou uslyšela Tobiase, který řval:

„Chyť ho!“

Mary se rychle několikrát ohlédla přes rameno. Nějaký muž celý oblečený v černém jí byl v patách. Přidala do kroku a bez přemýšlení na rohu ulice odbočila, aby se dostala na nábreží, protože doufala, že tam se snáze ztratí.

Doverský přístav byl nacpaný zbožím, ale opuštěný lidmi. Tma, která se už snášela, usnadňovala Mary útěk Stíny lodí dopadaly na nábreží. Mary toho využila, aby se do nich ponořila a ztratila se svému pronásledovateli z dohledu. Když už si myslela, že ho konečně setřásla, na chvíli se zastavila,

aby si, zcela vyčerpaná, oddychla a rukama se opřela o hromadu beden připravených k nalodění.

Stačila jen trochu popadnout dech, když ucítila, jak jí na rameno dopadla železná pěst. Vůbec neslyšela, že se její pronásledovatel blíží.

„Nikdo mi nemůže uniknout!“ vyrazil nakrápělým hlasem.

Zdálo se, že srdce vylétne Mary z hrudi. Cítila, že je ztracená a zlostně uhodila dlaněmi do dřeva. Hřebík, který tu zapomněli, když bedny stloukali jí vklouzl mezi prsty.

Mary nepřemýšlela.

V okamžiku, kdy se Muž v černém obrátil, aby ji odvedl zpět ke svému pánovi, roztrhla mu obličej špičkou své improvizované zbraně. Překvapený muž pustil svou oběť a zařval. Mary vyrazila. O několik set metrů dál uviděla obchodní loď, jejíž posádka právě dokončovala vyvazování lan. Čtyři námořníci vytahovali na palbu dřevěný žebřík.

Bez dalšího otálení sebrala Mary všechny své síly, řítila se po přístavním můstku a jediným skokem, při kterém mohla narazit na trup, přistála na lodi, které právě vytažený žebřík dával svobodu.

Mary se těžce zvedla, ten pád jí způsobil bolest. Námořníci byli tak zaměstnaní při odrážení lodi, že si nikdo nevšiml jejího podivuhodného nalodění. Vyčerpaná klesla na palubu, ukrytá z mohutným stočeným lanem. Teprve teď měla čas se vzpamatovat a konečně si uvědomit, Jak absurdní byl její útěk.

Proč se měla teď, když se těšila lásce své velitelky, obávat Tobiasa Reada? Udělala chybu. Pod ochranou Emmy se mu mohla beze strachu postavit, stačilo mu jen oznámit, že se vzdává svého dědictví. Právě se neuváženě připravila o největší štěstí svého života.

Přiblížila se k zábradlí a chtěla skočit do temných vod průlivu, aby se vrátila na břeh. Ale loď, všechny plachty napnuté, už mířila na otevřené moře.

Mary přelétla pohledem rychle se vzdalující světla a mohutné víry způsobené mořskými proudy. Pochopila, že nebude mít nikdy dost síly, aby doplavala zpátky do Anglie. Bylo příliš pozdě. Rozzlobená sama na sebe opatrně proklouzla až do podpalubí a tam se, uprostřed sudů, které obchodní loď převážela, natáhla.

„No,“ řikala si, aby si dodala odvahy. „Stačí, když napíšu Emmě a všechno jí vylíčím. Pochopí a bude obhajovat moji věc před Tobiasem, o tom jsem přesvědčená. Tím spíš, že pro mne bude ve Francii snadné doručit do vlastních rukou monsieur de Rohan dopis, který je mu adresován, a pomine tak riziko, že snad bude zadržen.“

Mary se při té představě uklidnila. V podstatě nebylo nač si naříkat. Nicméně houpání lodi, které se každou minutou násobilo, a podráždění silnými pachy moře, piva a plesniviny, způsobily, že Mary brzy dostala mořskou nemoc. Nikdy na moři nebyla a začala pochybovat, že by se jí to

mohlo někdy zalíbit, natolik se jí její situace jevila nepříjemná. Přesto se jí, stočené do klubíčka mezi sudy, které byly navzájem svázané, aby se nemohly nepřevrátit, nakonec podařilo usnout.

8.

Při návratu ze Španělska, kde se, bohužel, nedozvěděl víc než to, že historka o pokladu je skutečná, přistál Tobias v Doveru. Využil plavby jedné své lodi, která vyplouvala z Cádizu, a vydal se do Anglie. Okamžitě se rozhodl, že navštíví Emmu de Mortefontaine, jejímž příležitostným milencem a společníkem byl.

Jejich vztah se zrodil už v době, kdy monsieur de Mortefontaine ještě žil. Vlastní manžel měl v očích Emmy jedinou přednost – své jmění a onu vášeň, která jí dala jméno, postavení a rodokmen. Pokud šlo o ostatní, byl tak domýšlivý a nudný, že to Emma dlouho nevydržela. Tobias Read ji potkal na jedné slavnosti a svedl ji. Oba dva byli stejného založení. Jakmile se monsieur de Mortefontaine v témže okamžiku dozvěděl o vyzvědačské činnosti své ženy i o tom, že mu nasadila parohy, velice se rozzlobil a přísahal, že odhalí celou pravdu o jejím původu, takže Emma se rozhodla, že ho odstraní. Tobias Read jí v tom pomohl výměnou za slib, že ho pověří řízením svých obchodních záležitostí a bude se s ním dělit o zisk. Jejich shoda byla až dosud dokonalá.

„Ráda bych to pochopila,“ řekla Emma stroze Tobiasovi poté, co vyslal Muže v černém, aby polapil Mary.

Jeho hostitelka za ním vyšla do haly. Tobiasa Reada to uvedlo do rozpaků.

„Vraťme se do salonu, prosím, tam budeme mít víc klidu,“ vnucoval jí a vzal ji za paži. Nechtěl už dál snášet její zuřivý pohled.

„Mary Oliver je můj synovec,“ začal Tobias a naléval dvě sklenky portského vína.

Podal jednu sklenku k Emmě, viditelně rozčilený tím, co se mezi těmito dvěma osobami, v jeho životě tak důležitými, odehrálo.

„Váš synovec? Opravdu? To je ale shoda náhod!“ divila se a podařilo se ji získat zpět svůj klid a jasnozřivost.

Bud' Tobias neví, že Mary je žena, nebo jí lže. Její instinkt jív obou případech napovídal, aby o tom nehovořila.

„A co tak hrozného se stalo, že jsou z vás protivníci a on tak hrozně panikařil? Znáš vás dost dobře, Tobiasi, a znám i vaši krutost,“ dodala.

„Budiž, má drahá, ale jen proto, že jsme společníci. Před chvílí jste si stěžovala, že se musíte zříci svého dobrodružného života. Nabízím vám nové dobrodružství, dokonce ještě dráždivější, pokud mi můžete odpovědět na jedinou otázku.“

„Jakou?“ zeptala se okamžitě Emma, která se tímto úvodem nechala navnadit.

„Hledám šperk, přívěsek. Nefritový kroužek, v jehož středu je kousek křišťálu. Můj synovec ho ukradl a já netuším, kam ho ukryl.“

„Na svůj krk. Ale ten šperk nemá žádnou cenu, tím jsem si naprosto jistá,“ přiznala Emma, která dokázala odhodnotit drahokam jediným pohledem. „A vy nejste z těch, kteří by se zdržovali nějakými bezvýznamnostmi. Takže?“

„Takže?“ odpověděl Tobias a přistoupil k ní blíž. „Bez toho zdánlivě bezcenného šperku se nemohu dostat k největšímu pokladu, jaký byl kdy ukryt.“

Emmy se opřela do křesla a nedokázala potlačit úsměv šelmy. Její osobní sekretář byl skutečně takový, jakého si ho představovala. Stejně prohaný a prohnáný jako ona. Zaslouží si ještě větší lásku.

Ve chvíli, kdy chtěl Tobias pokračovat, je vyrušil Muž v černém, který se vrátil ze své výpravy s nepořízenou a kapesníkem přiloženým ke krvácejícímu obličejí. Hned, jakmile podal zprávu, zazvonila Emma na Amandu a rozkázala jí, aby ho ošetřila. I když byla služebná velice zvědavá, Muž v černém zachoval mlčení. Při čištění rány se Amanda ptala Sama sebe, proč se její paní zaplétá s lidmi tak nezdořilými a nepříjemnými. Jak svým chováním, tak i svým vzhledem. A usoudila, že Mary Oliver si dává s návratem pěkně načas, ačkoli ona by si s ním chtěla promluvit hned.

Emma a Tobias zůstali zase sami. Emma využila tohoto přerušení k tomu, aby si promyslela nově vzniklou situaci.

„Povězte mi o tom,“ obrátila se na Tobiase.

Ještě před tím než dokončil své vypravování, vyklíčila v její d'ábelské mysli další intrika. Už po mnoho dní hledala způsob, jak posílit svůj vliv u dvora a zároveň se ochránit před obviněním ze zrady, které ji dříve nebo později pošpiní. Aniž by to tušil, Tobias Read jí ho právě nabídl. Nezajímalo ji, kolik se toho dozvěděl o tom pokladu a o neuvěřitelných klíších k němu, ale byla si jista jednou věcí. Jestliže, jak se zdá, má Tobias Read dostatek moci a nezbytné styky, aby je našel, může dosáhnout i její rehabilitace u dvora, a pak to bude Mary, se kterou se ona chce o všechno dělit. Ale Tobias Read, jak se nechal slyšet, nikdy nepřipustí, aby se jeho synovec na jeho plánu podílel. Bude tedy muset použít lsti.

Emma se nadchla touto představou, zatímco Tobias Read, který netušil; jakými machiavelistickými cestami se ubírají myšlenky jeho milenky, pokračoval.

„Přiznám se, že jsem doufal, že kumpáni Muže v černém během mé nepřítomnosti najdou Mary Olivera a dostanou zpátky nefritové oko. A proto jsem byl tak překvapen, když jsem ho dnes večer objevil tady u vás. Snadno zjistím jméno a cíl lodi, na kterou se dostal. Ten usmrkanec se daleko nedostane.“

„O tom nepochybuji, můj milý,“ tvářila se roztomile Emma a upírala na něj planoucí zrak.

V Tobiasovi vzkypěla krev, když se jeho netrpělivost skoncovat už jednou provždy se synovcem smísila s touhou, kterou vždy pociťoval vůči ní. Zvedl se, aby ji přitáhl k sobě a vášnivě objal.

Mary se rázem probudila, čepel na své hrudi.

„Jen klid, klid, klid, krásný černý pasažére!“ ozval s posměchem nějaký hlas francouzštinou tak dokonalou, ji donutil, aby instinktivně odpověděla stejným jazykem.

„Nezabíjejte mě, můj pane! Zaplatím vám!“

Smích, který se ozval, naplnil celý prostor.

V přísvalu svítilen se sem a tam míhali muži, kouleli sudy a soudky k fošně, kterou šikmo spustily dolů do podpalubí, aby je snáze dostali na světlo. Námořníci vykládali svůj náklad.

„To se podívejme,“ pobaveně řekl muž, který jí mířil přímo na srdce, „vříská srozumitelněji než ti angličtí psi.“

„Kde ses tu vzal, maličký?“ zeptal se už mírněji další muž, který postoupil hlouběji do podpalubí se zbraní, ze které kapala krev, v ruce.

Mary instinktivně zadrmlolila:

„Jsem Francouz, pane, ve službách madam de Mortefontaine a svého krále.“

„Opravdu?“ posmíval se a rukou v černé rukavici odstrkoval meč, který se zapichoval do Maryiny vesty.

„To mohu odpřisáhnout!“

„Víš, kdo jsme?“

„Korzáři Jeho Veličenstva,“ odpověděla Mary bez zaváhání a v duchu blahořečila poučení, kterého se jí dostalo od Emmy.

„Dobrá, Levasseure, ten chlapec vypadá rozumně.“

„Opravdu, můj kapitáne. Ale čas kvačí...“

Oba najednou se od ní odvrátili.

„Skutečně. Skončete s překládkou a pověřte Moniera a Benoita umístěním prachových náloží.“

„Nemůžeme ji odtáhnout?“ zeptal se viditelně rozmrzelý Levasseur.

„Dost si přetrpěla. Zvedá se vítr. S touhle lodí bychom se vystavovali přílišnému nebezpečí, jestli se, jak si myslím, počasí ještě zhorší.“

„Jistě. Ale nechce se mi ztratit loď, i když je tak poškozená jako tahle.“

„Přece ji neztrácíte vy! Ale nepřítel,“ odpověděl mu muž a poplálal ho po rameni.

„Přesně tak, můj kapitáne,“ podřídil se Levasseur.

Mary se zvedla a jak se loď kolébala, vrávorala. Byla rozhodnutá využít tohoto setkání k tomu, aby se v bezpečí dostala na pevnou zem.

„Kapitáne,“ osmělila se, protože to vypadalo, že kapitán odchází za Levasseurem.

Muž se obrátil a na jeho tenkých rtech pohrával úsměv.

„Vezměte mě do Francie. Mám pro vašeho ministra pana Pontchartraina informace té nejvyšší důležitosti.“

Korzár, na chvíličku zaskočený, se okamžitě nahlas rozesmál. Ten mladíček s tím svým komickým kymácením a divokou odhodlaností vepsanou do nazelenalé tváře nováčka, se mu líbil.

„A nic jiného?“ řekl pobaveně, když zvládl svůj smích. „No, tak pojď! Jsem celý netrpělivý chci vědět, jak se může tak nešikovný vyzvědač, jako jsi ty, ucházet o takovou čest.“

Mary neodpověděla. Spěchala, aby už byla na čerstvém vzduchu. Přesto se v naději, že její vážnost stoupne, zeptala:

„Promiňte mi, kapitáne, ale nejste Jean Bart?“

Korzár svažtil obočí.

„Kdybych byl Jean Bart, chlapče, budeš teď hned vyznamenán hvězdou. Malinkou hvězdou, právě tady,“ dodal a ukázal prstem na Mryino srdce, a své tvrzení doprovodil mrknutím.

Mary se kousla do jazyka. Bylo to jediné jméno, které si mezi jmény francouzských lupičů zapamatovala. Bylo jí jedno, jestli Jean Bart vystupuje stejně dvorně, jak předpokládaly přítelkyně Emmy. Ale zcela jistě, pomyslela si, by jí dámy odpustily, že se mylila, jakmile by uviděly toho tady. Byl to muž na korzára obdivuhodně vyšňořený, měl už svá léta, ale jeho chování a jeho pohled by jim přivodily mdloby.

Na palubě obírali námořníci bez jakéhokoli studu mrtvolu Angličanů; které se koupaly v kalužích krve. Jiní poté, co přeložili náklad, drancovali její vybavení a snášeli předměty, které měly nějakou hodnotu a které ještě našli. Nad takovou hromadou mrtvých těl se Mary zvedl žaludek a v předklonu běžela k lodnímu zábradlí, aby vyprázdnila jeho obsah.

„Bud' vítán v řadách francouzského loďstva, námořníku,“ utrousil korzár, který ji poplácal po zádech. „Od nynějška se tvůj kapitán jmenuje Forbin, Claude de Forbin.“

O několik dlouhých minut později byla už Mary z paluby Forbinovy fregaty, která se jmenovala *Perla*, svědkem uvolňování háků. To vrátilo svobodu obchodní lodi, která se teď stala příznakem. *Perla*, všechny plachty napjaté, se od ní v silném větru, který hnal k východu obrovská mračna, rychle vzdalovala.

Děšť začal bičovat palubu, ale zdálo se, že žádný z námořníků necítí jeho šlehání. Od stěžňoví po palubu navzdory silnému vlnobití všichni pracovali a připravovali loď, aby byla schopná čelit prudkému lijáku.

Najednou sebou Mary trhla. V rachotu blesků celá anglická loď naráz vzplála. Zvedla se nad vrcholky vln jako nějaké třaskající slunce a pak se zhroutila do černých vod jako hromada dřeva, která vylétla vzhůru a teď padala dolů.

„Vrať se do podpalubí, maličky!“ řval Forbin Mary do ucha. „Překážel bys mým mužům.“

Mary s těžkým srdcem přikývla. Nebylo to kvůli námořníkům, z nichž viděla jenom jejich stíny. Myslela na Cecily. A na toho námořníka, který ji zplodil. Tu noc se další ženy vinou války, kterou Emma označila za prospěšnou vlastním zájmům, ocitly v bídě. A ona se ptala, jak je možné takto zabíjet a necítit žádnou lítost.

Začala ve svých promočených šatech jektat zuby.

Mary si nevzpomínala, jak se dostala do podpalubí. Řídila se jen tím, co jí řekli, už si ani nepamatovala, jak se modlila za duše těch mrtvých. Pamatovala si jen ruku, která ji zachytila, když už už padala dozadu, a na posměšný úšklebek nad sebou, když obrátila oči v sloup.

„Seber se, usmrkanče. Kapitán na tebe čeká!“ zavrčel jí někdo do ucha.

Nezareagovala hned, mysl stále ještě zamlženou tím trýznivým zlým snem, ve kterém jí korzáři trychtýřem do krku lili hořící pálenku, kterou ji nutili polykat. Naprázdno polykala a bála se otevřít oči. Ve slepených ústech cítila kyselou pachut’.

„Ty starý kozle, že tě zvednu sám!“ netrpělivě vyštěkl její trýznitel a strkal do ní.

Mary, která se tentokrát probrala okamžitě, neměla čas se bránit, když v tom se ozval silný a účtyhodný hlas:

„Nech ho na pokoji. Je to jen chlapec.“

Překvapený námořník pohlédl úkosem na postavu, která stála stranou, pak bez dalšího naléhání zmizel. Mary se zdvihla, překonala závrať, kterou kymácení lodi způsobuje suchozemcům, a oklepala se, aby ji zahнала.

Podpalubí bylo rozlehlé, zaplněné nabitými děly připravenými k boji. S hlavními proti příklopům, které byly teď uzavřené. Pach střelného prachu jí stoupal do nosu.

Mary zamrkala a spočinula zrakem na siluetě, která ji ochránila. Nebylo tu dost světla, aby ji mohla skutečně rozpoznat. Přistoupila blíž k neznámému a poděkovala mu za jeho zásah.

„Říkej mi Corneilli,“ prohlásil prostě.

„Ano, pane Corneilli.“

„Prostě jen Corneilli. Páni jsou nahoře a kdybych byl na tvém místě, nenechával bych je dál čekat. I když náš kapitán je čestný a spravedlivý muž. Někteří jiní, jako například Prázdná makovice, nejsou žádná neviňátka.“

„Kdo je Prázdná makovice?“

„Jeho druhý důstojník, ale tu přezdívku vůbec nevyslovuj. Potrestal by tě, kdyby jen zaslechl, jak ji šeptáš.“

„Je to ten Levasseur?“

Mary se zdálo, že neznámý se usmál.

„Správně jsi to odhadl,“ odpověděl.

„Jak jsem se sem dostal?“ zeptala se ještě a protáhla si bolavé tělo.

„Skutálel ses po schodech. Omdlel jsi. Poprvé je to vždycky tak. Smrt má tu zvláštní moc, že nás vždycky stejně přitahuje, jako odpuzuje. Pach smrti se

ti nejdřív hnusí a pak tě opájí. Jen morálka tomu může zabránit. Války jsou jenom proto, aby v člověku utišily potřebu zabíjet.“

Mary to znepokojilo. Tohle ji učila i Emma.

Obrazy smrti z včerejšího večera jí znovu vytanuly mysli a se žaludkem znovu sevřeným odpovéděla:

„Nemyslím, že to budu dělat.“

„Samozřejmě, že to budeš dělat. Děláme to všichni.“

„Nuže, můj mladý vyzvědači,“ ozval se pobavený hlas nahoře nad schodištěm, „to si pro tebe musím dojít sám?“

Objevil se Forbin a nejistým světlem lucerny pátral v podpalubí.

„Nezlobte se na něj, kapitáne,“ řekl tichým hlasem Corneille, kterého díky lucerně Mary konečně uviděla.

Námořník seděl obkročmo na jednom děle. Velkýma modrýma usmívajícíma se očima Mary pozoroval. Jemné rty mu lemoval hnědý plnovous, se kterým si pohrával. Pahýl jeho levé ruky končil v lokti a spočíval zlehka na pokrčeném koleni. Měl hladké, opálené čelo, ošlehané pobytem na moři.

Mary se na něj bez zaváhání usmála, šťastná, že už má na této lodi jednoho spojence. Přesto se rychle obrátila ke svému kapitánovi a složila mu hlubokou poklonu, protože netušila, jaké jsou zvyky těchto lidí, kteří žijí na moři. Forbin se prohýbal smíchy a poplálal ji laskavě po tváři.

„To si nech pro Jeho Veličenstvo. Teď pojď hned za mnou, musíme si promluvit.“

„Podle rozkazu, kapitáne,“ prohlásila dotčená Mary a rozhodla se, že se už víckrát nedá zesměšnit.

„No vidíš, jak umíš být poslušný. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Olive... Olivier, pane,“ opravila se okamžitě, když si uvědomila, že se představila jako Francouz.

Forbin jí podal lucernu a Mary se škrábala vzhůru po schodech, přitom si dávala pozor, aby neuklouzla na vlhkých stupních schodiště. Oči Corneille i Forbina znalecky spočinuly na pohybujících se Maryiných hýždích, které se rýsovaly pod kalhotami. Navzájem si vyměnili spiklenecký pohled.

Zatímco Corneille se uchechtl, Forbin dovedl svou zajatkyňu na palubu a byl pevně rozhodnut vyrvat jí její tajemství.

9.

Pod mírným raním sluncem vypadala *Perla* hrdě Plachty se třepotaly pod oblohou, která už světlala rozbřeskem. Po celé lodi se pracovalo. Čas od času ještě nějaká větší vlna oživila vzrušující vzpomínku na bouři a narušila Maryinu rovnováhu. Měla radost, když zjistila, že jí není zdaleka tak zle jako minulého večera. Mořský vzduch způsobil, že dostala hlad, který byl o to větší, že to bylo už dost dlouho, co naposledy jedla. A navíc se z pece, která byla umístěna v mezipalubí před hlavním stožárem, linula příjemná vůně slepice dráždicí její nos.

„Je krásná, že ano?“ trval na svém Forbin a širokým gestem obsáhl celou loď, o které mluvil jako o ženě.

Ukázal prstem na příd’.

„Podívej se,“ říkal, „jak každý pohyb téhle fregaty dýchá pohybem oceánu. Nechal jsem ji kvůli tornu znovu opravit. Aby klouzala po vodě, padala do ní, opírala se o ni, chytala vítr a přiblížila se živlům a mohla je tím spíš pokořit. A jsem přesvědčen o tom, že dnes je to nejspolehlivější, nejrychlejší a nejobdivuhodnější loď francouzského válečného námořnictva. Co si o tom myslíš, Oliviere?“

„Já tomu vůbec nerozumím, kapitáne, ale nepochybuji o tom, že máte pravdu, když o tom hovoříte tak nadšeně,“ prohlásila Mary bez lhaní.

Forbin poodešel a se zamyšleným výrazem si ji prohlédl od hlavy k patě. Pak, když zpozoroval Levasseura, který uděloval rozkazy námořním důstojníkům, oznámil:

„Ať mě nikdo neruší.“

Chvilku poté už docházeli k žádovému nástavci mezi zvýšenou zádí a křížovým stožárem. Forbin zavřel za Mary dveře své kajuty. Byla stejně bohatě zařízena jako pracovna Emmy de Mortefontaine a to víno, které jí nalil do sklenice, připomnělo Mary podobné, které pila po milování a hlasitě se při tom smála.

„Poslouchám tě, Oliviere,“ řekl Forbin a přisunul směrem k ní košík naplněný ovocem a sladkostmi.

I když riskovala, že se mu znelíbí, Mary jich, ještě než vyřkla první slovíčko, několik mezi dvěma hlty vína spolýkala. Svůj strašlivý hlad schovávala za drobná afektovaná gesta, jak ji to učila lady Readová.

Claude de Forbin, nedbale a trpělivě usazený v křesle za svým pracovním stolem, v tichosti vyčkával. Mary se necítila nijak dotčená pobaveným výrazem, který se zračil v jeho tváři, vzpomněla si na větu, kterou Cecily neustále opakovala: „Když už zemřít, tak ať je to s plným žaludkem.“ Ve skutečnosti by si nikdy nepomyslela, že má žaludek tak veliký!

„Myslím, že jsem měl hlad,“ omlouvala se přesto, když si najednou vzpomněla na své dobré vychování.

„Taky si to myslím,“ bavit se tím Forbin. „Stačí?“

„Ano, kapitáne. Děkuji.“

„Ještě mi neděkuj. Počkej na to, jak posoudím tvou historku.“

Mary přikývla a spustila:

„Před dvěma měsíci mě paní de Mortefontaine přijala do svých služeb jako osobního sekretáře. Velmi si mě vážila, pane, a svěřila se mi s rohem, kterou přijala pro to, aby mohla lépe sloužit zájmům své země a svého krále Jakuba, neprávem vyhnaného z Anglie zlořečenými protestanty.“

„Není nutné odříkávat dějepis,“ přerušil ji Forbin. „To všechno vím. To, že paní de Mortefontaine je špionka, nijak nevysvětluje tvoji přítomnost na té obchodní lodi. A právě to mě zajímá.“

„K tomu se dostanu, kapitáne. Před týdnem paní zjistila, že ji odhalili, a nemohla už na sebe dál brát to riziko a poslat poslední informace, které nasbírala. Proto mě pověřila, abych je předal osobně. Bohužel, po cestě do přístavu, kde jsem měl nastoupit na loď, jsem byl přepaden. Svému pronásledovateli jsem mohl uniknout jenom tak, že jsem naskočil na první loď, která právě vyplouvala,“ vyprávěla Mary.

„A máš o tom všem důkazy?“

Mary sáhla do vnitřní kapsy své vesty, aby odtud vytáhla dopis, který tam zastrčila před tím neblahým setkáním s Tobiasem Readem. K jejímu velkému zděšení, ať hledala sebelíp, nenašla nic. Mechanicky si sáhla rukou na krk. I její řetízky zmizely.

Forbin otevřel zásuvku svého stolu a vytáhl z ní nefritové oko, smaragdový přívěsek a dopis zbavený pečeti, který posunul po intarzované desce směrem k ní.

„Hledáš tohle?“ zeptal se.

Mary přikývla.

„Víš, co si myslím, Oliviere?“

Neodpověděla, i přes myšlenku, která ji napadla a která ji náhle vyděsila. Forbin vstal, obešel stůl a nedbale se na něj usadil a měřil si ji pohledem z výše své úctyhodné postavy.

„Myslím, že lžeš.“

Bleskurychle tasil svůj meč zavěšený v pochvě na jeho opasku a špičkou namířil Mary pod zvednutou bradu. Jejich pohledy se střetly. Ten Maryin byl naplněn nedůvěrou.

Tato scéna jí připomněla jinou, která ovšem měla velice příjemné vyústění. Opájela se tou představou tím spíše, že Forbin ji vzrušoval mnohem více než její anglická milenka.

„Rozvaž si košili.“

Mary to jen málo překvapilo a poslechla. Ať už jí prohledával kdokoli, aby ji ukradl šperky, ohlásil to kapitánovi. Forbin nechal svůj meč klesnout podél její průdušnice a zastavil se na oblých prsou stažených obvazem.

„Předpokládám, že to musí být nepohodlné?“

„Méně než špička vašeho meče, kapitáne,“ naparovala se s posměvačným a uvolněným výrazem.

Forbin ji s úsměvem svlékl. Chvilí se v tichosti pozorovali, vzájemně se odhadovali a celou kajutu naplňovalo rostoucí napětí. Z té náhlé touhy je mrazilo.

Někdo zaťukal na dveře. Forbin se ani nepohnul. Stejně jako jeho zajatyně nebyl schopen zrušit to okouzlení, které je zachvátilo.

„Břeh na dohled, kapitáne.“

Podrážděný tón Levasseurova hlasu vrátil Forbina k jeho velitelským povinnostem.

„Hned jsem u vás,“ uklidnil ho silným hlasem.

Zasunul svůj meč do pochvy, opustil svou pozici a přiblížil se k Mary.

„Upravte se, madam.“

Mary třesoucími se prsty uvázala znovu tkanice. Claude de Forbin se nad ní sklonil a pošeptal jí do ucha:

„Nikdo o tom neví, jenom Corneille a já. Měla jste pravdu, když jste po svém odhalení utekla. Ničeho se neobávejte, paní de Mortefontaine, monsieur de Pontchartrain bude mít příležitost ocenit vaši neohroženost.“

Maryin údiv se utopil v polibku, který ji Forbin vtiskl ještě předtím, než vyšel z kajuty a zanechal ji ohromenou tak, jako nikdy předtím ještě nebyla. Přesto se vzchopila a zvažovala situaci takovou, jaká se jí jevila, a ptala se sama sebe, co by Emma v takovém případě udělala. Usmála se. Určitě by se stala tím, kým ji chce Claude de Forbin mít. Měla v ruce vše, aby vyhrála. Pokud se týkalo Emmy, Mary si byla jistá tím, že ji pochopí.

Sebrala svůj majetek ze stolu a vzpamatovala se. Pak vyšla z kajuty a protože nechtěla dráždit námořníky, opřela se loktem o zábradlí s očima upřenýma na bílou pěnu, která se pohupovala na vlnách kolébaných příjemným větříkem. Francouzské břehy se pomalu přibližovaly a Mary obrátila svou pozornost na manévry fregaty aniž by si z nich zapamatovala cokoli jiného než krásný obrázek námořníků pohybuujících se ve stěžňoví a na jednotlivých palubách.

Jakmile projeli zúženým, opevněným vjezdem do přístavu, objevil se Brest obehnaný hradbami. Rejda byla přeplněná loděmi všech tonáží. *Perla* plula až ke zbrojnici, kde se stavěly, vyzbrojovaly, opravovaly a udržovaly lodě. Kromě *Perly* tvořily Forbinovu eskadru ještě dvě další lodě, které zde po jejím vzoru uvázaly kotevní lana. Claude de Forbin se vracel z námořní výpravy, která trvala dva měsíce. Chtěl v přístavu strávit dva týdny, aby doplnil zásoby. Zatímco muži na nábreží upevňovali přivazovací lana, Mary vyhlížela Forbinovu siluetu uprostřed důstojníků, kteří stali na zádi s třírohými klobouky na nakadeřených parukách, až ke krku upjatí ve svých modrých královských uniformách jednotného střihu.

Pokud šlo o Forbina, od návratu ze siamského království, kde působil jako vyslanec, neuznával žádné předpisy. Zachoval si vkus, který se obrazil v excentrickém oblékání, které dobře odpovídalo jeho charakteru Francouze

pocházejícího z jihu, vznětlivého muže a epikurejce. S hrdostí a okázale nosil oblek, který byl celý vyšívaný a měl výrazné barvy. Téměř celý byl ušity z jasně červeného a amarantového brokátu. Opasek byl na jedné straně ozdobený malajskou dýkou a na druhé straně se houpal meč. Klobouk ve tvaru homole lemovala péra. Kůže vysokých bot se leskla jako zlato, stejně jako měď knoflíků. Dělal si jen pramálo z toho, že se mu jeho nactiutrhači posmívali. Clauda de Forbin si jeho ministr i král vážili pro jeho charisma, schopnosti námořníka a stejně tak i pro jeho otevřenost.

Mary se dlouze zadívala na jeho umíněný profil a podívovala se té vyrovnanosti, která vyzářovala z jeho tváře. Přání vrátit se do Anglie se jí najednou už nezdálo tak naléhavé.

Co by tam dělala jiného, než žila v Emmině strnu? Teď a tady muže díky jejímu příkladu a jejím informacím získat svoji vlastní svobodu.

„Claude de Forbin,“ říkala si, „myslím, že se mi líbíš.“

„Pojď, malý!“ nařídil mu silný Corneillův hlas a přerušil ji v jejím novém rozhodování.

Mary mu bez reptání spěchala v patách. Přešli přístavní můstek a zanechali Forbina a důstojníky jejich povinnosti. Museli podat hlášení a provést kontrolu.

Mary se na nic neptala a důvěřovala tomu, že Corneille se řídí rozkazy svého kapitána. Bez váhání ho sledovala uličkami, které se vzdalovaly od zbrojnice a vedly do samého středu Brestu. Corneille kráčel rychle a vyprávěl jí, že se v tomto městě, v jehož životě zaujímal námořní obchod nejvýznamnější místo, narodil.

„Jen Toulon se může chlubit vybavením, jako je to naše,“ vysvětloval jí poté, co ji seznámil se všemi úpravami, které monsieur de Vauban vymyslel, aby učinil toto město nedobytným.

Zdi opevnění byly zvýšeny nebo vybudovány přímo na břehu a několik po sobě následujících rejd by bez milosti uvěznilo nepřátelské lodi, které by se sem odvážily.

„Sláva Jean Barta, který má svou základnu v Dunkerque, vytlačila Brest ze srdce Francouzů. A je to opravdu škoda,“ soudil Corneille. „Bez Clauda de Forbin by Jean Bart nebyl tím, čím je.“

Mary by ráda u tohoto problému ještě zůstala, aby se o těch dvou mužích dozvěděla víc, ale Corneille se zastavil před průčelím jednoho hrázděného domu a z kapsy své vesty vytáhl klíč.

„Jsme tu. Tady bydlí, madam.“

Pak se opřel o dveře, jejichž zámek povolil a on ustoupil stranou, aby ji nechal projít dovnitř. Teď, když je už nemohly slyšet žádné zvědavé uši, Corneille srdečně, zatímco otevíral veliké vnitřní okenice bytu, aby sem pustil světlo, dodal:

„Promiň že jsem tě prohledal. Kdybych tušil, jakého jsi pohlaví, vyvaroval bych se toho.“

Na chvilku zaváhal a pak se širokým úsměvem a s šibalským výrazem dodal:

„Ačkoliv...!“

Mary otočila hlavu, začervenala se a Corneille, kterého to pobavilo, jí ukázal na schodiště.

„V pokoji nalevo stojí truhlice plná šatů. Můžeš se tam převléknout. Já jdu zařukat na služku. Bydlí dvě ulice odtud a stará se o dům, když se kapitán vydává na výpravy. Ostatně když je tady, tak taky. Nebude to dlouho trvat a nanosí ti vodu na koupel. Nemusíš spěchat. Kapitán se musí věnovat mnoha formalitám, než za tebou přijde.“

Mary měla chuť ironicky se zeptat, jestli má na vybranou, ale Corneille jí k tomu neposkytl příležitost. S pohvizdováním se otočil na podpatku a pobaveně na ní mrkl. Na mou věru, pomyslíla si Mary, tenhle rozkaz není žádná dřina. Pane de Forbin, i když nedodržíte etiketu, je jasné, že ženský vkus znáte.

Podřídila se tedy jeho přání, i když v hlavě a v chůzi se jí stále ještě něco houpalo. I její krok ještě zůstával houpavý. Ale horká koupel jí určitě zlepší náladu.

Právě došla na práh pokoje, když na ni zdola zavolal ženský hlas.

„Hola, námořníku! Kdo ti to dovolil?“

Mary se zastavila a dívala se na ženu stejně poplašenou jako mohutnou, jak vybíhá schody po dvou. Claude de Forbin je skutečně dobře střežený, pomyslíla si pobaveně. Počkala, až se její nová známá celá udýchaná vyškrábe na podestu, a pak jí odpověděla.

„Sám monsieur de Forbin mě sem pozval.“

„To vy jste ta mladá dáma?“ divila se žena.

„Ano a nemohu se dočkat, až se převléknu,“ odpověděla Mary a vesele přistoupila blíž.

Služebná to vyřešila malou poklonou spojenou s omluvami.

„Nic se neděje,“ ujistila ji Mary. „Musím uznat, že moje šaty vás mohly opravdu zaskočit.“

„To ano, madam,“ odtušila služebná a neodvážila se jí opravdu říct, nakolik to ona považuje za šokující a nevhodné, protože se na ní návštěva pana de Forbin mile a upřímně usmívala.

„Jak se jmenuješ?“

„Perrine, madam,“ odpověděla žena a otevřela vnitřní okenice pokoje. Slunce schylující se k západu okamžitě zalilo místnost.

„Umývárna je tady,“ oznámila jí Perrine a ukázala na malý přilehlý koutek, kde stál džber a čekal, až ho naplní vodou ke koupeli. Hned vedle stál toaletní stolek se spoustou masť, vzácných olejů, pudrů, hřebenů a kartáčů.

„Dojdu vám pro vodu. Corneille ji načerpal ze studny a ohřívá ji.“

„Děkuji vám, to je od vás velmi milé.“

Perrine neodpověděla a odešla. Rozhodně, myslela si, nám monsieur de Forbin tentokrát přivedl velmi zvláštní osobu. Žádná z těch ostatních dam předtím se nikdy nesnížila k tomu, aby jí poděkovala.

Mary zůstala sama, otevřela truhlu, o které jí řekl Corneille. Byla velmi zvědavá na její obsah. Bylo tu uloženo několik pečlivě složených a naškrobených rób, jedna hezčí než druhá. Všechny bohatě zdobené prýmky a vyšívané zlatou či stříbrnou nití, poseté mašlemi a stuhami a všechny takové, jaké nosila Emma a její přítelkyně.

Mary je rozložila na postel, aby je mohla lépe posoudit.

„Nelíbí se vám?“ ptala se znepokojeně Perrine, která se právě vrátila se dvěma vědrys s kouřící vodou.

Rozmrzelý Maryin úšklebek jí neunikl. Jak jí má říci, že byla zvyklá oblékat se do pánských šatů?

„Obávám se, že mi nebudou sedět,“ lhala Mary.

„Ach! Tím se netrapte. Umím je upravit. Jsem na to zvyklá,“ poznamenala Perrine a vzápětí se zarděla nad svou neomaleností.

Okamžitě zmizela, aby naplnila džber. Maryina pýcha byla hluboce zasažena. Za koho ji Forbin považuje? Tyhle róby, možná uloupené při ztečení nějaké lodi, posloužily ostatním. K potěšení kapitána. Ale ona neměla žádnou chuť podobat se jim.

Do místnosti tentokrát vstoupil Corneille, přelétl posměvačně šaty pak vyprázdnil svoje vědro a minul Perrine, která znovu sestoupila po schodech. Mary ho zastavila nad džberem naplněným vodou, která byla určena právě pro ni.

„Prokaž mi službu, Corneilli. Tady jsou peníze a kup mi za ně čistší šaty, než jsou moje. Přines mi něco, do čeho se převléknu. Mužské šaty“ dodala.

„To Forbin neocení.“

„To je mi jedno,“ odpověděla Mary s úsměvem. „Každému, co jeho jest.“

Corneille pochopil, že naráží na poněkud zvláštní kapitánův vkus a dál už nenaléhal. Zmizel, když Perrine znovu přišla nahoru.

Maryina koupel byla díky posledním vědrům, která do džberu nalila, připravena. Mary jí poděkovala a zatáhla záclonu, která oddělovala pokoj od umývárny, svlékla se a s velkým potěšením se do koupele ponořila. Odmítla Perrininu pomoc při mytí. Byla schopná se obstarat sama.

Forbin měl pravdu. Bylo by škoda, nepodrobit se jeho příkazům. Slíbila si, že si na to vzpomene, jakmile se objeví.

10.

Jakmile voda vychladla, Mary z ní bez pocitu lítosti vylezla. Její tělo i její mysl byly klidnější a ona se začala před velkým toaletním zrcadlem energicky otírat. Teď už byla skutečně žena, a i přes malá prsa spíše hezká. Dost hezká na to, jak jí řekla Emma, aby jí svět ležel u nohou. Byla připravena začít. Roztáhla závěs a beze spěchu vstoupila do pokoje.

Na posteli našla namísto rób, které odmítla, dvoje šaty. Jedny mužské, které nahradily její špinavé a byly střižené podle francouzské módy. A jedny jednoduché dámské šaty, které se více podobaly tomu, co nosila Perrine než róbám Forbinových milenek.

Corneille dokonale pochopil, co jí vadilo.

Mary se od svých sedmi let neoblékala jako dívka. Zvědavost ji nutila, aby si na sebe vzala to, co se jí v této chvíli zdálo jako podivné vyšňoření. Spodničky zaoblily obrysy jejích boků, šněrovačka s velrybími kosticemi pozdvihla její prsa do hezkého lodičkového výstřihu. Vrátila se do umývárny a použila vše, co měla k dispozici. Energicky si kartáčovala zlaté vlasy, které jí v kučerách padaly až na ramena a které obvykle zůstávaly stažené koženou tkanicí.

V zrcadle se objevil obraz jiné ženy. Obraz její dvojnice, kterou tak dlouho zapírala.

„Jste úchvatná, madam.“

Nepotřebovala líčidlo, aby jí zrůžověly tváře. Stačilo, aby se objevil v rámu dveří. Neslyšela ho vstoupit.

„Já...“, vyrazila. Byla hloupá, že se nechala takhle překvapit. Jeho mlsná přítomnost, jeho krajky na bílé košili rozhalené ž do pasu, to vše ji vzrušovalo.

A také ty záblesky v jeho očích, které se jí už zmocňovaly.

Jediným krokem se ocitl u ní. Jedinou rukou zvládl její slabost. Polibkem dokončil větu. A Mary měla pocit, že k ní tento korzár přirazil jako k lodi v nebezpečí. Vzdala se bez boje. Nechala ho, aby jí pod svými polibky odkryl ramena a rozvázal korzet, který ji náhle škrtil víc než její obvazy.

Mary, která instinktivně našla zalíbení v tomto klání, jež Emma tak ráda prodlužovala, dovolila svým prstům, aby se rozběhly po pokožce tohoto muže. Po pokožce vysušené větrem dujícím na otevřeném moři. Zkoumala prsty neznámé jizvy a snažila se s jeho dechem prohloubit zkušenost, která pro ni byla novým objevem.

Šaty jí spadly ke kotníkům. Forbinovy rty putovaly po těle této ženy, která se vypínala, aby se mu lépe nabídla, a objevovaly ji. Napřímil se znovu, jak jeho rozkoš narůstala a rozloučil se s ní, zklamanou, protože milostný akt nenaplnil.

Bez jediného slova se otočil na podpatku, a zanechal ji tu na pokraji slz. Dveře se potichu zavřely a jeho kroky dozněly na schodišti. O několik minut

později, znovu oblečená a opuštěná, se Mary ptala sama sebe, jestli se jí to jenom nezdálo.

Dopřála si dost času, aby se vzpamatovala, natolik, že vypadala zase hezky, pak se zhluboka nadechla. Oťřela si zvlhlé dlaně o bavlněnou látku šatů, scházela po schodech a usmívala se, jako kdyby se nic nestalo.

V jídelně bylo na stole pokrytém bílým ubrusem prostřeno. Svíce kolem sebe šířily příjemné světlo. Okenice byly zavřené a vůně pokrmů čekajících v kuchyni ji přivedla na myšlenku, že Perrine se překonávala, zatímco ona lenošila.

Forbin ji očekával, pohodlně usazený v křesle před praskajícím krbem a se zapálenou dýmkou v ústech.

„Máte nějaké jméno, madam de Mortefontaine?“ zeptal a usmíval se tomu, jak se před něj postavila a z těch nejzasutějších hlubin čerpala předstíranou jistotu.

„Emma.“

„Trápíte mě, Emmo. Nekonečně,“ prohlásil mezi dvěma bafnutími z dýmky.

„Vy mě také, kapitáne,“ odpověděla Mary a přitom přistoupila blíž k ohni, aby nad něj natáhla své ledové ruce.

Vyhýbala se pohledu na něj, protože jí to pomáhalo uchovat si kontrolu nad svými rozjitřenými smysly.

„Proč jste psala ten dopis, když jste měla v úmyslu dostat se do Francie, abyste zde přednesla svoji zprávu?“ ze ptal se Forbin příkře.

„Z opatrnosti. Kdyby mě chytili, zařídila bych to tak, aby byl odeslán.“

„Kdyby vás chytili, neměla byste na to čas.“

„Jsem dost prohnaná, abych se nenechala polapit!“ tvrdila Mary, která sek němu teď obrátila.

Tento výslech ji popuzoval. Neměla chuť mu lhát a zároveň jí na druhé straně skutečnost že přijala cizí identitu, zajišťovala lakovou vážnost, jaké by Mary Readová nemohla zcela jistě dosáhnout.

„Ale já jsem vás přesto polapil,“ bavil se Forbin.

Mary se rozčílila:

„Ještě ne, kapitáne!“

„Nehrajte si se slovíčky, Emmo. Je to jen otázka času a vy to víte. Rád bych to pochopil. Protože něco mi v tom všem uniká. Nemáte zvyky špiónů.“

Mary se na něho usmála a cynicky ho znovu provokovala:

„Chcete se holedbat tím, že všechno znáte, monsieur de Forbin? To by bylo velmi domýšlivé!“

Rozesmál se a ji to odzbrojilo. Mary elegantně klesla do křesla a položila svá předloktí na podpěrky, aby byla při pravená vytnout mu políček nebo ho obejmout. V tomto okamžiku to nevěděla. Formu ji mátl, okouzloval, popuzoval, vzrušoval a... K čemu to bylo vymýšlet si omluvy pro svoji

slabost? Cítila, že tento muž bude v jejím životě velice důležitý, stejně jako Emma. Mohl ji toho hodně naučit. A Mary žíznila po učení, protože pochopila, že pouze za tuto cenu se dostane nahoru.

Přínejmenším se stejně jako Emma chtěla provdat za muže, který ji povýší do šlechtického stavu.

Forbin, který nevěděl nic o jejích záměrech, se uklidnil a omluvil:

„Promiňte mi, Emmo. Jsem nevychovanec. Mám na svou omluvu jen to, že po mnoha nešťastných náhodách se stalo, že jsem se přes svůj urozený původ stal divoký a ironický. Vyrůstal jsem zbavený svých práv a za to, čím jsem se stal, vděčím jenom své nezměrné odhodlanosti a svému instinktu. A pokud mohu soudit z toho, že jste se oblékla do tak nezvyklých šatů, pak nejsem dalek toho, abych si myslel, že i vy jste, drahá přítelkyně, jízlivá, hbitá a volnomyšlenkářská stejně jako já...“

„Nedovolím vám...,“ začala jen pro formu, protože se jí nekonečně líbilo, že má pravdu a tento první náznak důvěrnosti jen posílil její rozhodnutí.

„Nuže, Emmo,“ pokračoval a hrál si jednou rukou s hlavičkou dýmky, která zatím vyhasla. „Nejsem blázen. Vyzvědači nebo vyzvědačky jsou často intrikáni, oportunisté, které mocní tohoto světa staví na pozice, kde lze jejich nadání nejlépe využít. A vy, má rozmilá, máte občas neobyčejný talent předstírat dojemnou naivku, se kterou teď sedím ve vlastním domě.“

Mary se musela cítit polichocená. Nebyla tím, za koho ji považoval, ani tím, kým se zdála být. Myslela si tedy, že je schopná své okolí napálit, vtělit se do jiných lidí jako ta nejlepší herečka. Upřímně se tomu usmála.

„Výborně,“ poznamenal Forbin

„Mluvme jako rovný s rovným, chcete?“

Místo odpovědi vstal, položil svou dýmku na kulatý stolek a natáhl k ní ruku s rubínovým prstenem.

„Povečeříme...“

Sotva vložila svou dlaň do jeho a už ji silou přitáhl ke své hrudi, takže měla paži zkroucenou za zády a nemohla se nijak bránit. Forbinovy rty klouzaly po jejím krku, a jí zachvátil takový neklid, že nebyla schopná ho zvládnout.

„Vy mi nebudete nikdy rovná, madam, příliš po mě toužíte,“ prohlásil pyšně.

Opravdu si zasloužil políček. Mary se spokojila tím, že zpražila.

„Zapomněl jste, že do výbavy vyzvědače patří i schopnost předstírat?“

„Váš tep vás zraňuje.“

„Stejně jako ten váš. Vidíte, můj milý, jsme na tom stejně.“

„Ještě před svítáním mi budete vzdávat díky,“ ujistil ji laskal její chvějící se hrdlo.

Pomocí jednoho obranného manévru, kterému ji naučil její učitel šermu u lady Readové, se mu vysmekla.

Forbin zůstal překvapeně stát, když zjistil, že se uvolnila.

„Jak jste to, k čertu, udělala...?“ vykřikl.

Mary vztyčila hlavu, vypnula hrudník a pohlédla na něho zářivým pohledem.

„Zdálo by se, monsieur, že navzdory očekávání vás mohu něco naučit i já. Povečeříme! Pro začátek,“ dodala a obrátila se ke stolu.

Forbin se uklonil a nabídl jí židli, na kterou se posadila. Zatímco jim po zazvonění na zvonek Perrine nalávala hráškovou polévku se slaninou, snažil se nabídnout klid zbraní v jejich vzájemných slovních potyčkách.

„Nemám nijak v úmyslu vám škodit, Emmo,“ zatímco Mary si s potěšením vychutnávala své jídlo. „Už jsem vám říkal, že mám podivnou povahu a že často mluvím tam, kde bych měl mlčet. Vzbuzujete můj zájem, má rozmilá, a mé otázky slouží jen k tomu, abych vás lépe poznal. Byl bych rád, kdybyste se kvůli nim přestala urážet,“ ujišťoval ji.

„Budiž,“ souhlasila Mary. „Jsem vdova po panu de Mortefontaine, který byl rejdářem, a špiónka, alespoň do nedávných dní.“

Perrine sklidila talíře, aby přinesla jiné a je obklopilo ticho. Přesto měla Mary dojem, že se Forbin přemáhá. Neměla čas, aby se zeptala proč. Sotva Perrine poté, co je obsloužila, zmizela, chladně prohlásil:

„Chci vás odhalit, madam, i ty skutečnosti, které jste si vymyslela.“

Mary dostala zásah, ale nijak ji to nevyvedlo z míry.

„Co vás vede k přesvědčení, že takové skutečnosti existují, monsieur de Forbin?“ zeptala se a zdvihla kuřecí stehýnko k ústům.

„Fakt, že Emma de Mortefontaine, ta skutečná, patří mezi mé známé.“

„Chápu,“ řekla Mary bez omluvy.

Naopak okamžitě zaútočila:

„Musím vám připomenout, kapitáne, že tím jménem jste mě oslovil vy sám a odmítal jste slyšet pravdu, kterou jsem vám předkládala. Co byste chtěl, abych udělala? Abych se nechala probodnout? Když jste to věděl,“ pokračovala, „proč jste si se mnou zahrával?“

„Kvůli existenci toho listu, který jste měla u sebe. Jako žena, jste nemohla být sekretářem Emmy, jak jste to tvrdila Emma oznámila panu de Pontchartrain, mému ministrovi, že ví, že ji sledují a že byla odhalena a že se obává o svůj život. Mohla jste ji stejně dobře zavraždit ve jménu krále Viléma.“

„Vy si myslíte, že jsem vyzvědačka v jeho službách?“ ptala se udiveně Mary.

„Opravdu jsem si to myslel,“ přiznal Forbin, „proto ta malá lest.“

Skutečná špiónka by se nechytla do tak špatně připravené pasti. A to ve mně vzbudilo chuť zjistit, co se skrývá za tou maskou a oblečením sluhy. Neboť si myslím, madam, že jste zradila Emmu de Mortefontaine tak, jak to odpovídá vaší povaze. I já sám, nebýt toho, že vás Corneille prohledal, bych se nechal oklamat.“

„Mám tohle všechno považovat za kompliment?“

„Pokud mi konečně přiznáte celou pravdu!“

Mary přikývla a rozhodla se, že mu bude důvěřovat, protože znal Emmu a všechno mu vyličila. Vyprávěla mu vše od svého dětství u lady Readové, o lásce, kterou ji zahrnovala Cecily, až po své setkání s Tobiasem a následky, které to mělo. Svoji zpověď končila, když byli u dezertu a Forbin si blahopřál k instinktu, který ho nezklamal. Mary Readová se zdála být úplně jiná, než všechny ženy, které potkal. A v duchu si slíbil, že si to ověří.

Vstal, zatímco Perrine, unešená chválou, které se jí za její kuchařské umění od Mary dostalo, beze spěchu uklízela stůl. Odstrčil židli, aby pomohl Mary vstát. S pohledem planoucím touhou, která ho stravovala, ji odváděl ke schodišti.

„Pojď“, řekl jí prostě.

Dveře pokoje za nimi zaklaply a Forbin ji vášnivě objal.

„Děkuji ti za důvěru“, šeptal jí do ucha a vůně její kůže stupňovala jeho vzrušení.

„Zbývá mi, abych se přiznala ještě k poslední věci, kapitáne“, osmělila se Mary.

„K jaké?“ ptal se a líbal ji při tom na krk, nadzvedl jí rukama vlasy, aby se těch polibků lépe nabažil.

Mary jen s rozechvěním vydechla:

„Dnes v noci to bude poprvé.“

Forbin se od ní odtáhl, pátral v jejích tmavých očích, aby v nich objevil lež, znovu si připomněl svoji pravdu a jen si ji tím nejnepoctivějším způsobem připsal na konto své pýchy.

Za svítání se podrobená Mary přiznala, že si nemohla přát jako prvního milence lepšího muže, než je on. Na to jí s povýšeným výrazem, který ji tolik rozčiloval, odpověděl:

„Já vím.“

A vzápětí usnul jako rozmazlené dítě.

Během následujících dní se Mary od Forbina naučila víc, než si dovedla představit.

Ve dne, převlečená za námovníka, ho s Corneillem doprovázela do zbrojnice, aby se s ostatními podílela na práci na *Perle*. Vždycky se objevovaly velké či malé škody. Během plaveb se lodě poničily. Když to nebylo v boji, pak je poškodily například kmeny stromů nebo všemožné odpadky plující po hladině. Ničily trup lodi a křivily kormidlo. Nemluvě o chaluhách, které po několika týdnech na moři tvořily na spodní části lodi celé chomáče.

Na pevnině, hned jak byla loď odstrojená, začali se všichni v loděnici usilovně zabývat drhnutím, odstraňováním, chaluh, broušením, sešíváním plachet, vztyčováním nových lodních stěžňů. Většina námovníků toho využila

i k tomu, aby navštívila své rodiny a ponechávala po většinu dne volné pole působnosti řemeslníkům.

Forbin vystavil Mary propustku, protože byl nadšený jejím zájmem o mužskou práci a povinnosti.

Mary nic nepředstírala. Svět námořníků ji fascinoval. Nepochybně i kvůli těm, které Cecily tolik milovala. Možná také proto, že se pokoušela pochopit, proč dávají přednost své vrtošivé milence, moři, které chtějí neustále krotit.

Forbin ji během dne nevidal. Vymyslel pro ni funkci kronikáře, aby tak dosáhl toho, že mohla chodit sem a tam, podle svého přání, vyptávat se, informovat se o tom, co viděla. Nepřestávala se divit řadám železných děl nebo zelené litině, kterou čistili, podobně jako se čistí komíny ucpané velkým množstvím sazí. Zapamatovala si i jejich typy: francouzské dělo, komorové dělo, karota, kulverina, falkon, falkonet. Byla překvapená, když se dozvěděla, že děla se nabíjejí prachem, který je směsí ledku, síry a dřevěného uhlí, že je uložen soudcích v blízkosti děl, aby prachová nálož byla při každém výstřelu dostatečně veliká.

Působivé hromady dělových koulí a kartáčových nábojů vyrovnaných do řad doplňovaly zbrojní arzenál. Odlévaly se nebo tvarovaly v jedné z budov zbrojnice.

Ukládala si do paměti slova, která slyšela: průduch, označení rozdílů mezi kalibrem děla a průměrem koule; prachárna, prostor za mezipalubím, kam dělostřelecký mistr ukládal vše, co běžně potřeboval; nemluvě o typech lodí: korveta, galiota, fregata.

Neexistovalo nic, co by ji nezajímalo. Nevěděla, proč je její zájem stále větší a dělala si z toho legraci. Do té míry že Forbin, kterého její schopnost zapamatovat si technické termíny stále více udivovala, měl se svou dámou nakonec společně i zcela jiné věci, než bylo jen laskání a polibky.

11.

Tobias bez potíží vypátral jméno lodi, na kterou se jeho synovec nalodil. Byla to původně jeho loď, kterou prodal. Když prohledal svoje záznamy, zjistil jméno jejího nového majitele a vydal se za ním.

„Bohužel, můj milý,“ odpověděl mu smutný obchodník, „nemám o lodi žádné zprávy stejně jako mí zákazníci ve Francii. Francouzští korzáři způsobují obchodu veliké ztráty. Už jsou to dva měsíce, co ji potopili. A já najímám drahé žoldnéře, aby chránili můj náklad, který musím omezovat na minimum, abych mohl své lodi lépe vyzbrojit. Mé kontakty ve Francii mě sice informují o jejich námořních výpravách, abych tomu mohl přizpůsobit plavby lodí. K ničemu to ale není!“ dodal a unavenou rukou si prohrábl mastné vlasy.

Tento břichatý a chlípny muž sídlil za svou kanceláří a choval se jako římský patricij v době úpadku impéria. Tohle přirovnání napadlo Tobiasa Reada. Přišel sem rozcílený a při této zprávě pocítil ještě i znechucení. Muž však pokračoval:

„Francouzské lodi jsou všude. Ať se vydáte jakoukoli cestou, vždycky se najde někdo, kdo vám ji zkrříží. Už dlouho se toho obávám, alej budu zřejmě muset sundat svůj vývěsní štít. Ale já si tu stěžuji, můj milý, a vůbec nevím, proč se o to zajímáte,“ vzpamatoval se obchodník.

„Chci si jen ověřit,“ lhal Tobias, „jak jsou mé lodě úspěšné. Moje návštěva nemá žádný jiný důvod než právě tento a jsem kvůli vám velice smutný. Ačkoliv, přiznávám, je pro mne vaše neštěstí zároveň příležitostí nabídnout vám obchod. Mám k dispozici několik malých korvet, které by se báječně uplatnily jako doprovod vašeho konvoje. Když se spojíte s dalšími obchodníky, jistě získáte dostatečný obnos na jejich vyzbrojení.“

Muž malý okamžik přemýšlel a pak svým huhňavým hlasem odpověděl:

„Na mou věru, to by mě mohlo zajímat.“

„Uvažujte o tom, můj milý. Jsem si jist, že se pro to rozhodnete. Ještě jedna věc. Jen pouhá zvědavost. Víte, který z těch korzárů pronásleduje vaše lodě?“

„Claude de Forbin,“ odpověděl muž bez zaváhání. „Moje lodi využívají vodní cestu, která mu byla přidělena.“

Emma de Mortefontaine, pohodlně usazená ve svém oblíbeném křesle, naslouchala se sevřeným srdcem, které se zmítalo obavami i nadějí, Tobiasovu lichení a odmítala pomyšlení, že ztratila Mary, kterou tak vroucně milovala. Tobias Read, který ji pozval na večeri, přijel o něco dříve, aby ji seznámil s ohavným výsledkem svého pátrání. Neměl stejné důvody jako Emma, aby setou zprávou trápil, ale přece jen ho zarmoutila.

„Musíme uvažovat o dvou možnostech,“ prohlásil poté, co potáhl ze své dýmky, stejně jako to před ním už udělala Emma, a elegantním pohybem

zkřížil nohy. „Bud’ byl můj synovec zabit, nebo ho společně s ostatními námořníky. Forbinova posádka zajala. V obou případech je pravděpodobné, že nefritové oko je teď součástí francouzské kořisti.“

„Zapomínáte, můj drahý, že ten klíč všechny kromě nás dvou jen málo zajímá. Na trhu nemá žádnou cenu. Je velmi pravděpodobné, že klíč nikoho nezajímal a společně s vaším synovcem skončil na dně moře.“

„Přesně tak,“ zachmuřil se Tobias. „Potíž je v tom, že si to nemůžeme ověřit.“

Emma ho obdařila odzbrojujícím úsměvem.

„Ale vy se zcela jistě mýlíte. Naučila jsem se vašeho synovce dostatečně znát, abych mohla uvěřit v jeho udivující schopnost přizpůsobit se a přežít. Ale pokud jde o mne, jsem přesvědčená, že dokázal přesvědčit kapitána Forbina, aby ho vzal na palubu.“

„To je možné,“ prohlásil Tobias a přikyvoval.

„A kromě toho byl Claude de Forbin v dětství přítelem mého manžela. Setkat se s ním pro mě nebude obtížné.“

Tobiasovu napjatou tvář rázem rozzářil úsměv.

„Vy jste rozhodně plná překvapení.“

„Ještě víc než si dokážete představit, můj drahý,“ prohlásila v přesvědčení, že teď nastala ta pravá chvíle pro to, aby mu předložila svůj plán. „Nicméně mi budete muset výměnou za moji službu prokázat jistou laskavost.“ Tobias sebou cuknul.

„Jakou?“ zeptal se.

„Víte přeci o potížích, které mi způsobilo nařčení plukovníka Tita. Chci u krále znovu získat důvěru a úctu, která mi znovu zajistí přízeň u dvora.“

„Rozumím, mohu se kdykoli zaručit za vaši loajalitu, Vilém Oranžský si mě dostatečně váží, aby mi důvěřoval.“

Emma to věděla. Anglické královské námořnictvo bylo nyní největším zákazníkem Tobiase Reada. Ale o tomto druhu podpory neuvažovala.

„Ale, no tak, můj drahý,“ zamrkala pobaveně, „dobře víte, že to nebude stačit, aby ustaly ty klepy.“

„Co navrhuje?“

„Až doposud jsme z našeho spojení vždy vytěžili jen výhody. Pokroče dál, chcete? Spojme naše obchody, přání a ctižádost. Ožeňte se se mnou.“

„Co bych tím získal?“ zeptal se Tobias, kterého ta myšlenka už zaujala.

„Jistotu, že vás nebudu chtít ošidit, pokud jde o ten pohádkový poklad. A to bych mohla,“ dodala. „Nebo jste mi snad nesvědčil všechno?“

Tobias se potichu rozesmál. Emma de Mortefontaine nepatřila rozhodně mezi ty, které by bylo možné ošidit. Kromě toho, že byla oslnivě krásná, měla i ducha a odhodlání, které bylo podobné tomu jeho. Vedle ní by neměl pocit, že přišel o svoji svobodu.

„Nuže, vezměme se, madam, a vám zbývá už jen odhalit, co vám nabídnou,“ prohlásil Tobias Read, aniž by podváděl.

Aby nezadal příčinu ke klepům, usoudil Forbin, že bude rozumnější, když v Brestu svěří Mary do péče Corneillovi. Jeho matka ji přijala vřele. Mary jí představil jako mladého námořníka, kterého právě najali na *Perlu*. Navíc se nikdo neptal a Corneille za malý obnos, který mu za to Forbin zaplatil, zařídil u své matky stravu a ubytování.

Když se Mary podívovala přátelskému vztahu, který očividně mezi oběma muži existoval, ačkoli jeden byl prostý námořník a druhý důstojník, vysvětlil jí Corneille, že je spojila zvláštní příhoda, která se udála na moři.

„V jedné bitce jsem bez velkých cavyků, ale úspěšně zachránil Forbina před smrtící ranou, která mu byla určena. Stálo mě to však předloktí. Mohl jsem u námořnictva skončit a dostávat penzi za useknutou ruku, ale myšlenka, že zůstanu na souši až do konce svých dní, mě tak sklíčovala, že Forbin, který cítil vděčnost, mě vzal pod svou ochranu a zeptal se mě, jestli je na palubě nějaká činnost, která by mi dovoľovala zůstat. Stal jsem se pomocníkem ranhojiče. Ale jen zpočátku. Nepatřím totiž mezi ty, kteří by se spokojili nějakou náhražkou. Starat se o kamarády, kteří padli na poli slávy, bylo šlechtné, ale už jsem nemohl stát po jejich boku. Trýznil jsem tedy své tělo, až nakonec zapomnělo na svůj nedostatek. Mohl jsem svému kapitánovi dokázat, že má jediná ruka je schopná držet šavli nebo pistoli.“

Corneille se usmál a dodal:

„Dokonce se uzavíraly sázky na to, jak rychle se nechám zabít. A přesto jsem dnes stejně jako každý jiný námořník dokonce schopný vylézt i do stěžňoví a prohlédnout plachtu, jako jsem to dělal dříve, když jsem byl dozorčím námořníkem.“

„To proto s tebou všichni jednají s takovým respektem.“

„Ano, všichni. Včetně Forbina, který dobře ví, že bych dal život, abych ho ochránil, a chová ke mně to nejupřímnější přátelství a důvěru.“

„Mohl by tě jmenovat důstojníkem,“ navrhovala Mary.

„Jistě, ale kvůli tomu bych se musel vzdát své svobody a to je věc, na kterou nemůžu za nic na světě přistoupit, znamená to plnit rozkazy krále, který se po moři nikdy neplavil.“

„Copak Forbin neřídí své důstojníky?“ podivila se Mary.

„Rozkazuje jen na lodi. A jako prostý námořník můžu jít za svým kapitánem. Námořní důstojníci nejsou podřízeni jednomu muži, neslouží jen na jediné lodi, ale dostávají úkoly, které nemohou odmítnout.“

„Rozumím... Rozumím, že je možné upřímně milovat tenhle život a stejně tak i Clauda de Forbin.“

Corneille přikývl, ale přesto ho žárlivost, kterou pocítil, poněkud udivila.

Když ve skromném domě jeho matky sfoukli svíce a ona usnula, odváděl Corneille Mary až na práh domu svého kapitána a za svítání se vracel, aby ji

zase odvedl. A aniž by to řekl, snil o tom, že jakmile se jí Forbin nabaží, jako se nabažil všech ostatních, bez váhání se o ni postará.

Noci strávené s kapitánem *Perly* byly stejně dobrodružné a vzrušující, jako vody, o kterých teď Mary snila. Pevná ve svých rozhodnutích, navždy zavrhlav svůj úmysl navázat kontakt s Emmou, aby se jí omluvila za své chování, a v souvislosti s možným dědictvím znovu vstoupit do styku se svým odporným strýcem. I přes všechno, v co mohla Mary doufat, a přes všechny sympatie, které k Emmě cítila, musela velmi rychle připustit, že Emma jí nechybí. Jako kdyby byla jen jednou etapou jejího života. Stupínek, na který se mohla zvednout ze své bídy a bojovat se zármutkem. Cítila k ní vděčnost, ale byla dost objektivní, aby viděla Emmu takovou jaká ve skutečnosti je. Schopná projevovat stejně tak laskavost k tomu, kdo ji zajímal, jako krutost, jestliže mohla posloužit její ctižádosti a plánům. Pokud by z toho pro ni plynuli ten nejmenší zisk, mohla Tobiasovi Readovi stejně dobře vyjít vstříc, jako ji před ním chránit.

Ostatně hned nazítří po jejich prvním objetí Forbin posílil její pocit, když spolu seděli u pořádného oběda.

„Znal jsem dobře Jeana de Mortefontaine,“ poznamenal. „Jako dítě, které toužilo po plavbě po moři, jsem u jeho otce, který byl rejdař, strávil hodně času. Narodili jsme se, já a Jean, ve stejném roce a on byl mým druhem při hrách. Po smrti svého otce zdědil jeho rejdařství, zatímco já jsem se nechal najmout k námořnictvu. Už jsme se nestýkali. Nevím, jak se seznámil s tou Angličankou, ani proč se rozhodl, že se s ní ožení,“ vypravoval a přitom si máslem mazal velký kus dozlatova upečeného chleba. „Představil mi ji ve Versailles, kde jsme se náhodou sešli. Prodal svůj majetek na jihu, aby se přestěhoval do Londýna, a tvrdil, že neustálé války, které Francie vede, měly neblahý vliv na jeho obchodování ve Středozezemním moři a že víc peněz vydělá na druhém břehu kanálu. Pochopil jsem, že to vše se děje pod vlivem jeho drahé manželky.“

„To mě opravdu nepřekvapuje,“ odušila Mary, když dopíjela své kyselé mléko. „Emma přede mnou nikdy neskrývala svou ctižádost. Za pana de Mortefontaine se provdala jenom proto, aby získala jméno a majetek.“

Forbin přikývl, spokojený s tím, že se jeho tušení potvrdilo. Dodal ještě:

„Přiznávám, že krásné ženy mě vždy přitahovaly a tahle byla zcela jistě krásnější než ostatní. Ale její způsoby, jednání, předstírání mě dráždily, jako by mi můj instinkt napovídal, že nebezpečí je blízko. Okolnosti, za kterých Jean zemřel, neznám, ale nijak zvlášť mě nepřekvapila. O nic víc než to, že Emma je špiónka. Dávej si na ni pozor. Tahle žena má mnoho tváří a všechny mají společné jen jedno, zradu.“

„A jestli jsem jako ona?“ navrhla Mary, která si vzpomněla, nakolik oceňovala, jak si byly jejich životní dráhy podobné, jak si vážila ponaučení, která jí Emma štědře udělovala. Náhle ji popuzovalo, že se jí v některých

ohledech podobala, protože cítila, jak moc ji její kapitán přitahuje. Nebude ji právě z těchto důvodů chtít odehnat?

„Je možné se narodit do stejného neštěstí, Mary, snažit se z něj stejně odhodlaně dostat a užívat k tomu i stejné zbraně. Rozdíl se projeví v okamžiku pravdy. Zatímco jedna bude blahořečit ruce, která ji zvedla, druhá ji utne, aby se nemusela dělit. Věřím svému instinktu. Nikdy mě nezklamal.“

Emma se před Mary nikdy nezmínila o okolnostech, za kterých její manžel zemřel, nikdy neprojevila lítost při vzpomínce na něj a Mary musela připustit, že Forbinova hypotéza se může nakonec zakládat na pravdě. Stačilo jen, aby si připomenula, jak Emma přikázala Georgovi, aby se zbavil jejich nočního návštěvníka. Nebyla to žena, která by si dělala starosti s někým, kdo jí byl na obtíž.

Pokud šlo o sliby a citové zanícení, které Emma projevovala, Mary by na jejich upřímnost nevsadila ani penny. Emma de Mortefontaine měla v příliš velké oblibě mladé milence a cenila si své svobody, než aby mohla někoho milovat.

Naopak Forbinova upřímnost ji dojímala. Neskrýval před ní, že je chudý. Byl sice urozeného původu, ale kromě domu v Saint-Marcel, v blízkosti Toulonu, už nic neměl. Jeho příbuzní zchudli, přišli o svůj majetek. Svě jméno, na které dvůr zapomněl, Forbin znovu proslavil svými námořními úspěchy. Už ve svých 12 letech se nalodil na galéru a pod velením viceadmirála d'Estrées, podnikl dlouhou výpravu podél pobřeží Západní Indie, pak sloužil pod velením Duquesneho v Alžírsku.

Ale to mu k jeho slávě nestačilo. Vydal se na cestu vpřed, získal králův obdiv a byl vyslán do Siamu. Ludvík XIV. tam vypravil poselstvo, které mělo za úkol prohloubit přátelské svazky, které udržoval s tamějším králem. Forbin, muž plný života a velmi vynalézavý, se mu natolik zalíbil, že byl jmenován velkým admirálem a dostalo se mu jména Opra Sac Dison Gram.

„Byl jsem divoký a pyšný,“ vzpomínal si Forbin. „Při mém návratu ze Siamu jsem sám sebe tolik obdivoval, že jsem se hned po příjezdu do Francie rozhodl stát se korzárem. Chtěl jsem si na moři získat obdiv všech, předvést své hrdinské činy jako mladý kohoutek. Nestačilo mi, aby se o nich vyprávělo mezi vyslanci. Pan de Seignelay právě jmenoval Jeana Barta kapitánem fregaty a já jsem mu byl přidělen.“

„Rozuměli jste si?“ zeptala se Mary naprosto unešená tím, že Forbin je schopen mluvit sám o sobě s takovou nemilosrdnou jasnožrívostí.

„Zpočátku ano, i přes jasnou rozdílnost povah. Bart byl stejně rezervovaný a opatrný, jako já opovážlivý, stejně diskrétní, jako já upovídaný. Byl stejně Bretonec, jako já Jižan. Rozdíly mezi námi se ale doplňovaly. Až do toho osudného dne, kdy se naše názory na to, jak máme postupovat při ochraně konvoje obchodních lodí, naprosto rozešly. Zatímco Bart tvrdil, že je třeba plout podél ostrova Wight, já jsem zastával opačný názor, protože jsem si byl jistý, že tamní vody křižují korzáři. On měl

zkušenost, já svůj instinkt. Vysmál se mi do očí a pluli jsme nedaleko trasy, kterou jsem navrhoval. Zajali nás a uvrhli do vězení.“

„Měli jste tam shnít,“ divila se Mary „Proč vás pustili?“

„Pustili?“ bavil se Forbin. „To nepřicházelo v úvahu. Díky pomoci jednoho Bartova příbuzného, který nám dokázal doručit pilník, abychom přepilovali mříže, jsme uprchli.“

„Báječný dárek,“ poznamenala Mary a schoulila se k němu jako kotě.

Zbožňovala tyhle chvíle sounáležitosti po milování. Forbin ji něžně políbil na čelo a pak, uchvácený zájmem, který o jeho historky projevovала, pokračoval:

„Nebylo to tak jednoduché. Bart považoval celou akci za neuváženou, a pokud šlo o něho, zastával názor, že máme vyčkat, až král pošle výkupné, které bylo požadováno za naše propuštění. I když jsem plně důvěřoval Jeho Veličenstvu, daleko méně jsem věřil našim žalárníkům, kteří měli větší zájem na tom, aby s námi byl navždy konec, a nikoli naopak. Dohadovali jsme se a já jsem mu pohrozil, že ho tam nechám, aby vysvětlil mé zmizení našim dozorcům. Neměl tedy jinou možnost.“

„Určitě musel zuřit.“

„A dost,“ řekl pobaveně Forbin. „Tím spíš, že jsem měl poraněné rameno, nemohl jsem mu nijak pomáhat a on mě musel dovézt z Plymouthu až do Dunkerque v loďce, kterou jsme ukradli.“

Mary vybuchla smíchy.

„Ted' už chápu, kde se vzala ta vaše rivalita.“

„Ale nedokážeš si představit, jak velká,“ prohlásil drsně Forbin. „Zlobil se na mě, ale dokázal vytěžit z mé hrdé povahy. Věděl, že čest je u mne nade všechny ostatní ctnosti a že raději zemřu, než bych o něco žebрал. Doufal jsem, že před králem a jeho ministrem bude Bart tak poctivý, že přizná svou taktickou chybu a pochválí mou odvalu, se kterou jsem zachránil královský poklad. Nic z toho neudělal, hovořil o smůle, která zapříčinila naše uvěznění, a o našem útěku jako o svém nápadu.“

„A ty jsi neprotestoval?“ vykřikla rozhořčeně Mary.

Forbin ji k sobě pevněji přitiskl. Ležel natažený na zádech na posteli, jejíž závěsy byly spuštěné. Měl teplé tělo Mary přitisknuté ke svému boku a jednu její nohu položenou přes „svojí. Líbilo se mu, jak se její tělo kvůli jeho příběhu napíná a rozechvívá, stejně jako zbožňoval její smích a její šibalský pohled. Cítil, že k ní má den ode dne blíž, že ji miluje stále víc; Přesto v sobě potlačil novou vlnu touhy a dokončil svoje vypravování:

„Bartova hodnost mi v tom zabránila. A také moje zásady. Jeho slova jsem nepochybně a naše cesty se rozešly. Prokazoval stále větší odvahu, aby se neprovinil proti té lži a dodal jí na věrohodnosti. Projevovал i větší krutost a byl z něho hrdina, jehož odvaha zastínila tu moji. Nezlobím se na něj za to,“ dodal „Dvůr je vrtkavý a moje letora se mu jen těžko přizpůsobuje. Jsem příliš zásadový a hrdý, abych se nerozčiloval a neurážel t kterým jsem povinován věrností a poslušností. Bart je prohnanejší než já. Unii v zájmu své

kariéry ustoupit. Činy, bohužel, v tomto světě nejsou všechno a budit zdání vynáší větší uznání než pouhé výsledky dosažené v nějakém řemesle.“

I tohle si Mary zaznamenala do malého tajného zápisníčku své paměti a pak už dovolila smyslné touze svého kapitána, aby se jí zmocnila.

Zatímco se oblékali, Forbin, který cítil, jak se nechává zaplavovat hlubokým láskyplným citem, protože se musí už brzy rozdělit, prohlásil zasmušilým hlasem:

„Oženil jsem se s oceánem, Mary. A ta láska je výlučná, příliš nekompromisní, aby bylo možné ji dělit. Nepřipoutávej se ke mně. Jsem jako vítr, nestálý, vrtkavý, hrozný, hned laskavý, hned bouřlivý. Moje záliba ve svobodě mi povoluje jen zastávky, nic víc.“

„To jsem pochopila, můj kapitáne,“ ujistila ho Mary, aniž by tomu věřila. Jediný Forbinův pohled stačil k tomu, aby ji usvědčil ze lži. Jen ji to posílilo. Jednoho dne se jí to podaří a ona ho přesvědčí, že neztratí nic, když ji bude milovat a když se s ní, proč by ne, i ožení.

„*Perla* za několik hodin vyplouvá,“ oznámil Forbin Mary o týden později.

Nepřekvapilo ji to. Forbin ji miloval celou noc a nechtěl, aby za svítání jako obvykle odešla. Prodlužoval potěšení z toho, že ji má vedle sebe a bral si ji tak, jako by to bylo naposledy. Velmi se obával, že Mary bude muset na jeho návrat příliš dlouho čekat a on ji nemohl dostatečně zaopatřit. Smířil se sice s jejich nevyhnutelným odloučením a i když to pro něj bylo velice těžké, musel přiznat, že rozloučení s ní je pro něj těžké.

Fregata, která byla už tři dny opravená, doplňovala bez přestávky zásoby na svoji příští výpravu.

Mary dobře věděla, co tahle změna v zaběhnutých pořádcích znamená. S tlukoucím srdcem už hodnou chvíli čekala, kdy se s ní rozloučí. Byla to hotová věc. Ale ona neměla v úmyslu tu zůstat. Rychle se oblékla, krk příliš sevřený na to, aby mohla jejich lásku bránit teď hned. Zatím jí stačilo, že sešla dolů po schodech. Forbin ji vybídl, aby s ním posnídala, ještě než dorazí Perrine. V tichosti ji následoval. Maryino mlčení mu vadilo mnohem víc, než by předpokládal.

Při každém rozchodu byl zvyklý na slzy, někdy i křik nebo nadávky. Ale Mary znovu s předstíranou lehkostí předváděla, jak je jiná. Důstojně sešla ze schodů, pak se otočila a prostě řekla:

„Vezmi mě s sebou.“

Forbin se málem zadusil.

„To není možné, ženy ha lodi pobývat nesmějí!“

„No a? Copak jsem tě nedoběhla? Tebe i tvé muže? Můžu to udělat znovu,“ tvrdila a pokrčila rameny.

„To není tak jednoduché, Mary. Před několika lety jsem chtěl uchránit jednu mladou služku před špatným zacházením její paní, chtěl jsem to tolik, že jsem ji odvezl k sobě do Aix-en-Provence v šatech námořního kadeta. Myslím, že jsem ji měl rád a pro dobro nás obou jsem zatajil její pohlaví. Jednoho dne, když jsem byl pryč, zradila naši úmluvu, že bude vždycky vystupovat jako chlapec. Vyšla si jako žena a oba jsme se nevyhnuli skandálu a hanbě. Především já. To proto bydlíš u Corneille. To proto nemohu riskovat a vzít tě s sebou.“

„To musíš nenávidět všechny ženy pro hloupost jediné?“ zeptala se Mary.

„Ty to nechápeš, plavba po moři není hra. Každý z mých mužů musí umět bránit svůj život stejně jako svou vlast. Zabít, nebo zemřít.“

„Takže ty si myslíš, že nejsem schopná se bránit?“

„Ano.“

I na takovou odpověď se Mary připravila.

Smyslně se k němu přivinula, ale okamžitě se odtáhla a v ruce držela meč, který mu visel po boku. Ještě než mohl zareagovat, už ho čepel šimrala na ohryzku.

„Polož to, mohla by ses zranit,“ zamručel dotčený Forbin.

Právě to byla chvíle, kterou si Corneille vybral, aby vstoupil do jídelny. Nepříjemná pozice jeho kapitána vyvolala na námořnickově tváři jen pobavený úšklebek. Věděl moc dobře, že Mary se nenechá jen tak odbýt!

Forbin se pokusil o náznak pohybu, kterým by ji odzbrojil, ale podařilo se mu jen poranit si krk, na kterém se objevila kapka krve.

Corneille se pohodlně posadil na stůl. Rozhodnutý, že se do celé záležitosti nebude míchat, začal si nácipávat dýmku.

Ve Forbinových očích se zaleskla němá zuřivost, která Mary způsobila velikou radost. Měl hrůzu z toho, že by mohl být směšný. A ještě větší z toho, co nemohl zkrotit.

„Podej mu meč,“ nařídila Mary Corneillovi a ustoupila s provokativním výrazem od Forbina.

Námořník se s radostí podvolil. Forbin na chvilinku zaváhal.

„Bojíte se snad ženy, kapitáne?“ tropila si z něho posměch, aby ho konečně přiměla k boji.

„Ty malý blázníku,“ mumlal. „V téhle hře ti po třech úderech probodnu srdce.“

Chtěla mu odpovědět, že to už dávno udělal, ale zarazila se. Musel vyhrát válku. Válku lásky proti pravidlům.

„Když ti dokáži opak, vezmeš mě s sebou?“

„Nikdy.“

„Pak tě musím zabít, Claude de Forbin, a zaujmout tvé místo.“

Forbin se rozchechtal a sklonil svůj meč. To přesně vyhovovalo její taktice. „Zmást svého nepřítele a snadněji ho odzbrojit,“ vštěpoval jí její učitel šermu. Nic nezapomněla. Její paže e vymrštila vpřed. Použila tajný

výpad, který ji naučil, pouhým krouživým pohybem zápěstí nadzvedla Forbinovu čepel. Meč vylétl, Mary ho chytila za jílec a obě dvě zbraně namířila na Forbinovu hrud'. Dusila se smíchem.

„Obdivuhodné!“ vyklouzlo mu, zatímco z Corneillových úst vyšel obdivný hvizd.

„Chceš druhou šanci, kapitáne?“ zeptala se s pomstychtivým a zároveň spokojeným výrazem v očích.

„Když si to přeješ. Podíváme se, co máš v břiše, Mary Readová,“ rozhodl se očarovaný Forbin.

Podala mu jeho meč a naznačila první útok, který nenapáchal žádné škody. Perrine, která právě vstoupila, uviděla čepel, strachy vykřikla a pustila na zem hrnc smetany, který se s rámcem rozbil na dlaždicích. Corneille jí pohybem naznačil, aby opustila tohle místo válečnických zábav. Dál sledoval, jak ti dva zápasí, a potahoval svou dýmku. „Na mou věru,“ myslel si, „tahle ženská se mi líbí!“

Kapitánova zkušenost nakonec zvítězila nad Maryinou technikou. Když namířil svou čepel na její hrud', v jeho pohledu se zračila už jen touha si ji podmanit. Poražená, odhodila svůj meč na zem a naklonila svůj hrudník vpřed tak, aby hrot zbraně pronikl jejími bandážemi a dotkl se jejího srdce. Ještě jednou stáli proti sobě, tentokrát v tichosti, jeden jako druhý zachvázeni stejnou touhou, zvláštní spřízněností.

„Udržíš jazyk za zuby, Corneilli?“ zeptal se Forbin.

„Jestli ona udrží ten svůj,“ odpověděl bez zaváhání.

Forbin nechal klesnout svoji paži. Považoval za správné ji upozornit:

„Jestli se někdo dozví pravdu, nebudu tě moci uchránit.“

„Nikdo se to nedozví, na to ti přísahám. Ale pokud by se tak stalo, chraň svoji čest, Forbine. Zabij mě,“ odpověděla mu Mary.

Jeho jedinou odpovědí bylo, že ji přitiskl ke zdi a vášnivě ji políbil, zatímco bezmocný Corneille cítil, jak ho zaplavuje nová vlna žárlivosti.

12.

O několik hodin později se Mary vedená Corneillem, který byl pověřen, aby ji učil řemeslu dozorčího námořníka, Mary nalodila na *Perlu*. Dobře věděla, že napříště už nebudou mít s Forbinem žádné soukromí.

Tuhle skutečnost však přijala klidně.

Nechtěla se spokojit jen s námořní teorií, kterou tak hladově hltala. Chtěla cítit, ochutnat vítr, vodní tříšť. Už ne jako nevítaný a nepohodlný pasažér, ale jako součást lodi, kterou Forbin miloval. Nemusela podvádět. Přilnula stejně ke kapitánovi jako k jeho práci. Tajně doufala, že mu dokáže, že láska a moře se vůbec nemusejí navzájem vylučovat. Byla si jistá, že na konci této plavby, která byla naplánovaná na jeden měsíc, se s ní její kapitán, jenž bude mít možnost vidět ji tak zapálenou pro věc, ožení.

O dva týdny později, poháněná silným větrem, plula *Perla* rychlostí 12 uzlů a její příď rozrážela bílou pěnu na hřebenech vln. Vodní tříšť šlehalo Mary do tváře. Zhluboka se nadechla. Už čtyři hodiny sledovali plavbu holandské lodí, která byla podle Forbina naložená kořením.

Corneillovi instinkt napovídal, že na ni budou muset zaútočit. Že se bez boje nevzdá. Forbin požádal Corneilla, aby Mary odvedl do bezpečí, až nastane okamžik útoku. Nemyslel si, že je připravená na to, aby snášela násilí při ztečení lodi. Malá přestřelka netrvala dlouho, protože se bal, aby loď s kořením nepotopil. Vzhledem k boji, který musel nutně následovat, neměla Mary žádnou šanci na přežití. Nechtěl ji ztratit, ale na lodi se usilovně snažil ignorovat ji, aby nějak neodhalil svoje city a touhu, kterou v něm vzbuzovala.

Mary se ve stěžňovi pohybovala, jako kdyby se tam narodila. Corneille ji také naučil uvazovat všechny druhy uzlů se zvláštními názvy: ráhnový závěrový, přídržný, vytyčovací, velbloudí, zdvihový. Nikdo by v ní nepoznal nešikovného černého pasažéra, kterého zajali na anglické obchodní lodi. Forbin měl hodně starosti s tím, aby se držel zpátky. K jeho náklonnosti se přidal ještě obdiv, který neustále rostl. Nikdy by si nepomyslel, že nějaká taková osoba může existovat. A Corneille se k jeho názoru ochotně připojil.

Perla konečně dohonila svoji oběť a vyslala jí výzvu, aby se vzdala. Holandska loď nechtěla uposlechnout a zahájila palbu. Forbinova eskadra ji uzavřela do kleští a *Perla* odpověděla vystřelením svých kulí. Jakmile námořníci z příďového a zadního stěžně sesákali na palubu holandského plavidla, francouzská fregata udeřila a navzdory střelbě z mušket se zahákovala. Holanďané najali na ochranu lodi žoldnéře

Corneille táhl Mary k zádové nástavbě.

„Kam to jdeme?“ ptala se uprostřed bitevní vřavy.

Všude kolem nich už bojovali námořníci.

„Do jeho kajuty, zůstaneš tam schovaná.“

Mary se zastavila a Corneille ji musel silou uchopit za předloktí, aby ji odťáhl. Vztekala se a zároveň se jí ulevilo, že nemusí bojovat. Corneille za nimi zavřel dveře.

„Nejsi připravená. Nikdo nikdy není připravený!“

„Já vím,“ odpověděla. „Jdi. Nemusíš o mě mít strach.“

Corneille vyšel, zamkl dveře tak, jak mu to Forbin přikázal a přidal se k útoku na loď, kterou se Francouzi chystali dobýt.

Mary zůstala uvnitř a její strach neustále rostl. Loď se kymácela, jak do ni naráželo holandské plavidlo, na jehož palubě se rozhořel boj.

Aniž by si to mohla ověřit, představovala si to nejhorší. A stálo ji to víc sil, než by si myslela. Doufala, že ji přijde vysvobodit sám Forbin. Ale objevil se Corneille. Roztrásla se, když ho uviděla potřísněného krví, rudého v obličejí a s rozcuchanými vlasy.

„Už je naše,“ prohlásil s úsměvem. „Už nehrozí žádné nebezpečí. Můžeš ven. Opatrně.“

„A on?“ zeptala se.

„Vyjednává s holandským kapitánem. Zdá se, že nám může poskytnout nějaké informace o dalších lodích, které by nás mohly zajímat. Forbin vždycky najde prostředek, jak je nechat zaspívat,“ připojil a usmíval se.

Když vyšla, požádal ji Corneille, aby zvedla paže vzhůru. Podrážděná uposlechla. Rychlým pohybem oťrel na plocho svůj meč o příliš čistou Maryinu vestu.

„Pro jistotu. Námořníci nemají rádi ulevváky. Mohla bys být tvrdě potrestána, kdyby se o tom dozvěděli.“

Mary se styděla za tuto zbabělost a se sklopenou hlavou se vrátila k práci v plachtoví. Shora sledovala místo krveprolití a zahlédla Forbina, který jako obvykle, s gestikulací jižana, všechno řídil. Zachytila dokonce i jeho hlas a cítila, jak ji zaplavuje hluboký smutek. Tady, uprostřed ráhnoví, obklopená křikem mořských racků, pozorovala s obdivem moře, které se naučila milovat. Dříve nebo později bude muset bojovat nebo zemřít, jestli tu chtěla získat své místo.

Při příští příležitosti, slíbila si.

A ta nastala už zakrátko. Mary se dál učila znát běžnou lodní výstroj. Nepřestávala si jako nějaký kolovrátek v duchu opakovat manévry kterými se nařizovaly ráhna a plachty aby neudělala chybu. Corneille ji ujišťoval, že to zvládá obdivuhodně dobře. Ale stěhy, závěsníky, zvratničky, otěže, kasouny, buliny se jí ještě často pletly. A navíc se nesoustředila jen na svoji práci, která umožňovala lodi nabrat, obeplout nebo ztratit vítr, ale i na to, aby pochopila vojenskou taktiku Forbina a jeho eskadry.

Jakmile toho rána zjistila, že anglická loď, kterou pronásledovali, se chystá ke srážce, nečekala, až jí Corneille přinese rozkaz, aby se schovala. Využila toho, že ji na jejím místě vystřídali, a spěchala na střední palubu a vmísila se mezi námořníky, kteří se tam chystali k boji.

Protože anglická loď se ani po opětovné výzvě nevzdávala, byla *Perla* donucena záutočit. Námořníci, nůž mezi zuby, balancovali na provazových žebřících a lanech, připravení ke skoku, meče v rukách, pozorně sledovali manévry nepřátelské lodě, na které zavládl strach. Byli hotovi pustit se do nevyhnutelného boje. Trupy lodí, řízené jeden proti druhému mocnými manévry námořníků v lanoví, na sebe narazily. Mary ztratila rovnováhu a obrovská síla s ní mrštila o křížový stožár a ona uprostřed lidské vlny, která se s řevem vrhala na anglickou loď, přistála na zadku.

Zůstala tu, jen několik kroků od nejohyznějšího obrazu, jaký kdy spatřila, naplněná hrůzou a zároveň fascinovaná. Tanec smrti, doprovázený ohlušujícím rykem, chroptěním a zvuky narážejícího železa, naplnil celé její zorné pole. Pach krve mísící se s vodní sprškou jí způsobil závrať, která měla kupodivu velmi daleko k té, kterou cítila při své první plavbě, kdy ji přepadla mořská nemoc.

Najednou jí hrubý hlas Levasseura, Forbinova druhého důstojníka, který na ni mířil mečem, zařval do ucha:

„Opojný, co? Ovšem pokud se raději zase nechceš někam schovat.“

Mary na něj vyděšeně pohlédla. Takže i přes veškerou opatrnost ji Prázdná hlava odhalil? Odmítnout znamenalo jistý trest. Slíbila Forbinovi, že mu nikdy nezpůsobí nesnáze. Neměla už jinou možnost. Osud tomu chtěl.

Posílená touto skutečností, popadla důstojníkův meč a jako zatracenec se s křikem řítila vpřed do boje. Stejně jako kdysi se svým učitelem šermu myslela na Tobiase Readu.

Mary by nedokázala říci, co se stalo, nevzpomínala si na nic jiného než na nasládlý pach, který jí pronikal do nosu, na pohledy umírajících, překvapených, že umírají tak brzy.

Na chvíli, kdy jim brala život, aby si zachránila ten svůj. Když její paže klesla, byla jako opilá. Zalitá potem a krví přidala své vítězné hurá k pokřiku svých druhů.

Tehdy se její pohled střetl s pohledem Forbina, který krokem vítěze přecházel po lávce mezi oběma loděmi. A bolest všech těch těl, kterými pronikl její meč, zachvátila její tělo. A stejně jako obdiv, který mohla číst v očích svého milence, způsobila, že si uvědomila hrůznost svých činů. Přepadla ji chuť rozplakat se a požádat za odpuštění všechny ty ženy, všechny ty matky, kterým právě způsobila bolest.

Rozklepala se.

Forbin odvrátil hlavu a spěchal za kapitánem anglické lodi, kterého Levasseur zajal. Druhý důstojník se brzy přestal starat o svého vězně a přistoupil k Mary. Natáhla k němu meč, aby mu ho vrátila. Ale Levasseur s upřímným úsměvem na rtech odmítl.

„Nech si ten meč. Napříště ti patří. Dokázal jsi, že jsi ho hodný,“ ujistil ji uznale.

Odešel a Mary se nechala strhnout proudem námořníků, kteří se vydali za válečnou kořistí.

Loď byla v dobrém stavu, sudy naplněné vínem a obilím. Velký počet námořníků se vzdal bez boje, aby si zachránili život. Forbin se rozhodl doplnout s lodí, pod velením Levasseura a s hrstkou lodníků na palubě, do Brestu. Mary se vrátila na *Perlu* s roh látky, pod jejíž tíží podklesávala.

Corneille se před ní objevil, ale neudělal jediný pohyb, aby jí pomohl. Odložila svůj náklad blízko skladu a při čekání na účtování si otírala čelo hřbetem ruky. Teprve tehdy k ní přistoupil a nenápadně jí sdělil:

„Forbin ti nařizuje, abys na něj počkala v jeho kajutě.“

Mary přikývla a vydala se na zád'. Aniž by věděla, jestli ji čest, kterou jí kapitán prokazuje, činí šťastnou nebo ne.

Kajuta byla prázdná, Mary se nemohla ubránit a přistoupila k velkému zrcadlu. Zůstala před ním stát drahnou chvílí a ptala se sama sebe, jestli ta rozčuchaná postava je skutečně ona, Mary Readová, zrozená z ženy, která v sobě nosila lásku jako milované dítě. Proti veškerému očekávání a přes pozdní lítost ji něco nutilo k tomu, aby pociťovala i silné uspokojení, které zažila při zabíjení. To ji znepokojovalo tak, že najednou namísto pocítla potřebu se umýt.

Forbin vstoupil v okamžiku, kdy si právě sundala svou koženou vestu a rozbázala košili zmáčenou potem a sraženou krví.

„Pokračuj,“ nařídil ji jednoduše chraplavým hlasem.

V jeho pohledu zaplátl horoucí žár, který zažehl Maryiny smysly. Pomalu se podrobila a dovolila tomu ohni, aby ji dodal nové síly, ještě než se, konečně nahá, vydala vstříc jeho touze.

„Pojď bliž,“ nařídil jí ještě.

Mary poslechla a zastavila se teprve tehdy, když ucítila na své tváři jeho dech. Uštědřil jí silný políček a ona pocítila náhlý nával nenávisti. Ještě dřív než mu na něj mohla odpovědět, přitáhl ji k sobě. Jeho panovačné ruce pátraly po jejím krku. Zvrátil jí hlavu vzad a prudce jí vtiskl polibek.

Vzal si ji hned a tady, vestoje, poznamenaný znepokojivými vizemi, ve kterých muž a žena byli najednou jen jedním a týmž tělem. On i ona spojeni v divokém objetí, prudkém jako bitka, kterou měli ještě nasáklou kůží a kterou byl prostoupen jejich dech. Přesto bylo ohromující, že je ovládla rozkoš.

„Jsi bláznivá a nezodpovědná, Mary. Měl bych tě potrestat za neposlušnost,“ šeptal Forbin vyčerpaný láskou.

„Už jsi to udělal,“ namítla „Protože jen ty jsi zodpovědný za zuřivost, se kterou se vrhám do boje.“

Překvapený se od ní odtáhl.

„Co jsem ti udělal?“

Znovu se k němu přitiskla, aby si vychutnala jeho žár na své vlhké kůži.

„Nic jsi mi neudělal, Forbine. Už tři týdny.“

Pobaveně se pousmál:

„Upozorňoval jsem tě na to. Je to tu příliš nebezpečné. A kromě jiného jsi potřebovala lekci. Před Claudem de Forbin je třeba se mít v osobním souboji na pozoru, Mary Readová.“

„Zdá se, že se ti to líbí,“ řekla pobaveně.

Na okamžik znovu stáli proti sobě ve střehu a tentokrát to byl Forbin, který s mámivým úsměvem složil zbraně. „Ano, líbí se mi to. Víc než si dokážeš představit. Ale na palubě se to už nebude opakovat. Nechci nic riskovat. Stejně jako tě už nechci vidět v boji.“

„Líbilo se mi to. Je to špatné?“

Forbin se usmál.

„Nemyslím, ne, je to už dlouho, co jsem byl zoufalý, pokud jsem kdy byl. Kdybych se tolik nebál, že tě v ohni těch bitek ztratím, blahopřál bych ti. Musím totiž přiznat, že jsem se jen výjimečně setkal s takovou nevraživostí, a to jsi zatím ještě nikdy nebojovala. Kdybys nebyla žena, zařadila by ses rychle mezi nejlepší korzáry na této lodi.“

„Nevadí mi tajit, kdo jsem,“ šeptla Mary, „když můžu zůstat po tvém boku.“

„Předpisy mi to zakazují.“

„Tak se se mnou ožeň a přiznej se ke mně.“

„Vrať se na své místo. O tom si budeme povídat až na pevnině.“

Mary přikývla. Dobře pochopila skrytý smysl té výmluvy. Forbin ještě nebyl připravený.

Na konci odpoledne signalizovala hlídka plachtu na levoboku. Byla to obchodní brigantina.

„Chcete ji?“ řval Forbin na své muže.

Jejich divoký bojovný pokřik poděsil racky, kteří poletovali v stěžňoví.

„Kormidlo otočit!“ zavelel.

Corneille zadržel Maryinu ruku sahající po meči.

„Ty ne. Pro dnešek už tvoje účast v boji vyvolala dost pozornosti.“

Mary se na něho usmála a odhodlaně ho odstrčila.

„Měl jsi pravdu, Corneilli, pach krve ti je nejdřív odporný pak tě omámí. Musím to vědět. Vědět kde je moje pravda.“

„Nebude rád,“ ujistil ji Corneille.

Ani on sám nechtěl vidět Mary v takovém nebezpečí. Mary neodpověděla. Jakmile byla brigantina na dosah, vmísila se mezi námořníky, rozhodnutá postavit se vlastní duši v podivném boji. Byla rozhodnutá zjistit, koho to Cecily opravdu porodila – anděla, nebo d'ábla.

Noc, která se snesla na krví zbarvené vlny, poznamenala navždy její osud. Té noci se Forbin poddal své touze, která ho ničila. Byl si vědom, že víckrát už nebude moci ničemu zabránit.

13.

Emma de Mortefontaine kráčela důstojně k oltáři, kde ji očekával pastor i její budoucí manžel. Žádná drahá oslava, žádní věhlasní hosté, žádná výzdoba. To byla jediná podmínka, kterou si Tobias Read kladl při uzavírání jejich dohody. Emina by byla raději, kdyby celý dvůr mohl vidět, že získává novou imunitu, ale podřídila se mu bez mrknutí oka. Ta novinka se rozšíří rychle. Ona sama se postará o to, aby ji rozhlásila.

Nebude to trvat dlouho, a ať už plukovník Titus navykládal Jeho Výsosti cokoli, bude na to muset král zapomenout.

Jinak bylo všechno dokonalé, svatební smlouva jim oběma dokonale zaručovala jejich vlastní zájmy a Emma už dychtivě toužila po tom, aby se konečně dozvěděla to, co jí Tobias Read o pokladu zatím zamlčel.

Zatímco odpovídala na otázky, jež jí kladl pastor, a stvrzovala upřímným tónem, že bude svému manželovi poskytovat pomoc a zachová mu věrnost, dokud je smrt nerozdělí, myslela, ať to bylo jakkoli pokrytecké a lstivé, na to, že Tobias Read nemá ani tušení o jejich nezměrných ambicích.

„Ted' když už jsme spojeni,“ prohlásila po svatbě, když už měli za sebou poněkud smyslné milování, „očekávám, že mi dáte, co jste mi slíbil, Tobiasi.“

„Stává se vám, že někdy myslíte na jinou věc než svůj prospěch?“ ptal se pobaveně a laskal její zpocený klín jemnými polibky.

Emma se nenechala odradit.

„Nikdy Existuje tisíc způsobů, jak mě potěšit, Tobiasi Několik jich znáte, to vám přiznávám, ale tohle mě už nemůže vzrušit.“

„Alespoň na chvíli.“

Emma se usmála a vyhověla mu a teprve pak dodala:

„Nenechávejte mě dál toužit, můj manželi. Povídejte mi o těch klíčích, o kterých jsem přesvědčená, že stojí za vaším tajemstvím.“

Potichu se rozesmál, nadzvednul se na lokti a položil svůj spánek na její ruku.

„Jste obdivuhodně krásná,“ řekl. „Krásná a nebezpečně prohnaná. Máte totiž pravdu. Ty klíče samy o sobě představují záhadu. Jak jsem vám už řekl, je tím pokladem kořist, kterou získali důstojníci Hernána Cortése. Jde o nesmírný poklad strýce posledního aztéckého panovníka Montezumy. Mapa, která je v mém vlastnictví, ukazuje, že poklad byl uložen v tajné síni v mayském městě Lubaantunu.“

„Až sem nic nového, můj milý,“ namítla Emma.

„Tuto síň otevírají právě tyto klíče.“

„Nefritové oči. Neshledávám v tom nic tak výjimečného.“

Tobias se usmál.

„Ale to nejsou ty nejdůležitější předměty. Je tady i další podstatná a udivující věc. Víte, Emmo, Corstésovi důstojníci tuhle skryš nepostavili,

existovala už před jejich příchodem a ve skutečnosti byla objevena jedním z nich při dobývání mayských měst Tenhle Španěl jich viděl padnout hodně a přisvojoval si jejich bohatství, především šperky z nefritu a obsidiánu. Až do chvíle, kdy objevil tento chrám a stélu.“

Srdce Emmy se rozbušilo rychleji, neboť Tobiasovi se rozzářily oči už při pouhém pomýšlení.

„Na této stéle stál předmět, jaký nikdy předtím neviděl, předmět zhotovený z jednoho kusu křišťálu. Lebka,“ prozradil konečně Tobias, když cítil, jak moc je napjatá. „Lebka tak dokonalá, že by se o ní dalo říci lidská tím spíš, že byla stejně velká. V očních jamkách byly zasazeny nefritové oči. Teprve když lebku sundal ze stély, stěna síně se znovu zavřela a Španěl mohl odhalit tajný mechanismus.“

„A co je na tom tak udivujícího?“ zeptala se Emma, která to vše považovala za dobře vymyšlenou báchorku.

„Udivující, má drahá, je na tom to, že samotní Mayové z Lubaantunu nedokázali říci, odkud křišťálová lebka pochází. Ti nejstarší z nich tvrdili, že chrám tu stál už před jejich příchodem a že jim posloužil jako model pro stavbu jejich města. A podle toho, co jsem o tom nastudoval a co o tom dnes víme, byli Mayové prvními obyvateli poloostrova Yucatán. Musíte uznat, má drahá, že je tu dost důvodů ke zvědavosti.“

„To jistě,“ připustila Emma. „Ale mě víc zajímají hmotné statky než božská podstata. Ať už lebka původně mohla skrývat cokoli, jestliže byla místnost, když ji Španěl objevil, otevřená a navíc ještě prázdná, tak to tajemství už nemá žádný význam.“

Tobias si povzdechl. Úplatnost Emmy byla podle všeho bez hranic. Pokud šlo o něj, usiloval o moc a získání prostředků k jejímu rozšíření, nikoli o bohatství jako takové.

„Nezáleží na tom,“ pomyslel si. „Má v tomto ohledu pravdu.“

Než pokračoval, přiznal jí to.

„Klíče – obě oči a lebka – byly rozděleny. Naložili je na tři karavely tvořící konvoj, který měl dopravit část pokladu do Španělska. Jakýsi francouzský korzár je ale přepadl a velitelé všech tří lodí byli zabiti. Španěl byl potomkem námořníka, který pomáhal dopravit poklad do skrýše a ukradl mapu a nefritové oko ještě předtím, než byl odveden na francouzskou loď. Od toho okamžiku to začíná být nejasné. Předpokládám, že náklad všech tří karavel skončil v truhlicích Františka I., tehdejšího krále Francie. Ale to vše lze jen předpokládat.“

„Myslím,“ prohlásila Emma de Mortefontaine, „že zítra odcestuji do Francie, abych se sešla s Claudem de Forbin. Získáme tak alespoň jistotu, co se týká toho prvního klíče, který vám Oliver ukradl. Předpokládám, že pokud jde o ten druhý, máte už nějaký nápad.“

Tobias Read přikývl, ale namísto odpovědi nechal svou ruku vklouznout mezi její stehna, která se mu nabízela.

Mary strávila na palubě *Perly* už tři týdny. Celou její bytostí prostupoval rostoucí pocit síly a svobody. Nejen v lanoví, ale i při ztečení lodi. Jako kdyby jedna její část, v níž se projevovala její skutečná povaha, konečně odhalila její předky. Krev otce, kterého neznala, kolovala v jejích žilách a ona musela připustit, že moře je jí mnohem bližší než pevnina.

Mary na lodi bojovala jako nikdo jiný. Neměla meč v nice, ona sama byla mečem. Zdálo se, že celé její tělo, dokonce i celá její duše jsou zcela zaměstnány hledáním způsobu, jak nejlépe přežít a dosáhnout vítězství. Její energie a její instinkt se tím znásobily a divokost, jakou předváděla, naplňovala její druhy na palubě novou silou. Celé Forbinovo velení, s výjimkou Levasseura, který převzal velení na holandské lodi a nalodil se na její palubu, blahopřálo Forbinovi k tomuto novému rekrutovi.

A Forbin musel ve svém nitru tuto skutečnost přijmout.

Jeho strach, že ztratí Mary v boji, se proměnil v obdiv a v potřebu si ji vzít, jakmile utichl brňkot zbraní.

Mary se přesto v jeho kajutě nikdy dlouho nezdržela. Odcházela tam vždy v noci, tak nenápadně, jak to jen šlo, aby neriskovala, že mu způsobí potíže. I přesto kolovaly řeči o podivných choutkách velitele Forbina. Naštěstí se ale omezily jen na námořníky. A ani Forbin, ani jeho důstojníci o nich nevěděli. Sotva ze sebe smyli krev svých obětí, milovali se Mary a Forbin, jako by to bylo naposledy, mluvili jen málo a vůbec nikdy o budoucnosti. Pak se Mary vrátila do podpalubí a zavěsila svou síť vedle Corneille. Cítila, že nespí. Že na ni čeká, naplněn stejnou touhou jako její kapitán. Chvilí se tím opájela a pak, vyčerpaná těmi po sobě následujícími bitvami, ve kterých ničila své tělo i svou duši, nevyhnutelně upadala do hlubokého spánku.

Přesto to na *Perle* nebylo na denníni pořádku.

Většinu času křižovala vody a nesetkávala se s ničím jiným než špatným počasím nebo rybářskými bárkami, které nestály za pozornost. Námořníci, čekající na příležitost, hráli kostky nebo karty, hráli na své nástroje nebo společně zpívali nemravné písně. Mary je svou fistulí, která vyvolávala výbuchy smíchu u Corneille, donekonečna stále opakovala. Pokud ovšem nemusela stejně jako její druhové odolávat rozpoutaným živlům.

Protože nemohla zůstat dlouho s Forbinem, trávila hodně času s Corneillem, který v ní našel příkladného žáka, a věnovala se dokončení svého námořnického vzdělání. Poučil ji rovněž o postavení korzára a vysvětlil jí rozdíl, který existoval mezi Forbinem, důstojníkem královského vojska, a těmi, kteří vybavení dopisem opatřeným královským znakem a lodí, drancovali Atlantický oceán a průliv La Manche, aby získali majetek. Ti odevzdávali králi pětinu toho, co ukořistili, a dosahovali tak daleko vyšších příjmů, než příslušníci královského námořnictva. Vystavovali se většímu

nebezpečí, protože byli velice často hůře vyzbrojeni, ale zachovávali si daleko větší svobodu.

„Jsou žádostivější majetku než hrdinských činů nebo slávy. Na rozdíl od našeho kapitána.“

Mary nedokázala říci, čemu by dala přednost ona.

„Nepochybně všemu,“ odpověděl jí Corneille bez zaváhání a potichu se smál.

Znal ji lépe, než se znala ona sama.

Výprava byla u konce a Brest byl znovu na dohled. Mary byla pevně rozhodnutá znovu navázat s Forbinem hovor, který přerušili a nedokončili. Věděla jistě, že ji Forbin miluje. Chtěla se Corneille zeptat na jeho názor, ale nenašla k tomu odvahu. Jen zřídka spolu mluvili o kapitánovi. Corneille, pamětliv rozkazu, se úzkostlivě tomuto tématu vyhýbal, poslušný tím víc, že by rád viděl Mary, jak na kapitána zapomene a on toho využije ve svůj vlastní prospěch. Pochopil velmi dobře, že sní o sňatku, díky kterému by se jí dostalo jména a vážnosti. S tím nemohl bojovat a spoléhal se na její příliš neklidnou povahu, která jí nedovolí, aby se smířila se životem spořádané manželky.

S námořnickými pytli na zádech došli společně až do středu města, aniž by pronesli jediné slovo.

Forbin, který musel dostát svým povinnostem, nenechal žádný rozkaz, který by se týkal Mary, a Corneille se obával, že ví, co to znamená. Forbin musel být hodně zaskočený protichůdnými city a touhami, které ho ovládaly. Corneillova matka jim doširoka otevřela dveře, trochu váhala, jestli má obejmout svého statného syna a jakmile se dveře zavřely, nechala všechno na něm.

„Vítám vás, Oliviere,“ pozdravila Mary a podávala jí ruku. „Vidím, že mořský vzduch vám prospěl. Ted' vypadáte jako starý mořský vlk.“

Přejela zkoumavým prstem po zarostlé tváři svého syna a řekla:

„Musíš si vzít příklad ze svého přítele a častěji se solit!“

Corneille a Mary si vyměnili spiklenecký pohled, zatímco ona pokračovala.

„Zůstanete na pevnině dlouho?“

„To ještě nevíme, matko, ale kdybys nás mohla ubytovat oba...“

„Jako kdybych měla jinou možnost!“ popíchovala ho a pokrčila rameny.

„Dojdi do studny pro vodu a vy, Oliviere, si dejte vak do pokoje a vraťte se. Pomůžete mi vybrat zeleninu na polévku. Se dvěma krky, jako jsou ty vaše, si musím udělat nějakou zásobu.“

„Podle rozkazu, kapitáne,“ odpověděl jí Corneille a postavil se do pozoru.

Matka ho lehce šťouchla do ramene.

„No tak, neposlucho! A přestaň si dělat šašky!“ řekla, nadšená tím, že je stále stejný.

Večer uběhl, veselý a srdečný. Mary si vážila téhle ženy, která jí připomínala ty nejlepší stránky Cecily. Měla čtyři děti s lodníkem, který se krátce po narození toho posledního, stejně jako mnoho jiných, ztratil někde na moři. Vychovala je sama, zastávala práci hned tu a hned tam a zajistila živobytí i třem starším sourozencům, aby tak vylepšila každodenní rozpočet rodiny. Měla odvalu a touhu žít, které Cecily chyběly. Corneille byl její nejmladší a přes jeho charakter jako z kalené oceli mu bylo teprve 22 let.

Mary dlouho seděla za stolem. Když svíčky dohořely, Madeleine se zvedla, vzala svícen, potlačila zívnutí a popřála jim dobrou noc.

Corneille a Mary bydleli v jednom pokoji. V domě byly pouze dva. Corneillovi to při jejich předchozím pobytu nevadilo. Ani na lodi, protože v podpalubí byla každá důvěrnost předem vyloučena.

Ale věci se změnily.

Mary zpozorovala v jeho očích naléhání a odvrátila hlavu. Corneille byl hezký muž, ale ona nechtěla ztratit ze zřetele svůj první cíl. Tím spíš, že přilnula k Forbinovi.

„Jdu tam,“ rozhodla se Mary.

„Kam?“

„K němu,“ odpověděla, jako kdyby to bylo samozřejmé. „Ne dnes večer,“ odsekl jí Corneille a s planoucíma očima se postavil proti ní.

„A proč ne dnes večer?“

„Protože to nechce,“ přinejmenším z poloviny zalhal.

Byl si jistý, že Forbin chtě nechtě potřebuje oddech, aby si utřídil své myšlenky. Mary pátrala v jeho očích, rozhořčená při pomyslení, že by mohl mluvit pravdu. Corneille, který ji chtěl přesvědčit, dodal:

„Situace už není stejná, Mary. Nenuť ho.“

„Měl dost času, aby si to rozmyslel,“ rozhodla se a sundala svůj kabát z věšáku.

Corneille ji chytil za paži a Mary pochopila, že pokud tu zůstane, utopí se v jeho objetí.

„Děláš chybu, Mary,“ zkoušel to.

„To vydržím.“

Corneille povolil sevření a nechal ji jít. Mary už nebyla tou křehkou zajatkyň, kterou přivezl do Brestu před dvěma měsíci. Nepotřebovala už nikoho, kdo by ji ochraňoval.

Se svítilnou v ruce, s připraveným mečem, zahalená do pláště, který se jí otíral o kotníky obepnuté kůží jejích vysokých bot, dorazila Mary bez potíží před Forbinův dům. Zaklepala na dveře, které našla zamčené. Okenice byly zavřené, ale ve Forbinově pokoji se dalo tušit světlo, které jimi pronikalo. Mary se sehnula, pátrala po zemi, aby sebrala několik kamínků a začala je házet na okenice. Musela hodit několikrát, než se okenice otevřely a než uviděla Forbina, který se objevil v okně. Couvla, aby ji mohl vidět, a zůstala

stát s pusou otevřenou, když zahlédla ženskou siluetu, která se objevila za ním a objala ho kolem ramen.

Mary cítila, jak se jí zvedá žaludek. Upustila svítilnu, která na zemi uhasla, a utíkala pryč.

14.

„Co to bylo?“ zašeptal mámvý hlas Forbinovy návštěvnice.

„Nic,“ odpověděl, se srdcem sevřeným a znovu zavřel okenice. „Nic než uličník, který by zasloužil výprask.“

Forbin se otočil a zjistil, že Emma de Mortefontaine využila tohoto malého odvedení jeho pozornosti k tomu, aby si rozšněrovala živůtek. Nebyl naivní. Od chvíle, kdy se mu ohlásila, pochopil, že Emma je v Brestu jenom proto, aby našla Mary. Zajímalo ho, jaký to má skutečně důvod. Neuměl si představit, že by dokázala opravdu milovat, a rozhodl se dělat hloupého, aby to zjistil a předstíral, že má radost z její nové návštěvy po letech.

Pravdou bylo, že Emma byla ještě krásnější, než v jeho vzpomínkách. Byla si také víc jistá sama sebou a Forbin znovu zakoušel neodbytný pocit neklidu a nebezpečí jako při jejich prvním setkání. Dráždila ho. Bylo to jako v každém boji, který musel podstoupit. Přistoupil k Emmě, která zašeptala:

„Myslíte si o mně, že jsem příliš nestydatá, kapitáne?“

„Naopak,“ odpověděl, krev rozpálenou její podmanivou krásou.

„Nabízíte mi příležitost, o které jsem velice často sníval, ale nemohl jsem se odvážit.“

Objal ji a číhal na úsměv, se kterým k němu vyslala rty k políbení.

Teprve když se jí nabažil, dostala se rozkošnická Emma ke svěřování.

„Je to už velmi dlouho, co hledám důvod, abych vás vyhledala, Claude. Na naše setkání ve Versailles před dvěma lety mi zbyla báječná vzpomínka. Možná kvůli vašemu přátelství s Jeanem.“

Forbin měl na okamžik chuť ji zakousnout, když připomněla jeho mrtvého přítele. Nelíbilo se mu, že právě jeho použila jako záminku. Nicméně se přemohl.

„Nezlobte se kvůli tomu, kapitáne,“ dodala Emma, když si toho všimla. „Můj manžel mi velmi chybí. A protože mě tíží samota, myslím na lidi, které miloval.“

„To vás jenom ctí, madam,“ ujistil ji Forbin, který už chtěl skoncovat s tou falešnou hrou. „Hledala jste důvod,“ připomněl. „Našla jste ho?“

„Vy o tom nepochybně nevíte, ale tajně pracuji pro anglického krále Jakuba II. V Londýně jsem svému osobnímu sekretáři světila doručení dopisu, který obsahoval nanejvýš důležité informace. Nevím, co se s ním stalo, protože odejel bez rozloučení. Sledovala jsem jeho stopu a zjistila jsem, že nastoupil na loď, na kterou jste se svou eskadrou zaútočil. Byla to anglická obchodní loď, brigantina jménem *Labužnice*.“

„Opravdu, je to možné,“ odpověděl Forbin a předstíral, že pátrá ve své paměti. „Nicméně, jestli byl váš osobní sekretář na palubě, velmi se obávám, madam, že byl, protože se snažil chránit svůj život, zabit. Už si na tu loď vzpomínám. Námořníci se rozhodli svou loď raději sami potopit, než aby se

vzdali. A vy víte, jací korzáři jsou, madam. Nesnášejí, když jim někdo odpírá kořist. Ti, kteří přežili, byli nakonec pobiti.“

„Nic o těch mužích nevíte?“

„Nic, madam.“

„A o lodi,“ naléhala a v naději, že najde nefritové oko, hledala útěchu a obranu proti bolesti nad Maryinou smrtí, která už teď byla jistá.

„Byla velice poškozená, potopila se i s obětmi. Je mi to líto. Rád bych vás potěšil.“

„To už jste udělal, kapitáne,“ prozradila mu Emma, „svými projevy lásky, se kterou jste mě konejšil.“

Nastalo mezi nimi dlouhé ticho a pak se Forbin zeptal:

„Jeden dopis není tak velká ztráta. Proč vám tolik záleží na tom, abyste našla jeho doručitele? Vždyť přeci sluhu, i když tak věrného, můžete snadno nahradit?“

„Byl víc než sluha,“ přiznala tentokrát Emma bez zlého úmyslu. „Měla jsem ho ráda.“

Forbin nenaléhal. Pro Mary bylo lepší, když si. Emma de Mortefontaine myslela, že je mrtvá. Nemohla se tak dostat pod její vliv, o němž Forbin věděl, že je velice škodlivý.

Emma de Mortefontaine si srdceryvně povzdychla a vstávala z lůžka, na kterém ji Forbin pomiloval.

„Už?“ odtušil vybraně.

„Bohužel, pane. Vlastně jsem vám neřekla, že jsem se neubránila a znovu jsem se provdala. Abych mohla začít nový život bylo třeba pohřbit toho sluhu, kterého jste mi vzal, a utišit žár, který ve mně vzbuzovala vzpomínka na vás. Jedno i druhé teď už patří minulosti. Můj novomanžel na mě čeká v Londýně. Zítra nastoupím na loď a odjedu za ním.“

„Kdo je ten šťastný muž, kvůli kterému musím teď zase já zapomenout na vás?“ zeptal se Forbin, který zjemnil ironii v hlase zarmouceným pohledem.

„Jeden rejdař. Také přítel mého drahého Jeana. Je to sňatek z rozumu, o tom nesmíte pochybovat, ale moje záležitosti velice trpěly mou nezkušeností. Jmenuje se Tobias Read, ale pochybuji, že byste ho znal.“

„Neměl jsem to potěšení,“ zalhal Forbin a blahopřál si k frašce, kterou s ní sehrál.

Spojení těch dvou mohlo Mary jen uškodit.

Vstal a oblékl se, aby ji doprovodil.

Sotva kočár Emmy de Mortefontaine zahrnul za roh ulice, ve které Forbin bydlel vydal se směrem ke Corneillovu domu. Klepal na okenice tak dlouho, až mu otevřeli. Corneille sraštil obočí, když ve světle lampy, kterou mu mával před nosem, uviděl svého kapitána.

„Musím mluvit s Mary,“ oznámil bez okolků.

„S Mary? Ale ta se nevrátila.“

„Obleč se. Musíme ji najít.“

Corneille už na víc nečekal. Tón kapitánova hlasu jasně naznačoval, že je to naléhavé a že hrozí dokonce nebezpečí.

Mary dlouho bloumala uličkami jako pobuda, jenž hledá měšec, který by sebral. Její zakaboněný obličej a meč, který se jí houpal na boku a přichystaný jen, aby ho tasila, od ní odháněly darebáky, kteří si mysleli, že patří k nim. Dvakrát nebo třikrát se musela skrýt do stínu, aby nechala projít vojáky, kteří hlídkovali v ulicích.

I Corneille ji zradil. Snažil se jí zabránit, aby odešla k Forbinovi, to znamená, že to věděl. Co si má myslet o tom, co viděla? Forbin jí lhal, když tvrdil, že Emmu de Mortefontaine sotva zná. Byla jeho milenkou. Jednou z mnoha. I když bylo tohle zjištění velmi nepříjemné, nebylo tím, co ji tolik podráždilo. Forbin se nikdy neskrýval se svou náklonností ke krásným ženám. Zvláště když byly provdané.

Bylo jejich setkání náhodné, nebo se na něm dohodli?

Mary uznávala, že Forbin mohl zatoužit znovu navázat kontakt s Emmou. Cožpak ji před ní nezrazoval, jistý si tím, že by jí udělala víc špatného než dobrého? Mluvil upřímně? Co si ve skutečnosti myslel? Čeho se ve skutečnosti obával? Že ztratí Mary nebo Emmu? A proč dnes? Aby unikl pasti, do které, jak cítil, ho chtěla lapit Mary? Aby se jí šikovně zbavil?

Mary cihla, jak se ji zmocňuje vztek. To tyhle otázky ji táhly myslí. Všechno bylo možné, logické, jasné a přesto tomu Mary odmítala uvěřit. Forbin byl zásadový vznětlivý výstředník a nedostatky, kterými trpěl, byly značné, ale Mary nemohla uvěřit, že je vypočítavý, pokrytecký a prolhaný.

Začal padat drobný, ledový déšť. Mary se schovala pod jakýsi portál a odevzdaně se usadila na zemi. Víčka jí ztěžkla. Pevněji si přitáhla cípy černého pláště, opřela si hlavu o studený kámen a podepřená o podezdívku domu usnula, aby zapomněla.

Vzbudila se, když nebe začalo šednout. Blížilo se svítání. Zvedla se, rozlámaná tou nepohodlnou pozicí, a rozhodla se dát si své záležitosti do pořádku. Jestli se s ní Forbin odmítne oženit, opustí ho. Emma jí to včera znovu dokázala. Na tomto světě je dost nápadníků a určitě se najde nějaký hlupáček, který se do ní zamiluje tak, že ji vytáhne z nouze, která se na ni nalepila. Nepřicházelo v úvahu, že by se vrátila a znovu začala pracovat pro Emmu. Její pobyt na palubě *Perly* ji utvrdil v tom, že nepotřebuje žádnou pomoc, aby čelila svému osudu, tím méně stín, ve kterém by ji madam de Mortefontaine držela. Vedle ní totiž nemůže svítit žádné slunce.

Když začali zpívat kohouti, došla Mary před Forbinovy dveře. Strčila do nich rukou a s údivem zjistila, že jsou otevřené. „To musel být velmi rozrušený, když je zapomněl zavřít,“ pomyslela si.

Hůř pro něj. Tasila meč a bez hluku běžela vzhůru po schodech, aby je přepadla v objetí. Alespoň si to mezi sebou vyřídí. Zastavila se na prahu, spíš

překvapená než zklamaná. Zmačkaná prostěradla sice svědčila o milostném Mání, ale místnost byla prázdná.

Mary dlouhou dobu zůstala stát se svěřenýma rukama a nemohla se rozhodnout, jestli má zůstat nebo odejít. Pak sešla po schodech a ponořila se do křesla u ohně, který už skomíral. Forbin se vrátí. Dříve nebo později. Vzala na vědomí tento nevyhnutelný fakt a usnula.

Forbin se s Corneillem rozešel na úsvitu před jeho rodným domem. Křižovali městem bez úspěchu. Corneille navrhl, aby prohledali zbrojnici, protože Mary mohla hledat úkryt na *Perle*. Ale vrátili se s nepořízenou.

Mary zmizela.

Oba dva se vyčerpaní dohodli, že se vrátí domů. Představovali si, že Mary, kterou přešel vztek a vzdor, se možná vrátila do domu jednoho či druhého. Corneille došel do svého pokoje a dal Forbinovi znamení, že může jít k sobě. Šel si lehnout, když jeho matka vstávala. Na její podezřívavý pohled odpověděl zívnutím a slíbil jí, že jí všechno vysvětlí. Později.

Mary se probudila, když uslyšela, jak se dveře zavírají.

„Není to zrovna brzy, kapitáne!“ procedila mezi zuby, měla ztěžklý jazyk, ale její hněv zůstal stejný.

„Mary! Chválabohu, jsi v pořádku,“ pronesl s úlevou. „Celou noc jsem tě hledal“

„Celou jistě ne,“ uštěpačně se zasmála, „vzhledem k tomu nepořádku.“

Hrotem meče ukázala na schodiště.

„Mám své nedostatky a ty je znáš,“ přiznával Forbin bez omluvy.

„Ano, ale ráda bych tomu porozuměla.“

„Nechci víc, než abych ti to mohl vysvětlit.“

Forbin se usadil do křesla naproti Mary uklidněný přítomností. Byl přesvědčen, že o ni navždy přišel.

Když skončil se svým líčením, Mary se cítila jako hlupák, protože o něm pochybovala. Omluvila se za to.

„Zlobila jsi se právem, Mary. Udělal jsem chybu, když jsem to podcenil, ale nemohl jsem se za tebou vydat, aniž bych neupoutal pozornost Emmy.“

„Dobře jsi udělal, že jsi ji řekl, že jsem mrtvá. Protože se provdala za mého drahého ‚strýce‘, stal se z ní můj nepřítel. Velmi se obávám, že mě nehledala proto, aby mi nabídla mou část dědictví. Tobias Read není muž, který by se nechal připravit o majetek. Je daleko jistější, že mě přišla odstranit.“

Forbin přitakal. Přešel mlčením, když se Emma přiznala ke svým citům k Mary. Poznal, že byla upřímná. Ale nepřestával si myslet, že Mary se k ní nesmí přiblížit.

Právě v té chvíli vstoupila Perrine a podivila se, když je tu našla. Bylo to neobvyklé a zmátlo ji to. Vstal a požádal ji, aby přichystala bohatou snídani.

„Myslím, že máš hlad.“

Přikývla a pak dodala:

„Tenhle rozhovor ještě neskončil.“

„Já vím,“ řekl, „ale budeš muset mít strpení až do večera. Na osmou hodinu si mě předvolal admirál a já nemůžu neuposlechnout jeho rozkaz. Jestli chceš, zůstaň tu. Až půjdu do zbrojnice, zastavím se za Corneillem, abych ho uklidnil. Jakmile to bude možné, vrátím se k tobě.“

Mary souhlasila. Její hněv opadl. Zůstala jen touha po něm a upřímná vděčnost za to, že ji ochránil.

Corneille, kterého Forbin informoval, se ujistil, že Emma de Mortefontaine říkala pravdu a počkal až loď, na kterou nastoupila, zvedne kotvy. Teprve pak šel do Forbinova domu navštívit Mary. Právě si četla pojednání o astronomii, které objevila na polici knihovny. Spisek byl bohatě vybavený perokresbami, které zobrazovaly všechna souhvězdí, uváděl jejich jména a popisoval jejich postavení v jednotlivých měsících roku. Nevšimla si, jak čas ubíhá. Přesto se od své knihy bez zaváhání odtrhla.

„Jsem rád, že tě vidím živou a zdravou,“ řekl jí na pozdrav a znovu ovládl chuť obejmout ji.

„Byla jsem hloupá,“ odpověděla mu Mary a zašklebila se jako malé dítě. „Měla jsem se vrátit k tobě. Určitě bys mě uklidnil.“

Corneille neodpověděl, jen pokrčil rameny, protože si uvědomoval, jaký argument by použil, aby ji uklidnil. Rozhostilo se rozpačité ticho, které přerušil teprve Forbin, který vešel do místnosti. Mary mu byla vděčná, že přišel v pravou chvíli.

„Vzduch se ochlazuje,“ oznámil Forbin, který si ničeho nevšiml. „Dnes v noci se strhne prudká bouře.“

„V tom případě půjdu.“

Mary mu právě popřála příjemný večer, když Forbin s veselým výrazem ve tváři oznámil:

„Mé rozkazy už neplatí. Vracím se na Středozemní moře, abych podpořil Tourvillu. Za tři týdny budeme zdravit slunce namísto mlhy.“

„To je dobrá zpráva, kapitáne,“ odpověděl Corneille.

Mary přesto vycítila, že lže. Corneille miloval svůj Brest stejně silně, jako Forbin miloval svou Provence. Rozloučil se.

Perrine, která dlouho něco kutila v kuchyni, přišla oznámit, že jídlo je připravené, a Mary usoudila, že bude lepší, když počká a námět, který ji tolik tíží, otevře až po večeři. Zdálo se, že zprava o převelení Forbina tolik rozrušila, že zapomněl na Emmu de Mortefontaine, zmizení Mary a všechny sliby, které jí dal. Vyprávěl jí o Aix-en-Provence, městě, které se choulilo naproti hoře Sainte-Victoire, jejíž vrcholek pokrývá snůh stejně jako vrcholky Alp, a přitom o něco níž na jejích úpatích už zpívají cikády. O tymiánu a materiďoušce, které tu voní na každém kroku, o piniích, v jejichž stínu se tak krásně zahálí. Vyprávěl jí o toulonské zbrojnici, která byla nejlépe vybavená

v cele Francii. Vyprávěl o magickém světle na moři a o březích, jejichž okrová, červená a hnědá barva se noří do křišťálové vody. Vyprávěl o azurových a temně modrých mořských hlubinách, které připomínají vzácné drahokamy.

„Uvidíš, Mary. Uvidíš, jaká krev mi proudí v žilách. Ty vůně, které se nepodobají ničemu, co znáš, přejdou do tvých žil, dodají ti chuť do života a ty zapomeš na smutné slzy mlhy, zapomeš na Anglii.“

Mary ho nechala mluvit a opěvovat Středozemní moře a říkala si, že by jí tam bylo dobře. Neuvěřitelně dobře. Ale pro ni nikdy nebude místo na jeho břehu. Přistoupila blíž ke *krbu*. Forbin už hořel pod sluncem svých vzpomínek, lačný je znovu objevit. Cítla, jak je ledová. Nemusela čekat na zprávu o Forbinově jmenování, aby se rozhodla. Rozhodnutí v ní zrálo celý den.

Forbin k ní přistoupil, naplněný touhou až po konečky prstů. Objal ji v pase a jeho ruce stoupaly k jejím nadrům

Mary cítila, jak se jeho mužství probouzí. Bláznivě se jí rozbušilo srdce a cítila, jak jí úzkost a touha zároveň stahují krk. A přesto vyřkla slova, která ji naplňovala smutkem:

„Odcházím, kapitáne. Zítra.“

Forbin potřeboval několik vteřin, aby pochopil Jeho nice se zarazily. Nastalo ticho, které se snažila rychle přerušit.

„Nejsem nic, Claude de Forbin. V očích světa jsem nikdo. Ožeň se se mnou a stanu se někým. Ožeň se se mnou,“ opakovala, „a budu mít důvod zůstat.“

„To není možné,“ odpověděl Forbin bezbarvým hlasem. „A přesto tě miluji, Mary, nikdy jsem nikoho tolik nemiloval.“

„Nuže? Nebyl bys první, kdo se oženil s neurozenou ženou. Nic se nezmění. Budu tě doprovázet na tvých cestách, naše oči se budou obracet ke stejným hvězdám...“

„Přestaň, Mary. Myslíš, že jsem o tom nesnil?“

Poodstoupil od ní a zemdlenou rukou si prohrábl husté hnědé vlasy. Mary se k němu otočila.

„Říkal jsem ti to, Mary. Oženil jsem se s námořnictvem. Nejen kvůli své ctižádosti, ale i proto, abych vyhověl přání svého otce, který snil o tom, že naše jméno si znovu vydobude svou vážnost a ztracenou čest. Nikdy se nevzdám svého postavení, ostatně ve prospěch čeho?“

Potichu se zasmál.

„Nemám dost prostředků, abych pokryl své výdaje, a neumím nic jiného než právě tohle řemeslo. Měl bych spíš mluvit o poslání, natolik pohltilo mou duši. Mohl bych se oženit s ženou, kterou budu na celé měsíce opouštět, budu ji nechávat v přístavu, kde bude vychovávat naše děti a starat se o dům. Ale ty jsi se pro to nenarodila, Mary. Ty to víš. Viděl jsem to na palubě

Perly. Mohl bych se oženit s nějakou ženou, Mary ne s námořníkem, který bojuje po mém boku. Můj ministr by mi to nikdy nedovolil.“

„Proč?“

„Protože ženy na loď nepatří, protože námořníci jsou poverčiví, protože si myslí, že to nosí smůlu a protože, nehledě na pověry, je to v podstatě pravda. Trávíme celé měsíce na moři v těžkých podmínkách. Jedinou vzpruhou námořníků, ty jsi to zažila, jsou hry alkohol a ženy. Ty jejich, ale i ty, které potkávají při přistáních. Co si myslíš, že by se stalo, Mary kdyby se dozvěděli, kdo skutečně jsi?“

„Svou cenu jsem dokázala. Vážili by si mě. Tím víc, kdybych byla tvou manželkou,“ doplnila.

„Mojí manželkou na lodi válečného námořnictva nikdy nebudeš,“ rozčílil se Forbin. „Nikdy. Je to v rozporu s předpisy, je to v rozporu se zákony, je to v rozporu se správným chodem lodi. Je to v rozporu se zdravým rozumem.“

„A dál?“ zeptala se znovu Mary která pochopila, že za všemi těmi pěknými slovy se skrývá ještě jiná pravda.

„A nemohu přistoupit na to, že tě ztratím v krvavé bitce a budu za tebe nosit smutek před celou posádkou,“ prohlásil nakonec s pukajícím srdcem.

„Potom mě skutečně ztratíš, protože to jméno, které mi odmítáš dát, protože bys to považoval za potupu, potřebuji získat. Nespokojím se s prostředností, nespokojím se s tím být námořníkem mezi tolika jinými. Chci mít úspěch, Forbine. Nebo jméno, které by mi ho mohlo zajistit, když už nebudu mít nic, až mé lži zestárnou a ty tvé budou sama vráska. Nechci zůstat tajnou milenkou, kterou přivedeš do jiného stavu. Nechci mít parchanta, jako jsem byla já,“ vydechla nakonec a položila si ruku na břicho.

Forbin se zarazila zsinálý se zeptal:

„Jsi těhotná?“

Mary se pousmála.

„Ne. Ale dříve nebo později by se to stalo, Forbine.“

Forbin k ní přistoupil a silně ji objal.

„Odpusť mi, odpusť mi, že jsem tak sobecký a zbabělý. Jsem starý hlupák. Zasloužíš si víc, než ti můžu dát. Mnohem víc. Ale ať uděláš cokoli, Mary Readová, musíš vědět, že žádná jiná nikdy nezaujme tvé místo, ani nedostane to, co dnes odmítám dát tobě. To ti přísahám. A stejně tak musíš vědět, že pokud budu živ, bude na zemi nebo na moři vždycky někdo, na koho se budeš moci spolehnout.“

„Vím, kapitáne.“

Zůstali dlouho beze slova. Protože vše už bylo řečeno. Jeden i druhý za to zaplatili.

„Kam půjdeš?“

„Na dvůr krále Jakuba,“ odpověděla Mary bez zaváhání. „Zvládla jsem řemeslo námořníka, naučím se být špiónem.“

„Neznič se tím, že bys chtěla získat příliš.“

„Kdybych byla stejná jako Emma, Forbine, nemiloval bys mě.“

Usmál se a ještě silněji ji objal.

„Miluj mě,“ řekla mu. „Naposledy, abych si s sebou mohla odnést trochu toho světla, které ti hoří v očích, když sníš.“

Jako odpověď ji zvedl do náručí a vynesl ji po schodech.

Při představě bolestného loučení opustila Mary za svítání po špičkách Forbinův dům. Ze stejného důvodu minula i Corneillův příbytek a se svým žoldem v kapse, s mečem po boku, s těžkým srdcem, ale bez lítosti se vydala po římské cestě, která vedla do Paříže.

15.

Dlážděná cesta vedla mezi poli zpustošenými přívalovými dešti, které sužovaly Evropu. Mary kráčející po krajnici si všimla, že škody jsou obrovské. V Brestu si jich všímala jen málo. Pravdou bylo, že tam nezůstala dost dlouho, aby to mohla skutečně posoudit. Tady viděla celá pole, na kterých hnilo obilí vstoje. Všude pracovali venkovani, tváře zachmuřené. Začal se projevovat nedostatek Mary z toho mrazilo. Ceny byly vysoké. Vždycky to tak bylo.

S malým obnosem, který si nesla, zůstala rychle bez peněz. Ale jestliže chtěla dosáhnout svého cíle, musela dobře vypadat. Povzdychla si při pomyslení, že její zatvrzelost může spíš znamenat její konec, než její vzestup. Přesto už se nemohla vrátit zpátky. Přemohla nával malomyslnosti a aby se z ní vyléčila, přidala do kroku. Přizpůsobila se rychlosti vozů tažených voly.

Začala si pískat a přitom pozorovala proud jezdců, vozů, kočárů i chodců, kteří se nepřetržitě pohybovali oběma směry. „Přinejmenším,“ pomyslela si, „mě to ochrání před loupežníky, kteří by mě chtěli na okraji lesa oloupit.“

Při té myšlence mechanicky zvedla niku ke svým dvěma přívěškům. Vzpomněla si, jak se ji jednou Forbin po milování zeptal na nefritové oko. Zajímalo ho, proč je pro ni tak důležité. Dojalo ho, když mu to vysvětlila.

„Nevadí, že nevypadá elegantně,“ řekla tehdy. „Pod mými obvazy stejně není vidět.“

Pokud šlo o salamandra, radil jí Forbin, aby ho schovávala a nenechala si ho ukrást.

Slunce se jen chabě pokoušelo proniknout mezi těžkými mraky, když ji nějaké klusající zvíře donutilo, aby uskočila do příkopu. Nemohla kvůli němu ani pokračovat v cestě. K jejímu velikému údivu se zvíře zastavilo těsně vedle ní a zvuk přátelského hlasu ji přiměl k tomu, aby zvedla hlavu.

„Ani jeden polibek na rozloučenou, námočníku?“

Tvář Mary se rozzářila, když Corneille seskočil ze svého koně. Na jeho hřbetě si počínal stejně jistě jako na palubě lodi. Velmi se podivila, že ho tu vidí, a on si pospíšil, aby jí to vysvětlil:

„Forbin mě pověřil, abych tě doprovodil.“

Mary se nadmula dětinskou hrdostí. Claude de Forbin by se bez dobrého důvodu od Corneille neodloučil. Ať už říkal cokoli, miloval ji příliš, aby ji jen tak ztratil. Vše bylo tedy ještě možné. Stačilo nechat plynout čas.

Corneille jí podal otěže druhého koně, kterého vedl za sebou, ale Mary místo, aby na něj vyskočila, prostě jen přidala do kroku. Drahnou chvíli tak kráčeli bok po boku naplnění prostou radostí ze vzájemné společnosti.

Corneille nezaváhal ani na chvíli, když se u něho objevil Forbin a přikázal mu, aby dohlédl na Mary. Forbin mu svěřil obsah jejich rozhovoru a

pověděl mu, jak se rozhodla. Corneille to už dlouho tušil. Pyšnil se tím, že zná Mary lépe než Forbin, který se s ní miluje. Ve značné míře k tomu přispělo jejich tajné spojení a rozhovory na palubě *Perly*. Forbin mu svěřil pěknou sumu a Corneille ho ujistil, že může počítat se svou tetou, která bude nadšená tím, že je ubytuje na dobu, než Mary dosáhne svého cíle. Pokud to bude možné.

„Je to můj dárek na rozloučenou,“ svěřil Forbin Corneillovi se smutkem v očích, ale rozhodně. „Postarej se o ní. A vrať se, jakmile bude mimo nebezpečí.“

Corneille měl důvod navíc, aby se k ní připojil. Protože jeho kapitán ji už nechtěl, nebyl tu žádný důvod, aby on sám nezkusil svoje štěstí. Nic podobného jako Forbinovi mu nebránilo v tom, aby ji miloval. Měl dostatek odhodlání, aby ji uspokojil. A nespěchal, aby už byl u Středozemního moře.

„Jedeme daleko?“ zeptal se po chvíli a předstíral, že nic neví.

„Do Saint-Germain-en-Lay,“ odpověděla Mary, která si stále kladla otázku, jak to udělá, aby se tam prosadila.

„Dobrá, ale takhle tam nedojdeme!“

„Nikdy jsem totiž neseděla na koni,“ omlouvala se Mary zkroušeně.

„Nikdy?“

„Vlastně, skoro nikdy,“ řekla. „Moje matka se vylekala, když jsem z něho spadla, a zakázala mi to.“

Corneille přikývl a jen špatně si dokázal představit, že by Mary ustoupila před nějakou obtíží nebo autoritou. „Není to o nic těžší než křížovat oceán. Je třeba jen udržet rovnováhu. Vzhůru do sedla, námořníku,“ přikázal.

Otevřenou rukou se přiblížil ke třmeni, na jeho povel do ní Mary vložila nohu, jednou rukou se držela hrušky sedla, druhou držela uzdu. A už seděla vysoko na hřbetu zvířete, které kvůli její nezkušenosti vyrazilo šikmo vpřed.

„Co teď?“

„Teď ho zlehka povedeš. Dívej se před sebe, na linii obzoru a pevně tiskni stehna, aby tě neztratil. Uvidíš, zvládneš to rychle.“

„Dobrá, kapitáne.“

Corneille to pobavilo a také nasedl na svého koně. Jel těsně vedle Mary, která byla celá nespá z klusajících koní, které jejich jezdci popoháněli vpřed.

„Nech ji jít. Kobylinky jsou jako ženy,“ opovážil se. „Čím víc jim přitáhneš uzdu, tím víc se snaží uhánět.“

Mary se ve svém sedle uvolnila. Kobyłka srovnala krok s Corneillovým hnědákem.

Ještě večer se poprvé pustila do cvalu a když se začalo stmívat, přijeli do Morlaix. Hostinský jim pro přespaní přidělil kout ve stáji, protože hostinec byl plný až po střechu.

„Na tom nezáleží!“ prohlásil Corneille a už vedl Mary k budově, kde koně uvázání ke žlabu přežvykovali seno.

Ukázal jí na schody, které vedly na jakousi rampu nad jejich hlavami. Bylo tam uskladněné seno a sláma. Corneille ji vyzval, aby šla první, protože si chtěl užít ten pohled. Mary, která v tom netušila nic špatného, se škrábala vzhůru š tělem tak rozbolavěným, že ani nedoufala, že se někdy dostane nahoru. Corneille si z toho dělal legraci a poplácával ji po zadnici.

„Už to nikdy nedělej,“ červenala se a klesla na zem, aby si mohla promnout vnitřní stranu stehen a hned zase vyskočila.

Corneille se musel smát a pak ji ujistil:

„Za dva dny na to zapomeneš.“

„Na to, že mám nohy?“ posmívala se.

„Na to, že jsi někdy předtím, než jsi nasedla na koně, chodila. Dobře se vyspíš a ráno se budeš cítit tak dobře, že budeš moci pokračovat.“

Mary se dovlačela k improvizovanému lůžku ze slámy, které pro ni náhoda připravila. Dál už nebyla ničeho schopná. Corneille se natáhl proti ní.

„Zhasni svítilnu,“ radila mu a zešíroka zívla, „abychom ji náhodou v noci neshodili.“

Corneille ji poslechl, ale pomyslel si, že spánek není zrovna ta činnost, které by se chtěl věnovat. Přesto měl s Mary, jejíž pravidelné oddechování k němu už doléhalo, soucit a dopřál jí zasloužený odpočinek.

Oslepující světlo blesku prořízlo tmu, Mary se náraz vztyčila. To se v ní probudil instinkt námořníka v bouři. Do střechy tloukl hustý a prudký déšť. Zatřásla se zimou. Otevřeným otvorem, kterým sem ze dvora dopravovali slámu, pronikal ledový vzduch. Prudký závan větru rozrazil okenice. Vstala, aby je ve světle blesků zavřela, cítila se víc unavená, než když uléhala. Když se vrátila, znovu si lehla vedle toho proklatého Corneille, který ji přesvědčil, že má jet na koni, zatímco mohla jít stejně dobře pěšky. Otočila se k němu zády, přesvědčená, že spí. Třela si ramena, aby se zahřála. Byla promrzlá.

„Pojď blíž,“ řekl jí Corneille a natahoval k ní ruku, aby se jí mohl dotknout.

Mary neodpověděla, při té myšlence se jí rozbušilo srdce. Chtěla zaplašit myšlenku na jeho horké tělo přitisknuté k jejímu, ale Corneille jí k tomu nedal příležitost. Silou se přitiskl k jejím zádům a objal ji, aby jí předal své teplo.

„Někdy se musíš zachovat bláznivě,“ usmíval se, zatímco jeho jediná ruka pátrala pod cípy její vesty.

Mary se instinktivně prohnula v pase a přitiskla se k jeho údu, který cítila i přes plátno svých kalhot.

„To je v pořádku,“ šeptal Corneille, když ji otáčel k sobě, aby ji mohl políbit.

Mary se tomu nebránila. Celá její bytost po něm toužila.

Špatné počasí a zvlášť zima je doprovázely až do Paříže. To, čeho se Mary obávala, se už stávalo skutečností. Nemohla úplně odhadnout velikost bídy.

Možná proto, že rybáři v Brestu měli vždycky z čeho žít. Když projeli hradbami Paříže, město se jim zdálo smutné a to navzdory kráse zdejších hrázděných domů i navzdory kamenným novostavbám. Mary ještě ani neviděla všechno a už vycítila vření vlastní všem městům. Přesto velmi rychle pochopila, že to, co vidí z hřbetu koně, nejsou hlasy obchodníků a že lidé se neshlukují kvůli loutkovým nebo divadelním představením, která tu bylo možné zhlédnout. Muži, usazení na tribunách, promlouvali k zevlounům, kteří se shlukovali do skupin a dávali vědět o svém hněvu.

Lid hladověl. Dvakrát nebo třikrát museli Corneille a Mary rychle opouštět místa, kterými projížděli, protože se báli o svoji bezpečnost. Vydrážďení podněcovatelé nepokojů, házeli lidem kameny na pekařství, jejichž okenice zůstávaly zavěšené. „Víc obilí, víc chleba!“ křičeli do slepých oken. „To není naše vina! Nechte nás být,“ odpovídali jim.

Corneille a Mary si vyměnili rozmrzelé pohledy. Nepředstavovali si, že zdejší situace bude tak zlá.

Když projížděli kolem jakéhosi kostela, všimla si Mary, že ženy s dětmi na rukou se zabýdly uvnitř. Starci si krátili čas vysedáváním na prostranství před chrámem. Někdy usínali natažení na schodech jako cikáni po nějakém představení. Sténání a nářek se tu ozývaly častěji než modlitby.

„To ti hugenoti,“ zaslechli, když projížděli kolem dvou mužů, kteří spolu diskutovali, obličej zamračený a zlobu v očích.

„Od té chvíle, co náš dobrý král zrušil nantský edikt, nic se nedaří“ pokračoval první z nich.

„Určitě!“ podpořil ho druhý. „Ti bezvěrci na nás přivolali kletbu! Jsem si jistý že se spojili s ďáblem, aby se nám katolíkům pomstili.“

„Tudy nepojedeme,“ tiše řekl Corneille Mary a otočil koně, protože cítil, jak v něm narůstá hněv.

Oba muži ho svými hloupými argumenty rozčílili. Vraždy, násilí a krádeže se ve městě množily a to i přes přítomnost ozbrojených hlídek pana de La Reynie, vrchního velitele policie, který nařídil rozehnat srocené davy.

Jakási žena začala uprostřed davu, který proudil ulicí, právě ve chvíli, kdy ji míjeli, křičet:

„Zloděj! Chyťte ho!“

A Mary uviděla, jak se ve svých červených uniformách zčistajasna odkudsi vynořují hlídky a rozbíhají se za jakýmsi chlapíkem, který utíká pryč s košíkem nad hlavou tak, aby z něj nic neztratil a probíhá mezi dobyt看em i lidmi, které bezohledně rozráží.

Corneille vedl Mary ulicemi přeplněnými lidmi a vyhýbal se místům, kde je právě dláždili. Plochým mečem odháněl nuzáky, kteří se věšeli na boky jejich koní v naději, že se jim podaří utrhnout váčky, které měli za opasky.

Zastavil koně uprostřed čtvercového dvora hezky vyzdobeného květináči a se studnou uprostřed. Portál domu klesal pod tíhou rozkvetlého plaménku a žena, která se k nim blížila po vnějším schodišti, se Mary zdála stejně

přívětivá a milá jako průčelí tohoto dvoupatrového domu. Vydali se směrem ke stáji vlevo a světili své koně do péče čeledína.

Marguerite Tursanová si otřela ruce do zástěry a jak se k ní Corneille a Mary blížili, svraštila obočí. Když ho nakonec poznala, vykřikla:

„Philippe, dobrotivý Bože, jsi to opravdu ty?“

Za okamžik se už vřele objímali a Mary byla překvapená jménem, které Corneille nikdy nepoužíval. Přistoupila blíž, jakmile Corneille a jeho teta uvolnili své objetí.

„Teto Marguerito, tohle je Mary.“

„Mary“ opakovala Marguerite a pokrčila čelo, když si nedůvěřivě prohlížela toho námořníka.

„To je dlouhá historie,“ dodal Corneille. „Zůstal ti nějaký byt, který bychom si mohli pronajmout?“

„Je mi líto.“

„Ani pokoj?“

„Kdybych to věděla předem,“ naříkala si.

Zdálo se, že chvíli přemýšlí a pak se její tvář rozzářila.

„Je tu jeden malý byt, který se opravuje, ale nebude hotový dřív než za deset dní, ale co kdybys nám pomohl? Do té doby se můžete ubytovat v bývalém Denisově pokoji. Dneska je z něj sklad, ale za těchto časů je toho v něm tak málo, že dva slamníky se tam bez potíží vejdou. Ráda bych vám nabídla něco lepšího, mé děti, ale v každém případě buďte vítáni. Večeřeli jste?“ pokračovala a položila svou paži Mary kolem ramen, s pohledem stejně upřímným a rozpustilým jako její obličej, tolik podobný Corneillově tváři.

Vyzvala ji, aby šla napřed, a když je Mary předcházela, uslyšela, jak šeptá Corneillovi:

„Tvoje matka mi mohla napsat, že jsi s oženil. Jakkpak teď před tvou manželkou vypadám?“

K jejímu velkému překvapení se Corneille spokojil tím, že se zasmál a políbil ji.

„Můžeš zůstat klidná, Mary takovým drobnostem nepřikládá žádnou důležitost.“

Před lehkou večeří, která se skládala z kousku vařeného masa, zelí a řepy, vysvětlil Corneille své tetě, že Mary je Angličanka, katolička, hluboce oddaná svému králi v exilu. A to natolik, že mu chce nabídnout své služby, aby mu pomohla získat jednoho dne nazpět anglický trůn, kterého se zmocnil jeho zeť Vilém Oranžský. Marguerite s planoucíma očima přikývla. Vlastenecký zápal Mary jí byl blízký. Ptala se jí na mnoho věcí, na které Mary ráda odpovídala.

„A vy jste zvedla zbraň proti svým lidem?“ vykřikla Marguerite a celá rozrušená si položila ruku na srdce, když jí Corneille pověděl o tom, jak se Mary zúčastňovala bitek.

„Bohužel, madam,“ připustila Mary upřímně, „tahle válka je nespravedlivá. Přítel nebo nepřítel, v okamžiku, kdy se rozpoutá boj, jde jenom o to, jak přežít.“

Marguerite to potvrdila tím, že se svýma krásnýma bílýma rukama elegantně pokřižovala.

Povídali se ještě nejmíň hodinu.

Svěřila se jim, jak jí chybí její manžel od té doby, kdy při vyměňování několika tašek spadl a srazil si vaz. Naštěstí se našel Thomas, mladý Angličan, který jí pomáhá udržovat celý tenhle dům jen za byt a stravu. Uvedli v život nápad jejího manžela, který prodal obchod, aby koupil dům a zařídili šest bytů a tři pokoje. Mohli tak vyhovět potřebám Jakubových stoupenců, kteří se už nemohli ubytovat v Saint-Germain-en-Laye. Žila teď slušně z nájmu, který jí platili, a jejich diskrétní společnost jí vyhovovala.

Vyptala se na novinky o své sestře, Corneillově matce, kterou už deset let neviděla, a oznámila jim, že její syn Denis bojuje v armádě Ludvíka XIV. ve flandrech. Nakonec si začali připravovat místo na přespání. Už se těšili na to, že se setkají s Thomasem, který se měl nazítří vrátit ze své krátké cesty do Calais. Nakonec Mary a Corneille osaměli a, jako po všechny ostatní noci, i tentokrát se Mary nechala pomilovat.

„Philippe.“ řekla s pousmáním, když jí laskal na krku.

Vztyčil se na pahýlu své ruky.

„Není třeba, abys se posmívala mému jménu, ty jedna madam Tisíc tváří.“

„Nelíbí se mi,“ odpověděla mu Mary bez jakéhokoli důvodu.

„Mně taky ne. Právě proto jsem si ho změnil,“ prohlásil a začal ji znovu líbat.

Mary, která měla kousavou náladu, se rozhodla, že ho znovu vyruší.

„A proč, Corneilli?“

Corneille si povzdechl a umlčel ji polibkem. mohla znovu nadechnout, v očích jí jen hořelo.

„Řekni mi to,“ zaprosila.

„Potom,“ rozhodl. „Jestli budeš hodná.“

„To nikdy!“ odpověděla Mary a přitiskla se k němu.

16.

Uplynulo několik dalších příjemných dní.

Corneille jí nakonec vyprávěl o ptákovi, který mu sedával na rameni a kterému vděčil i za svoji přezdívku. Když byl ještě úplně mladým korzárem, našel malé ptáče a ochočil si je. Při bitkách poletovala vrána-corneille kolem nepřátel, usedala na jejich hlavy a klovala je zobákem.

Mary se rozesmála, jen když si to představila.

Jednoho dne vránu srazila rána z muškety, ale přezdívka zůstala. Podle Mary to byl konec hodný námořníka a připili si na její památku, jako by to udělali v případě svého druhu.

O Forbinovi nemluvili. Nebylo to k ničemu. Corneille nijak nedychtil po tom, aby o něm hovořili, měl za to, že bude lepší, pokud se s Mary miluje, odsunout kapitána do minulosti.

Nesvěřoval se jí ani se svými city. Fyzická přitažlivost dostatečným způsobem ospravedlňovala jejich objetí a zdálo se, že Mary s tím byla spokojená. A opravdu neviděla žádný důvod k tomu, aby věci komplikovala. Comeille se jí už dlouho líbil, ale nebyl to ten, za kterého by se mohla provdat.

Během své cesty měli příležitost promýšlet společně o nejlepším způsobu, jak se dostat na dvůr Stuartovců v Saint-Germain-en-Laye. Skutečnost, že v Margueritině domě bydlili někteří jakobité, představovala pro Mary výjimečnou příležitost. Kdyby tu nebyla Marguerite, která mluvila francouzsky a nevyvolávala tím jisté pochybnosti, mohla by Mary snadno uvěřit, že se znovu ocitla v uličkách Londýna.

Když král Jakub Stuart v roce 1688 utekl z Anglie, odkud ho vyhnal jeho protestantský zeť Vilém Oranžský, uchýlil se do Saint-Germain-en-Laye. Jeho věrní poddaní se k němu postupně přidávali, takže nejdříve zaplavili zámek a pak i město Saint-Germain, které předtím opustil francouzský dvůr, aby se usadil ve Versailles i přesto, že to stále ještě bylo veliké staveniště.

Protože v Saint-Germain-en-Laye se jakobitům pomalu přestalo dostávat místa, začali se stěhovat do Paříže. Společně obývali celé čtvrti a do srdcí Pařížanů tím zasévali jisté obavy. Francie stála po boku Augšpurské ligy v její válce proti Anglii a pro prostý lid bylo jen těžko pochopitelné, jak je možné důvěřovat jednomu Angličanům víc než druhým. Policie pana de La Reynie měla sice své tajné informátory, ale nemohla zabránit některým potyčkám mezi Angličany a Francouzi, které, často začínaly kvůli naprosté maličkosti. V těch neklidných dobách se mnoho Pařížanů odmítalo dělit o svou skromnou skývu s těmi, které nazývali anglickými psy.

Corneille proto doprovázel Mary všude a snažili se pochopit společenská pravidla, kterými se musela řídit, pokud se chtěla dostat k Jakubovi II. Nebo jeho prvnímu ministru lordu Melfortovi.

Aby vyhověla Margueritě, která nepovažovala za vhodné nosit mužské oblečení v domě s ohledem na své nájemníky, naučila se Mary líčit a nosit šaty které si nechala ušít podle poslední dvorské módy. Pokud šlo o Corneille, viděl ji raději jako námořníka, protože se domníval, že to lépe odpovídá jejímu temperamentu než všechna ta líčidla, která si nanášela na tváře a na nos. Přesto to nijak nekomentoval, protože se, stejně jako Thomas nebo Marguerite, snažil dělat všechno, co bylo v jeho silách, aby posloužil k dosažení jejího cíle.

Marguerite se snažila co nejrychleji zjistit, kdo z obyvatel čtvrti nebo z jejich nájemníků má přístup na dvůr Jakuba II. a posoudit, který z nich může nejspíše pomoci Mary. Našla jednoho, který se jí jevil jako dokonalý: sir Francis Mannock, jehož dcera miss Bridget Stricklandová patřila mezi dvorní dámy královny Marie Modenské. Marguerite mu Mary s potěšením představila.

Té stačil jen krátký čas, aby přesvědčila starého muže, že má velice důležité informace, týkající se triumfálního návratu svrženého krále do Anglie. Sir Mannock tím byl tak nadšený, že slíbil Mary, že se svou dcerou promluví. Teď už jí nezbývalo než čekat.

Netrvalo to dlouho. Miss Stricklandová přistoupila na to, že ji vyslechne a sjednala si s ní schůzku během příští návštěvy svého otce. O týden později překročila Mary, díky největší snaze Marguerite, která se do toho s vervou pustila, oblečená a ozdobená šperky práh starého zámku v Saint-Germain.

Sotva vystoupila z kočáru, ve kterém ji doprovázel sir Mannock, už ji uchvátila vznešenost tohoto místa. Zároveň ale pocítila paniku. Bude schopná zaujmout tyhle lidi? Zavrhla tu myšlenku a vydala se za staříčkým mužem.

Jeho dcera, kterou tak rád často navštěvoval, zahrnula Mary pozorností. Představila se jí jako lady Readgemondová, vdova po londýnském bankéři. Lady Stricklandová se projevila jako přívětivá žena, která měla velkou starost o bezpečnost a blaho své paní, a proto přislíbila Mary podporu.

„Neprodleně o vás promluví se svým manželem Robertem Stricklandem, který je královým podkomořím, a stejně tak i se svou královnou. To je vše, co mohu ve váš prospěch vykonat.“

Mary s tím byla spokojená, srdečně jí děkovala a nezapomněla znovu zdůraznit, nakolik jsou informace, které má k dispozici, důležité.

Bylo to dostačující.

O dva dny později se na schodech Margueritina domu objevil posel. Lord Melfort se rozhodl, že Mary udělí audienci. Určil už i datum a čas.

Mary se na audienci bez váhání vydala. Poté, co ji nechal dvě hodiny sedět a čekat v nádherném předpokoji vyzdobeném tapisériemi z dílny rodiny Gobelinů, přijal ji lord Melfort s opatrným odstupem a chladně ji požádal aby mu sdělila, co tak významného pro Jeho Veličenstvo ví.

Usazený za svým stolem ji ani nevyzval, aby se posadila. Zdůraznil tak své postavení vysoké autority Mary na to byla připravená, protože Forbin před ní nic z podobných dvorských zvyklostí neskrýval.

S hlavou vzpřímenou, s hrdým a přímým pohledem, pustila se opovážlivě do lhaní:

„Vyzvědači Jeho Výsosti prince Viléma Oranžského mě v Londýně najali s tím, že mým úkolem je odhalit jednu z vašich špionek jménem Emma d Mortefontaine. Plukovník Titus, který přešel na stranu nepřítele, mě o ní poskytl dostatečné množství informací, abych se s ní mohla setkat.“

Lord Melfort povytáhl obočí. Úvod, se kterým přišla tato lady, byl jen pramálo všední. A proto jí věnoval celou svou pozornost. Dokonce ji přerušil a vyzval ji, aby se posadila na židli na dosah té, na které byl usazený on sám. Mary mu poděkovala a pochopila, že trefila do černého. Pokračovala ve svém příběhu, který se jistým způsobem blížil pravdě. Roli v tom sehrála značná pravděpodobnost, že by si lord Melfort mohl chtít ověřit některé skutečnosti.

„Nechala jsem se, převlečená za sluhu, Emmou de Mortefontaine najmout.“

„Jako muž?“ podivil se.

„Ano, pane. Umím se dobře přestrojovat. Ostatně plukovník Titus mě najal, když jsem byla převlečená za chlapce. Mohu pokračovat?“

„Prosím vás o to,“ připustil první ministr krále Jakuba, „vzbuzujete moji zvědavost.“

„Přiznávám, pane, že jsem prostého původu. A z toho důvodu, abych mohla přežít, jsem byla nucena mít víc pánů než sluhů. Nezajímala jsem se o politiku, jen jsem potřebovala získat prostředky na přežití. A proto pro mě bylo jen velice málo důležité, jestli je můj král katolík nebo protestant. Malý člověk může být i čestný a šlechtitný, ale když nemá co jíst a pít, neuvědomuje si, co to ve skutečnosti znamená. Takže nakonec mě Emma de Mortefontaine zaměstnala. Měla jsem za úkol u ní odhalit, jakých dokumentů se to zmocnila. Abych mohla svůj úkol splnit, musela jsem si získat její důvěru. To se mi, pane, skutečně podařilo velmi dobře. To ona mě seznámila se vším, co jsem o téhle válce nevěděla. Objasnila mi důvody, pro které Jakub II. opustil trůn, i důvody, které ji vedly k tomu, aby mu sloužila. Mluvila se mnou i o svém tušení, že bude dříve nebo později odhalena. Už jsem měla dost důkazů, abych je mohla prodat svým pánům, neboť mi dokonce ukázala i skryš, kam uložila tajné dokumenty Svěřila mi dokonce, že jde o poslední příkazy anglického ministra války a že se týkají úkolů námořnictva. Aniž bych si to uvědomila, postupně na mě přenášela zaujetí pro svou věc a v okamžiku, kdy jsem ji měla zradit, byla jsem jí už zcela oddána. Měla pro mne shovívavost, ve kterou jsem věřila. A ještě víc. Domnívala se, že jsem na dobu, kterou bude potřebovat, aby se zbavila podezření, schopna ji nahradit. Svěřila mi tento list, ve kterém vysvětluje své obavy a který obsahuje informace, s nimiž jsem vás právě seznámila.“

Mary vytáhla ze svého výstřihu dopis a podala ho lordu Melfortovi. Ten ho rychle přelétl očima a odložil na stůl. Bude potřebovat hodně času, aby ho dešifroval. Mary se znovu pustila do vypravování:

„Emma de Mortefontaine dovolila, abych svým pánům oznámila, že má mise se nezdařila. Důležitost tohoto kroku jsem si uvědomila teprve tehdy, když jsem uviděla značnou sumu, kterou jsem za to od ní dostala. Podle Emmina příkazu jsem měla nastoupit na loď, abych vás ujistila o její věrnosti a o tom, že musí odejít ze scény. Ve chvíli, kdy jsem opouštěla Dover, jsem si však uvědomila, že mi zapomněla vystavit list, díky kterému by se mi u vás dostalo audience. Vrátila jsem se zpátky. Před vchodem stál kočár. Když jsem na něm rozeznala erb plukovníka Tita, zmocnil se mě pocit, že něco není v pořádku. Vplížila jsem se tedy do zahrady a pod okny, která zůstala otevřená, jsem vyslechla jejich rozhovor. „Náš plán vyšel,“ říkal Titus Emmě. „Nebude to trvat dlouho a vy se budete díky tomu hlupákovi těšit podobně jako já z náklonnosti krále Viléma, aniž byste byla obviněna ze zrady, jako to bylo se mnou. A naše spiknutí, jehož cílem je zavraždit krále Jakuba II., dojde zdárného konce.“ Ten hlupák, o kterém hovořil, pane, se velice rozcítil nad svou prostotou a nad těmi lidmi, kteří jí využili. Nenastoupila jsem na loď, která odplouvala a rozhodla jsem se, že se jim za jejich intriky pomstím. Sledovala jsem Emmu de Mortefontaine a dozvěděla jsem se, že se má provdat za dalšího účastníka spiknutí, urozeného rejdaře, který se u vás rovněž těší velké důvěře. V tomto svazku unikne veškerému podezření a jakémukoli nebezpečí.“

„A jeho jméno?“ zeptal se lord Melfort, který teď už vůbec nepochyboval o Maryině upřímnosti a naopak si blahopřál k tomu, že jí dopřál sluchu.

„Tobias Read, pane. Posílená tím vším a kvůli cti, kterou Emma pošlapala, rozhodla jsem se, že splním své poslání a předstoupím před vás, avšak nikoli jako hlupák.“

Po jejím přiznání nastalo dlouhé ticho.

Lord Melfort uvažoval. Večer předešlého dne přijel Tobias Read do Saint-Germain, ubytoval se ve své soukromé rezidenci a požádal o audienci u Jeho Veličenstva. Král, který churavěl, mu ji ještě neudělil.

„Co chcete výměnou za své informace, mylady?“

Mary vstala.

„Nic, pane Řídila jsem se svým svědomím, nikoli svým prospěchem. Chybí mi vznešenost Rdí u dvora, ale zůstávám věrna tomu, co považuji za spravedlivé a správné.“

„To vás jenom ctí,“ odpověděl jí lord Melfort, který rovněž vstal, aby ji vyprovodil. „Můžete si být jistá, že král Jakub vám bude vděčný.“

Neměl ani trochu rád neurozené lidi, stejně jako mnoho dalších mocných, ale byl schopen projevit jistý zájem, když chtěl využít jejich zápalu pro jeho věc. Lady Readgemondová, kterou šlechtici u dvora neznali, mohla lépe špehovat a lépe mu posloužit. Mary se mu hluboce poklonila a

rozloučila se. Pokud, jak se domnívala, její strategie zabrala, tak zanedlouho zazáří u dvora víc, než se to podařilo Emmě.

A skutečně za necelý týden, ve stejné chvíli, kdy se Corneille a Mary nastěhovali do opraveného a zařízeného bytu, přišel lístek od krále Jakuba, který je zval a opravňoval ke vstupu ke dvoru, kdykoli si to král bude přát. Lístek doprovázela pozvánka k účasti na příštím koncertu, který pořádal ředitel kůru Innocenzo Fede v jihovýchodním pavilonu.

„Myslím, že každá dáma potřebuje sluhu,“ poznamenal Corneille s předstíraným rozhořčením.

„Stejně jako manžela,“ odpověděla a představovala si, že už brzy bude mít starosti s tírn, aby si v té vznešené společnosti nějakého vybrala, protože to byl její cíl.

„Jestli je to nabídka ke sňatku...“ odpověděl Corneille šibalsky.

„Přestaň si dělat legraci,“ kárala ho roztomile Mary. „Vím dobře, že není možné mě milovat.“

„To není tak docela pravda,“ řekl a zahrnul ji polibky, které ji rozněžnily.

On ale pochopil, že jeho čas po jejím boku, ať udělá cokoli, už brzy vyprší.

17.

Držet se vzpřímeně, jako naškrobená, usmívat se, být připravená k úkloně, mluvit málo, ale pozorně poslouchat, pohybovat se, nikdy nezvýšit hlas, ani sklopit oči, ovládnout všechno, aby po vás pohledy sklouzávaly, aniž by se zarazily, to všechno bylo pro Mary mnohem obtížnější než strávit celý den s mečem v ruce.

Z tohoto prvního večera si nazítří nepamatovala nic víc než své oteklé nohy, které musely celé dlouhé hodiny přešlapovat na místě.

Podle toho, co jí lord Melfort našeptával, ji lehkou úklonou hlavy pozdravil král a pak také královna, takže se k ní obrátilo několik tváří.

Ona sama, věrná Corneillovým doporučením, zůstávala jako z mramoru: „Vidět a nebýt při tom viděna. Tak aby ve chvíli, kdy se staneš součástí celku, už si nikdo nevzpomněl, kdy jsi vlastně pronikla do jejich světa a vzniklo tak přesvědčení, že do něho patříš odedávna.“ Zkrátka proniknout do davu, aby bylo možné lépe ho vdechovat, vážit a využít.

Přesto, že ji Corneille tu noc učinil velice šťastnou, musela myslet na to, nakolik je řemeslo špiona vyčerpávající. To úsměv Cecily s ní kroužil tanečním sálem a jako první jí blahopřál k jejímu společenskému postupu. Té Cecily, na kterou nechtěla zapomenout. Té Cecily, a tím si byla jistá, která by hlasitě tleskala a zvonivě se smála, kdyby jí takto viděla.

Mary a Corneille, kteří mohli využívat kočárů, jež pravidelně jezdily mezi Paříží a Saint-Germain, sem přijížděli a odjížděli odsud bez jakýchkoli potíží. Ona jako dáma, on jako její sluha, oba paběrkovali informace. Zámek v Saint-Germain se tyčil nad údolím Seiny, na jedné straně obklopený lesy oplývajícími zvěří a na druhé zahradami, za nimiž už leželo město. Díky přestavbě a rozšíření působil zámek obdivuhodně rozlehle a vznešeně a připomínal spíš labyrint než palác. Mary se zde přesto líbilo, protože tu poznávala nádheru, kterou si doposud nedovedla ani představit.

Celý týden se ukazovala u dvora, pronikala mezi jeho příslušníky, které krásné počasí vylákalo do zahrad. Hledala elegantní tvář, informovala se o vdovcích a svobodných pánech. Přibližovala se k těm, kteří se jí ve skutečnosti vůbec nelíbili, ale kteří ji příkře neodmítali. Všichni měli jednu společnou vadu. Byli příliš angličtí. Ostatní dvořané, blízcí Marii Modenské a tudíž Italové, měli pověst svůdníků, před kterými je třeba se mít na pozoru. Pohotoví v milování slibovali mnoho a nikdy své slovo nedodrželi. Mary byla rozhodnutá nekompromisně si je držet od těla. To jim ovšem nebránilo, aby, zaujati její krásou, v ní nehledali společníci, kterou odmítala být.

Na konci tohoto týdne se před portálem Margueritina domu objevil posel oblečený celý v černém a chtěl mluvit s lady Readgemonovou mezi čtyřma očima. Mary ho přijala. On jí předal zapečetěnou obálku, která obsahovala

vyzvání, aby ho bez dalších dotazů následovala. Sama. Podpis krále Jakuba zpečetil rozhodnutí Mary odjet s ním i přes pozdní hodinu. Král ji očekával v Saint-Germain. Přehodila si přes ramena černou pláštěnku, řekla Corneillovi, kam odjíždí a nastoupila se sluhou do kočáru, který je očekával.

Tma nastala, když projížděli stanovištěm hlídek. Mary si myslela, že do zániku vjedou, jak byla zvyklá, hlavní branou. Ale muž zastavil kočár, rozsvítil svítidlo a použil jižní bránu. Museli projít vnitřním nádvořím budovy až do severovýchodního rohu. Zneklidněná pozorovala, jak svítidlo osvětluje krytou galerii, kterou na úrovni nádvoří uzavírala mříž. Pak ji vyzval, aby vstoupila na galerii za ním.

Za několik minut se ocitli pod jakousi věží a chodbou se dostali až pod schodiště. Když dospěli na jeho vrchol, sluha jí dal znamení, aby počkala v maličké alkovně. Mary se usadila na lavici potažené damaškem a oddělené od předsíně závěsem, který ji zakrýval. Sluha se postavil vedle ní a zůstal stejně němý jako po celou cestu.

Konečně se vpravo otevřely dveře a vyšla z nich nějaká osoba. Mary cítila, jak se jí ve spáncích rozbušila krev.

Tobias Read.

Přitiskla se víc do stínu. Pokračoval ve své cestě, aniž by si jí všiml. Jakmile zmizel v průchodu, kterým se sem dostala i Mary ukázal jí sluha na dveře. Instinktivně, po vzoru Emmy de Mortefontaine si ověřila, zda je její dýka stále za jejím podvazkem, a posílená pocitem, že se může bránit, pokud to bude třeba, překročila práh místnosti.

Ocitla se v soukromém pokoji. Proti ní stál usmávající se král v nočním oděvu.

„Vstupte, mylady,“ přivítal ji.

Zůstala ukloněná o trochu déle. Teď už vypadala méně směšně, protože v tom získala praxi a král laskavě prohlásil:

„Vstaňte. Tady už není protokol třeba. Toto setkání je a zůstane tajné. Přijměte ode mne sklenici vína.“

„S radostí, Vaše Veličenstvo.“

Nalil a podal jí jemně rytou sklenici.

„Už několik dní vás pozoruji, milé dítě. A objevil jsem ve vás jen půvab, kouzlo a oddanost. Vyšla jste sice ze skromných poměrů, jste bez vzdělání či urozeného původu, ale dokážete to skvěle překonat a zajímáte se o všechno a o všechny. Tím spíše, že přednosti, ke kterým vám blahopřeji, vaše poctivost a vaše nezištnost, z vás činí vzácnou a velice milou osobu.“

„Děkuji vám za to, Sire, ale činím jen svou povinnost,“ odpověděla, potěšená uznáním, kterého se ani nenadála.

„Bohužel, milá přítelkyně, takový postoj se už netýká značného počtu mých poddaných. Jsou mi věrní, to jistě, neboť skutečnost, že žijí v exilu, je jasným důkazem jejich náklonnosti, ale nejistý termín triumfálního návratu a dokonce i nejistá samotná idea triumfálního návratu je činí ochotnějšími řadit vlastní zájmy nad zájmy Anglie a tedy i mé.“

Upíral na ní jasný pohled s takovou upřímností a s takovou laskavostí, že Mary najednou pocítila hanbu nad svými intrikami.

„Co mohu udělat, Sire, abych vám dokázala svou oddanost?“ zeptala se prostě.

„Vy samozřejmě znáte muže, který mě tu navštívil před vámi?“

Mary přitakala. Cožpak nechtěla Tobiasa zaplést do spiknutí, které mělo za cíl zavraždění krále Jakuba?

„Chtěl bych, abyste ho zblízka sledovala a referovala mi o každickém jeho skutku i pohybu. Jste chytrá, bystrá a bezúhonná. Alespoň já si to myslím, i když svého manžela vydáváte za svého sluhu.“

„Prosím?“ Kousala se do rtů.

„Lord Melfort vás, přirozeně nechal sledovat. Ach, nesmíte v tom vidět žádný osobní útok, jde o pouhou opatrnost mé policie, aby se tak předešlo vzniku možných potíží. Víím také, že váš manžel patří mezi námořníky z posádky francouzského korzára Clauda de Forbin a že jste se do Francie dostala právě na palubě jeho lodi.“

Jakub II. se na chvíli odmlčel a pečlivě zkoumal Maryinu tvář.

„Pokud byste patřila mezi ty spiklence, mohla byste mě zavraždit dnes večer, je to tak?“

„Nepatřím mezi ně, Sire,“ odpověděla mu s úsměvem.

Jakub II. nezahlédl ani náznak zloby na její tváři, která zůstala z nedostatku času nenalíčená a nenapudrovaná. Shledal milým její ohrnutý nosík, ostré rysy, tmavý pohled a požívačná ústa.

„Přijímáte svoje pověření?“ zeptal se.

„Přijímám důvěru, kterou jste mi projevil a budu usilovat o to, abych prokázala, že si ji zasloužím.“

Jakub II. se zvedl, přistoupil k psacímu stolku, otočil se k ní zády a naklonil se pro psací potřeby. Škrábání pera po papíře se ozývalo jen několik málo okamžiků. Vrátil se k ní a podával jí dokument, na kterém ještě zasychala pečeť z vosku. Podsunul jí také tučný měšec.

„Zde je dopis, který vás opravňuje k pohybu po Saint-Germain a ještě další, který vám zaručuje právo na užívání malého soukromého domu ve městě tak, abyste byla co nejbližší předmětu svého zájmu. Připojuji k tomu tuto částku, která pokryje vaše výdaje. Je samozřejmé, že se vám dostane dalších prostředků, jakmile je budete potřebovat.“

Maryina ruka se chvěla radostí, když měšec strkala do kapsy.

„Děkuji vám, Sire,“ odpověděla vděčně. „Nebudete toho litovat.“

„Ještě jedna věc. Přijal jsem Tobiasa Readu, abych ho oklamal. Jako ochrana tu byl jeden můj strážce převlečený za sluhu. Přilepte se mu na paty ale buďte opatrná.“

„Nemusíte se obávat, Sire, umím se bránit, když je třeba“

„O tom nepochybuji, milé dítě. Ne, o tom skutečně nepochybuji. Alfréd vás doprovodí zpět. Moc toho nenamluví, ale umí se velice dobře ohánět mečem. V případě nočního útoku vám bude užitečný.“

Mary zanechala krále Jakuba jeho myšlenkám, které byly naprosto stejné jako ty její. K čemu může Tobiasovi Readovi sloužit povolení k volnému pohybu?

Jakmile se vrátila zpět domů a vyprávěla o tom, co dobrodružného právě zažila, Corneille se vesele rozesmál.

„Skutečně jsem si všiml, že nás špehují,“ prohlásil, „proto jsem je nechal, aby uvěřili, že jsme manželé.“

„Není v tom i něco jiného?“ podivila se Mary.

„Něco jiného?“

„Nějaký jiný důvod...“

Jeho pohled se ponořil do jejích očí, temných jako bouřková obloha.

„Nepochybně.“

„Jaký?“ trvala na svém, protože nemohla doopravdy uvěřit tomu, co tušila.

„Dokaž mi, že jsi skutečná špionka, krásná Mary. Zjisti to,“ posmíval se jí Corneille, který už odmítal znovu doufat.

„Ted' ne. Usínám ve stoje.“

„Brzy bude svítat. Odpočíň si.“

„Ty už si nepůjdeš lehnout?“

„Spal jsem dost,“ ujistil ji a začal se oblékat.

Mary celá rozrušená ze svého štěstí, jen těžko usínala. Byla rozčilená tím, že musí zmást Tobiasa, i když věděla, že ji takto proměněnou nemůže poznat. Tím spíš, že díky Forbinově pomoci, si on i Emma myslí, že se utopila.

Rozhodla se z krku sundat přívěšky, které by ji mohly prozradit. Poprvé od smrti své matky tak porušila slib, který si dala a podle kterého je měla vždycky nosit. Nakonec usnula. Vzbudila ji až Marguerite, která přišla zaklepat na dveře a oznámila jí, že je čas k obědu.

Konec srpna byl horký.

Všude vládl hladomor a policii se už nedařilo potlačovat nepokoje. Na francouzském venkově bylo slyšet jen nářek, pláč smutečních průvodů nebo hněvivý křik. Hlad postihoval nejvíce malé děti a staré lidi. Velmi mnohých zemřelo. Hladina Seiny poklesla a řeka ve svých smrdutých vodách unášela vyzáblá mrtvá těla krys. Dokonce se říkalo, že tato mrtvá zvířata, která uvízla na březích řeky, se prodávají za vysoké ceny a že je lidé pojídají, ačkoli to s sebou přináší hrozbu morové epidemie.

Mary a Corneille se smutně rozloučili s Margueritou a Thomasem a usadili se v malém soukromém paláci. Služebnictvo muselo dostat rozkazy, aby vyhovělo všem jejich přáním, neboť jim všichni okamžitě začali sloužit,

jako kdyby patřili ke šlechtě. A Corneille, protože spával v loži své milenky, se rozhodl, že se bude chovat více jako manžel než jako nějaký sluha.

„To je nemožné,“ poznamenala k tomu Mary. „Že se tak chováš před očima služebnictva v tomto domě, to se mi zdá normální. Ale u dvora nemůžu vystupovat jako vdaná.“

„A proč ne, když i hal a lord Melfort si to myslí.“ skřípal zuby Corneille, ačkoli velmi pochybovalo téhle pravdě.

Ale nemohl dělat víc a odmítal si už dál lhát. Miloval Mary jako žádnou jinou předtím a trpěl, když viděl, jak trvá na svých směšných požadavcích přesto, že jim oběma byla jejich vzájemnost jasná.

„Mohlo by to uškodit mým plánům na budoucí výhodný sňatek,“ prohlašovala a bránila se přijmout to, co se skrývalo za Corneillovými argumenty.

Tentokrát toho měl Corneille už dost. Měl dost toho dívat se, jak se strojí a pudruje, hraje tu hru vysoké společnosti, která jí nebyla ani trochu vlastní, kroutí se před zrcadlem, aby našla správný postoj z profilu a sklon hlavy, které by jí lichotily a učinily ji žádostivější. Měl toho dost a už se nechtěl tvářit lhostejně před muži, kteří se jí dvořili, nechtěl se tvářit pohrdlivě, zatímco ona se smála žertům svých obdivovatelů. Měl toho dost a už nechtěl dál trpět a mlčet.

„Jestli je to tak,“ vybuchl, „zbývá ti jen najít si jiného milence mezi těmi lordy v parukách!“

Mary neměla čas mu odpovědět, nechal ji trčet rozčuchanou s kartáčem v ruce před toaletním zrcadlem. Vyběhl ven a bouchl za sebou dveřmi. A ona se najednou cítila jako hlupák před obrazem, který se odrážel v zrcadle. Už v ní nezůstal ani kousek z té Mary Readové, kterou Forbin objevil na anglické lodi.

Byla oblečená do barevné sukně z brokátu, ozdobené na dolním lemu plizovanou krajkou. Na drobné hrudi živůtek s hlubokým výstřihem vyztužený kosticemi. Odhaloval i ramena, na kterých byl sepnutý ametystovými sponami. Rukavice jí sahaly až k loktům, kde končily rukávy stažené stužkami. Přes šaty si oblékala plášť z průhledné látky, která měla světlounce béžovou barvu. Na nohou měla obuté roztomilé safiánové střevíčky, ze kterých jí vykukovaly nohy v bílých punčochách přidržovaných podvazky. Na krku měla dlouhý náhrdelník z perel, které se hodily k její nalíčené a napudrované tváři lépe než nefritové oko. Ani Cecily by ji nepoznala.

Mary si na úces připevnila vyšívaný taftový čepeček. Byla krásná. Říkaly jí to pohledy mužů. Dokazovala jí to Corneillova žárlivost. Slíbila si, že si s ním všechno vysvětlí, až se vrátí ode dvora. Marně si lhala a marně se na sebe dívala do zrcadla, nikdy se necítila tak dobře a tak šťastná, jako když se mohla zbavit této přetvářky tak, jak jí to připomněl Corneille, když si z toho všeho dělal legraci.

Cítila mnohem raději jeho laskaví ruku na své odličené tváři než jeho jen letmé polibky na rty, aby jí snad nepoškodil mušku, tu galantní ozdobu, kterou si namalovala na tvář.

„Ne,“ řekla si, když vstávala, aby se vydala do zámku, „nechci zažít, jak mě Corneille opouští.“

18.

Na dvoře svého soukromého sídla zavolala kočího, kterého měli k dispozici, a nechala se odvézt do starého zámku, který byl pět minut cesty odsud. Mohla by tam stejně dobře dojít pěšky, ale usoudila, že bude dobré, když se nechá vidět v kočáře.

Opustila zámek a s lehkostí se ponořila do zelenajících se alejí zahrad a půvabnou úklonou hlavy zdravila ty, které znala, a zastavovala se u jiných, kteří ji nějak zajímali. Hlubokými doušky vdechovala květinovou vůni, kterou činilo horké počasí ještě silnější. Její oči spočívaly s potěšením na sotva rozvinutých růžových poupatech a zároveň v celém tom bludišti hledaly jejího zapřísáhlého nepřítele.

Nakonec ho zahlédla, jak dlouze rozmlouvá s Franceskem Rivou, správcem královniny garderóby, jinak malířem a přítelem těch nejmocnějších. Několikrát se s ním už setkala, neboť právě u něho, v přízemí jihovýchodního pavilonu zámku, se konala většina koncertů, které pořádal jeho krajan Innocenzo Fede.

Riva se vyznačoval mnohomluvností, vlastní lidem pocházejícím z Itálie, která byla i jeho vlastí. A jeho dobrosrdečnost vzbuzovala u lidí chuť, aby se mu svěřovali. Přesto se Mary zdálo, že Tobias jeho přítomností spíš trpí, než aby se mu chtěl svěřovat.

Nenápadně se k nim blížila, zastavila se hned zde, hned jinde, aby někoho pozdravila, oddychla si nebo budila dojem, že se dobře baví a pomalu se přibližovala k malíři, jehož plátna mohla obdivovat dokonce i v pokojích, kde přijímal návštěvy. Teď dokonce o svém bytě hovořil a naparoval se skutečností, že právě tyto komnaty používal kdysi Ludvík XIV. jako místnosti pro zasedání své rady, když v tom zahlédl Mary.

„Lady Readgemonďová,“ vzkřikl a obrátil se přímo na ni. „Jaké štěstí vás opět spatřit!“

Mary toho využila, aby se zapojila do jejich rozhovoru.

„Potěšení je i na mé straně, mylorde.“

Políbil jí vroucně ruku.

„Neznám vašeho přítele,“ poznamenala. „Byli jsme si představeni?“

„Nemyslím, mylady,“ prohlásil Tobias a tentokrát jí políbil ruku on.

„Jsem sir Tobias Read.“

„Jaké novinky přivážíte z Anglie, mylorde?“

„Bohužel, má milá, je to tak, že se téměř vůbec nezajímám o klevety, jichž jsou žádostivi manželé Rivovi.“

„Opravdu jsem doufal, že nám budete moci sdělit nějakou špatnou zprávu týkající se toho zrádce Viléma, že nám povíte o jeho dně, kopřivce, hnisajícím bodnutí nebo o něčem podobném, co by nás povzbudilo,“ říkal Riva a uchechtával se přitom, „ale zdá se, že marně.“

Ve stejný okamžik ho odvolal jakýsi hlas. Odpovídal rozmáchlými gesty, omluvil se, že musí opustit své partnery kvůli jedné krajance a dlouhými kroky si to zamířil přímo k ní. Toho rána ovládlo dvůr vzrušení. Ludvík XIV. oznámil svou návštěvu a tato vyhlídka vyprovokovala všechny, kdo patřili ke dvoru, aby se zde objevili.

„Podivná postavička,“ usoudil Tobias Read, když provázel malíře pobaveným pohledem.

„Vroucí, jako jeho vlast. Přívětivý jako jeho královna,“ upřesnila Mary. „Jakému druhu obchodu se věnujete, pokud nejsem indiskrétní?“

„Jsem rejdař. Ale musíte mě omluvit, mylady, právě vidím přicházet osobu, na kterou čekám. Aby se mé obchody mohly zdárně rozvíjet, nesmím ji nechat čekat. Jistě budu mít to potěšení setkat se s vámi někdy jindy?“

„Bude mi ctí,“ roztomile se zatvářila Mary a nechala ho odejít.

Zpovzdálí ho dál pozorovala a pak ho v úctyhodné vzdálenosti sledovala až do zámku. Vstoupil dovnitř a Mary si byla jistá: Tobias Read neměl dohodnutou žádnou schůzku. Potřeboval jen záminku, aby se mohl vzdálit.

„Protože jsi mě nepoznal, můj drahý strýčku, už tě nenechám a při Bohu všemohoucím přísahám, že přijdu na to, co chystáš.“

Tobias došel až ke schodišti, které vedlo ke komnatám krále Jakuba, bez zaváhání po něm vystoupil a po své pravé ruce zanechal společnost samotného monarchy i jeho manželky Marie Modenské, kteří uprostřed svých dvořanů netrpělivě čekali na příjezd Ludvíka XIV.

Po svém vylodění ve Francii se Tobias odebral nejprve do Versailles, aby tam požádal o přijetí u ministra námořnictva, monsieura de Pontchartrain pod záminkou, že mu přináší originály rozkazů jeho anglického protějšku a zajišťuje tak Francii snadná vítězství nad jejími nepřáteli. Pan de Pontchartrain ho přijal ve své pracovně v pravém křídle zámku, kde stále ještě pracovali stavební dělníci. Upřímně mu poděkoval a když se dozvěděl, že Emma de Mortefontaine, která teď byla pod dohledem, už nemůže dál sloužit tajné polici lorda Melforta, vyslovil nad tím své politování.

„Tyto informace pro nás budou rozhodující. Za jakou cenu je chcete prodat?“ zeptal se a zvýšil při tom hlas, aby přehlušil sílící hluk kladiv.

„Nejde mi o peníze.“ přiznal se mu Tobias. „Uchvacují mě dějiny námořnictví. A byl bych rád, kdybyste mi dovolil nahlédnout do vašich archivů, abych tam našel záznamy o skutcích těch korzárů, kteří získali značný vzhlas.“

„Jestliže si to přejete, tato propustka vám umožní uspokojit vaši touhu.“

A tak Tobias Read věnoval několik dlouhých dnů vyčerpávajícímu čtení lodních deníků a hlášení admirality, aby se mu nakonec podařilo najít to, co hledal. Jean Fleury popsal svoje setkání s Alfonsem z Ávily a jeho karavelami, popsal i to, co na nich ukořistil a co s tím vším udělal. Tobias si

tak ověřil, co už tušil. Totiž fakt, že křišťálová lebka skončila společně s celým pokladem Aztéků v truhlicích Františka I.

Na druhé straně se však Fleury ani slovíčkem nezmínil o žádném nefritovém oku. Takže se mohlo stát cokoli, co se nedalo nijak předvídat. Druhé oko se mohlo ztratit, nebo je stejně jako to první mohl ukrást nějaký námořník. Tobias tentokrát neměl žádnou možnost, jak se dozvědět pravdu.

Mohl ovšem rozšířit pověst o pokladu a rozhlásit, že nefritové oko je k němu klíčem. Když bude mít štěstí, tak se možná někdo rozpomene. Ačkoli to bylo jen málo pravděpodobné, bylo to jediné řešení, které mu zůstalo. Křišťálová lebka ho svou neobvyklostí přitahovala víc než celý poklad a v nejhorším případě by se spokojil alespoň s ní.

Za několik týdnů přinesly ty pověsti své ovoce. Ve Versailles, stejně jako v Saint-Germain se nemluvilo o ničem jiném než o pokladu Aztéků. Muž v černém ho dokázal zvětšit tak, že o něm mnozí začali snít.

Během té doby pokračoval Tobias ve svém pátrání po křišťálové lebce. Kdysi obýval František I. společně se svým dvorem starý zámek v Saint-Germain a umístil tam i svůj královský poklad. Stejně tak tam byly uloženy i královské archivy. Ludvík XIV. přestěhoval své dvorany do Versailles, výše zmíněné archivy pak byly z velké části převezeny do Paříže, do budovy, která k tomu byla určena. Tobias se tam vydal a záznamy prostudoval. V žádném z nich však nebyla ani zmínka o Montezumově pokladu a o tom, co se s ním stalo dál.

Rozmrzelý archivář přiznal, že velké množství dokumentů zůstalo ve starém zámku, kde je zapomněli a možná dokonce i spálili ve chvíli, kdy se tam začalo pracovat. Tobias tedy vyhledal pana Hardouin-Mansarta, architekta, který byl pověřen v tehdejší době rozšířením a přestavbou starého zámku.

Tento přívětivý muž ho bez problémů přijal a to i přes skutečnost, že měl kvůli svým povinnostem jen velice málo času. Protože dosáhl ohromného věhlasu, byl zahrnován žádostmi všemožného druhu. Jeho pracovna, která se nacházela ve Versailles, kam ho nastěhoval sám král, byla nacpaná obrovitými svitky, které byly jednotlivě nebo po několika svázané koženými pásky. Stály tu opřené o stěny, byly jimi naplněné všechny skříně sahající až ke kazetovému stropu, zaplňovaly všechny stoly a stolky. Některé plány, připevněné napínáčky k dřevěným deskám, doplňovala brka a kalamáře, uhly, příložníky a lísková pravitka. V celé místnosti panoval ohromný nepořádek, ve kterém se však, jak se zdálo, vyznal nejen pan Hardouin-Mansart, ale i jeho učedníci.

„Hledám ty dokumenty pro krále,“ tvrdil Tobias Read. „Nevzpomínáte si, že byste je objevil a uložil?“

„To bychom se museli zeptat mých dělníků.“ Odpověděl mu architekt, který si zamyšleně mnul bradu. „Práce ve starém zámku trvaly pět let.

Někteří tu pracovali při zahájení prací, jiní když práce končily. Není možné, abych se jich všech dotazoval.“

„Ale vzpomínáte si, k jakým změnám tu tehdy došlo?“

„Pane,“ urazil se Hardouin-Mansart, „měl byste vědět, že v tomto království nebyl za mne položen jediný kámen, na který bych si nevzpomněl!“

„Odpusťte mi, prosím. Je pro mne důležité, abych se k těm dokumentům dostal a nepřivolal na sebe králův hněv. Nevím, proč na nich tolik lpí, ale příkazy krále jsou...“

„výrazem boží vůle,“ dokončil architekt a trochu ovládl své rozčilení. „Jak bych to mohl nevědět, pane, když musím velice často bojovat s nesmyslnými architektonickými nápady v případě některých projektů? Kdybych tu horlivost nekrotil, zhroutily by se některé stavby ještě před dokončením. Mám tady plány prací. Můžou nám pomoci. Uvidíte,“ pokračoval a chopil se schůdků, aby se mu podařilo dosáhnout na jednu z horních polic, kde spousta dalších rolí sloužila jako domov velikého počtu pavouků. „Starý zámek měl půdorys nepravidelného pětiúhelníku. Ke středověké stavbě, kterou už rozšířil a přestavoval František I., jsem připojil pět pavilonů jako přístavby.“

Na chvíli se odmlčela rozvinul plán, potřásl hlavou a odložil ho. Stejně to udělal v případě dvou nebo tří dalších. Teprve pak sestoupil ze schůdků, posunul je a začal hledat kousek dál.

Rovněž jsem upravil fasády a zasypal vnitřní prostory které nebylo možné nijak upravit. „Aha,“ řekl, když vzal do ruky objemnou roli asi deseti plánů, „tady jsou. Můžete mi pomoci, prosím vás?“

Tobias Read přistoupil ke schůdkům a vzal od něj plány a položil je na stůl který byl již úplně plný Architekt se k němu připojil.

„Rovněž komnaty jsem znovu upravoval. Podívejte se!“ říkal, když roztahoval plán. Architekt po něm přejížděl prstem a ukazoval mu postupně jednotlivé části zámku. Divadlo, kapli, komnaty krále i královny v prvním poschodí, byty jejich lidí a nakonec přijímací salony v přízemí, kde král své dvořany přijímal.

„Mohu si je odnést, abych je prostudoval?“ zeptal se Tobias Read. Hardouin-Mansart vypadal překvapeně.

„Slibuji vám, že na ně dám veliký pozor a přinesu je nazpět hned, jakmile skončím se svým pátráním.“

Architekt nakonec ustoupil a Tobias Read se prohnutý pod nákladem těch papírů vrátil do svého kočáru. Teď se zaměřil na nalezení stop po středověké stavbě, doufal totiž, že dělníci tam někde na jednom místě soustředili účetní knihy a svitky, které jim překážely.

Tobias přeměřoval chodby a podzemí zámku. Přinejmenším všude tam, kam se dostal. Mary strávila celý den tím, že ho sledovala, překvapená jeho způsoby a otázkami, které kladl lidem kolem. Tobias, který byl příliš pohlcen

svým úkolem, si jí nevšiml. Když je pravidla slušnosti jednoho i druhého nutila, aby opustili zámek, konstatovali stejnou věc.

Nic nenašli.

Mary se vrátila domů v době večeře. Corneillův rezervovaný výraz jí připomněl ranní roztržku. Aby zahnal hněv, slídl celý den v kuchyních starého zámku. Právě tam kolovalo nejvíc pověstí. Počítal s tím, že ho Mary, která dosáhla toho, po čem toužila, pošle zpět k Forbinovi. A i když mu moře začalo až bolestně chybět, stejně jako země, která se vám dostane pod kůži, nepospíchal nijak s tím, aby opustil Mary Readovou. Velmi se mu nelíbilo, když viděl, jak se proměňuje pod těmi směšnými líčidly, jak dostává strojený a pyšný výraz příslušníků šlechty a vzpomínal na její bezprostřednost, srdatost a smělost. Mary, ať chtěla nebo ne, byla předurčená k činorodosti a plavbě po moři. To byl skutečný důvod jeho rozhořčení a jeho smutku a dal by cokoli za to, aby našel argument, který by ji přiměl k tornu, aby se vzdala svého planu a odvedl by ji zpátky do Brestu. Kdyby si musel vybrat mezi ní a Forbinem, pak by se nalodil po jejím boku. Lodí, na které se mohli dobří námořníci nechat najmout, bylo dost.

Když se večer ocitli sami v hudebním salonku, kde stálo zbytečné cembalo, vyprávěla mu Mary o tom, jak strávila celý den, jako kdyby úplně zapomněla na jejich ranní hádku. On nemyslel na nic jiného, dokud ho líčení podivného Tobiasova chování nepřivedlo zpět k pověsti, která kolovala v zámku.

„Dvakrát jsem zaslechl útržky historky týkající se pokladu a klíče,“ prohlásil Corneille po krátkém přemýšlení. „Možná se Tobias Read rozhodl, stejně jako jiní, ten poklad najít,“ dodal.

„To je směšné,“ namítla Mary. Tobias a Emma jsou dost bohatí, nebudou se zajímat o povídačku, která by je mohla odvést od jejich vlastních záležitostí. Každý jeden obchod, který propásnou, je výnosnější než příslib nějakého pokladu. V tom musí být něco jiného.“

„Nebude ti vadit, když se na to zaměřím sám?“

„Copak ty věříš povídkám, co kolují u dvora?“ podivila se Mary.

Jakmile vstoupila do místnosti, vyzula se ze svých střevíčků, aby dala odpočinout nohám na hustém koberci, který pokrýval podlahu. Dvěma skoky se Corneille ocitl u ní. Překonal chuť dál se věnovat tomuto námětu a něžně ji objal. Ona se mu nesnažila vyvléknout, nadšená při pomyslení, že se usmívá.

„Když získám jméno a peníze, budeš ještě potřebovat ty zpropadené Angličany, aby ti je dali?“ zeptal se, ale srdce měl sevřené.

Srdce Mary se prudce rozbušilo.

Corneillova ústa zasypávala její krk něžnými polibky, které ji celou rozechvívaly po celém těle.

„Jsi korzár Jeho Veličenstva,“ namítla přesto. „Stejně jako Forbin spoutaný těmi nesmyslnými předpisy.“

„Mýlíš se, Mary. Na rozdíl od něho jsem se neoženil s námořnictvem. Bylo by pro mne mnohem snazší odejít, než tě ztratit“

„Takže to se svatbou myslíš vážně?“

„Neodpověděla jsi mi na moji otázku,“ opáčil Corneille.

Znovu mezi nimi zavládla shoda. Mary dlouho neváhala. Od té doby, co se s nimi stýkala, nalézala stále menší zalíbení v těch patolízalských lordech. Zatímco jediný z Corneillových polibků, jediný jeho pohled ji uspokojoval.

„Zjisti něco o tom pokladu,“ rozhodla se najednou s lehkým srdcem.

„Jestli skutečně existuje, vydáme se ho hledat.“

Corneille potlačil spokojené oddechnutí a objal ji tak, že ji málem zadusil.

Mary Readová byla skutečně taková, jak věřil!

19.

Po celý týden pokračoval Tobias Read ve svém neutuchajícím poletování a výsledky byly stále stejně nedostatečné. Emma mu ohlásila svůj příjezd, protože dlouhé a nečinné vyčkávání v Londýně, kde se nastěhovala ke svému manželovi, ji rozčilovalo. I když si dopřála to potěšení objevit se u Vilémova dvora hned, jakmile se rozšířilo, že se provdala, rychle ji to unavilo, když pochopila, že ji sňatek uchránil před nactiutrhači, ale připravil ji i o její milence, kteří by ji rozptylovali.

Jakmile si vyřídila své záležitosti, vyplula do Francie.

Mary si ve starém zámku počínala naprosto diskrétně. Zjišťovala, na co se ptal Tobias, zkoumala zákoutí, kde prodléval, a se svým sledováním končila až v noci, teprve tehdy, když se ujistila, že se vrátil do svého domu. A tehdy přebíral štafetu Corneille až do chvíle, kdy bylo jisté, že Tobias Read uleh.

Ráno začalo všechno znovu.

I Corneille nasbíral některé informace, ale ty byly nesouvislé a protiřečily si. Poklad byl postupně španělský, aztécký, mayský. Nacházel se všude a nikde. Ale celá fáma vyšla z Versailles, tím si byl jistý.

Mary podávala své první hlášení králi Jakubovi ve stejnou chvíli, kdy Emma de Mortefontaine dojela do Saint-Germain-en-Laye. Jediné, co se jí podařilo zjistit, bylo, že Tobias Read hledá nějaké tajné dokumenty. Aby dodala na důvěryhodnosti báchorce, díky které se dostala ke dvoru, doplnila že se snaží získat spojení pro svůj neblahý vražedný plán. Král Jakub ji pobídl, aby pokračovala ve sledování a poskytl jí další tučnou sumu na její výdaje.

„Má drahá!“ vykřikl Tobias Read, sotva Emma vstoupila na vnější schodiště jeho soukromého paláce.

Stavba schovaná za malým portálem, který uzavíral jednoduché čtvercové nádvoří, měla jistý půvab podobných kamenných domů. Protože dům neměl zahradu, byly kolem kašny napájené vodou ze studny vysázené zimostrázy a růžové keře. Tobias se stal majitelem tohoto malého domu o pět let dříve, protože chtěl posílit svůj vliv ve Francii a mít tak k dispozici místo, kam se mohl uchýlit, ať už se rozhodl zůstat v Saint-Germainu jakkoli dlouho.

„Měla jste dobrou cestu?“ pokračoval a uchopil ji za loket, aby ji dovedl do jídelny.

Právě zde naservírovali večeři. Došli do místnosti, ve které se vůně vosku mísila s vůní fazolové polévky, kterou služebná právě nalávala do

talířů. Podle Tobiasova příkazu, jakmile mu ohlásili příjezd Emmina kočáru, ve spěchu prostřela druhý talíř. I přesto, že poslala list, ve kterém ho zpravovala o svém příjezdu1 nebylo nikdy možné stanovit přesně datum a čas, protože ty byly závislé na klimatických podmínkách, na stavu cest i situaci na moři.

„Tak moc nenávidím to kymácení lodí,“ přiznala se, „dělá se mi z něho špatně. Vůně toho jídla mi ale přesto napovídá, že by mě mohlo zbavit mé únavy.“

Služka to pochopila jako pochvalu pozdravila ji úsměvem a poklonou popřála jí hezký pobyt a dobrou chuť.

„Takže už nebudeme otálet,“ prohlásil Tobias a dvorně povytáhl židli, aby se mohla posadit.

On sám se posadil na druhý konec stolu a zlobil se na to, jak je jeho deska dlouhá a tak jim brání ve skutečné důvěrnosti.

Protože neměl ani tu nejmenší chuť vykládat důvěrnosti před služebnictvem, spokojil se tím, že se Emmy vyptával na to, jak trávila čas v Londýně a na novinky u dvora hale Viléma, kam v době jeho nepřítomnosti docházela. Emma mu vylíčila několik historek o svých přítelkyních, které jí nepřestávaly blahopřát k sňatku, a o svých nepřítelkyních, které poznala teprve až po této události.

„Vaše tajné milenky jsou zuřivé, můj milý. Nenávidí mě, protože jsem se za vás provdala, protože se viděly jako vaše snoubenky. Protože se všechny cítí potupené, nepřestávají ani na chvíli pranýřovat vaši lehkomyšlnost. Podle nich jste ten nejposlednější z darebáků a lhářů.“

Tobias se tím více bavil, než aby se nad tím rozčiloval.

„Jen ať kdákají, mně to nevádí! Ovšem pokud to neobtěžuje vás.“

„Ani v nejmenším,“ ujistila ho Emma.

„Od chvíle, kdy jsem ovdověl, jsem se vždy jen snažil chopit příležitosti, kterou mi ty krasavice nabízely. A protože jich byla většina vdaná, vyhovovalo jim to stejně jako mně. Přiznávám, že naše spojení mě zbavilo starostí v podobě dvou hezkých vdov, které byly na můj vkus a vzhledem k mým zájmům příliš lehkomyšlné. Vy jediná, má drahá, jste pro mé smysly, mé srdce a moje obchody skutečným lákadlem,“ přiznal.

Emma si vyložila jeho upřímnost jako kompliment. Jiná by ho obvinila z cynismu. Ona sama se o sebe dokázala postarat dost dobře na to, aby se mohla urazit. Skutečně si dopřávala všechna povyražení, co jich jen bylo, ať platonická nebo fyzická, aby tak v jejich víru utopila bolest, která ji od její návštěvy u Forbina neopouštěla.

Chyběla ji Mary.

Dokud doufala v její návrat, byla to jen netrpělivost. Nyní, ať dělala cokoli, to byla bolest. Vzplála k ní láskou, aniž by tišila, co to je. Osud jí dal muže, který vyhovoval jejím ambicím, jejím tělesným požadavkům nikoli její duši. Přesto se tím musela spokojit. V souvislosti s dalšími Tobiasovými výboji si uvědomila, jaké velké měla štěstí, že si vybral právě ji. Emma de

Mortefontaine byla i nadále přesvědčená že štěstí bez její kruté vůle nemůže existovat.

Když dojedli, odešli do hudebního salonku. Emma se ve své sukni podle anglické módy, zdobené stříbrnými výšivkami usadila do křesla a při skladbě, kterou jí Tobias zahrál na cembalo, zapomněla na svou vyčerpanost. Hrál božsky. Jakmile dokončil svůj recitál, který ji měl zbavit únavy, vstal ze své stoličky, nalil jí portské víno a podal jí sklenici.

„Pozornost, kterou mě zahrnujete, mě dojíká, Tobiasi,“ prohlásila Emma, když poklekl vedle ní, aby jí mohl líbat předloktí, ze kterého si stáhla krajkové rukavice.

„Mám nedostatky jako každý jiný, Emmo, přesto, jestli to, co mi vyčítají jinde, mě ve vašich očích činí víc žádoucím, chovám v sobě stejně velkou touhu vás milovat a hýčkat. Jste mi drahá, tomu věřte, a upřímně se raduji z našeho sňatku. Chyběla jste mi,“ dodal a vtiskl smyslný polibek do její loketní jamky.

Emma se zachvěla. Nemohla se dočkat zpráv o jejich pokladu, soustředila se totiž na myšlenku na jeho hledání, aby zmátla svůj žal. Ale laskání jejího manžela, stejně jako jeho pohled, jí připomněly její potřebu lásky.

„Půjdeme nahoru, chcete?“ zeptala se, hrdlo stažené.

Tobias jemně pozdvihl její otevřenou dlaň, do které vtiskl poslední polibek, a sevřel ji ve své.

„Právě jsem vám to chtěl navrhnout,“ řekl a přitáhl ji k Sobě okamžitě, jakmile vstala.

Emma se při jeho polibku vzdala a nechala se odvést.

Miloval ji celou noc a udivovalo ho, že se nedokázala nabažit vzájemných ohnivých objetí, že se dožadovala dalšího a dalšího laskání, dalšího dobývání, sténající, oči zavřené při jeho opakovaném vyvrcholení, jako kdyby ji žádné z nich nedokázalo uspokojit. Emma de Mortefontaine si rozkousala rty do krve, aby nekřičela. Její tělo bylo zachvácené touhou, kterou už nikdy nikdo nedokáže ukojit. Ať už byla její rozkoš jakkoli prudká, zůstávala neúplná. Mary Readová v ní zanechala prázdnotu, kterou nedokázalo nic zaplnit.

Pokud šlo o Tobiasa Readu, viděl jen nenasytnou chuť, díky níž se jeho vzrušení a jeho žár zesateronásobily.

„Čím víc čas ubíhá, tím víc se mi líbíte, madam,“ přiznal nakonec přerývaně, když začínalo svítat. „Umírám láskou,“ šeptal, když vyčerpaný, ale stále ještě při chuti, laskal její stále ještě tvrdé bradavky, „vy mi nabízíte zemřít na poli cti.“

Emma odvrátila beze slova hlavu. Pod jejími zavřenými víčky se zatřpytily slzy. Podivuhodně se v nich mísila rozkoš i smutek zároveň. Byla to zloba. Zloba, která pomalu, postupně narůstala.

Spali jen málo, protože v devět hodin je vzbudila služebná, která zaklepala na dveře. Velice rozmrzelý Tobias Read vstal, aby jí vyčinil za její naléhavé klepání. Nakázal totiž, aby je nevyrušovali. Oblékl si župan a rozzlobeně otevřel dveře. Když uviděl muže, který tu byl s ní, hněv ho okamžitě přešel. Stačila jen jediná věta, aby ukončila jeho požívačné dopoledne.

„Našli jsme ho.“

„Počkej na mě v kuchyni,“ přikázal Tobias s pusou ještě slepenou. „Dej prostřít snídani,“ řekl ještě služebné, jež se už uklidnila, protože ji nepotrestal za její neposlušnost, ke které ji hrubě donutil tento muž.

Tobias znovu zavřel dveře.

„Co se to děje?“ zeptala se Emma, která se protahovala jako kočka.

„Dobré zprávy, drahá přítelkyně.“

Přistoupil k posteli, zjistil, že je stejně krásná ráno, jako byla večer.

Nejprve ji zlehka políbil a pak jí nařídil:

„Oblečte se s pojdte se mnou. Muž v černém na nás čeká a já vám musím ještě hodně povědět.“

Emma se nenechala prosit.

O dvě hodiny později už opouštěli svůj dům. Jejich kočár doprovázela temná silueta sluhy, který klusal vedle nich na koni. Rozšíření pověsti o pokladu přineslo své ovoce. Potomek Jeana Fleuryho, podkovář ve Versailles, se nechal slyšet, že už takové nefritové oko, o kterém se vypráví, viděl. Muž v černém ho hlídal a poslal svého komplice, aby jim podal zprávu.

Corneille, jenž od rozhovoru o pokladu, který měl s Mary, nepřestával číhat v blízkosti domu Readových, zareagoval okamžitě, jakmile uviděl odjíždět jejich kočár. Vrátil se domů a hned šel za Mary, která ještě podřimovala, protože už dva dny ji trápila hrozná migréna. Něžně ji probudil a pak jí vysvětlil, co se právě odehrálo. Řekl jí o Emmiň večerním příjezdu, řekl jí také o návštěvě toho muže a o jejich spěšném odjezdu ve třech.

„Vydali se směrem do Versailles,“ oznámil nakonec.

Mary byla rázem na nohou, rozhodnutá nenechat je bez dozoru. Její migréna okamžitě zmizela. Před nadšeným pohledem Corneille, kterého už samotná svěžest její pokožky vzrušovala, ze sebe shodila noční úbor a odmltla se zdržovat naplněním jeho touhy, kterou jí dal najevo. Pak otevřela truhlici a vytáhla z ní své mužské šaty, které tam zůstávaly už příliš dlouho odložené. Oblékla se, nalíčila si tvář na bilo tak, aby zakryla svou podobu, zatímco Corneille chystal koně.

Za necelou půlhodinu po odjezdu Readových už Mary a Corneille seděli v sedlech a snažili se dohonit jejich kočár.

Cesta, která spojovala Saint-Germain s Versailles, byla široká a prašná a lemovaly ji husté dubové a kaštanové lesy. I přes poměrně časnou hodinu byla přecpaná kočáry. Jezdili po ní někteří obchodníci, ale především ji využívala šlechta. Corneille a Mary kličkovali mezi kočáry aniž by zpomalili rychlost, a zkoumali erby namalované na dvířkách.

„Tamhle,“ ukazoval Corneille na vůz, který ujížděl značnou rychlostí.

„Za nimi!“ rozhodla Mary.

Když si ověřila, že Corneille se nemýlil, když hovořil o cíli cesty manželů Readových, narazili si třírohé klobouky víc do čela a projeli těsně kolem kočáru se zdviženými záclonkami a pohnali své koně do cvalu, aby ho předjeli.

Sotva ve Versailles seskočili z koně, pustil se Corneille do vyjednávání s chlapíkem, kterému právě končila služba, o půjčení lokajských livrejů. Muž příliš dlouho neváhal. Kdyby se ho vyptávali nebo ho podezírali z nějaké nepravosti, mohl říci, že byl okraden. Zastrčil do kapsy pěknou sumičku a dostalo se mu ujištění, že mu livreje při návratu vrátí a že se nemusí ničeho obávat.

Mary a Corneille pak zaujali strategickou pozici v té části parku, která byla vyhrazena pro dočasné odstavení kočárů a koní a kde při svém příjezdu zanechali i ty svoje. Návštěvníci si nesměli brát koně za tepanou železnou mříž, která uzavírala přístup do paláce.

Z příkazu krále Ludvíka XIV. se původní malý lovecký zámček po roce 1661 rozrostl v zámek, který nyní všichni označovali jako „palác slunce“. Práce zde ovšem ještě stále pokračovaly a všude bylo možno zahlédnout celé skupiny řemeslníků. Král, který chtěl dosáhnout naprosté dokonalosti, udělal z tohoto okázalého a svým způsobem naprosto jedinečného místa svoji novou rezidenci a vnutil dvořanům etiku vycházející z povýšené okázalosti. Pro celý dvůr tu bylo těsně, takže Ludvík XIV., jenž chtěl mít své dvořany stále ve své blízkosti, nabídl pozemky těm, kteří si chtěli postavit soukromé rezidence v sousedství paláce. Během několika málo let se městečko rozrostlo a Versailles se staly místem, které nemohla šlechta opomíjet. Všechno se rozhodovalo právě tady.

Vznešenost, která vyzařovala z těchto míst, na Mary hluboce zapůsobila. Ti, kteří byli ve Versailles přijímáni, o tom nepřestávali mluvit. Zavřela oči, aby si mohla lépe uvědomit, jak úžasné jsou zahrady, které navrhl pan Le Nôtre a kde nádrže, fontány a sochy sousedily s tisícovkami květů a stromů, nevidaným počtem komnat, salonů, galerií, vestibulů zdobených zlatem. Stačilo zahlédnout proud dvořanů, kteří už prošli branou, aby člověk pochopil, že pokud se mluví o tisícovkách osob, které tudy denně procházely, není to počet nijak přehnaný.

„Už přijíždějí,“ hlásil Corneille a vytrhl Mary z jejího snění.

20.

Emma a Tobias vystoupili z kočáru a následovali svého průvodce. Vydali se hlavní branou ke královským konírnám, kde trávil čas podkovář, kterého přijeli vyzpovídat. Mary a Corneille s nenuceným výrazem dvou hlupáků, které pověřili nějakým úkolem, je s odstupem nenápadně sledovali a snadno, díky svému převleklu, prošli stanovištěm hlídek. Readovi a jejich průvodce prošli bez toho, aby si jich někdo povšimnul.

Když došli na místo, mezi budovy a stáje, kde byla ustájena nádherná zvířata, otevřel jim Muž v černém dveře místnosti, kde pracoval podkovář.

Hned vedle ohniště, které velikým měchem rozdýmčával učeň, dokončoval tento zručný řemeslník na kovadlině koňskou podkovu. Rozžhavenému, rudému kusu železa, který držel v kleštích a který pravidelně nechával rozpálit v ohni, dával pomalu údery kladiva kýžený tvar.

Když dorazila návštěva, ponořil svoje dílo do vědra se studenou vodou, odložil nástroje a utřel si ruce do zástěry.

„Co vás přivádí, vážení pánové?“ zeptal se jich.

Tobias Read k němu s milým výrazem přistoupil. „To ty jsi potomkem korzára Jeana Fleuryho?“

„Muže být,“ odpověděl muž a s podezřívavým výrazem ve tváři přimhouřil oči.

„Rádi bychom s tebou mluvili. V soukromí,“ dodal Tobias a bradou ukázal na učně, kteří se tu, podle podkovářových příkazů, tužili kolem.

Z oblečení návštěvníků usoudil, že si je může vyslechnout a naznačil jim, aby ho následovali do vzdáleného kouta dílny.

Mary a Corneille se chovali nenápadně a rozhodli se, že se rozdělí, aby získali možnost vyslechnout rozhovor a dozvědět se něco o úmyslech Readových. Corneille proklouzl do dílny, a když zjistil, že se o něho nikdo nezajímá, došel až do zadní části místnosti. Ale nebylo to k ničemu. Hlasy nepronikly přes silné dveře tím spíš, že na jejich druhé straně se znovu rozezněla kladiva. Riskoval, že ho tu chytí a přitom nebude moci nic zjistit. Takže už dál nečekal a vyšel odtud stejně, jako sem vešel.

Mary měla větší štěstí. Obešla budovu a ocitla se na zadním dvoře, který byl zrovna tak velký, aby se na něj mohly ukládat kusy železa, které se zpracovávaly v kovárně. Vedlo sem jedno úzké okénko. Sloužilo spíš k větrání než jako zdroj denního světla. Do úzké uličky totiž světlo nikdy neproniklo. Mary hned poznala hlas Tobiase Reada a blahopřála si ke svému štěstí. Příkrčená pod otevřeným okénkem natahovala uši.

„Hledáte ten poklad, je to tak?“ ptal se podkovář, sotva překročil práh své komory.

Světlo lampy odhalilo Readovým jednoduché zařízení. Bylo tu jen to nejnnutnější: postel, stůl a dvě stoličky. Tobiasovi bylo okamžitě jasné, že

Fleuryho potomek není nijak bohatý, když takto žije za svou dílnou. Nepovažoval za užitečné lhát, protože byl rozhodnutý najít to, co hledal.

„Přesně tak.“

Muž pokrčil rameny.

„Já o té historii nic nevím. Doslechl jsem se o tom, ale nijak mě to netrápí. V paláci se už o ničem jiném nemluví! Stačilo mi, že jsem to musel vyslechnout. Ale popis toho klíče mi připomněl, že jako malý kluk jsem viděl jeden podobný.“

„Můžete nám ho popsat?“ zeptala se ho medovým hlasem Emma.

„Je to kroužek s malým diamantem uprostřed,“ odpověděl muž bez zaváhání. „Nevím, jestli je to nefrit, jak se říká, ale je to nějaký zelený kámen. Můj strýc si ho velmi považoval. Říkával mi, že ten předmět ho uklidňuje, a ukázal mi ho.“

Mary překvapeně vykulila oči a mechanicky si sáhla na krk. Nefritové oko. Ten člověk hovořil o nefritovém oku.

Poslouchala ještě pozorněji.

„Komu patří ten předmět dnes?“ zeptala se Emma.

„Pravděpodobně stále mému strýci. Žije v Paříži. Ale jestli chcete vědět kde, musíte mi toho povědět víc.“

„Ale zajisté,“ prohlásil pevně Tobias Read, který už byl rozhodnut, že pověří Muže v černém, aby se po jejich odchodu postaral o tuto nepříjemnou osobu.

Jakmile skončil svůj výklad, ze kterého vědomě vynechal zmínku o existenci křišťálové lebky, byla už Mary velice rozrušená. Zapamatovala si adresu, kterou podkovář Tobiasovi uvedl, a bez dalšího otálení vyšla z uličky, aby vyhledala Corneille. Nejen že poklad, o kterém Corneille vypravoval, skutečně existoval, ale kromě toho i pochopila důvody, které Tobiasiase Readu přiměly k tomu, aby se za ním vydal a bez pochyby i k tomu, aby dal zavraždit Cecily. Corneille na ni čekal na rohu budovy.

„Musíme rychle zmizet,“ řekla mu s tvářemi do ruda rozpalenými a planoucíma očima.

Corneille tím byl nadšený. Znovu před sebou viděl Mary Readovou, která ho okouzila na palubě *Perly*.

Táhla ho do labyrintu městských uliček a vřítla se do první krčmy, kterou zahlédla.

„Přines nám džbáněk,“ požádala krčmáře, který přikývl.

Posadili se ke stolu naproti sobě, stranou ostatních, kteří stejně jako oni čekali, až jim donesou, co si objednali.

„Pojď blíž,“ řekla. „Bude lepší, když nás nikdo neuslyší.“

Corneille ji poslechl a naklonil se nad ušmudlanou dřevěnou desku.

„Vzpomínáš si na ten šperk, který mám stále při sobě?“

Přikývl. Mary ještě víc ztlumila hlas, ale byla tak rozrušená, že zapomněla, že si musí dávat pozor na jeho barvu a hloubku.

„Někdo vlastní ještě jeden, který manželé Readovi hledají. Poklad, o kterém jsi mi vypravoval, existuje a oni přišli na to, že ty dva šperky jsou klíče k jeho úkrytu.“

Přestala mluvit, protože se blížil krčmář.

„Kolik?“ zeptala se, když postavil džbáněk a dva pohárky na stůl.

„Jeden sou. Je to nejlepší kvalita,“ ujistil ji.

Mary zaplatila, zatímco Corneille nalil víno. Jakmile krčmář poodešel, dodala:

„Zdá se, že poklad je uložený v Mexiku, u Veracruz, a že druhý klíč vlastní strýc toho podkováře.“

„A co ten tvůj?“

„Předpokládám, že si myslí, že se utopil spolu se mnou. A tím líp.

Alespoň tak proti nim máme jistou výhodu.“

Protože ji najednou páliło v krku, napodobila Corneille, který vyprázdnil svůj pohárek a stejně jako on se zašklebila. U dvora se naučila špatným zvykům a na rozdíl od námořníka okamžitě poznala, že víno je jen náhražka, připravená pravděpodobně z vyziny, holubiho trusu a šťávy z moruší, jak to bylo v těchto končinách často zvykem. Vzrušená postavila svůj kalíšek zpátky, její duch se už loudal velice daleko od těchto malých podvodů.

Corneille se tím bavil, jeho srdce podivuhodně pookřálo nad tím, co se skrývalo za Maryiným výkladem. Přesto se zeptal:

„A co tví angličtí lordi?“

„Ať jdou k čertu! S tímhle pokladem získáme oba dva svobodu!“

Corneille cítil uspokojení. Ale přesto mu to nestačilo. Chtěl ještě slyšet to, v co doufal.

„A Forbin?“

I když se až doposud společně vyhýbali zmínce o něm, chtěl si být jist, že Mary ničeho nelituje. Pátral v jejím něžnosti prostoupeném pohledu.

„Milovala jsem ho, ale ty jsi mi na něj dal zapomenout. V každém případě by Forbin nedezertoval kvůli pokladu, stejně jako kvůli mně. Je to ale škoda, mohli jsme se spojit, protože Mexiko je hodně daleko, jestli si to z hodin zeměpisu dobře pamatují. Budeme potřebovat loď, abychom se tam dostali a abychom dopravili to, co nalezneme, do Evropy.“

„To se dá zařídit,“ řekl Corneille. „Znám v Dunkerque několik hostinců a krčem, kde se scházejí méně úzkostliví korzáři. Clément Cork, můj přítel z dětství, se tohoto dobrodružství rád zúčastní, o to se klidně vsadím.“

„To je skvělé!“ zvolala Mary.

Její duch se tím nepřestával zabývat.

„Máš nějaký nápad, jak to zařídit?“ naléhal Corneille, když viděl její zasněný a spokojený výraz.

„Tobias Read hovořil o nějaké mapě, kterou má a na které je zakresleno, kde se poklad ukrývá. Bez ní se neobejdeme. Když jsme šli sem, tak mě

nejprve napadlo, že dříve než oni navštívíme podkovářova strýce, abychom ho okradli: Ale myslím si, že bude lepší, když zůstaneme pěkně v pozadí. Kdyby tebe nebo mě chytili, budeme se jen těžko obhajovat.“

„A co navrhuješ?“ zeptal se Corneille, který s narůstajícím pocitem štěstí sledoval, jak se znovu probouzí Maryino nadání ve své nejlepší podobě a sílí jejich pocit sounáležitosti.

„Necháme Readovy, aby udělali špinavou práci. Oni dokážou získat druhé oko spíše než my. A protože potřebujeme mapu, kterou vlastní, vezmeme si všechno najednou u nich v Saint-Germain. Vlastně já si to vezmu,“ opravila se Mary „jsem totiž pevně rozhodnutá a chci si při té příležitosti vyrovnat účty to mi věř. Ty pojeděš přede mnou do Dunkerque a budeš vyjednávat s kapitánem Corkem. Jakmile tu vyřídím své záležitosti, přijedu za tebou.“

Corneille všechno schválil přikývnutím hlavou.

„Konečně jsem tě znovu našel takovou, jakou tě miluji.“

„Ty mě miluješ?“

Krčma nebyla tím nejvhodnějším místem pro objímání a Corneillovi to bylo líto. Naklonil se ještě víc nad stůl a zašeptal:

„Víc než si dokážeš představit.“

S úsměvem na rtech se od ní odtáhl. Svůdník. Mary ho chvíli pozorovala. Milovala ho ona stejně? Nemohla by to říci. Záleželo jí na něm, hodně, ale byla to láska? Cecily hovořila o vlně, která se v člověku vzedme, zaplaví ho a zanechá po sobě jen zpustošené břehy. Takhle to nezakoušela, ale přesto cítila, že má ke Corneillovi blíž a je k němu připoutanější, než byla k Forbinovi nebo k Emmě. Měla ráda jeho prudkou, mstivou a přesto něžnou, věrnou a oddanou povahu.

„Pojďme,“ řekla, když vstala, aby přestala snít. Dychtila po laskání, které jí pohled jejího milence sliboval.

Podstata jejich citů nebyla důležitá, stačilo jí představovat si krásnou budoucnost po jeho boku.

Když se vrátili pro své koně, zjistili, že kočár Readových už odejel.

„Nezdržovali se,“ komentoval to Corneille, když strkal nohu do třmenu.

„Jen ať si pospíší!“ poznamenala Mary s úsměvem. „Je to i v našem zájmu!“

Mary přemýšlela jen o tom, celá rozrušená jejich objevem a Corneillovým vyznáním v krčmě. Corneille si byl jist, že toho ví dost, aby přesvědčil Corka, že má zásobit svou loď na cestu do Západní Indie. Mary tu důvěřovala.

Pokaždé, když se jejich pohledy setkaly, zaplavila je stejná touha. Při večeri se rozhodli, že Corneille odjede hned nazítří za svítání, a domluvili se, že se sejdou v Dunkerque. Pokud se týkalo Mary, bude sledovat, co podnikají Readovi. Zasáhne, až zjistí, že už mají nefritové oko. Aby to zjistila, zaujme

strategickou pozici v blízkosti jejich domu. Corneille se o ní nebál. Mary bude jednat tak, aby nic neriskovala.

Za pár měsíců si vypěstovala takovou sebejistotu a rozvinula svou inteligenci tak, že to bylo zcela výjimečné. A navíc byla neobyčejně obratná v zacházení s mečem. Jejich plán byl dokonalý. Společný způsob myšlení rovněž.

Když za nimi konečně zapadly dveře ložnice, krátce oddychovali a kůži měli oba zvlhlou zadržovanou tělesnou touhou. Spěšně se svlékali, jako nějakí zloději, kteří spěchají, aby už už změnili šaty a mohli zmizet případným zvědavým pohledům. Těla jim hořela víc než svíčky v hlavách jejich postele s baldachýnem. Objali se stejně prudce, jako byla prudká jejich vášeň.

„Vezmi si mě,“ zachvívala se Mary.

„Nenasyto,“ odpovídal Corneille chraptivým hlasem pobaveně. „Madam sní o ztečení lodi?“

Mary se chvěla pod jeho prsty, které pátraly po jejím těle. Byla to pravda. Myšlenka na to, že se vloudí k Readovým a že je okrade, v ní probudila vzrušení z nebezpečí, které se naučila milovat. Vzepnula se. Corneille ji opravdu dobře znal. Moc dobře.

„Vezmi si mě,“ prosila ho. „Miluji tě.“

„Ne dost,“, prohlásil Corneille, který se řídil jejím přáním. „Ale to přijde, Mary. Ach, ano! To přijde,“ ujišťoval se.

Přitiskl své boky k jejím bokům, které se mu vášnivě nabízely, vnutil jim svůj rytmus a svou hru, což ho uspokojovalo. Šílel štěstím, protože nakonec dosáhl toho, po čem toužil. Mary Readová mu patřila!

Nazítří ráno se rozloučili, jak bylo dohodnuto, a slíbili si, že se znovu sejdou. Bez dalšího otálení se Mary vydala k soukromému paláci Readových, který stál jen tři ulice od jejího domu, a nechala za sebou dvůr krále Jakuba, který ji teď už vůbec nezajímal.

21.

Když dostal rozkazy, Muž v černém nijak neváhal. Tobias a Emma dlouze promýšleli způsob, kterým budou postupovat. Emma uvažovala o tom, že by mohli podkovářova strýce přemluvit, aby jim nefritové oko prodal. Pokud šlo o Tobiase, byl toho názoru, že muž odmítne. Nakonec se dohodli. Nařídili Muži v černém, aby ho hlídal a aby jim podal zprávu o tom, jak vypadá situace. Podle toho, co se dozvědí, se pak rozhodnou. Jakmile vyšlo najevo, že mají co do činění s ovdovělým, roztřeseným starcem, který žije sám, nečinilo jim žádné potíže svěřit ho do rukou Muže v černém.

Ten splnil svůj úkol bez jakýchkoli výčitek. Nikdy je neměl.

Jenom ta žena, Cecily Readová, ho dlouho znepokojovala. Jednou v noci se mu o ní dokonce zdálo. Vypadala mladší, hezčí, veselejší, nazývala ho svou láskou a točila se kolem v červených šatech a s kojencem na rukou. S úlekem se probudil a spěchal, aby ten obraz zahnal. Ve spáncích cítil takovou bolest, že měl chuť rvát. Raději na to zapomněl. Rychle. Příliš rychle na to, aby si mohl domyslet, že snad doopravdy byla někým velice důležitým z jeho minulosti. Někým, kdo by mu mohl vrátit jeho ztracenou identitu. Ale v jeho paměti, kterou definitivně zabil společně s Cecily, zůstalo jenom jméno Tom vryté jako zoufalá otázka bez odpovědi. A to ho učinilo ještě nelidštějším.

Když pan Colias, potomek Jeana Fleuryho a strýc podkováře, vypouštěl duši, proklínal ho za krutost, se kterou se mu podařilo dostat nefritové oko a ještě některé další cennosti. Všechno bylo uložené v železné truhlici pod jedním kamenem v krbu. Muž v černém se toho všeho zmocnil. Hned poté spěchal, aby svůj nález odevzdal Tobiasu Readovi, svému ochránci, který to po něm žádal.

Mary sledovala prostor svého zájmu námořním dalekohledem, který jí Corneille nakonec nechal. Až do té doby se s ním nikdy nerozloučil. Byl do dárek od Forbina. Měl ho od toho dne, kdy přišel o své předloktí a zachránil tak svého kapitána. Tentýž dalekohled dovolil Corneillovi, aby v posledních týdnech pronikl do soukromí Tobiase Ready. Stačilo jen, aby se pod rouškou noci uhnízdil na stromě, který se tyčil v sousedství domu. Nikoho ani nenapadlo, aby ho tam vyplašil.

Mary, která ho vystřídala, rychle odhalila místo, kde je nefritové oko uložené. Přístup k němu byl snadný. Stačilo dostat se přes bránu. Tobiasova pracovna měla okno v průčelí. Někdy večer je Emma nechávala otevřenou. Mary čekala na příležitost. A na nepřítomnost Muže v černém.

Poté, co se ujistila, že vojáci, kteří konali strážní službu, tudy právě prošli a už se nevrátí, opatrně bránu přelezla. Přeběhla nádvoří, vylezla vzhůru po vistarii která pokrývala dvě třetiny domu. S lehkostí, kterou získala šplháním po stožárech lodě, se vyšvihla se až k ozdobným sloupkům

z tepaného železa. Nahlédla do pracovny. Byl úplněk a měsíc osvětloval místnost bledým světlem. Věděla, že Emma a Tobias spí ve vedlejším pokoji.

Mary seskočila jako kočka na podlahu, která jemně zaskřípala. Ve střehu zůstala chvilku nehybně stát, pak se bez zaváhání vydala k trezoru, jehož dveře byly schované za jakýmsi obrazem. Hned vedle, na policičce knihovny, ležela obyčejná bonboniéra. Mary ji otevřela, byla si jistá, že v ní najde klíč.

„Velice snadné!“ měla čas pomyslet si ještě před tím, než vítězně přistoupila k trezoru, aby ho odemkla. Ve chvíli, kdy trezor otvírala, zmrazil hlas Emmy její další počínání.

„Zapomeňte na to a obraťte se!“

Mary pomalu sunula ruku k jílcí svého meče, ale Emma předem uhádla její pohyb.

„A zvedněte ruce nad hlavu. Mám vás na mušce pistole. Tak rychle!“

Mary poslechla a obrátila se k ní.

Emma měla na okamžik pocit, že jí pukne srdce. Proti ní stála Mary a s úsměvem na rtech a nenávistí v očích ji pozorovala, jako kdyby v toto setkání doufala, i když ji připravilo o vítězství.

„Ty!“ vyrazila ze sebe a sklonila zbraň. „Myslela jsem, že jsi mrtvá!“

„Nesmíte věřit věcem tak, jak vypadají, má milá Emmo,“ opáčila Mary. „Copak jsi mě právě tohle neučila?“

Bezkrvná Emmina tvář se rozzářila bledým úsměvem. Mary Readová byla zde a živá. A ona se cítila trapně, že se hned nerozběhla, aby ji objala. Udělala krok, který Mary dovolil, aby tasila meč, takže Emma se zmatená zarazila.

„Já nejsem tvůj nepřítel, Mary, nikdy jsem nebyla.“

„Kdysi nepochybně,“ odtušila Mary, „ale dovol mi, abych o tom dnes pochybovala. Ty nechceš mě, chceš nefritové oko.“

„Stále je máš?“

Mary přikývla. Tahle prostá otázka jí dávala za pravdu. A to i přes zmatek, který Emmu zachvátil, když se tu tak: náhle objevila, a který se jí zračil ve tváři. Uvědomovala si, že riziko, že se tu znenadání objeví Tobias, je značně veliké. Ale ona se tou představou opájela, jistá si tím, že s ním může skoncovat jistá si tím, že se mu může konečně postavit a nechat ho zaplatit za smrt Cecily.

„Mám,“ potvrdila, „ale přiznávám, že tornu nerozumím. Vy, tedy ty a Tobias, máte až nestydatě velké jmění a přesto jste ochotní kvůli nějakému pokladu vraždit. Co je na něm: tak zvláštního, že se chováte jako hyeny na lovu?“

„Všechno, Mary. Všechno a nic,“ odtušila Emma, rozrušená jejím cynismem. „Milovala jsem tě a stále tě miluji. Ty jsi byla a zůstáváš mou jedinou slabostí. Musela jsem se nějak vyrovnat s tím, že jsem tě ztratila“

„Tomu nemůžu uvěřit,“ odsekla nemilosrdně Mary. „Mohu ti říci, že i já někdy cítím lítost nad ztrátou našeho spojení i lásky, kterou jsi mě

zahrnula. Zůstala mi na to příjemná vzpomínka. Ale stále jsi mi neodpověděla...”

„Mluvím pravdu,“ tvrdila. „Tobias se domnívá, že ten poklad skrývá něco daleko cennějšího, něco, co poskytne jeho majiteli absolutní moc. Provdala jsem se za něho jenom proto, abych se toho zmocnila a také proto, abych tě před ním ochránila.“

Mary se ušklíbla.

„Využila jsi své půvaby? Ale no tak. Kdysi jsi mi nabídla dostatečné množství informací, které mi umožnily, abych tě poznala, Emmo. Nemůžeš si myslet, že mě tak snadno zmátneš.“

„Nemíním se ho teď zbavit. Jdi,“ prosila. „Odejdi dřív, než nás překvapí. Sejdeme se v Anglii a já ti dám všechno. Včetně své duše.“

Mary zjistila, že Emma je ubohá. Dřív by se snad mohla nechat zlákat. Ale Corneille ji nabízel něco mnohem upřímnějšího a opravdovějšího.

„Mrzí mě to,“ řekla, „ale neodejdu odsud, aniž bych si nevzala to, pro co jsem si sem přišla.“

„Se mnou, nebo nikdy,“ odpověděla jí Emma.

Najednou šílená z představy, že Mary opět zmizí, znovu namířila pistoli, jejíž kohoutek byl stále ještě natažený. Jen nepatrným pohybem zápěstí zabodla Mary čepel mezi prsty Emminy ruky a zbraň dopadla na hustý koberec. Emma si přitiskla ruku k ústům a její oči vzplály.

„Nenuť mě Emmo, abych tě zabila,“ pronesla chladně Mary a s napřaženým mečem ustoupila téměř až k trezoru.

„To bys nemohla udělat. Jsem si jistá, že mě stále ještě miluješ. To bys mě musela zasáhnout přímo do srdce.“

Mary neodpověděla. Konec téhle věty se ztratil v rachotu, který způsobil zhasnutí svícen padající na zem. Mary do něj nešťastnou náhodou vrazila. Pochopila, že teď už jí nezbývá moc času a spěchala, aby se zmocnila obsahu trezoru.

„To ti nepatří, usmrkanče,“ ozval se posměšný Tobiasův hlas, sotva otočila klíčem.

Obrátila se, vztek usazený v žaludku, jako kdysi v případě učitele šermu, připravená bít se. Ale byla příliš daleko na to, aby znovu použila výpad, který jí pomohl zachránit se před Emmou. Tobiasova pistole byla připravená a jeho prst na spoušti připravený vystřelit.

„Ne!“ zařvala Emma, která si ve stejném okamžiku jako Mary uvědomila, že její manžel je poslouchal už drahnou chvíli a že je rozhodnutý.

Mary nepřemýšlela. Emma také ne. První se vrhla k oknu, které zůstalo otevřené, a druhá se pověsila na Tobiasovu nataženou paži. Mary skočila do prázdna, zatímco se ozval výstřel, stočená do klubíčka tak, jak se to naučila, přistála dole na dvoře. Šílený vztekem udeřil Tobias Emmu, kterou jeho prudká rána odmrštila na knihovnu. Jediným skokem se dostal až k oknu rozružený skutečností, že se takhle nechal: napálit svou vlastní manželkou a svým synovcem, který už s kulháním doběhl k bráně.

„Proklínám tě!“ vykřikl a neuvědomil si, že Emma se znovu zvedla. Touha po pomstě, jakou ještě nikdy nepocítila, ji naprosto zbavila citu „Nikdy!“ vybuchla. Nikdy ji neměl uhodit. Nikdy jí neměl, sebrat Mary Ted' toho věděl moc. Příliš na to, aby mohl žít.

Vytáhla zpod podvazku dýku, kterou tam nosila, vrhla se na Tobiase a v okamžiku, kdy se obracel, mu ji vrazila do srdce, aby ho nechala zaplatit za tu zradu. Jakmile se začal zalykat, Emma od něho ustoupila. Krev jí bušila ve spáncích a ona se dívala na jeho agónii. Ta jediná mohla ulevit bolesti;: kterou cítila ve svém nitru Tobias Read se svíjel na podlaze.

Služebníci vyburcovaní výstřelem příběhli a našli ji klečící a rozťresenou. Nikoli nad tělem, které tu leželo, ale zlou krví, která kolovala v jejích žilách, zatímco Tobiasovy žíly se vyprazdňovaly.

„Madam, je všechno v pořádku?“ křičel jeden sluha.

„Zloděj,“ vysvětlovala mu. „Právě utekl. Tudy!“

Jako důkaz ji posloužil kousek látky, který zůstal zachycený na balustrádě, jak si Mary při skoku roztrhla vestu, a ona na něj teď ukazovala.

„Pojďte, madam,“ přistoupil k ní sluha, zatímco druhý konstatoval, že jeho pán je mrtvý „Pošlu pro někoho od soudu.“

Emma přikývla a důstojně se zvedla. Myslela na to, že už nikdo se nikdy nepostaví mezi ní a Mary Readovou. Ne, nikdy víc.

Mary dorazila do svého domu a ujistila se, že ji nikdo nepronásleduje. Kotník jí natekl a bolel a ona si říkala, že si stejně snadno mohla zlomit nohu nebo vaz.

Ve své nevědomosti měla štěstí. Řídila se svým instinktem a nelitovala toho.

Ale zůstala s prázdnýma rukama. O pokladu a Emmě se sice dozvěděla víc, než jí bylo známo předtím, ale bez ní, bez ní by už byla mrtvá. Za to patřilo Emmě uznání a ona si slíbila, že ten den, kdy se znovu neodvratně ocitnou tváří v tvář, na to nezapomene.

Chvilí váhala nad tím, co dál podniknout. Má zůstat a učinit další pokus, nebo se má na lodi Corneillova přítele, kapitána Corka, dopravit do Anglie?

Nakonec se rozhodla pro druhou možnost.

Ted' když manželé Readovi znali její úmysly, pravděpodobně posílí strážu u svého paláce a bezpečněji zajistí bránu, která se dala bez větších problémů přelést a dostat se tak na nádvoří. Ted', když se dozvěděli, že žije, si určitě pospíší, aby nařídili Muži v černém, že ji má pronásledovat. Někde v Doveru nebo v Londýně, kam se budou muset kvůli svým záležitostem vrátit, bude mnohem snazší přichystat na ně nějakou léčku.

Sbalila si věci a požádala, aby ji osedlali koně.

Bez lítosti, že opouští život u přeceňovaného dvora, kde nic nebylo nikdy tím, čím se zdálo být, usedla obkročmo na svého koně a řekla svým lidem, že na několik dní odjíždí. Svěřila jim dopis určený lordu Melfortovi, v němž stálo následující: „Tobias Read předal muži oblečenému v černém svitek

pergamenů, které, jak se domnívám, obsahují důležité informace. Pověřil ho, aby je odvezl na dvůr do Anglie. Nemohu čekat, až bude moci zasáhnout vaše policie a zadržet ho. Společně se svým manželem se vydávám za ním. Jestliže do jednoho měsíce ode mne neobdržíte žádnou zprávu, bude to znamenat, že jsem neuspěla a že jsem až do posledního dechu čestně a hrdě sloužila vaší věci. Vaše oddaná Mary Readgemondová.“

Tím listem si zajišťovala případný návrat zpátky. Na to se nikdy nesmělo zapomínat. Poté trhla uzdou a za svítání se vydala do bouřlivého dne, který právě začínal.

Mnohokrát se otočila přes rameno, jestli ji, buď zpovzdálí nebo zblízka, nesledují. A pak se rozhodně a rychle vydala směrem do Dunkerque a neměla žádné slitování s bolavým kotníkem.

22.

Znovu začalo bez přestání pršet. Koňské podkovy klouzaly po dláždění cest. Nebylo možné jet cvailem. V některých okamžicích nebylo vidět téměř ani na krok, jak hustě lilo.

Mary se tím nenechala odradit. Neudělala víc zastávek, než předpokládala. Na *Perle* se naučila vzdorovat rozběsněným živlům. Už ji neděsily. Aby dorazila do přístavu, stačilo jen, aby se starala o svého koně, naslouchala vydechování jeho nozder a rytmu jeho kroku a rozpoznala, jestli s mm špatně nakládá. Bylo to stejné jako v případě kostry nebo stěžňové lodi. Život námovníka, stejně jako život jezdce, závisel v extrémních podmínkách právě na jeho pozornosti.

O deset dní později ji při příjezdu do Dunkerque přivítala dokonalá duha, která propůjčila městu Jeana Barta aureolu hrdosti. Severozápadní vítr hnal mraky k pobřeží. Nad mořem bylo nebe jasné.

Mary projela městskou branou a naklonila hlavu na stranu, aby voda z třírohého klobouku mohla stéct. Spustil se proud vody a pocákal toulavého psa, který s kňučením odběhl. Pobavilo ji to. Měla hlad. Pohladila šíji svého koně.

„Určitě by sis taky rád odpočinul, ty můj dobráku. Takže ještě malý kousek a dostaneš za odměnu trochu ovsu a já si dám misku husté polévky.“

Zvíře zafrkalo a vydalo se vpřed. Jakási dívka, která si hrála s obručí, jí prstem ukázala směr, kterým ležel přístav. Domky tu byly brázděné, kamenné. Dlážděné uličky byly plné pouličních obchodníků, kteří se schovávali pod plachtami skromně zásobených dvoukoláků.

Teplé paprsky slunce Mary rozehrály. Rozesmála se, když mohla plnými douškou vdechovat vůni jemné vodní spršky a přílivu. Cítila se díky tomu jako znovuzrozená. Chybělo jí to. Corneille měl pravdu: francouzský dvůr, stejně jako všechny ostatní, páchl.

Sjednali si schůzku v přístavu, v krčmě, která se jmenovala *U korábu*. Mary ji snadno našla. Krčma stála hned u rejdy, ve které kotvila pěkná řádka lodí. Podobně jako ve všech dalších přístavech tu vládl spořádaný ruch.

Přesto to Mary zaskočilo.

Nezávisle na námořnících zabývajících se lodním nákladem, který vykládali nebo nakládali, shromáždilo se na nábreží také mnoho dalších lidí ze všech společenských vrstev. Všichni s neskrývanými obavami zkoumali obzor. V dálce hřměla děla. Zvědavá Mary se k nim přiblížila a hned objevila vysvětlení.

Celá eskadra pod anglickými vlajkami se pokoušela probít úzkým vjezdem do přístavu. Baterie na opevněném břehu střílely, aby donutily loď ústupu. Někteří korzáři také zahájili palbu a bránili tak vjezdu do přístavu.

Mary instinktivně pochopila, že mají těžkosti. Flotila, která byla větší a lépe vyzbrojená, se stále přibližovala.

Kolem ní se ozývaly komentáře:

„Neprojedou!“ tvrdil jeden.

„Však on je Jean Bart zastaví!“ prohlašoval další.

„To není tak jisté! Angličani jsou jako úhoři, vždycky se jim nějak podaří proklouznout okem sítě!“ opáčil třetí.

Mary se přikláněla k jeho názoru. Bylo lepší se na nábreží, moc nezdržovat. Ať už byly záměry anglického námořnictva jakékoli, rostoucí počet zvlounů napovídal, že to nebude dlouho trvat a začnou se postrkovat, nebo dokonce prát. Strach měl tu nevýhodu, že se z možné hrozby měnil ve skutečné nebezpečí.

Mary odcházela. O tom, že má pravdu, se ujistila, když si všimla zloděje, který vybíral kapsy jakéhosi pána doprovázeného manželkou a synem.

Vstoupila do krčmy. Majitel k ní přispěchal a nechal za sebou ostatní zákazníky, kteří komentovali události.

„Čím vám můžu posloužit?“ zeptal se.

„Hledám námořníka jménem Corneille,“ prohlásila. „Mám se tu s ním sejít.“

„Neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval.“ Tvrdil a prstem se škrábal ve vousech.

Mary povytáhla obočí. Corneille měl čtyřdenní náskok. Něco ho snad zdrželo?

„Nenechal tu někdo dopis pro Mary Readovou?“ zeptala se ještě.

„Ne, chlapče,“ ujistil ji krčmář. „Ale můžu ti přinést něco k pití a k jídlu, jestli chceš počkat.“

„Tak dojdí pro to své menu,“ rozhodla se Mary.

Otočila se a posadila se za stůl blízko okna. Viděla to dobře. Na nábreží už došlo na pěšti. Bavila se tím divadlem, byla zvědavá a ptala se, proč se Corneille neobjevil.

Postavila zpět na stůl pintu, kterou už nesla k ústům. Najednou se zachvěla. Corneille měl u sebe dosti velkou částku. Kapsáři ji přivedli na myšlenku, že byl snad okraden. „Ne,“ řekla si, aby se uklidnila. „Corneille je dost prohnáný a skvělý rváč. Dokonce i v boji proti deseti by zvítězil.“

Uklidnila se a soustředila se na polévku z ryb a zeleniny, kterou ji donesli. Hodně okořeněné jídlo dobře vonělo. To jí dodá kuráž. Ulomila část ze čtvrtky bochníku chleba, který jí donesli a pustila se do něj, aby ztišila kručení v břiše.

Občas se podívala ven, aby ohlídala koně, kterého uvázala k ostatním před krčmou. Vzrušení a strach zesílily. Rány z děl také. Lidé začali pobíhat rychleji a shánět dohromady děti, aby mohli odejít z nábreží. Pach strachu začal pronikat i dovnitř. Mary se mu nechtěla podat. Přijmout věci jako nevyhnutelné, znamená předpokládat to nejhorší. A to ani trochu nechtěla.

Ohlušující hřmot naplnil i zdi budovy Mary ho okamžitě poznala, zatímco námořníci spěchali ven. Ona nehnula ani brvou, jistá si tím, že jedna loď, ať už přátelská nebo nepřátelská, vylétla do povětří. Spolkla další doušek vína. Nebyla vystrašená. Spíš byla vzrušená zápachem střelného prachu, který k ní pronikal a znovu ji přenesl do doby, kterou strávila na *Perle*. Myslela na Corneille a na radost, kterou po jeho boku konečně našla. Přijde čas, to bylo jasné, a tohle běsnění nechají za sebou. Tohle nebyla jejich válka.

A právě v té chvíli se v místnosti objevil nějaký ničema, jeho postava byla temná a rudá.

„Propluli průlivem!“ zakoktal. „Ti čubčí syni tlačí naše lodi na nábreží!“ Za chvíli kratší než si to mohla Mary uvědomit, zůstaly stoly a lavice prázdné a některé z nich v tom spěchu povalené.

Mary viděla kapitány, jak se řítí k přístavu, aby spěšně vypluli a pokusili se zachránit své lodi. Ale bylo to marné. Anglické válečné loďstvo se blížilo k městu, rozhodnuté je dobýt, zatímco Jean Bart se ještě pokoušel Angličany odrazit.

„Sakra!“ zaskřípala zuby Mary, která dopila poslední doušek a konečně vyšla ven.

Tentokrát tu nemohla zůstat jen tak stát.

První salvy zasáhly připoutané lodě. Jedna po druhé se potápěly do rejdy. Ty, které se snažily uniknout, se ocitly uprostřed nemilosrdné palby zadního voje anglické eskadry. V jedné budově, která dostala zásah, vybuchla zásoba střelného prachu a nový výbuch prořízl vzduch zkažený pachem síry a ledku. Všude podupávali přivázaní koně, ti zapřažení do kočárů se vzpínali a nutili své pány vracet se zpět.

Všude kolem Mary pobíhali všemi směry lidé štiplavým dýmem, který hnal severozápadní vítr nad pevninu. Po její pravici jedna dělová koule rozbila okna v průčelí. Za ní přiletěla druhá, která prorazila střechu.

Brzy pochopila, že běsnící Angličané se nemíní spokojit jen se zničením rejdy. Přesto nebyla schopná opustit své místo, fascinovaná obrazy ničení a násilí, které ji tolik naplňovaly po Forbinově boku. Jedna část její osobnosti, zklamaná životem u dvora, po něm volala. Viděla, jak se anglické koráby, přes sažení eskadry Jean Barta, blíží.

Anglické zápalné lodi, plavidla naložená hořlavými látkami a plující bez řízení, narážely do lodí uvázaných u nábreží. Jejich planoucí stožáry, které srážely dělové koule létající vzduchem, se s rachotem kácely na přístav. Šířily plameny, které je olizovaly a stravovaly zboží, jež tu čekalo na naložení. Požár, který rozdmýčával vítr, se rozšířil na blízké obytné budovy a vyháněl z nich jejich obyvatele. Muži, ženy a děti se snažili dostat pryč a zachránit to, co jim bylo drahé, pod sprškou úlomků, kterou výbuchy podpalubních skladů střelného prachu, jež byla postupně ostřelována, vynesly do povětří.

Kouř zhoustnul a nasytil se prachem, který se zvedal ze zřícených domů a páchal do očí a nosu. Nad městem se vznášela atmosféra konce světa. Všude pobíhali lidé, křičeli, prosili. Matky svírající v náručí děti hledaly úkryt a utíkaly vzhůru uličkami. Děti plakaly před svými zničenými domovy a hledaly ruku, která by je uchvátila, ale nenacházely ji. Nešťastní námořníci u svých zničených lodí stříleli z pistolí směrem na moře, aby zahnali útočníka, aby zmátli svou zlobu.

Všude vládla hrůza. Byla jako obrovitá přílivová vlna, která se nikdy neodvalí.

Dunkerque byl ostřelován.

Jakmile Mary pochopila, že už není v co doufat a že rozhodně není možné nalézt uprostřed toho chaosu Corneille, konečně zareagovala. Kdyby zůstala zde a nepohnula se, nakonec by ji zabili.

„Budiž!“ rozhodla se. Protože se ti angličtí prašivci rozhodli, že jí zabrání v uskutečnění jejích plánů, využije jich, aby se dostala do Anglie a osnovala léčku v blízkosti Emmyina domu. Napíše Corneillovi dopis, aby tam za ní s Corkem připlul. Pak, až konečně získají klíč k pokladu, vyplují do Západní Indie.

Rychle si sundala boty, zbavila se meče i pistole a nechala je na nábřeží. Potom za své bandáže zastrkala nefritové oko i smaragdový přívěsek a vrhla se do plovoucího mrchoviště. Přisahalas si při tom, že nic, a především pak osud, jí nezabrání v tom, aby se dostala ke svému pokladu!

Několikrát se musela chránit a potápět se hodně hluboko, aby se vyhnula všemožným předmětům – prknům, stožárům, brokům, kusům železa, lanům, plachtám – které vyhozené do vzduchu opakovanými výbuchy s rámusem dopadaly zpět do rozbořených vln. Vyhýbala se člunům, které se uvolnily a pluly bezcílně po hladině, a nakonec se jí podařilo doplatat k admirálské lodi. Mávala rukama a řvala „*Help! Help!* Zachraňte mě! Zachraňte mě, prosím!“ tak dlouho, dokud jí nehodili záchranné lano.

Mary doplavala až k němu, zachytila se ho, ale nedařilo se jí vytáhnout se, protože její ruce a celé její tělo byly bolavé a zmrzlé. Už si myslela, že tak blízko cíle ztroskotá, když ucítila, jak ji zvedají, táhnou za paže a vytahují na palubu.

Ještě dříve než ze sebe mohla vypravit jediné slovo nebo jen popadnout dech, už jí smýkali po palubě až k zadní nástavbě. Mokrá a vysílená se zhroutila před velitele.

„*What is it?*“ zeptal se a povytáhl obočí.

„Francouzský trosečník.“

„Ne, ne, sire, jsem Angličan!“

Vymyslela si novou historku, ve které vystupovala jako muž. Ten se plavil na obchodní lodi, kterou přepadl kapitán Forbin, který z něho pak udělal otroka na své fregatě. Než se mu podařilo uniknout, musel snášet všemožné týrání ze strany posádky. Utekl do Dunkerque a snažil se najít loď

plující do Anglie, protože nechtěl nic jiného, než se vrátit domů. A když viděl, jak zatočili s těmi francouzskými psy, nemohl odolat chuti dostat se k nim. Skončila nadšeným výkřikem: „Bůh ochraňuj krále Viléma!“, což rozhodlo o jejím osudu.

„Well, Well,“ uzavřel sir Clouderly Shovel.

Ve své povýšenosti se o ni už dál nezajímal, takže ji odvedli do kuchyně, kde zanedlouho dostávala úkoly, které byly na hony vzdálené tomu, v co doufala.

Když zničily město, nechaly anglické lodi pobřeží za sebou. V dunkerqueském přístavu, kam právě dorazil, seděl Corneille vysoko na hřbetě svého koně a zděšeným pohledem se díval na následky toho krveprolití a jediný kousek zdi, který ještě připomínal krčmu, ve které se měl setkat s Mary. Jen vývěsní štít se houpl s rámusem ve větru.
„Mary...“ naříkal. „Kde jsi?“

23.

Emma De Mortefontaine vyřídila nezbytné formality a ještě téhož dne se v Calais nalodila, aby převezla ostatky svého zesnulého manžela do Anglie. Stačilo jí Jen několik dní, aby se vzpamatovala a zvážila výhody toho, že se stala znovu vdovou. Byla unešená faktem, že Mary se za krátkou dobu stala někým, kdo vzbuzuje obavy a je hrozivější víc, než by ji kdy napadlo! „Mary má drahá Mary“ myslela si, když si zahalovala obličej černým závojem, „ať jsi, kde jsi, já tě najdu.“

Aby to dokázala, nechala Muže v černém v Paříži a pověřila ho, aby ji vypátral.

Corneille dlouho hledal v troskách Dunkerque a litoval, že na Mary nepočkal předtím, než se vypravil do Calais, kde vždycky kotvil Clément Cork. Všude toho měli lidé tolik na práci, že je vůbec nezajímaly otázky, které jim kladl. Nespravedlivý a překvapující útok se stal předmětem všech rozhovorů. Ti korzáři, kteří přežili, zůstali většinou bez lodí a starali se především o své řemeslo než o cokoli jiného. Ožebračení obyvatelé a obchodníci nařikali nad svou bídou. Corneille nebyl schopen se od těchto lidí, které postihl tak zlý osud, cokoli dozvědět.

Tím spíš, že důvody ostřelování města zůstaly pro všechny nepochopitelné. Pokud šlo ale o Corneille, tušil, co je vyprovokovalo. Byly to stejné důvody, které ho přiměly, aby se sem vydal. Korzáři, kteří nerespektovali žádná pravidla, se stah pro anglický obchod obávanější pohromou než královské loďstvo. Vybaveni doporučujícími dopisy, nevyznávali žádnou jinou víru ani zákon než jen zisk a podobali se v tom spíše pirátům než důstojníkům Jeho Veličenstva. Muselo dojít k tomu, že dříve nebo později zaplatí město Dunkerque vysokou cenu za to, že jim poskytovalo útočiště.

Nasedl na koně, povolil mu uzdu a odjížděl z města. Už to byly dva týdny, co se mučil čekáním na Mary. A pokud se neobjevila, znamenalo to, že to s ní muselo v Saint-Germaine nebo v Dunkerque špatně dopadnout. Bylo ale možné, že se cestou dozvěděla o tom, co se tady přihodilo, změnila cíl cesty a vydala se do Brestu, protože věděla, že se tam s ním může dříve nebo později setkat.

Corneille se vydal do Calais V každém případě musel vyhledat Clémenta Corka, kapitána lodi *Bay Daniel*, se kterým už uzavřel dohodu. Jeho přítel, který měl francouzskou matku a anglického Otce, před nim nijak neskrýval, že by raději křižoval vody Středozemního moře, než se nechal nalákat představou pokladu. Corneille ho požádal, aby měsíc počkal.

Pokud se Mary neobjeví, vrátí mu zpět jeho slovo. Byl to ovšem předpoklad, kterým se nechtěl zaobírat.

Mary si bláhově představovala, že jakmile splní svůj úkol, vrátí se flotila sira Clouderlyho Shovela do Londýna, aby podala hlášení. Při svém spěšném rozhodování zapoměla, že námořní výprava nikdy netrvá jen několik dní. Když si to uvědomila, pochopila, že plavba bude trvat mnohem déle, než si myslela. Shovel se měl plavit několik měsíců a doplout z průlivu La Manche až do Severního moře. Byl pověřen, aby doprovázel konvoje obchodních lodí. Především lodí s obilím. Vzhledem k hladu, který sužoval Evropu, byly právě ony nejohroženější.

Mary se tím trápila. I když musela připustit, že vidět znovu moře jí činilo velikou radost. Nejdříve jí dali práci v kuchyni, později, když měla možnost vysvětlit, že má zkušenosti s prací strážce ve stožárovém koši, poslali ji, aby společně s ostatními prověřovala stav čelního stěžně a jeho plachet. I když byla zklamaná tím, že musela odložit svoje plány, za několik týdnů znovu našla v té práci potěšení.

Musela ale čelit mnohému trápení.

Pokud Corneille sám nedopadl špatně, musel si myslet, že je s ní navždy konec. Při pomýšlení na jeho bolest se jí svíralo srdce. Přemýšlela také o Emmě a Tobiasovi. Nemohli se snad vybavení mapou a jedním nefritovým okem vydat na nejistou cestu za pokladem ještě před tím, než bude moci podniknout kroky, které jim v tom zabrání? Při prvním přistání bude muset dezertovat. Je málo důležité, na jaký břeh. Vždycky najde nějaký způsob, jak cestovat. Pokud jde o Corneille, bude stačit poslat jediný dopis k jeho matce do Brestu. Ten ho uklidní a umožní mu, aby zjistil, kde je.

Bohužel ani jedno přistání jí neposkytlo možnost tyto plány uskutečnit. Námořníci zůstávali stále na palubě. Pouze důstojníci, jakmile loď spustila kotvu, vystupovali na pevninu. Loď zůstávala velice daleko od břehu, aby nebylo možné doplavat na něj. Shovel byl muž, který ctil disciplínu a nesnášel žádné její porušení. To nejmenší nevhodné pousmání j stačilo k tomu, aby byl námořník vsazen do želez.

Pitky připouštěl jen za výjimečných okolností a měl je vždy pod dohledem. Vždycky určil několik námořníků, kteří měli dohlížet na své druhy. Ti poté, co vypili svou dávku rumu a notně se jím opili, skončili pravidelně v podpalubí, kde mohli zpívat, zvracet, spát nebo se jřát, aniž by něco z toho vyšlo na povrch. Nikdo o tom nevěděl. Takové chování své posádky na pevnině by ale nikdy netoleroval. Když držel námořníky na palubě, nemusel řešit žádné problémy. A ze stejných důvodů dovoloval vždy, když to bylo možné, aby na loď přišly prostitutky. Žold námořníků končil v jejich objetích. Z lodi se tak stával jeden obrovský nevěstinec, kde nikdo neměl soukromí, protože se všichni ti, kteří potřebovali ulevit svým pudům, tísnil v lodním podpalubí.

Toleroval tyto orgie, při kterých se beze studu, bez rozlišení pohlaví spojovala lidská těla, při kterých se s bezuzdnou zuřivostí dělalo všechno, co bylo zakázané. Toleroval je a nic z těchto praktik neproniklo na pevninu. A všude, kam připlul, ho předcházela jeho vlastní dobrá pověst i dobrá pověst jeho posádky Tam, kde se svou flotilou zakotvil, mohli si být jisti pořádkem ve městě. Kynul mu z toho prospěch, protože dostával nejlepší zboží za nejlepší ceny.

Při těchto chlípných úletech se Mary ocitla v nezáviděníhodné situaci. Nepřicházelo v úvahu, aby se zapojovala do takových hrátek, aniž by nebyla okamžitě odhalena. A ani k tomu neměla chuť, i přes to jak ráda se milovala a jak ji vzpomínka na Corneillovo laskání pronásledovala.

Často z lodního koše hleděla k pobřeží, sledovala ledové proudy, jež k němu směřovaly, a snila o svém pokladu, který se pro ni stal nedostupný, a o Corneillovi. Po obou toužila Rozhodla se, že musí být ve svém neštěstí trpělivá. Dříve nebo později se Shovel do Anglie vrátí. Jinak to nešlo. Bylo by směšné neuváženě riskovat.

Emma de Mortefontaine si stoupla na podnožku, kterou jí pozorný sluha přistavil ke dvířkům kočáru.

„Jsme šťastni, že vás tu můžeme uvítat, mylady,“ oznamoval ji se silným irským přízvukem.

Emma ani na okamžik nepochybovala, že je to pravda. Od té doby, co jí její první manžel zakoupil příbuzenstvo, neměla nikdy příležitost navštívit toto panství, které společně se svým jménem získala.

Sídlo, které se rozkládalo asi tři míle od města Kinsale, v hrabství Cork, se jí zdálo příjemné hned, když ho poprvé zahlédla. Byl to rozlehlý irský dům se dvěma věžemi po stranách. Stál uprostřed rozlehlé planiny a působil hrdým dojmem, i když se v parku tyčilo jen málo stromů. Emma okamžitě usoudila, že byla škoda, že sem nikdy nejezdila.

O jejím příjezdu rozhodla bouře. Bouře, která vyprovokovala žalobu. Sluha se zabýval vykládáním jejích zavazadel, zatímco ona kráčela alejí a jediný pohled jí prozradil, že zámeček skutečně utrpěl škody, jak jí oznámili. Celá záležitost se odehrála, když pobývala ve Francii. Sotva dorazila do Londýna, nalezla tam dopis od prokurátora v hrabství Cork Williama Cormaka, který ji informoval o způsobených škodách, jež jí byly kladeny za vinu.

Její nejbližší soused, mrzoutský lakomý kverulant, zjistil, že obydlí jeho sedláků poničil vyvrácený strom. Byl to vykotlaný stoletý strom, který už měl být dávno poražený. Popudlivý lord Weldigan požadoval jako náhradu způsobených škod přemrštěnou cenu, na kterou Emma nepřistoupila, a nyní o tom měl rozhodovat William Cormac.

Služebná ji uvítala na prahu dokořán otevřených dveří. Manželka sluhy prohýbajícího se pod zavazadly, která přinášel, měla přívětivou a upřímnou tvář. Elegantní a přepychový interiér voněl voskem, kterým ho napustili.

„Měla jste dobrou cestu, madam?“ ptala se, když jí pomáhala z kabátu a rukavic.

„Strašlivou,“ svěřila se jí Emma. „Moře bylo rozbouřené. Nikdy si na to nezvyknu.“

„Připravila jsem vám čokoládu a pár koláčků. Chcete je ochutnat?“ spěšně jí nabízela služebná.

„Velice ráda. Jak se jmenujete?“

„Říkají mi Kellian a můj manžel slyší na jméno Edward.“

„Dobrá, Edwarde, proveďte mě tady. A vyličte mi ty potíže, kvůli kterým jsem přijela, a vysvětlíte mi, co jsme měli způsobit. Vy, Kellian, přijďte s tou čokoládou za námi.“

„Pokud dovolíte, mylady, začneme v poschodí, abych tam mohl odložit vaše zavazadla.“

Emma přikývla a s rozhodným výrazem ve tváři se vydala za ním.

O dvě hodiny později toho už věděla dost o svém panství, o služebnictvu, které tu sloužilo po celé generace, o lidech, jejichž podobizny visely na kamenných zdech o sousedovi, kterého měla v úmyslu usadit. Vzdala se úmyslu vykonat u něj zdvořilostní návštěvu, aby se pokusila zastavit ten nudný soudní spor. Pro její zájmy bude výhodnější, když navštíví Williama Cormaka, který ji sem předvolal. Druhý den ráno se nechala odvézt do města na adresu, kterou jí udali. Ohlásila se v jeho pracovně v domě z pěkného šedého kamene.

Na rozdíl od žalujícího měl William Cormac pověst laskavého, poctivého a krajně svědomitého člověka. Emma de Mortefontaine zjistila, že je to i člověk velice pohledný a náchylný k tomu, aby ho její krása zasáhla.

„Očekávám, že mi předložíte své důkazy a svůj výklad,“ odpověděl jí poté, co mu vylíčila svoje pocity.

Seděli proti sobě v křeslech, před sebou sklenky portského a velice rychle pocítili jeden o druhého velmi silný zájem. William Cormac z toho ovšem měl nepříjemný pocit. Oženil se s osobou, jejíž rodina vlastnila tři čtvrtiny hrabství. Jeho žárlivá a majetnická manželka, která si ho brala z lásky, zatímco on se s ní oženil jen kvůli vlastnímu prospěchu, by mu jistě netolerovala žádnou výstřednost. Nicméně šarm Emmy de Mortefontaine ho natolik vzrušoval, že o něčem takovém vážně uvažoval.

„Ona nevyslovená ‚ale‘ nemám v lásce, můj milý,“ svěřila se mu Emma, když reagovala na jeho výzvu.

„Ta záležitost je delikátní a lord Weldigan umíněný. Z vaší strany to bylo opomenutí. On to ví a fakta nebude těžké prokázat.“

„Kolik let je tomu lordu Weldiganovi?“

„Řekl bych tak sedmdesát. Proč?“

„To je úctyhodný věk. Na jeho zdraví se to musí projevovat a takové potíže ničemu neposlouží.“

William Cormac podezřívavě povytáhl obočí. Emma si rozkošnický zajela prstem do svého hranatého výstřihu. Byla si jistá, že prokurátorův pohled se v něm zastaví.

„Doufám, že nechcete říci...“, odpověděl Cormac, okouzlený tím pohybem¹ který obkroužil dva dokonalé ovály.

„Chci vám říci, můj milý, že pokud se ta záležitost povleče, mně to jen a jen prospěje.“

„To se dá jen těžko odůvodnit,“ ušklíbl se Cormac.

Emminy prsty si pohrávaly se stužkami živůtku a vysílala k prokurátorovi žhavé pohledy. Za chvíli už to věděla, Cormac jí přestal odolávat.

„Možná potřebujete důkazy,“ vydechla a malátně se protáhla v křesle.

„Možná,“ řekl přemožený živočišnou smyslností¹ která ní vyzařovala.

Emma pomalu zatáhla za stužky.

„Pojďte blíž,“ zachvěla se. „Mám tu něco, co vám poslouží k obhajobě.“

Dva bílé prsy se vynořily z rozevřeného brokátu a Cormac klesl na kolena, aby je polaskal.

Když opouštěla jeho pracovnu, říkala si Emma de Mortefontaine, že krátký pobyt na tomto pobřeží jí prospěje, aby trochu zapomněla na zmizení Mary.

24.

Corneille zůstal v Brestu tři týdny. Když jeho matka viděla ten smutný, tichý obličej, začala se ho vyptávat. Nebylo obvyklé, aby se její syn vyhýbal moři. Námořníkem se narodil a jako námořník i zemře. Corneille jí všechno vypověděl a ona ho utěšovala. Když Mary napíše nebo se objeví, bude se s ním ona moct velice snadno spojit prostřednictvím Forbina. A pokud jde o ten poklad, bude lepší, když na něj zapomene a vrátí se k námořnictvu, o němž si muže být jist, že naplní jeho život.

Jeho moudrá matka byla měla jen další důvod ke starostem. Vzchopil se tedy, zahanbený tím, že se tak choval. On, který se nikdy nezastavil před žádným nebezpečím!

Madeleine se za ním dívala, když odcházel a říkala si, že tahle Mary musí být něco výjimečného, když ho tak silně poznamenala.

Mary se posadila na svém visutém lůžku.

Před několika minutami se zdvihly příklopy a děla byla uvedena do pohotovosti. Ohlušující rachot postupně sílil a v podpalubí se začal šířit dým nasycený pachem střelného prachu, který štípal do očí i do nosu. Bylo to tak při každé bitvě. Stálh se jí žaludek, netrpělivě čekala na okamžik, kdy bude moci vyběhnout na palubu a vychutnat si bojovou náladu, která ovládala loď.

Shovelova flotila byla rychlá, dobře zorganizovaná a výkonná. Výzvy vyslané nepřátelským lodím stačily, aby se vzdaly. A pokud se ukázalo, že chtějí vzdorovat, Shovel vydal rozkaz k jejich potopení. Kořist ho nezajímala. Jediné, co pro něj mělo význam, bylo jeho poslání. Měl zbavit moře prokletých francouzských korzárů, kteří si zasloužili nanejvýš oprátku nebo potopení stejně jako piráti, kterým se tolik podobali.

„Nabít... Pal!“ řval dělostřelecký důstojník, zatímco Mary spěchala ke schůdkům, které vedly na vzduch. Když se dostala do horního patra, měla dojem, že na ni volají. Na chvíli zaváhala, pak se otočila.

„Já?“

„Vrať se,“ rozkázal nějaký poddůstojník. „Umíš s tímhle zacházet?“ Mary přikývla, okamžitě pochopila, že bude muset nahradit nabíječe, který byl raněn při zpětném nárazu děla. Rozbil si hlavu o dělovou kouli a ležel tu s hlavou v kaluži krve.

„Musím do stěžňoví,“ namítla Mary „Musím nastoupit do stráže.“

„Právě jsi byl převelen! Je to rozkaz!“ trval na svém muž.

Mary uposlechl. Popadla prachovou nálož a vysypala ji do otvoru, pak rychle nabila dělo koulí, posunula ho po kolejnicích až konečně ústí hlavně

prošlo otvorem a zapálila doutnák křesadlem. Zatímco třaskal, ustoupila a s nelíčeným podrážděním pozorovala, jak hoří. Když vyšla rána, měla pocit, že jí vyhřejnou vnitřnosti. A spěchala znovu nabít dělo, aby si, zklamaná 18 měsíci na palubě, během kterých se k němu ve skutečnosti ani nepřiblížila, užila zuřivý boj.

O dva měsíce později kotvili u flanderských břehů. Jaro se ohlašovalo prudkými poryvy větru, které se zmocňovaly lodí. Shovel povolil nevěstkám vstup na loď a určil člun, který je měl přivézt. Jako při každé takové příležitosti se v podpalubí roztáhlo třicet holek.

Mary vystoupila na příďovou nástavbu, aby si vychutnala několik málo chvilek klidu. Nechala svou mysl volně potulovat. Dvůr, král Jakub, Forbin, Emma, Tobias, dokonce i Corneille a jeho poklad se jí teď zdály velice vzdálení. Na Shovelově lodi nakonec rezignovala. Uběhlo příliš mnoho času. I když někdy jí vracela trýznivá vzpomínka na něho i tělesnou touhu po něm. Schoulila se za řadou falkonů, několikrát zhluboka vydechla, její hlava byla prázdná a její tělo ztýrané. Tři opilí, bezzubí námořníci se k ní s chechtotem blížili. Mary si jich nevšímalá. Nebylo to poprvé, co po ní pokukovali a sledovali ji. Instinktivně zaujala obranné postavení. Nenápadně, jako kdyby se škrábala na lýtku, vytáhla dýku, kterou tajně stale nosila, zastrčenou za punčochou. Vsunula čepel do rukávu kazajky a v dlani sevřela rukojeť. Z pozice, ve které stála, mohla snadno vyskočit, aby udeřila. Přivřela víčka, aby jim dala na srozuměnou, že se nechce vybavovat.

„No tak, Reade, hraješ si na cudného? Dole není žádná, která by se ti líbila?“ hloupě se posmíval první.

Mary se nezvedla. Její instinkt ji nezklamal. Tihle hoši se přinejlepším chtěli prát.

„Náš drahoušek má asi bolení,“ dobíral si ji druhý, který ji považoval za homosexuála. „Nesmíme ho polekat.“

Mary otevřela jedno oko a sykla:

„Zapomeňte na mě a jděte je obšťastnit.“

Odpověděl jí hvizd a pak hned hloupé pochechtávání.

„Podívejte se, ono si to umí povídat s chlapy, koťátko.“

„Možná by si to s nimi chtěl i rozdat“

„Jen to zkus a uvidíš,“ zavrčela Mary a zvedla se, čepel stále ukrytou v rukávu, připravená ji vytasit.

Ještě než měla čas ji vytáhnout, vrhli se na ní, stačilo jim jen na sebe mrknout a Mary pochopila, že tohle přepadení už dlouhou dobu připravovali. Za chvilku, aby obrátili ji na břicho a roztáhli stehna. Mohutná dlaň jí přikryla ústa, aby nemohla křičet. Ačkoliv se bránila za všech sil, aby se osvobodila, vysvlékli jí kalhoty. Když měla kalhoty stažené, útočníci na chvíli znehybněli.

„Panebože,“ koktal první, „je to ženská!“

Nešetrně jí obrátili, aby se přesvědčili. Překvapením jí uvolnili ústa a ona pochopila, že se může zachránit jen lstí.

„A co jsem měla, k čertu, dělat, když jsem chtěla vyzkoušet vaše ocasy?“

„Dobře!“ prohlásil ten, který jí držel nohy „Ať jsi, kdo jsi, vyzkoušíš!“

A bez dalšího otálení rozepínal sponky svých kalhot. Mary které už dva roky nebylo dopřáno, aby se milovala, neměla ani tu nejmenší chuť zaplést se s tak odpornými zjevy a celá se roztřásla.

„Uvolni mi ruce, námořníku, abych se mohla do sytosti potěšit a potěšit i vás.“

Námořník, který jí svíral ruce, se té chyby dopustil ve chvíli, kdy jeho kumpán už nalehl na Mary. Ta konečně vytáhla dýku, zvedla zápěstí a rychlým pohybem prořízla krkavici klečícího muže, který právě uvolnil její ruce. Pak rozzuřená a povzbuzená, probodla druhého, který se chystal už už do ní vniknout a kterého se zbavila ranou do ledvin. Třetího, který si právě uvědomil, co se děje a chtěl se jí pomstít, Mary zastavila tím, že vši celou silou kopla nohama zamotanýma v kalhotách přímo do obličeje.

Mrštná jako šelma se prohnula, navlékla si kalhoty a vstala právě v okamžiku, kdy se tu objevil důstojník přilákaný chroptěním raněných. Podle jeho výrazu Mary poznala, že měl čas rozpoznat její pohlaví.

„Co to...?“ divil se a vytahoval pistoli, když zahlédl zakrvácenou dýku v její ruce.

Mary se nerozmýšlela. Vylezla na dělo, pomohly jí při tom jeho úpony, sebrala všechnu odvahu a vrhla se do rozbouřených vln, které ji k tornu vyzývaly. Zazněl výstřel. Minul ji a ztratil se někde na obloze pokryté těžkými mraky, zatímco na lodi už zavládlo vzrušení. Mary pochopila, že pokud se dostane do přístavu, nechají ji zatknout a bude potrestána tak hutě; že to bude znamenat její smrt. „Když už mám umřít, tak alespoň nebudu trpět!“

Tvrdošíjně plavala, využívala proudu a vzdalovala se střelbě ze zbraní, které tentokrát vytasili vojáci jeho Veličenstva krále Viléma. Jakmile se dostala z jejich dosahu, obrátila se na záda, jen splývala po hladině a vlny ji odnášely dál od lodi. Chlad, který pronikal až do morku kostí, jí postupně zbavoval veškeré chuti bojovat a Mary se nechala jen unášet. Potom, když zjistila, že ji proud zanesl dost blízko k pobřeží, obrátila se a přinutila se k pohybu. Nejdříve zvedla jednu, pak druhou ruku a pokoušela se dělat pravidelná tempa.

Její ztuhlé končetiny se jen těžko hýbaly. Její vůle byla ale silnější. Pohled na opuštěné pobřeží, jehož jednotlivosti teď už rozeznávala, trochu rozehrál její paralyzované svaly.

Nakonec se nechala vlnami vynést na písčitý břeh. Byla na konci sil, tak vyčerpaná, že usnula. Mračna nad její hlavou se protrhla a spustil se prudký liják.

Mary se probudila promočená a promrzlá. Obličej jí omývaly vlny, které svým pravidelným dechem čeřila. Bouřka neustávala a moře se neuklidňovalo. Zvedla se na lokty, jektala zuby a pokoušela se po kolenou lézt po písku. Jestli si nenajde nějaký úkryt, onemocní. Několikeré kýchnutí jí to jen potvrdilo. Všimla si zbytků jakési loďky a svinula se za ní do klubíčka, aby se ukryla před větrem. Znovu začala kašlat a šátrala za opaskem po kožené čutoře plné rumu, který jim rozdělili před příjezdem prostitutek. Vyprázdnila ji a pak ses pokrčenýma, rukama obepnutýma nohama, bokem opřela o vrak loďky, zavřela oči a znovu usnula.

Když se probudila, dva rackové prozkoumávali zobáky temné moře, které se už uklidnilo. Slunce se znovu vznášelo na azurovém nebi, z něhož zmizely černé mraky. Rozehřívalo Mary. Zamžikala, protáhla se a nakonec vstala, aby se jí teplo rozlilo po celém těle. Severozápadní vítr byl ostrý. Mary popotáhla. Jak zjistila neměla ani ucpaný nos, ani zahleněné průdušky. Tentokrát ji zachránil rum!

Teprve teď, když si uvědomila, co se stalo a zachvátila ji dětinská radost. Svobodná. Byla znovu svobodná. Po dvou letech, která strávila na moři. Mohla znovu začít žít svůj vlastní život tam, kde jí byl shodou okolností ukraden! Vyhládlá se vydala podél písečného pobřeží. Musela ujít několik mil.

Po několika hodinách konečně dorazila do města a pozorně prozkoumávala moře. Žádná anglická vlajka se tu netřepotala. Shovelova flotila již určitě zvedla kotvy. Byla tím nadšená.

Zahlédla v přístavu krčmu a rozhodla se, že se vzadu na dvoře za kuchyní pokusí ukrást něco k snědku. Protože neměla ani vindru, nemohla doufat, že by jí uvnitř v krčmě dali najíst. Pro začátek to bude stačit, řekla si. Myslela už na to, že pokud se chce vrátit do Francie, bude potřebovat peníze, takže musí mít nějakou práci. Rozhodla se, že nejdříve ze všeho musí zjistit, jestli Corneille v Dunkerque přežil, aby mohla plánovat dál. Ve svých úvahách se právě dostala až k tomuto bodu, když ucítila na svém rameni něčí pevnou a silnou ruku. Nadskočila.

„Hej, mladíku, kolik ti je roků?“

Mary se s kašláním obrátila.

„Bude mi 17, pánové,“ odpověděla, tak překvapená otázkou, že ji ani nenapadlo, že by mohla lhát.

Byli dva, oblečení jako vojáci. Mary neměla ani čas, aby se sama sebe zeptala, c po ní asi chtějí. První voják roztáhl list papíru na jednu prázdnou bednu. Byly tu všude nepořádně naházené, nebezpečně se tyčily do výšky. Voják vytáhl z mošny přířiznuté brko a lahvičku s inkoustem. Druhý ji bezohledně popadl za niku a donutil ji, aby se sklonila nad narychlo popsaný list.

„Podepiš to tady, chlapče,“ chtěl po ní.

„Co to je...?“

„Podepiš, nebo tě zatkneme za krádež!“

„Ale já jsem nic neukradl,“ bránila se Mary, kterou rozčilovala nepohodlná pozice, ve které ji držel tím spíš, že tentokrát neměla žádnou zbraň, aby se mohla osvobodit.

„Tak co tady vlastně děláš?“ ptal se podezřívavě druhý.

Mary pochopila, že krčmář ji musel zahlédnout, jak obchází dům a přivolal je, aby ji chytili.

„Chtěl jsem najít něco k jídlu,“ vysvětlovala a upřímnost jejích slov potvrdilo kručení v jejím břiše. „Jsem bez peněz a mám hlad,“ dodala a zatvářila se zkrroušeně.

„Další důvod, abys podepsal, chlapče,“ odpověděl muž a podával jí brko. Mary povzdychla a rezignovaně poslechla. „Když si musím najít práci, proč tedy ne tuhle?“ Muž svinul papír, strčil ho do torny i s brkem a inkoustem a poklepal ji po rameni.

„Právě jsi vstoupil do slavné armády Jeho Veličenstva nizozemského guvernéra,“ oznámil jí s hrdostí.

Mary se tomu nijak zvlášť nedivila. Velmi záhy totiž rozpoznala praktiky rekrutů. Ať už to bylo v kterékoli zemi, používali stále stejné figle.

„Ted' jsi kadetem dělostřelectva,“ a upřesnil druhý, „místo svých hadrů si oblékneš uniformu, dostaneš žold ve výši pěti sous a pro začátek ještě jídlo, které tě postaví na nohy.“

Mary usoudila, že to všechno je konec konců víc, než v co doufala.

Verbíři přeměnili v kasárna jednu budovu v přístavu Ostende. Mary se dostala do Flander v době vojenského tažení Augšpurské ligy. Dostala ragú z fazolí a k tornu pěkně velké krajíce chleba. Přinesli rovněž víno, po kterém se svíralo hrdlo, ale na jazyku po něm zůstávala bohatá chuť. Fazole si přidala třikrát a ostatní, kteří byli také bez peněz jako ona, to udělali stejně.

Chvilí se obávala, aby ji nenechali prohlédnout nějakým felčarem, ale nic takového se nestalo. Spokojili se s tím, že jí vydali výstroj a oznámili jí, že nazítří odchází do Bredy, kde ležela její posádka, která se ve svém zimovišti připravovala na nové zahájení bojů. Vyfasovala vypasovaný kabát se širokými rukávy, který jí sahal ke kolenům. Dostala také dlouhou vestu a bílou košili, široké kalhoty a ovinovačky. Její stejnokroj doplňovaly boty s přezkami a třírohý plstěný klobouk. Byla jí rovněž přidělena taška na patrony, mušketa, bajonet, meč a přední a zadní plát na způsob brnění. A nakonec ještě dostala malý přiděl tabáku, který s rozkoší přijala.

Kasárna se celý den plnila nekonečným procesím oklamáných chlapců a strážní dávali dobrý pozor na to, aby jím žádný neutekl.

Když padla tma, počkala Mary až dohasnou louče v ložnici, a převlékla se.

Pak usnula, jako když ji do vody hodí.

25.

Do Bredy přišla po chaotickém přesunu o týden později. Cesta jí umožnila, aby poznala své druhy v neštěstí. Rychle zapadla mezi dalších sedm chlapců, kteří byli stejně jako ona v hodnosti kadetů přiděleni ke stejnému regimentu.

Byli to Tom, který fňukal při pomýšlení, že nikdy neoslaví své třinácté narozeniny, Joost, který se naparoval, že už mu bylo 14 let, aby zakryl svůj strach, Gerrit, který bručel něco ve vlámštině a odmítal jakékoli sblížení, Jacob a Karel, kteří si představovali válku jako jedno velké hřiště, Joris, který neustále omílal, že ho jedné noci unesli rodičům přímo z postele, a konečně tu byl sedmnáctiletý Maarten, který už měl, podobně jako ona, svůj křest krví za sebou.

Mary se brzy sblížila nejvíc právě s ním. Verbíři ho vytáhli z vězení, kde byl už tři měsíce zavřený za zabití váženého občana, u kterého pracoval. Dali mu vybrat mezi provazem a válkou. Vybral si druhou možnost.

Když se ho Mary ptala, proč toho muže zamordoval, odpověděl jí bez obalu:

„Nemám rád, když mi někdo rozkazuje. Nebylo nic lepší než já. Nikdo mi nebude rozkazovat!“ dodal a zle se podíval na své druhy, kteří se postrašeně sesedli.

Jenom Joost popošel k němu, protože nepochybně usoudil, že je lepší být na straně útočníků než na straně utlačovaných.

„A ty, Reade, jsi přišel odkud?“

„Byl jsem nabíječem u děla na lodi sira Shovela,“ odpověděla Mary „a umím zacházet s pistolí a mečem.“

„Dezertoval jsi?“

„Potom, co jsem zabil dva námořníky, kteří se mě pokusili znásilnit,“ přiznala se bez zaváhání a spiklenecky mrkla.

Od toho okamžiku se Maarten a ona stali nerozlučnou dvojicí. Město Breda opustili za pár dnů poté, co sem dorazili, aniž by třeba jen jedním okem zahlédli, jak vypadá.

Mary nepotřebovala, aby jí někdo učil vojenské taktice. Stejně jako kdysi na *Perle* ji díky svému instinktu a zálibě v boji lehce zvládla. Hned z první šarvátky pociťovala požitek, který se násobil společně s tím, jak vojáci postupovali po pláni, která byla pokrytá jejich kabátci stejně jako řadami nepřátel, kteří se tu také sešikovali.

Mary si všimla, že ruce chudáka Toma s paličkami bubnu se hrozně třesou. Po tvářích se mu koulely slzy a ona pochopila, že se nedočká konce dne. Věděla příliš dobře, že bez odhodlání není možné přežít. Přesto ho pobízela, aby postupoval vpřed a ujišťovala ho, že vítězi se vždy stanou ti, kteří konají. Na její rady jí odpověděl modlením a Mary ho už dál nepřemlouvala.

S bušícím srdcem postoupila do prvních tří řad střelců. Bojová taktika byla jednoduchá. Tváří v tvář nepříteli tři řady vojáků poklekly. První se zvedla, zacílila a vystřelila, pak ustoupila a sklonila se. Stejně se postupně chovala druhá a třetí řada, takže všichni měli čas znovu nabít svou mušketu.

Na druhé straně dělal nepřítel totéž.

Ta strana, které se jako první podařil průlom, umožnila svému jezdecktvu, aby se vřítlo do vzniklé průrvy. Pomáhala jim děla, stejně jako granáty které vojáci vrhali jako poslední těsně předtím, než začali bránit holý život, který v tom okamžiku už visel jenom na nitce, která měla podobu jejich meče.

Mary se pokaždé trefila. Kolem m klesala těla jedno po druhém. Neměla čas je počítat, tím spíš se starat o své přátele. Zajímalo ji jen jediné, měla jen jedinou utkvělou, stale sílící myšlenku. Totiž vrhnout se s napřaženým mečem útokem na Francouze, kteří stříleli na druhé straně. Pach střelného prachu a krve ji povzbuzoval.

Zuřivě nabíjela svou mušketu a odmítala čekat, než se třetí řada vrátí do svého postavení, aby mohla vystřelit. Aniž by si to uvědomila, opustila své místo. Nabíjela a mířila okamžitě, znovu a znovu, přidávala se k řadě, která právě postoupila vpřed, a vůbec se nestarala o to, že nezaujímá místo, které jí určili. Jakási ruka ji stáhla zpátky.

„Dolů!“ zařval nějaký hlas. „Chceš se nechat zabít?“

Mary se obrátila k neznámému.

Zhroutil se k jejím nohám sotva stačil zakřičet své varování. Najednou všechno viděla skrz krvavý opar. Zapomněla na rozkazy i pravidla a vrhla se společně s jezdcí, kteří se sem vřítli a oháněli se svými meči, jež decimovaly nepřátelské pěšáky, do průlomu v řadách nepřítele. Řvala stejně jako při tom nejdivočejším ztečení lodi, vnitřnosti jí svírala krvelačná radost. Dýku v jedné, meč v druhé ruce, bodala a bodala stále znovu, ústa zpěněná, tělo potřísněné krví, která ji: postupně pokryla celou.

Nezastavila se, dokud před ní už nebylo nic, čím by se musela probíjet.

Když nakonec zaslechla zvuk trubky, vrátila se zpět na své pozice. Byla vyčerpaná svými démony, ale připravena je stále uctívat. Tuhle bitvu vyhráli. Francouzská armáda se dala na ústup. Dostalo se jí blahopřání k její statečnosti a byla potrestána třemi dny o vodě a chlebu na samotce za to, že neuposlechla rozkazy.

„V armádě to tak chodí, chlapče. Na tyhle rozpory zemřeme!“ prohlásil kapitán a poklepal ji po rameni. Byl to výraz lítosti nad tím, že poté, co ji poblahopřál, ji trestá.

Po dalších třech bitvách, byla stejně posedlá a stejně neposlušná. Ale byla tak odvážná, že šířila nadšení a odhodlanost i kolem sebe. Trestat ji i nadále by byl hřích. Proto se nadřízení rozhodli vyzbrojit ji bajonetem a zařadit ji mezi pěšáky, kteří postupovali za jízdními oddíly a dobýjeli příslušníky rozprášených oddílů.

„Puška umožňuje přiblížit se k nepřátelským řadám, bajonet slouží v boji muže proti muži,“ poučili ji.

Mary s úsměvem přikývla. Jako kdyby jí to nebylo naprosto jasné!

Pustila se znovu do boje, ale zacházení s touto zbraní, která nakonec nebyla ani mušketou, ani kopím, protože vlastně měla být obojím, jí vyneslo zranění ramene, které zasáhla rána mečem. Cítila se tím tak dotčená, že se nechala unést svým hněvem. Bajonetem začala mávat jako šavlí a propíchla jakéhosi Francouze, zmocnila se jeho meče a nehlédíc na bolest mávala jím kolem sebe tak dlouho, dokud v její blízkosti nikdo nezůstal na nohou.

A tehdy se odehrálo několik neobvyklých věcí. Trubka v jejích řadách zatroubila na ústup a Mary zůstala na okamžik zaražená a zmatená, s mečem, který se jí klátil po boku, neschopná vydat se nazpět. Zdálo se jí, že už získali výhodu, ale jezdci se vraceli směrem k ní a kolem ní zavládl zmatek. Zklamaná zaklela a rozběhla se nazpátky.

Vrazil do ní kůň.

Zvíře, které vyděsil svištivý zvuk dělové koule, nečekaně uskočilo stranou, zakoplo o tři mrtvé muže, kteří tam jeden přes druhého leželi na hromadě, převálilo se na bok a jak padalo, strhlo ji s sebou. Vyprostila se, ale byla si vědoma toho, že za tu chvíli, kterou k tomu potřebovala, se k ní Francouzi s pokřikem „Smrt! Smrt!“ nebezpečně přiblížili.

Mary si ani nestačila uvědomit, že je s ní konec, když ucítila, jak ji nazdvihuje přímo herkulovská síla, ale to už se ocitla na hřbetu jiného koně, za zády jakéhosi jezdce.

Přítele, nebo nepřítel?

V té chvíli to nedokázala říci, ale unášel ji daleko od toho zabíjení. Když si to jezdec namířil k jejímu táboru, uvolnila sevření ruky, ve které držela svou dýku. Dojeli k vyvýšeninám, které oddělovaly tábor pěchoty a tábor jízdy. Muž zahnul a odvážel ji do tábora jízdy. Sotva zastavil před obvazištěm, sklouzl dolu z koně s nohou podivně pokroucenou. Mary poklekla vedle něho a volala o pomoc.

Teprve teď ho uviděla a měla *pocit*, že jí pukne srdce. Neznámý byl tak krásný, že naprosto zastiňoval všechny muže, které kdy potkala. Potlačila v sobě bláznivou chuť ho obejmout a dovolila ošetřovatelům, aby ho podepřeli v podpaždí a pomohli mu dojít až pod stanovou plachtu.

„Mohli byste se mi podívat na rameno?“ zeptala se posledního, který šel za nimi.

„Pojďte dal,“ odpověděl ji ošetřovatel bez zaváhání.

Mary se ocitla v prostoru, který se v podstatě podobal prostoru lodnímu.- Plachta nahrazovala strop a dřevěné přepážky, ale sténání a pach masa, které spálily rozžhavené železné nástroje, byly stejné. Pouze vůně alkoholu, který se přiděloval raněným, aby jim pomáhal snášet bolest, se lišil.

Pozorovala místo, kde se zranění počítali na stovky. A další stále přibývali. Věděla, že z bitevního pole se sem dostávají jen ti, kteří mají

nelehčí zranění. Ostatní, ať už umírající nebo ti, o kterých se soudilo, že je nelze přenést, se ošetřovali na místě, nebo zemřeli bez pomoci. Pokud měli trochu štěstí odcházeli ze světa v přítomnosti kněze nebo pastora, kteří procházeli zpustošenou bitevní plání.

Po bitvě už neexistovaly dva nepřátelské tábory, zůstávala jen jediná obrovská jatka, na kterých hodovali mrchožrouti.

Její zachránce ležel na břiše několik kroků od ní. Zatímco ho ošetřovali, šklebil se bolestí, nicméně nevydal ani hlásku.

Mary, která stále čekala, až na ni přijde řada, se k němu přiblížila.

„Je to vážné?“ zeptala se ranhojiče.

„Přežiji,“ odpověděl její zachránce.

Mary se před něj postavila, zatímco on se s námahou vzepřel na loktech.

„Jen jedna z těch otravných ran bajonetem,“ vysvětloval jí.

„Přestaň se vrtět, Niklausi Olgersene,“ procedil mezi zuby ranhojič.

„Vypálím ti to.“

„Strašlivý ranhojič!“ vykřikl a popadl kus kůže, který mu podával ranhojič.

Sevřel ho mezi zuby a Mary zadržela dech, přesto ale neodvrátila pohled. Niklausovo čela se pokrylo potem, slzy mu vytryskly z očí a tváře mu zrudly. Skousnul kůži tak silně, že si Mary myslela, že pukne. Ranhojič odtrhl rozpálené železo od potřhaného masa, které odřízl, a ránu pečlivě vyčistil. Poranění bylo hluboké a bez této barbarské procedury by nohu zachvátila gangréna.

Zatímco Mary zůstala stát a trpěla po boku Niklause, přišel ošetřovatel, aby se podíval na její šram. Už už si chtěla rozepnout košili, když si uvědomila, že tohle prosté gesto by ji připravilo o všechno. Naráz se jí vrátila její jasnozřivost a ona poté, co ze sebe shodila proděravělý kabát, jediným prudkým pohybem roztřhla rukáv košile.

„Vidím, že neděláš věci napůl,“ řekl pobaveně Olgersen, kterému se už zase vrátila jeho barva. „Jak se jmenuješ?“

„Mary Oliver Read. Děkuji, že Jste mě zachránit“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl prostě, „projížděl jsem kolem a viděl jsem, co se stalo. Na mém místě bys udělal totéž.“

Mary mu to nevyvracela. Na jeho místě by projela kolem bez zastavení. Olgersen měl zjevně úplně jiný charakter než ona. Stejný jako Corneille. Ani on by neopustil svého druhu, kdyby ho mohl zachránit.

Najednou se za svůj egoismus zastyděla. Zašklebila se. Nebyla to bolest v rameni která to způsobila, byla to bolest v duši.

„Dlužník ti za to,“ řekla Olgersenovi, zatímco mu zavazovali ránu.

„Tak se snaž, aby tě nezabili. Zvlášť když si se stal legendou,“ dělal si legraci.

„Legendou?“

„Když jsem tě zachránil, nevěděl jsem, kdo jsi. Ale tvoje jméno a tvoje činy už zná celý regiment.“

Mary zůstala celá zkoprnělá. Ošetřovatel ustal ve své práci a udiveně se ji zeptal:

„To ty jsi ten blázen?“

„Vidíš,“ bavil se Olgersen.

„Vidím,“ odpověděla Mary.

„Dokonce se na tvůj účet uzavírají i sázky. Kdybych to věděl...“ řekl s šibalským zábleskem v očích.

„No,“ prohodil ošetřovatel, „tady je to nerozhodně. Ty stejně jako on se nakonec necháte zabít. Jeden jako druhý, oba jste blázni.“

„Je to pravda?“ zeptala se Mary.

Olgersen, jehož ošetření už skončilo, se zvedl, odhalil své svalnaté a dokonalé tělo, které Mary tak vzrušovalo, že to bylo, Jak si pomyslela, k nevydržení.

„Abych řekl pravdu,“ odpověděl jí Olgersen, který si nebyl vědom toho, co způsobuje, „mám jakés takés vlohy k tornu, abych ti moji konkurovat, ale je to náročné. Přestože vedle mě vypadáš jako nějaké nedochůdce.“

Niklaus, který teď stál, ji o hlavu převyšoval.

„Zůstaň nějakou dobu v klidu, Niklausi, jestli se rána zapálí budu nucen ti tu nohu uříznout,“ bručel ranhojič, který už spěchal za nějakým jiným raněným.

„V pořádku, Zloději broků. Vím, co dělám.“

„Jako obvykle, ale už toho mám dost dávat tě pořád dohromady.“

Mary uhádla, že za bručounstvím ranhojiče se skrývá skutečné přátelství. Jak se zdálo, byl Niklaus Olgersen stejně známý jako vážený.

„Ty se budeš muset vrátit ke své jednotce,“ obrátil se k Mary a odmítl berlu, kterou mu nabízeli.

Napřímil se a bolest mu stáhla obličej. Pokud se týkalo ramene Mary začínalo pěkně bolet.

„Pojď Reade, půjdeme. Necháme ty šarlatány jejich řemeslu.“

„Šarlatáni na tebe kašlou, Olgersene,“ zabručel ranhojič tvářil se rádoby rozzlobeně.

Sotva vyšli ze stanu, Olgersen Mary přiznal:

„To je můj bratranec. A já jsem pro něj skutečná pohroma!“

Mary se nahlas rozesmála. Niklaus Olgersen se jí rozhodně líbil stále víc a víc.

„Nebylo by v tvém oddíle místo pro jednoho kadeta?“ zeptala se.

Zůstal bez hnutí stát.

„Proč? Máš toho dost, chodit pěšky?“

„Hlavně mi leze krkem, že se stále musím bít s něčím jiným než s dobrým mečem. A taky si myslím, že my dva, s našimi schopnostmi, bychom tvořili skvělou dvojici. Sázky se můžou zdvojnásobit a my můžeme vydělat pěkný balík peněz.“

„Myslíš to vážně, Reade?“ podivil se Olgersen, který se rázem zastavil.

Mary to nikdy nemyslela vážněji. Když už se sází, proč na tom nevydělat? Nic na svém chování nezmění, to bylo jasné, tak proč by z toho nemohla mít prospěch? Umožnilo by jí to našetřit rychleji víc peněz, aby se mohla vrátit ke Corneillovi. Olgersen přemýšlel.

„S tou zatracenou nohou by to bylo riskantní. Ale tvůj návrh stojí za úvahu.“

„Zatím na sebe dávej pozor, Vláme,“ doporučila mu, rozhodnutá co nejdříve se vrátit ke svému oddílu, aby dostala odměnu za zranění.

„Ty taky, Angličane!“

Nechal ji odejít, protože každý další krok ho vyčerpával. Niklaus byl odvážný a smělý, nebyl ani hloupý, ani tvrdohlavý. Díval se, jak voják Read odchází.

„Na mou věru,“ říkal si, „ten voják má sám víc odvahy; než celý regiment!“

26.

I přes poznámky svých mužů, kteří se už doslechli o jeho činu a kteří se o Mary Readovi chtěli dozvědět víc, nevytěžil Niklaus žádnou slávu z toho, že, ji zachránil. Náhoda tomu prostě chtěla. Viděl v tom předzvěst pěkného a zdravého přátelství. Na rozdíl od mnoha svých druhů, nepřišel do války, protože neměl peníze a práci. Jeho otec, který byl notářem, mu poskytl to nejlepší vzdělání jak v oblasti vědění, tak v oblasti vojenské. Zachoval tak dlouhou rodinnou tradici, která později umožňovala, aby si příslušníci rodu vybírali naprosto svobodně, Niklaus věděl, že se jeho otec těší naději, že se stane jeho nástupcem v Bredě. Pokud šlo o něho, jen těžko si dokázal představit sám sebe, jak klesá v uzavřené místnosti pod nákladem tlustých spisů a opakuje stále stejná slova, stejné věty po celý den, po celý život. Měl příliš vzruch, legraci a řinčení mečů, vůni piva a vína i hrubé výměny názorů mezi bratry ve zbrani. Možná později, až se bude muset kvůli věku vzdát zábavy, by se mohl věnovat tomuhle váženému a výnosnému povolání. Teď trávil víc času ve válce nebo v krčmě svého strýce, „tlustého Reinharta“, jehož syn byl ranhojičem u jeho oddílu, než v notářské kanceláři svého otce.

Tak se mu to líbilo a tak to bylo.

Jak říkala jeho matka: „Člověk může číst Erasma, mluvit anglicky a francouzsky stejně dobře jako vlámsky, vyjít ze školy jako nejlepší a chovat se jako korunovaný hlupák!“

V době války to mělo své oprávnění.

Niklaus se vydal do ubikace důstojníků, aby tam podal hlášení.

Nezdálo se, že by na Readu udělala velký dojem jeho hodnost četaře. Choval se, jako kdyby to nebylo důležité. I proto si ho vážil. Pro jeho otevřené a upřímné přátelství, které mu hned projevil. Hodnota lidských bytostí u něho nekončila u vzdělání nebo u prýmků.

Jakmile splnil svoji povinnost, požádal Niklaus o přidělení vojáka Reada do své jednotky, protože prokázal takovou statečnost, že je třeba ho pro jízdu získat. Bez problémů k němu byl převelen. Potom odešel Niklaus Olgersen do svého stanu, poraněná noha ho bolela tolik, že by i navzdory své velké odolnosti vůči bolesti, plakal. Vyprázdnil láhev jalovcové a brzy usnul.

Nebylo to první zranění, které tak vyléčil!

Poručík, který nazítří obdržel žádost o převelení Mary tím byl zároveň polichocený i rozladěný. Rozladěný proto, že ztrácel dobrého vojáka, který bude svým druhům chybět, a polichocený proto, že věděl, jak bude Mary v jízdě užitečná. Vyplatil jí žold a nechal ji odejít.

Mary cestou neztrácela čas.

Tábor kavalérie se podobal tornu jejímu a sousedu s ním. Byly tu stejné obdélníkové stany podepřené kůly zakotvenými hluboko v zemi. Vojáci tu měli málo místa, spali na polních lůžkách a před nočním chladem je chránila pokrývka, kterou, když se přesouvali, nosili srolovanou na své torně.

Kýty se třpytily nad žhavými uhlíky a v rytmu rožňů roztáčených kuchaři z nich odkapávala šťáva. Připravovali jídlo pro jednotku, zatímco vojáci měli volno.

Mary se ohlásila u strážě, uvedla své jméno a vytáhla doporučení, které jí dal poručík dělostřelectva.

„Tak to jsi ty Reade!“ vykřikl muž laskavě a obdivně.

Její pověst ji předešla. Okamžitě dodal:

„Četař Olgersen tě očekává. Víš, kde ho najdeš?“

Prekvapená Mary přikývla. Muž ještě dodal:

„Když vím, jak jsi si vedl, chápu, že tě zverboval, ale nemysli si, že budeš válčit, jak chceš. Olgersen má rád disciplínu a ocení jen odvahu, která neznamená nebezpečí pro ostatní.“

„Budu se snažit, abych si to zapamatoval, pane,“ ujistila ho rozmrzelá Mary.

Zasalutovala a vydala se přímo ke stanu, ve kterém se měli podle Niklausových instrukcí sejít. Nadřízený nebo ne, bude jí muset hodně vysvětlit.

Niklaus se právě holil, když uviděl, jak se blíží a byl tím okamžitě nadšený.

„Jen dál Reade,“ zahlekal na ni a pečlivě si hřbetem ruky utíral mýdlovou pěnu z brady.

Nikdy nedůvěřoval těm zlořečeným lazebníkům, kteří byli schopni člověka pořežat při nejmenším škytnutí. A zjistil, že jeho bratranec, Zloděj broků, může dělat užitečnější práci, než ho holit.

Mary se za ním vydala, na chvilinku ji vzrušila jeho až do pasu obnažená záda, na kterých svaly jen hrály, a jen málo přívětivě se zeptala:

„Proč jsi mi neřekl, že tě povýšili?“

Olgersen si bez pohnutí holil tvář.

„Nemusel jsem ti to říkat, obvykle je to vidět, Reade!“

A Mary se tvář v tvář téhle samozřejmosti cítila jako hlupák. Už uniforma četaře ji měla upozornit. Musela být hodně mimo sebe, když si toho vůbec nevšimla.

„Přemýšlel jsem o tom, proč jsi tak moc odvážný, a teď už to vím. Jsi stejně šilhavý jako umíněný!“ smál se četař a přerušil ticho, do kterého se Mary ponořila.

„Jen se mi vysmívej,“ řekla, „nakonec vždyť tvůj způsob řeči i jednání mě mohly klidně zmást.“

Olgersen si ručníkem osušil bradu, ze které se mu konečně podařilo otřít zbytky mýdla. Otočil se a ona mohla na jeho rozložitě hrudi zahlédnout jizvy po četných zraněních. Pokrčil rameny a pak popadl košili, kterou tu sušil.

„Jsem takový, jaký jsem,“ řekl prostě. „Mí muži mě musejí respektovat, to je fakt. Ale nepatřím mezi ty pedanty, kteří si myslí, že k tomu, aby si respekt získali, stačí jeden prýmek. Respekt, Reade, je jako důvěra, musíš si ho zasloužit a musíš si ho získat. Říkej mi četaři, jako ostatní, a buď si jist, že tady jsme si rovni.“

Stále vzrušenější Mary přikývla. Kromě statné postavy, která ještě umocňovala jeho krásu, byl Niklaus Olgersen také výjimečně inteligentní. Aniž by sítu uvědomil, zadusil v ní vzrušení, když s pohybem zahrnujícím jeho stan prohlásil:

„Pokud potřebuješ ještě další důkaz, vojáku Reade, tak proto, že stan mého mužstva je více než přeplněný, budeš spát tady.“

„V tvém stanu?“ vyhrkla Mary.

Olgersen na ni spiklenecky mrkl, začal si zapínat přezky svého vojenského kabátce a dodal:

„Nemusíš se bát, Reade. Nejsem pederast. Chrápeš?“

„Nevstávám v noci, abych si to ověřil,“ odpověděla Mary a znovu se zachvěla při vyhlídce, co všechno může takové důvěrné soužití přinést.

Olgersen se tím bavil. Rozhovor uzavřel konstatováním:

„Ted' si jdu pro rozkazy. Přidej se k ostatním a až ses nimi seznámíš, vyhledej Vanderlucka. Zmínil jsem se před ním o těch sázkách On to zorganizuje. Dobře se v tom vyzná.“

Jen o několik hodin později se regiment chystal přestěhovat a Mary se začala seznamovat se svými druhy, když musela pracovat po jejich boku. V poledne se už přesunuli o tři míle severněji, aby se pokusili zastavit postup francouzské pěchoty. Sotva znovu postavili tábor a vyprázdnili torny, oznámil jim Niklaus, že musejí okamžitě do útoku. Dal jim své rozkazy a vysvětlil jim, jaké pozice musejí v bitvě zaujmout. Mary přikývla. Olgersen měl očividně všechny předpoklady k tomu, aby mohl velet svým mužům. Zvolený postup i důvody, které ho k tomu vedly, to vše bylo logické, taktické a rozumné.

Jakmile se seznámili s rozkazy, shromáždili se pod jeho velením, vsedli na koně a připojili se ke zbytku vojska, které se už seskupovalo na pláni.

Mary hladila šíji svého koně. Její bývalí druhové od dělostřelectva před ní už vyznačovali krvavou cestu a křikem si dodávali odvahy, která už jí rozbušila srdce. Zraněné rameno ji stále ještě bolelo. Po očku se podívala stranou na Niklausovu nohu. Podle způsobu, jakým svíral boky svého koně, už ho asi bolela méně, ale rozhodně ještě nebyla vyléčená. Byly to sotva tři dny, co ho zranili.

Niklaus je výjimečně statečný, pomyslela si. Ještě kulhal, ale na koni už působil stejně jistě jako jeho druhové. Vzpomněla si na způsob, jakým ji odvezl z bitevního pole, a celou svou bytostí po něm zatoužila.

Na okamžik pocítila chuť obejmout ho.

„Připraven, Reade?“ zeptal se a pozvedl svou šavli.

„Připraven,“ odpověděla bez zaváhání.

Niklaus máchl paží. To bylo znamení, na které čekala. S pokřikem pobídla svého koně, divoká a odhodlaná, meč nad hlavou, připravená udeřit.

„Napravo, Reade“ zaječel Niklaus, zatímco ostří Maryiny šavle přesešlo šlachu nepřátelského koně a srazilo ho v běhu. Celá se obrátila a připravila se na ránu, která se na ni snášela, ocel její šavle jen zařinčela. I přesto, že měla pohmožděné rameno, kontrolovala její levá ruka netrpělivého koně, který měl pěnu kolem nozder a koulel vyděšenýma očima. Francouz byl houževnatý. Druhá, prudká rána ji málem vyhodila ze sedla. Mary okamžitě pochopila, že nad ní získá výhodu, pokud nepoužije lest

Všude kolem ní zuřila bitva. Bubeníci nebubnovali, což bylo znamení, že jsou mrtví. Už nebylo možno rozpoznat praporce, které padly hned při prvních střetech, a v anonymitě prolité krve už barvy uniformy nedovolovaly rozlišovat přítelky a nepřítelky. Mary nikdy nezažila tak barbarský útok. Byla to jatka. Tihle Francouzi nerespektovali žádná pravidla a Niklaus vydal rozkaz používat stejné metody a přesekávat koním hlezna, aby podklesávali. Žádní vojáci jezdeckta se k tomu normálně neutíkali.

Vyhnula se rapíru jakéhosi obra, když se jen těsně protáhla podél boku jeho koně a zmizela mu ze zorného úhlu. Byla mrštnější než kočkovitá šelma a stejně rychle i sekala. Mary čerpala ze svých vzpomínek: v ráhnovi *Perly*, zavěšená jednou rukou na úponech uhýbala hned vpravo hned zas vlevo, proklouzávala pod lanovým žebříkem, aby unikla ranám a mohla znovu stoupat na druhé straně.

Bezděčným pohybem popadla svou dýku a přerázla poprsník nepřátelského koně. Její druhá rána byla namířená na Francouzovu nohu, zatímco jeho ryzák přemožený bolestí se vzepjal. Než si Francouz mohl uvědomit, co se děje, znovu byla v sedle, rozhodnutá s ním skoncovat.

Smrtelně zasažené zvíře se hroutilo k žerní a táhlo s sebou svého jezdce, Mary mu usekla hlavu jediným mávnutím meče, který znovu pevně třímala v dlani. Brzy poté se musela tak vyčerpaná, že by sama spadla z koně, vzdálit z té řeže. Pobídla svého koně a vyjela na nejbližší návrší, kde se usadila celá baterie děl. Mohlo to tedy vypadat, že jí tam poslali. Zastavila se až na vrcholku a pozorovala dantovský výjev, který se objevil u jejích nohou. Krev jí ve spáncích bušila tak prudce, že hrozilo, že jí snad prasknou. Cítila se zesláblá, vyčerpaná bojem, který už dvě hodiny vedla pod sluncem, které vypadalo jako z olova.

Duben 1697 nebyl soucitný. Muži také ne.

Právě v tomto okamžiku by ráda dala celý svůj žold za několik málo minut odpočinku ve stínu kaštanu, kde by se nechala ukolébat radostným zpěvem ptáků. Prudké boje je vyhnaly. Zůstaly tu jen dravci, kteří kroužili nad plání. Mary se zhluboka nadechovala. Měla jen málo času, než si všimnou toho, že ujela. Niklaus by to nemohl strpět. Jak by mohla vysvětlit, že na jediný okamžik potřebovala cítit pomíjivý pocit svobody? Pohnula

rameny, která měla bolestně napjatá. Způsobilo to máchání mečem, který byl dost těžký. Byla tak vytrénovaná, samý sval, že ztratila jakoukoli ženskost, ale pro dlouhotrvající boj to stále ještě nestačilo.

S vyschlými ústy vytáhla svou koženou polní láhev a jediným douškem vypila všechno víno, které v ní bylo, když si ji zastrkávala za opasek. Ještě jeden po druhém protáhla klouby svých prstů a pak jimi pevně sevřela jílec svého meče. Konečně s pokřikem pobídla ostruhami svého koně a cvalem se vydala vpřed a její duše i její tělo znovu zapojily do bitvy.

Když nastal večer, mnoho jejích druhů zůstalo mrtvých ležet na té neblahé pláni.

Jako vždy se po bitevním poli pohybovali ranhojiči a odháněli mrchožrouty, kteří se už vrhali na mrtvoly. Některé raněné odnášeli na nosítkách, jiní odcházeli podpírání ošetřovateli. Na několika místech hořely ohně, ve kterých se žhavila železa pro ty, kterým musela být amputace provedená na místě. Byli to muži uvěznění pod povozy nebo pod převrženými děly už i samotný vítr zapáchal. Přinášel kouř a prach, ke kterému se přidal lepkavý zápach spáleného masa. Celá pláň se proměnila v divadlo, kde se sténání a křik mísily s věčným tichem těch, kteří konečně našli mír.

Mary, která zůstala opět živá, došla do tábora s ostatními, kteří přežili. Niklaus a Vanderluck byli mezi nimi. Ti dva k sobě navzájem také chovali přátelství. I přes své uspokojení byl Niklaus samé modřiny, které pokrývaly i jeho ztrhanou a bledou tvář. Zranění na noze mu krvácelo, protože se kvůli námaze a dalším novým zásahům znovu otevřelo.

Přesto zůstal se svými muži a počítal mrtvé a raněné. Potom zahalekal na Vanderlucka a požádal ho, aby přišel blíž.

„Zvyš sázky,“ řekl mu. „Ať mi to příště dodá kuráž. Ti psi jsou jako utržení ze řetězu.“

Obrátil se na Mary, která si právě protahovala rameno, aby uvolnila napětí.

„Pojď. Můj bratranec bude nadšený, že nás může znovu sflikovat.“

Mary si to, vzhledem k tomu, jak ohromě vysoký byl počet raněných, nemyslela. Jak předpokládala, celý pokrytý krví a unavený, nejdříve mrmlal a láteril a pak teprve uvolnil jednoho ošetřovatele, aby jim znovu vypálil jejich rány. Ten muž je ujistil, že budou mít ohyzněné jizvy pokud si nedopřejí klid. Niklausův bratranec dodal, a tentokrát skutečně nežertoval, že pokud budou zase riskovat, nechá je pojit!

Niklaus potom odešel, aby podal hlášení a Mary se jako všichni ostatní umyla v potůčku, který obtékal ležení. Až do večera ho už neviděla a přidala sek partii karet, které vojáci začali hrát.

Jistý druh morbidní osudovosti se stále vznášel nad vojáky, kteří se vrátili z boje. O zubaté se nemluvílo, protože byli pověřiví, ale cítili ji. Kroužila tu kolem jako temný stín. Kolem povozů, děl, dělových koulí i mužů zaneprázdněných tím, aby si jí nevšimli. Mary se na chvíli ptala sama sebe, jestli v ní ještě zůstalo trochu lidskosti, trochu té ženy, kterou kdysi bývala. Cítila, jak je chladná a necitelná k utrpení, smutku, dokonce i ke strachu. Čím víc času uplynulo, tím víc byla na pochybách.

Vytáhla z torny misku a vydala se ke kuchyni, odkud se ozýval zvon, který ohlašoval, že je čas k jídlu. Když vyfasovala svoji porci, usadila se na kámen, aby ji snědla a unaveným pohledem pozorovala stan, kde měla strávit noc vedle svého četaře.

Touha po objetí jeho paží se znovu probudila, sotva uviděla, jak sek ní blíží.

Doprovázel ho Vanderluck. Oba dva muži byli očividně spokojení. Mary se měla brzy dozvědět proč. Když došel až k ní, podával jí deset florinů, které vyhráli v sázkách.

„Příště to bude lepší,“ žertoval. „Teď, když Francouzi dostali další čerstvé posily, budou sázky vyšší. Mějte se na pozoru! Zanedlouho vás i naši muži budou chtít vidět mrtvé!“

„Jen ať to zkusí,“ odpověděl mu Niklaus. „Když si musím chránit vlastní kůži, bojuji stejně jako divočáci. Neúnavně útočím, ať už mám někoho vedle sebe nebo ne!“

Vanderluck se smíchem odešel.

Ještě několik takhle krutých bitev a Maryiny úspory budou už stačit na uskutečnění jejích plánů. Tahle válka se jí ani trochu nezamlouvala, ale když už musela bojovat, raději to dělala proto, aby konečně získala bohatství a vydobyla slávu.

„Na co myslíš Reade?“ zeptal se Niklaus, když se vrátili do stanu.

Mary, stále oblečená, ho natažená na zádech v měkkém světle lampy v skrytu pozorovala a snila. Už byla tma a brzy měli troubit večerku.

„Na svůj poklad,“ odpověděla s úsměvem.

„Chabý zisk,“ vtipkoval Niklaus, který si myslel, že mluví o jejich výhře.

Mary potřásla hlavou. „O tom ne, Niklausi. O jiném. O jiném pokladu.

Daleko větším, než si dovedeš představit.“

„Budeš mi o něm vyprávět?“ zeptal se a zívnuł.

„Možná. Všechno bude záležet na...“

Niklaus si svlékl vestu a košili, aby se uložil ke spánku. Maryin klín vzplanul. Obrátila se, nahmatala kožené kolečko a přitáhla přívod oleje do lampy, dokud si nebyla jistá, že nikdo venku nerozezná jejich stíny.

„Záleží to na čem?“ naléhal Niklaus, který se natáhl vedle ní jako obyčejný kamarád ze stejného stanu.

Mary si klekla vedle něho a začala si rozepínat tuniku. Niklaus měl zavřené oči a znovu začal zívat. Když je otevřel, protože se stále ještě nedočkal odpovědi na svou otázku, právě končila s uvolňováním bandáže, která svírala její prsa.

Mezi jejími bílými ňadry se houpalo nefritové oko a smaragdový přívěsek.

„To záleží na tobě.“

Niklaus zůstal s otevřenou pusou.

Ale dlouho to netrvalo. Jejich žádostivé pohledy se střetly a Mary se položila na svého četaře. Niklausova ruka jí sklouzla až do rozkroku a v kalhotách nahmatala náhradu, kterou tam umístila.

„Jen si to ověř pořádně, četaři. Uvidíš, že voják Read pro tebe má i další překvapení.“

Niklaus ji položil na záda a naklonil se nad ní, nadšený tím, že ho instinkt nezklamal.

„To není možné,“ šeptal. „Žádná žena se nikdy nechovala tak jako ty. Žádná žena nikdy nebyla vojákem v armádě.“

„Všechno ti vysvětlím. Zítřka. Dnes v noci mě miluj. Je to už moc dlouho, co jsem se s někým milovala.“

Niklaus se nenechal znovu pobízet.

27.

Zvuk trubky je probudil. Leželi spolu stále ještě v objetí. Mary otevřela oči jako první. Protože se bála nenadálé návštěvy, spěchala, aby už byla na nohou. Niklaus jí chytil za ruku a donutil ji, aby se obrátila. Usmál se.

„Copak?“ zeptala se Mary.

„Chtěl jsem se jen ujistit, že to nebyl sen.“

Mary, která byla stále ještě nahá, sek němu naklonila a políbila ho. Rychle se napřímila, rychleji než by si byla přála, a chvatně se oblékla. Niklaus to udělal stejně. Myšlenky měl příliš neuspořádané. Nemohl předpokládat, že by je dokázal vyjádřit, Tím spíš, že musel odejít na velitelství pro další rozkazy. Mary se mu upřeně zadívala do očí.

„Jestli to někomu prozradíš Niklausi, tak já sama tě zabiji.“

Niklaus si na chvíli myslel, že žertuje, ale když zjistil, jak je vážná, odpověděl jí stejně:

„To bych musel být hlupák. Armáda by na tom trátila a já ještě víc. Pokud budeš v boji víc mužem než ženou a po bitvě naopak, zůstane tvoje tajemství zachováno. A naše přátelství nedotčené.“

Vyšel ze stanu, aby se ohlídl.

Mary se chvilku zdržela, než vyšla. Myslela na to, že udělala dobře, když mu prozradila, kdo je.

Den byl náročný. Podle ranního rozkazu se museli znovu přesunout. Pro mnoho raněných to znamenalo jistou smrt, když je tu museli nechat bez pomoci ranhojičů. Na popud Niklause a dalších četařů začal poručík dojednávat přesun svých mužů ve dvou etapách. Po včerejší bitvě řady jeho vojáků hodně prořídly.

Větší část vojska se vydala na cestu jako první, jakmile složili tábor. Druhý konvoj, který převážel raněné a měl zajišťovat jejich bezpečnost během cesty, měl dospět do nového tábora až nazítří. Ranhojiči tak získali čas, aby mohli připravit ty, o kterých se domnívali, že jsou schopni převozu.

Niklaus požádal vojáky, aby se dobrovolně přihlásili do jednotky, která měla tvořit zadní voj. Mary se bez zaváhání přihlásila, nadšená představou, že se na chvíli vzdálí od mužstva. Pomáhala ostatním s nakládáním vozů pro první konvoj, zatímco tábor postupně utíchal. Místo stanů, stanovišť hlídek a dílen tu zakrátko zůstala jen ošetrovna a několik málo vojáků soustředěných kolem ohňů, které měli za úkol udržovat. Nechali jim tu munici i potraviny a potom se kolona vydala na cestu. Mary a Niklaus ji s ulehčením sledovali odcházet.

Když přišla noc, Niklaus se zmocnil Mary ještě dřív, než byl ochoten vyposlechnout si její příběh. Vzbuzoval v něm údiv, dojímal ho a ještě umocnil jeho obdiv. Byli si teď ještě blíží a Niklaus si blahopřál ke své intuici, která mu napověděla, aby ji zachránil!

Nazítí potřebovali celých deset hodin, aby se dostali do tábora, který se rozkládal patnáct mil odsud. Niklausovu bratranci záleželo na tom, aby dovezl živé všechny, kteří nezemřeli během noci.

„K čertu se všemi rozkazy!“ rozkřikoval se. „Už toho mám dost, namáhat se zbytečně!“

Niklaus s ním souhlasil. Tím spíš že chlapík, který ho několikrát v první linii kryl, se ocitl ve skupině obětovaných. Sledovat, jak mu amputují nohu, jak bojuje s horečkou, četaře skutečně dojalo. Ten muž už nikdy nemohl nasednout na koně. Stejně jako všichni jemu podobní, pokud se uzdraví, bude za několik týdnů poslán zpět do Bredy. A ti, kteří byli ušetřeni, ztratí za tu dobu další kamarády.

„Špinavá válka!“ bručel Olgersen v sedle svého koně a vyplivl rozžvýkaný tabák.

Mary, která jela po jeho boku, měla oči zastřené nevyspáním.

„Co chceš dělat, až to skončí?“ zeptala se Mary.

„To zatím ještě nevím. Možná hledat jeden poklad,“ prohlásil pobaveně.

„A když se o něj nebudu chtít dělit?“

„Ale?“ odpověděl jí s úsměvem. „Snad už najdu způsob, jak tě přimět, abys změnila názor...“

Mary neměla čas odpovědět. Vůz, který jel v čele a vezl raněné, se zastavil. Oba pobídli své koně, aby ho co nejrychleji dojeli. Uzavírali totiž celou skupinu. Jejich smysly byly rozjitřené. Ve voze si svou daň vybírala smrt. Niklausův druh z první linie vydechl naposled. Niklaus přikázal, aby ho podle jeho posledního přání pohřbili pod kaštanem na okraji pole.

Když dojeli do tábora, dozvěděli se, že byl vypracován nový bitevní plán. Niklaus se rozvzteklil. Ten plán už změnili nejméně stokrát a nakonec si všechny byly víc než podobné. Nebylo ani vítěze, ani poraženého, byli jen mrtví a ranění. A také přetrvávající hořkost nad tím, k čemu to všechno vlastně je.

Když konečně rozbili tábor a Niklaus vyřídil všechny své povinnosti, začal utápět svůj hněv v alkoholu. Mary zůstala se svými druhy a hrála s nimi kostky. Když se vrátila do stanu, aby ulehla, Niklaus hlasitě chrápal. Přizpůsobila svůj dech jeho a usínala s pocitem, že se proti ní spiknul celý svět.

O dva měsíce později se Mary potvrdilo to, čeho se obávala. Probouzela se s nevolností a v nepohodě. Niklausovi nic neřekla. Ale byla si jistá, že je těhotná. Jejich vzájemné vztahy se prohloubily a teď už k sobě cítili víc, než jen pouhou tělesnou přitažlivost. Neustále překvapovali jeden druhého a stále více si jeden druhého vážili.

Ta skutečnost ji rozzuřila. Odporovalo to všem jejím plánům. A o potratu se nedalo vůbec uvažovat. Kde by našla bábu, která by jí pomohla? Vesnice,

kterými armáda procházela, trpěly válkou, rabováním a bídou, kterou zapříčinili Francouzi. Jakmile se blížili vojáci, dveře a okenice se zavíraly. Někdy venkované bránili své zásoby s vidlemi v rukou a odmítali odevzdat víc, než podle rekvizic museli. Co by asi tak udělali s vojákem, který by žádal o pomoc anděličkářky, aby se zbavil svého velkého břicha?

Mary neviděla jiné řešení než se znovu a znovu vrhat do boje a doufat, že kuň a prudká střetnutí ji zbaví nechtěného dítěte.

Naneštěstí se jejich jednotka už několik týdnů nezúčastnila žádné bitvy. Podle nových příkazů jen sledovali nepřítele, který zůstával na svých pozicích. Žádná bitva nepřispěla ke zvýšení sázek, ale Mary přesto neměla chuť přijít o tohle nečekané bohatství. Rozhodla se, že bude mlčet, dokud osud nerozhodne jinak. Její nový stav a jeho důsledky přesto způsobily, že byla nepříjemná a nerudná.

„No tak, Mary, co se děje?“ pozastavil se Niklaus nad její špatnou náladou, zatímco ona stahovala lampu a chystala se ke spánku.

Uplynul další měsíc.

„Chybí ti boj nebo nějaká jiná věc, kterou bych snad měl udělat?“

„Věc“, kterou Niklaus udělal, se začínala hýbat v Maryině břiše. Při téhle rychlosti už to nebude moci dál skrývat. Divila se, že si její Vlám nevšiml toho zaoblení v jejím pase. Zaoblení, které se stále zvětšovalo.

„Odejdu z armády,“ vybuchla najednou. Niklaus překvapeně vytřeštil oči.

„Proč? Máš už dost mě i armády?“

„Ani jednoho, ani druhého. Nebude to trvat dlouho a budu muset. Jsem těhotná, Niklausí.“

K jejímu velkému překvapení, se s velkou úlevou usmál.

„To jsem si všiml,“ přiznal se.

Mary zrudla spíš proto, že se styděla, než zlobila.

„Co to znamená všiml? Proč jsi nic neřekl?“

Jednu ruku jí položil na ústa a druhou ji přitáhl k sobě. Nebylo třeba, aby se o tom dozvěděla celá jednotka a Mary navzdory jejich zvyku zvýšila hlas.

„Nejsem hloupý, Mary. Jsou to už tři měsíce, co spolu spíme a ty jsi nedostala menstruaci. Žijeme pod jednou střechou, i když je jenom plátěná. Musel bych být slepý nebo nepozorný...“

„A to je všechno, co k tomu řekneš?“

„Čekal jsem, až mi o tom povíš, nechtěl jsem nic usměchat.“

Mary byla ohromená.

„Nechápu to. Měl bys zuřit, rozzlobit se, byt otrávený, co já vím...“

„Šťastný?“ bavil se dál, oči naplněné něhou.

Mary zkoprněla.

„Šťastný?“

„Šťastný! Myslím, že jsem do tebe blázen, Mary Readová,“ zašeptal Niklaus Olgersen a usmíval se. „A ani mě nenapadne nechat to dítě bez otce!“

„Ale já si tě nechci vzít,“ namítla Mary.

Niklaus takovou reakci předvídal. Mary si velice zakládala na svobodě, která ji připoutala k meči, na přání nebýt nikdy na nikom závislá, na možnosti uskutečnit svůj plán, získat jméno a bohatství, aby mohla zapřít chudobu své matky. Mohl tomu otěhotnění zabránit, kdyby chtěl. Uměl se ovládnout, protože až doposud nechtěl v útrokách prostitutek nechávat bastardky. A to co udělal, udělal jen z lásky k ní. Aby ji přinutil žít životem, který odmítala.

„Nemáš jinou možnost,“ prohlásil Niklaus. „Mysli na Cecily.“

„Nezatahuj moji matku do našich záležitostí,“ procedila skrz zuby Mary, která najednou litovala, že mu kdy pověděla o zklamáních své matky. „Záleží mi na tobě, Niklausi, ale to neznamená, že se kvůli tomu dítěti vzdám všech svých plánů.“

„A kdo mluví o tom, že se jich máš vzdát, Mary? Od té doby, co se známe, jsi mi nepřestala vyprávět o obrovském pokladu, který ti nakonec přinese jmění a moc. I mě to láká Ale od té doby, co jsi opustila Francii, se už překulily tři roky a je docela možné, že už ho někdo objevil a utratil. Dokonce i když vlastníš nefritové oko, které je k pokladu klíčem. Jsem připravený vydat se s tebou až do Západní Indie, abych to zjistil, dokonce jsem připravený pronásledovat tvé nepřátele, abych jim ho vyrval, pokud to bude třeba. Miluji dobrodružství natolik, abych to udělal a upřímně řečeno se nemohu smířit s povoláním notáře, pro které jsem předurčen.“

Objal ji. Mary cítila, jak její odpor pomalu slábne. Niklaus ji líbal do vlasů těsně nad uchem.

„Čekala jsi tři roky, Mary Readová. A co se mělo stát, to se určitě stalo. Nemůžeš ještě počkat než se narodí můj syn a než z něj bude statný chlapík, aby se nalodil společně s námi?“

„A z čeho budeme žít?“ namítla ještě.

„Nejsem tak úplně bez peněz,“ připomněl jí Niklaus. „A můžu velice dobře zajistit tvoji budoucnost, do té doby, než budeme připraveni. Nechci, aby si na tebe ukazovali prstem jako na nějakou děvku, kterou přivedl do jiného stavu nějaký voják. Ty víš, že mám pravdu, Mary. Tvoje stejně jako moje hrdost by tím trpěla.“

„A jestli o to dítě přijdu?“ namítla znova Mary. „Jestli o něj přijdu, až se za tebe provdám?“

„To nevádi. Udělám ti jiné, abych si tě udržel.“

Prudce se o něho odtáhla.

„S tím nepočítej!“

„Žertoval jsem,“ ujistil ji s úsměvem. „Vezmi si mě, Mary Readová. Nebudeš toho litovat.“

„Nechce se mi opouštět vojsko teď hned,“ zkoušela to dál.

„Tak zůstaň. Ani já nemám chuť se od tebe hned po svatbě odloučit. Až budeš mít už příliš velké břicho, bude pořád dost času něco vymyslet. Ale uvědom si, že za krátký čas ti bude v boji připadat stejně těžké jako dělová koule.“

„Jestli na to někdo přijde, co se stane?“

„Zatknou tě a budou tě soudit za nedovolené nošení uniformy a porušení práva. Je dost pravděpodobné, že tě odsoudí k pobytu ve vězení.“

„I přes mě statečné činy?“

„Jsi jenom obyčejný voják, Mary, žádný poddůstojník. Před vojenským soudem nebudou vychvalovat tvou statečnost a tvé odhodlání, ale budou daleko spíš hovořit o tvé lži a o tom, jak obratně ji umíš využívat. Když se budou trochu snažit, můžou tě dost dobře obvinít i z toho, že jsi vyzvědač placený nepřitelem.“

„Který se tak udatně bije? To nedává smysl.“

„Náš regiment, dokonce celá naše armáda má už nějakou dobu potíže. V našem táboře skutečně může být zrádce, který má za úkol informovat druhou stranu. Úskoky, které to umožňují, mohou být všelijaké. Spíš ve stanu poddůstojníka, nezapomeň na to. To by mohlo posloužit intrikám zosnovaným proti tobě.“

„Ale ty bys to vyvrátil.“

„Ano, pokud mě nesrazí rána z muškety. Věř mi, Mary, že pro tebe i pro dítě, které nosíš, bude lepší, když se podřídíš mému úsudku a mé lásce. Kdyby se mi něco stalo, případně ti můj majetek a tvá pověst bude zachráněná, jakmile budeš jednou vdaná. Nemohu ti nabídnout slavné jméno, ale dědictví po mně ti poskytne svobodu. To je ta nejmenší věc, kterou pro tebe můžu udělat, kromě radosti, kterou mi to udělá, abych napravil chybu, které jsem se na tobě dopustil.“

Mary se podrobila.

Na jedné straně bylo vězení a hanba, na druhé straně bezpečí a nádherná, společná svoboda.

Cecily by určitě nezaváhala. Neujišťovala snad Mary kdysi Forbina, že nechce bastarda, jako byla ona sama?

„Ano,“ odpověděla konečně. „Provdám se za tebe.“

Niklaus ji vášnivě políbil. Zvítězil.

28.

Emma de Mortefontaine si vybraně odhrnula pramen vlasů, který se jí uvolnil z účesu a visel jí podél tváře. Obtočila si ho kolem prstu, aby lépe držel, a pak ho znovu připevnila. Měla na sobě živůtek a sukni z azurově modrého hedvábí. Záplava safírů a diamantů bohatě zdobila a zvýrazňovala její výstřih. Krásná tvář, kterou si jen lehce nalíčila, přitahovala pohledy, které se zastavovaly především na jejích mandlových očích zvýrazněných líčidlem a na jejích ústech nalíčených červeně. Alabastrově bílá pleť dávala jejímu nalíčení vyniknout a podtrhávala její podivně bledou krásu.

Zatímco se její kočár pomalu prodíral úzkými uličkami Paříže mezi nebývalým množstvím jiných vozů, obchodníků, chodců, zlodějů a žebráků, kteří je zaplňovali, ptala se rozkošnický sama sebe, jak asi může vypadat advokát Dumas, kterého měla v úmyslu navštívit. Představovala si už, jak ho svede, aby mohla snadněji dosáhnout svých cílů.

Od chvíle, co Mary zmizela, o ní nepřestávala, stejně jako o pokladu, přemýšlet. Za víc než dva roky se tato posedlost ještě znásobila, až se z ní nakonec stala její první starost.

Emma teď měla všechno, v co na tomto světě doufala. Byla krásná, měla nesmírný majetek a díky tomu i moc. Stačilo jí jen ukázat prstem nebo mrknout a svět, zejména pak muži, jí ležel u nohou.

Vyčerpaná drkotáním kočáru dovolila svým myšlenkám volně přeskakovat z jedné události minulých měsíců ke druhé. Právě tyto události ji přiměly k tomu, aby se vydala do Paříže a setkala se s notářem Dumasem.

Krátce poté, co došla do Irska, aby tam vyřídila záležitost se soudním sporem, dostala dopis od Muže v černém. Sděloval jí, že Mary je mrtvá, pohřbená, jako mnoho jiných lidí, pod troskami města Dunkerque. Jako důkaz mu posloužila skutečnost, že Corneille se vrátil k Forbinovi, který teď křižoval Středozemní moře.

Stejně jako bezruký námořník i Forbin měl smutek nad tou ztrátou vepsaný ve tváři, která byla poznamenána únavou a neobvyklou skleslostí. Jeden i druhý překonávali tu bolestnou ztrátu tak, že obětovali svoje tělo i duši moři, jak dosvědčoval Muž v černém.

Reakce obou mužů Emmu nepřekvapila. Stejně jako oni i ona se cítila ochuzená a podivně sama. Mary Readová byla z těch lidí, se kterými se nelze setkat bez toho, aby tím člověk nezůstal nesmazatelně poznamenaný. Nosila v sobě tak velikou energii, vitalitu a životní sílu, že bylo nemožné, aby jimi nezasobovala i své bližní. Přesto byla příliš svobodná, než aby se k některému z nich připoutala. A právě její nezávislost ji činila ještě vzácnější, než byli ostatní. Neustále totiž sníme o tom, že si přivlastníme svobodu někoho jiného, jako kdyby její část pak mohla kolovat v našich žilách.

Emma de Mortefontaine si mohla dopřát všechno, mohla vlastnit všechno, právě jen s výjimkou této spřízněné duše.

A všichni její démoni na tom nemohli nic změnit.

Se smrtí Mary Rea4ové odešla část absolutna.

Nevěděla, co se dělo s křišťálovou lebkou poté, co se stala součástí pokladu Františka I. A ve skutečnosti už ani neměla chuť něco se o tom dozvědět.

Ostatně k čemu by jí takový poklad byl?

Vražda Tobiasa Reada, a předtím i Jeana de Mortefontaine, z ní udělala jednu z nejbohatších vdov v Anglii. Kromě toho, že jí velké zisky přinášela obchodní flotila, zdědila plantáž v Jižní Karolíně, obchodní zastoupení na Kubě a celou řadu panství. Tobias Read neměl žádné potomky nebo jiné příbuzné, kromě jedné staříčké tety která byla dost bohatá a stará na to, aby se snad obtěžovala problémy spojenými s nějakými směšnými nároky.

Po několik měsíců nechávala událostem volný průběh a bavila se zlobou svého souseda v Irsku. Odmítala řídit se svou intuicí. Intuicí, která ji nutila, aby znova uvěřila v neobyčejnou Maryinu schopnost zůstat naživu. Pokaždé, když zavřela oči, pocítila, posedlá vzpomínkami, ve svém nitru jakýsi vzdor. Vzdor, který se stával jistotou a později dokonce jakýmsi zotročením.

Milovala se s Williamem Cormakem a zkazila ho. Muže tak rozumného a rozvážného. Představovala si, že se jí dotýkají Maryiny prsty, že slyší Maryin dech, cítí Maryino teplo. Potěšení jí poskytovalo tělo muže a ona při tom snila o těle ženy, nebyla však schopna toužit po jiné ženě a milovat jinou ženu. Neměla smysl pro sapfickou lásku. Toužila jen po Mary, která se chovala stejně dvojsmyslně, která byla stejně uštěpačná, po Mary která jí byla tak podobná.

Emma de Mortefontaine milovala a mohla milovat jen svou dvojnici.

Když se, naprosto vyčerpaná tím, že už si nic nepřeje, protože všechno má, konečně rozhodla, že podlehne své intuici, pocítila, jak se v ní rozmáhá chuť opravdu žít. Okamžitě pověřila Muže v černém, aby se vetřel na Forbinovu loď a nepřestával ji informovat, co se na její palubě děje. Chovala v sobě naději, že pokud se dříve nebo později Mary někde objeví, obrátí se na Forbina nebo na Corneille.

Pak, když opustila Irsko a Cormaka, čekala na Mary ve svém domě v Doveru, protože doufala, že Mary přitahovaná pokladem, k ní dorazí. Celý rok ji trápily tisíce otázek, na které neexistovaly odpovědi. Skleslá a nevrlá se zabývala řízením svých záležitostí, přijímala nabídky, aby je vzápětí odmítala. Vyčerpávala ji naděje, která se měnila v beznaděj. Propustila svou služebnou Amandu, která nikdy nepřestala litovat podivného zmizení Mary Olivera, a nechala u sebe jen žoldnéře George. Toho jediného snášela. Uměl totiž, jako všichni lidé v pozadí, vytrvat a stát se téměř neviditelným, uměl přijímat, aby mohl věci lépe sdílet. George, její děvečka pro všechno, byl bezpochyby jediným, kdo ji miloval dost na to, aby mohl všechno snášet.

Včetně muk vyplývajících z toho, že se nevzdával, i když ho k tomu všechno vybízelo. Nakonec se mu postupně podařilo zaujmout po jejím boku takové místo, v jaké doufal. Nikoli ve dne, ne. George by nemohla uspokojit napudrovaná paruka a šaty nedůvěryhodného šlechtice. Spokojil se s polaskáním, když ho vyčerpaná a zarmoucená přitáhla k sobě a s důvěrou mu vylila srdce. Miloval se sní, jen když to Emma vyžadovala. Obětoval se. Nikdy by ji nezradil, nikdy by ji neranil. Nikdy by jí nezpůsobil ani tu nejmenší bolest. Aby ji ochránil, klidně by zemřel. Postupně jí vnuknul touhu začít znovu hledat, touhu, které se už vzdala.

Začalo to návrhem. Proč nenavštívit plantáž v Jižní Karolíně, která přinášela tak velký zisk? Emma odmítala opustit Dover, protože nechtěla zmeškat Mary pokud by se tam objevila. George ji dokázal přesvědčit. Po celé ty měsíce se po Mary neobjevila ani stopa. Bylo třeba to přijmout. Přijmout nepřijatelné.

Konečně s ním Emma nastoupila na loď. Objevila malé město Charleston a jeho dřevěné domy s podloubími. Udivovalo ji tamní klima i černoši, kteří se i přes to, že je ničilo otroctví, stále usmívali. Najednou pocítila, že ji její soužení miň tíží. Strávila tu šest měsíců a postupně znovu objevovala chuť žít. A tak, když jí George nenuceně navrhl, aby se po návštěvě Kuby vydali i na Yucatán, souhlasila. Teprve potom se vrátí do Evropy.

Vždy měla mezi svými zavazadly zdobený ebenový kufřík a v něm uložené nefritové oko a mapu označující místo, kde se poklad nachází. Byla to jakási relikvie, od které se nedokázala odloučit. „A co když se Mary Readová vydala právě na Yucatán?“ ozýval se tichounký Hlas v její hlavě. To mohlo vysvětlovat i její mlčení. S bušícím srdcem a nadějí v nitru podnikla Emma podle Španělovy mapy výpravu do Lubaantunu. Našla mayské město, chrám, pronikla pod kryté sloupoví, prozkoumávala jeho stěny. Našla i opuštěnou stélu a snažila se odhalit mechanismus, který otvíral vchod k pokladu.

Bez úspěchu. Její námaha se nedočkala odměny.

Emma se musela smířit se skutečností, že Mary se očividně nikdy nedostala až sem. Roztrpčená a rozvzteklená se pustila do hledání tajného vchodu, jistá si tím, že jí se to povede, i když tolik jiných pohořelo. Aby uspěla, prozkoumala každé zrno prachu, až se jí nakonec kdesi v rohu podařilo mezi dvěma obyčejnými kameny najít jemnou křišťálovou jehlici. Ležela tu zapadlá v prachu. Zapomenutá. Kým? To nevěděla. K čemu sloužila? To nevěděla. Víc už se jí nepodařilo získat. To zpropadené tajemství jí zůstalo utajené.

Rozhodla se, že už se o ně přestane zajímat.

Přesto v okamžiku, kdy chtěla křišťálovou jehlici uložit do kufříku a mimoděk se dotkla nefritového oka, jehlice se rozzářila. Vzbudilo to v ní takovou zvědavost, že strávila několik dnů prozkoumáváním tohoto jevu. Přibližovala oba předměty k sobě, pak je zase oddalovala a záblesky obou kousků křišťálu ji fascinovaly. Oba ty předměty vydávaly měkké a

uklidňující světlo a byly náhle tak čiré a jasné, že se v nich mohl zrcadlit její pohled.

Když se vrátila na Kubu, obstarala si další úlomky horského křišťálu a domnívala se, že se budou chovat stejným způsobem, ale musela si přiznat, že tomu tak není. Jiný křišťál nijak nepůsobil ani na jehlici, ani na nefritové oko. Radila se s jakýmsi klenotníkem, který jí ovšem nebyl schopen tento jev vysvětlit a dokonce i struktura jejího křišťálu ho udivila. Zdálo se, že je opracován proti všem zvyklostem.

A tehdy se v ní znovu probudila touha poznat a pochopit. Touha, která najednou zastínila ty dva roky čekání a chystání vějíček. Nová jistota ji posílila a dělala jí radost, jako kdysi Tobiasovi. Kromě pokladu, který v té jeskyni kdysi schovali Španělé, se někde v tom mayském chrámu skrývalo další tajemství, které bylo ještě dráždivější a znepokojivější.

Emma de Mortefontaine se na celou cestu do Francie zavřela ve své kajutě. Byla nadšená faktem, že měla štěstí a její loď nezkřížila cestu pirátům, kterých se v Karibském moři živilo přepadáním lodí opravdu hodně.

Když doplula do Calais, byl její osud už rozhodnutý a Mary Readová konečně pohřbená. Emma de Mortefontaine si našla novou posedlost. Za každou cenu se teď musela dostat ke křišťálové lebce. Začala tedy se svým pátráním tam, kde Tobias Read před svou smrtí skončil.

Protože od doby její zrady už uplynulo hodně času, lord Melfort ji u dvora galantně přivítal. Prokázala, že se na celé ty roky přestala plést do politiky, a všichni jí byli vděční, že se až doposud držela stranou.

Ve stínu Stuartovců se nic nezměnilo.

Emma de Mortefontaine byla mnohem lživější než Tobias Read a nepotřebovala žádný doporučující dopis. Po několika měsících, po které se při nejrůznějších příležitostech informovala, se jí podařilo zjistit, kde se nacházejí schránky s archivními materiály. Byly uskladněny v prostorách pod divadlem, v místech, kterých se nedotkla pozdější přestavba. George, kterého přivedla, odtud stačil všechno odnést, aniž by si ho někdo všimnul. Během několika málo návštěv pronesl vzácné dokumenty schované pod livřejí sluhy. A Emmě de Mortefontaine pak až jen stačilo, aby je ve svém soukromém paláci v Saint-Germain-en-Laye, do kterého se při této příležitosti znovu nastěhovala, roztrídila.

O tři dny později vyšla ze svého pokoje a s pocitem vítězství mohla Georgeovi sdělit, že konečně našla stopu.

Ta stopa ji vedla do rue de l'Hirondelle, do paláce Salamandre, k advokátovi Dumasovi, který býval prokurátorem v Châtelet.

29.

Když dojeli na místo určení, zastavil George převlečený za kočího kočár přímo před palácem Salamandre, protože tento dům už o dva dny dříve vyhledal. Salamandra, podle kterého byl pojmenován, vytesali do kamene klenby krytého portálu v průčelí. Informoval se na majitele domu. Jeho příběh byl podivuhodný. Krátce poté, co opustil svoji funkci a usadil se v tomto paláci, začal advokát Dumas žít životem, který vypovídal o nevidaném a ohromujícím bohatství. Došlo to tak daleko, že se o něm mluvilo jen v narážkách a všichni se při tom křížovali ze strachu, aby nepřivolali d'ábla, který ho, podle tvrzení sousedů, často navštěvoval. George o tom okamžitě podal zprávu Emmě, která se rozhodla, že advokáta navštíví co možná nejdříve.

Kříšťálovou lebku daroval František I. své oficiální milence Anne de Pisseleu, ve stejné době jako palác v rue de l'Hirondelle, který zakoupil od biskupů ze Chartres. Ať už advokát Dumas objevil ve svém sídle, které po smrti Anne de Pisseleu zůstalo dlouho opuštěné, cokoli, mohlo to mít nějakou spojitost s tajemstvím kříšťálové lebky.

Emma uvažovala o tom, že tenhle advokát Dumas se sám nějak dostal k pokladu ukradenému Španěly. To by vysvětlovalo jeho náhlé zbohatnutí.

Nemohla se dočkat, až si to ověří.

Když vystupovala z vozu, nadzdvihla si sukni, stoupla střevíčkem na stupátko a odhalila štíhlý kotník, zahalený v bělostné hedvábné punčoše. Jako pokaždé to George vzrušilo a pohled, kterým ji hýčkal, se s potěšením zastavil na půvabném pohupování jejích boků, zatímco kráčela vpřed, aby zaklepala na vrata domu.

Za několik minut jí otevřela žena s tvářící, do které vyryl věk hluboké vrásky, se zády poněkud ohnutými, nicméně s hrdým vystupováním. Zeptala se Emmy na důvod její návštěvy.

„Ráda bych navštívila advokáta Dumase,“ oznámila Emma s kouzelným úsměvem.

Žena, která byla příliš dobře oblečená na to, aby byla jenom služkou, si Emmu přeměřila od hlavy k patě. Pak, spíš podezřívavá než udivená, ustoupila stranou, aby ji nechala vstoupit.

„Prosím, počkejte v malém salonku,“ řekla a zavedla ji tam. „Můj manžel má práci, dojdou pro něj.“

Emma zůstala stát na prahu místnosti, aby ji mohla sledovat, jak bez námahy stoupá vzhůru po schodech, které vedly z vestibulu, odkud se šlo i do kuchyně, jídelny a dvou přijímacích salonů. „Takže advokát Dumas je starší, než jsem si představovala! A ženatý Ačkoli na tom nezáleží! I muž nad hrobem zůstává mužem, a takový, který by mi odolal, se ještě nenarodil.“

Usadila se v malém salonku, který byl bohatě zařízen a kde byl na křbové římse rovněž vytesaný salamandr.

Bohatě zdobena truhlice zabírala celou jednu stěnu. Byl tu ještě nábytek z doby Františka I. Naproti stala knihovna, jejíž police zaplněné knihami sahaly téměř až ke kazetovému stropu, zatímco pod oknem vedoucím na ulici stál jemně vypracovaný psací pult. Podlahu pokrývaly dva perské koberce se vzory v duhových barvách a jasně vypovídaly o tom, jak je domácnost bohatá. Kdyby se, i přes velkou kytici růží umístěnou na kulatém stolku, ve vzduchu nevznášel pach plísně a nevětraných místností, mohla by si Emma myslet, že se ocitla ve šlechtickém domě, kde mají velice dobrý vkus. Jistě na hony vzdálený průměrnému vkusu bývalého prokurátora ze Châtelet.

„Chtěla jste se mnou mluvit, madam?“

Zvuk hlasu byl jasný a vysoký a krok tak lehký, že ho Emma neslyšela přicházet, zatímco si prohlížela hodiny, jejichž kyvadlo opět zdobil salamandr.

Vznešeně a s lehkostí se obrátila a jen s obtížemi mohla skrýt svoje překvapení. Stál před ní muž, který ji s rukama propletenýma za zády, jasnými, živými a inteligentními očima pozoroval. Přes své stáří, které poznamenalo jeho hranatou a velice mužnou tvář, vyznačoval se advokát Dumas držetím těla a vystupováním, které se dalo jen těžko zapomenout.

Emma se představila a potom se na výzvu svého hostitele usadila do jednoho z křesel, která doplňovala zařízení místnosti.

Neměla sílu odmítnout líkér z verbeny, který jí madam Dumasová nabídla, a s upřímnou zvědavostí si od ní vzala sklenku. Pouze sklárští mistři z benátského ostrůvku Murano mohli vyrobit skleničku tak jemnou a dokonalou.

„Znám účel vaší návštěvy, madam,“ prohlásil advokát Dumas nenadále. „Všechno, co vidíte kolem sebe, potvrzuje dokonale historku, kterou vám o mně vyprávěli. Jako všichni před vámi, žádostiví tajemství a kouzel, odejdete udivená mým pokročilým věkem, ale s prázdnými rukama. Nemám pro vás žádné vysvětlení.“

„Prosím vás, abyste mi odpustil, advokáte Dumasi,“ zareagovala okamžitě Emma. „Nemám vůbec ve zvyku považovat bytosti obklopené aureolou zvláštní pověsti za pouťové atrakce. Moje návštěva nemá vůbec žádnou spojitost s kletvami, ale s pátráním, které má daleko k tomu, co si představujete.“

„V takovém případě vás vyslechnu.“ řekl už přívětivěji a s úsměvem advokát Dumas.

„Je to tak, že jsem vzdálenou příbuznou Anne de Pisseleu. Potomek jedné sestry její matky. To jí patřil tento palác, pokud se nemýlím.“

Advokát Dumas přikývl a Emma pochopila, že si získala jeho uznání. Jeho oči se rozzářily zábleskem skrývaného zájmu. Předstírala, že si ničeho nevšimla a pokračovala ve vykládání lží, které si připravila.

„Před několika málo měsíci jsem získala do vlastnictví truhlici, která patřila Anne de Pisseleu a obsahovala nejrozmantější předměty. Byl mezi nimi i její soukromý deník. Přiznávám, že mi působilo radost si v něm číst a cítila jsem, jak moc se své příbuzné podobám. Takže jsem dostala chuť vyhledat některá místa i některé předměty které milovala.“

„Tuhle adresu jste objevila v tom deníku?“

„Je to tak, pane. Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem sem přišla náhodou.“

Madame Dumasová zbledla a zvedla ruce k tenkým rtům.

„Takže, vy víte...“ zachvěla se.

Její manžel na ni vrhl přísný pohled, kterým jí rozkázal, že má mlčet. Hrdá na svou intuici, využila Emma jejich zmatků.

„Uklidněte se,“ pokračovala šetrně. „Jsem vzdálena tomu, abych po vás žádala majetek, který užíváte. Můj majetek je už dostatečně veliký. Ostatně, když jste ho našli, patří vám...“

„Děkuji vám za to,“ přerušil ji advokát Dumas a jeho oči byly ještě pronikavější než kdykoli předtím.

Za svou dlouhou kariéru se naučil lépe než kdo jiný rozeznávat podvod a ačkoli byla jeho návštěvnice tak oslňující a roztomilá, zůstával přesvědčený, že lže.

A protože nebyl od přírody hloupý, musel poznat, že se ani trochu nepodobá těm zvědavcům, kteří ho, často pod malichernými záminkami, přicházeli navštívit. Emma de Mortefontaine byla jiného ražení a on chtěl zjistit, kdo je.

Emma si lehounce odkašlala do svého krajkového kapesníčku. Spalovala ji touha zjistit, kolik let je vlastně tomuto muži, který ji zkoumal pohledem a vůbec nijak to neskrýval, jako kdyby pro něho neplatily žádné konvence. Často to bývala výsada starců. Ona sama se s tím ve svém životě setkala jen jedinkrát. V Irsku, v případě onoho souseda, se kterým vedla spor. Krátce předtím, než zemřel, si vymínil, aby ho navštívila. Emma s tím ze zvědavosti souhlasila, navíc to byl i vychloubačný čin. Dosáhla toho, co chtěla. Díky Williamu Cormakovi byla žaloba kverulantského starce, jak mu ráda říkala, aniž by ho znala, po jeho úmrtí smetena ze stolu.

Přijal ji upoutaný na lůžko a připravený zemřít, přesto však daleko důstojnější, než si dokázala představit. Přišla za ním jistá si svým vítězstvím, nadšená tím, že vyhrála tuhle válku osobních zájmů, ale odcházela zmatená, podrážděná a zahanbená. Ve své řeči prokázal kverulantsky stařec více ušlechtilosti ducha a cti, než ona kdy mohla mít. Zapůsobil na ni tak, že pak sama kráčela za vozem, který ho odvážel na hřbitov. Jedinkrát ve svém životě pocítila Emma de Mortefontaine lítost.

Advokát Dumas na ni působil stejně. Rozhodla se, že s tím skoncuje dřív, než se bude cítit nepříjemně zranitelná.

„Anne de Pisseleu se velmi často zmiňuje o jednom neobvyklém předmětu, který ji na nejvyšší míru fascinoval a který jí ve stejnou dobu jako tento palác daroval František I. Byl to předmět z kříšťálu.“

„Předpokládám, že chcete hovořit o lebce,“ zareagoval okamžitě advokát Dumas.

Emma cítila, že její srdce bije rychleji. Přikývla a dodala:

„Takže jste ji našli...“

Tentokrát jí odpověděla madam Dumasová:

„Byla součástí majetku Anne de Pisseleu.“

Její manžel, podrážděný tím, že jeho žena vyzrazuje víc, než by bylo zdrávo, pokračoval. Nechtěl dál mlčet. Nejlepší věc, kterou mohl udělat pro to, aby zjistil, kdo jeho návštěvnice vlastně je, bylo všechno jí prozradit. V žádném případě ž nemohl moc ztratit. Byl příliš starý na to, aby ho mohlo cokoli vyvést z míry, i když jeho zvědavost nebyla v této chvíli ani zdaleka uspokojená.

A právě ta ho držela při životě.

Ta a alchymistické pokusy.

„Koupil jsem palác Salamandre téměř před dvaceti lety,“ pustil se do vyprávění poté, co požádal manželku, aby jim nalila další sklenku likéru z verbeny. „Odcházel jsem na odpočinek a měl jsem pěkné úspory. K mé funkci prokurátora náležel i byt, takže jsem nevlastnil žádný dům a tenhle byl právě na prodej. Vksu mé manželky vyhovoval tím spíš, když nám bylo sděleno, že byl místem, kde prožívali společnou lásku král Francie a jeho favoritky. Jeanne, má žena, byla tím příběhem uchvácená. Pokud jde o mě, můj zájem o dům by zcela jiné povahy. Vždy jsem se zabýval hledáním kamene mudrců...“

„Kamene mudrců?“ přerušila ho Emma.

„Hledáním kamene mudrců, elixíru života, způsobem proměny olova v ryzí zlato. Na druhé straně se rád věnuji i užití kyselin a rtuti, používám antimon i kořen mandragory. Rád používám čarodějnické metody a spojuji vědu s odkazy zasvěcenců. Přesto jsem jen amatér a moje vynálezy posloužily jen k vyčištění několika drahokamů od nečistot, které je zašpinily. Beze studu přiznáváme že nadšení není vše. Dokonce ani inteligence není vše. Musíte mít nadání a umět předvídat. To jsem nikdy neměl a neuměl. Ale na druhé straně jsem v té době měl vynikajícího, pozorného, zvědavého a velice mladého žáka. Bylo mu sotva patnáct let. Měl jsem v úmyslu zasvětit jej do tajů svého povolání prokurátora, ale on se mnohem více zajímal o mé vrtochy a byl tak šikovný, že jsem ho po mém odchodu do ústraní s velikou radostí hostil zde, v tomto domě, aby mohl pokračovat ve svém bádání pokaždé, kdy mu to jeho povinnosti dovolily.“

Musím říci, že to bylo čím dál tím častěji. Až do toho dne, kdy jsem se na něho velice rozzlobil, protože jsem viděl, jak si kazí vlastní budoucnost

tím, že zůstává stále se mnou. Nenavštěvoval totiž univerzitu, dopustil, aby byl vyloučen a jeho kariéra skončila dříve, než vůbec začala.“

„Kdo to byl?“

„Jeho původ zůstává záhadou,“ prohlásil advokát Dumas., Objevil se jednoho rána, když jsem vystupoval z kočáru, a v ruce držel pěkně zakulacenou tobolku. Hleděl na mě zpříma a hrdě a obrátil se na mne se slovy: ‚Chtěl bych se stát prokurátorem jako vy. Učte mne, protože vy jediný to můžete udělat. Zaplatím vám víc než kdokoli jiný.‘ Bylo to proti všem zvyklostem. Myslím, že právě to se mi na něm líbilo. Pozvat jsem ho dál a začal jsem se vyptávat. Za necelou hodinu mě přesvědčil, že má solidní vzdělání, je vhodným kandidátem a je inteligentní. Přesvědčil mě, že je chlapcem s mimořádně bystrou myslí, která mu mnohé věci usnadní. Pokud se týkalo jeho dětství, prozradil mi pouze, že je sirotek šlechtického původu. Hrozilo mu však pronásledování, kdyby prozradil svůj původ, takže o něm raději mlčel a navzdýcky na něj zapomněl. Musel jsem se spokojit pouze s vlastními hypotézami, ale žádná z nich mě neuspokojila. Pokaždé, když jsem měl dojem, že už se blížím k pravdě o něm, přišel s předstíranou nevinností s nějakým novým argumentem, který mým závěrům protiřečil a ještě víc mi pravdu zamlžil. Jak už jsem vám řekl, madam, byl velice nadaný.“

Advokát Dumas se odmlčel, aby se dlouze vysmrkal a pak pokračoval:

„Pokud šlo o jméno toho chlapce, požádal mě, abych pro něj nějaké, které se mi líbí a které budu rád vyslovovat, vybral. Takže se z něho stal Mathieu. Určitě jsem byl jediný, kdo mu tímhle jménem říkat. Dnes ho všichni znají jako markýze de Baletti, patricije a člena velké rady Benátské republiky. Zvědavost, kterou ve mně kdysi probudil, se proměnila v obdiv a úctu.“

„Jak k tomu došlo?“ divila se Emma, kterou to všechno čím dál tím víc zajímalo.

„Právě kvůli mému výbuchu hněvu, o kterém jsem se vám už zmínil, drahá paní. Zdálo se mi absurdní, aby trávil čas a plýtvat svými schopnostmi po boku starce, který jen znovu objevuje tajemství, která už odhalili jeho předchůdci, aniž by jejich práci o cokoli obohacoval. Svůj talent jsem dokázal uplatňovat jen ve svém povolání, nikoli v oblasti svých zájmů. Umístil jsem své křivule, k velké nelibosti své manželky, která považovala zařizování alchymistické pece v tomto domě za nezodpovědný a zločinný počín, do jedné místnosti v patře. V zápalu, se kterým mi chtěl Mathieu dokázat svou oddanost a odhodlání pracovat na hledání kamene mudrců, převrhl nádobu s kyselinou, která brzy rozežrala vosk na podlaze. Za nic na světě nechtěl rozzlobit moji manželku.“

„To je pravda,“ poznamenala paní Dumasová. „Mathieu nevynechal žádnou příležitost, jak mi udělat radost.“

„Ta katastrofa učinila rázný konec mému hněvu i jeho zápalu. Odběhl a vrátil se vyzbrojený hadry a ujistil mě, že všechno uvede do původního stavu dřív, než se vrátí Jeanne z trhu, kam odešla. Odmítl mou pomoc s tím, že lézt

po čtyřech nepřísluší tak významnému prokurátorovi, kterým jsem byl. Pravda je, že můj revmatismus mi v té době způsoboval takové bolesti, že mě nechtěl trápit. Jen o několik minut později se tady však náhle objevil. Seběhl dolů po schodech a zval mě, abych šel s ním, a tvrdil mi, že učinil zázračný objev, že potřebujeme svíčky, svícny, svítlnu... Byl tak vzrušený, že jsem bez dalšího vypytování dal všechno dohromady. Pustil se s velkou pečlivostí do čištění podlahy. Dokonce vytáhl několik kusů nábytku, kterým byla místnost přeplněna, do chodby. Byl mezi nimi i stůl s křivulemi. V jednom koutě místnosti se nacházela truhla, podobná té, kterou vidíte zde.“

Ukázal na truhlu, kterou si Emma prohlížela už při svém příchodu a kterou rovněž zdobil salamandr.

„Stala se naším majetkem ve stejné době jako tento dům. Ani mou ženu, ani mne nikdy nenapadlo, abychom s ní hýbali. Mathieu se do toho pustil a uvolnil místo, které zabírala. Přiklekl na podlahu a brzy zjistil, že to, o na první pohled považoval za nastavená prkna, jsou ve skutečnosti padací dveře.

„Kam vedly?“ zeptala se Emma, která si už byla jistá odpovědí.

„Do kruhové klenuté místnosti, bezpochyby bývalého sklepení, která se otvírala pod úzkým schodištěm nalepeným na zeď. Nikdy jsme si nevšimli, že místnost nacházející se v přízemí je menší než ta v poschodí. Museli bychom ji přeměřit, abychom na to přišli. Je to velmi neobvyklé, to musíte uznat. Proč tomu tak bylo? To zůstane tajemstvím. Ať už tomu bylo jakkoli, byl tento průchod vybudován možná i na příkaz samotné Anne de Pisseleu. Nezmiňuje se o tom ve svém deníku?“

Emma záporně zavrtěla hlavou. Mělo to svůj důvod! Byla totiž příliš netrpělivá, chtěla už znát pokračování. Advokát Dumas tedy pokračoval dál. Byl teď už v podstatě nadšený touto posluchačkou, která ho sledovala pozorněji než dítě, kterému vyprávějí pohádku:

„To, co mě zaujalo především, byly truhlice, které v místnosti stály. Bylo jich celkem sedm. Všechny byly stejně zdobené a stejně objemné jako ta, kterou Mathieu v pokoji odstrčil. Když jsme je otevřeli, zůstali jsme ohromeni. Šperky, kameje, zlato, nádherné látky, koberce, vzácné porcelánové nádoby a sklo. Všechno, co bylo Anne de Pisseleu drahé, všechno, co František I. daroval své milence jako odměnu za její lásku, tu bylo shromážděno v truhlicích zdobených propojenými erby krále a jeho favoritky.“

„Stejně jako v případě Diany de Poitiers a Jindřicha II., který byl synem Františka I.,“ přerušila ho paní Dumasová.

„Křišťálová lebka byla mezi shromážděnými předměty, že ano?“ vpadla do hovoru Emma, aby učinila konec tomuto odbočení.

Milostné historky týkající se Anne de Pisseleu, krále, jeho syna i zbytku světa ji ani za mák nezajímaly.

„Objevil ji Mathieu,“ pokračoval ve vypravování advokát Dumas. „Zatímco já jsem nepřestával zažívat nadšení nad každým dalším objevem, zůstal on

fascinovaně stát nad tímto podivným předmětem, stejně jako se to nepochybně svého času stalo Anne de Pisseleu. Když jsem si konečně uvědomil, jak nesmírné bohatství nám to právě spadlo do klína, navrhl jsem mu, že se o ně podělíme. S úsměvem to odmítl a pak mi ukázal tu lebku a zeptal se mě, jestli si ji může ponechat.“

„A vy jste mu ji daroval,“ dokončila za něho Emma, zklamaná tím, že ji nemůže vidět teď hned, že se jí hned teď nemůže dotknout.

„Samozřejmě. Jakmile se moje manželka vrátila z pochůzky, znepokojená tím, že nás není slyšet, nalezla nás oba poté, co objevila vstup do sklepení. Prosili jsme ho, aby si vzal všechno, co si přeje. Měli jsme mnohem víc, než co jsme potřebovali k tomu, abychom v dostatku dožili svoje životy. Nemáme žádné potomky. Naši dva synové nás opustili. Jeden zemřel nešťastnou náhodou a druhý na černé neštovice. Mathieu nám byl dražší než všechny ty předměty. Přesto odmítl. Ujistil nás, že mu nic nechybí a že se jeho rodiče, předtím než byli zavražděni, postarali o to, aby byl zajištěn. To byla jediná důvěrnost, kterou nám svěřil. Mluvit o minulosti pro něho bylo příliš bolestné, jak jsme poznali z výrazu jeho obličeje, ve kterém se odrážely mučivé vzpomínky. Ujistili jsme ho, že u nás vždy nalezne rodinné zázemí a že po naší smrti, která se už blíží, jak oba cítíme, mu bude všechno tohle náležet.“

„A víte, co udělal, madam?“ zeptala se paní Dumasová s očima třpytícíma se pohnutím.

Emma zavrtěla hlavou, dojatá víc než by byla ochotná připustit.

„Rozesmál se a předpověděl nám když ne nesmrtelnost, tak tedy dlouhý život. Nezapomněl ještě dodat, že nás má velice rád a že právě z tohoto důvodu se vzdal povolání prokurátora a dal přednost hledání kamene mudrců. Tvrdil neochvějně, že nám zajistí dlouhý život po jeho boku.“

„A nejvíc udivující na tom všem je, madam de Morte-fontaine, že to také udělal,“ doplnil advokát Dumas a vzal do své dlaně třesoucí se ruku své manželky.

Vyměnili si dlouhý pohled prostoupený vzájemným porozuměním, které Emmu vzrušovalo. Nikdy se ještě nesetkala s tak velkou a vzájemnou láskou. Před očima se jí objevila tvář Mary Readové a ona ji podrážděným pohybem niky zahнала. Jen se nenechat dojmout, přemoci bezmocí, pocitem tísně.

Byla zde, protože měla velice přesný cíl. Poznámka advokáta Dumase jí připomněla, co ji sem vlastně přivedlo.

„Co tím chcete říci, advokáte? Že Mathieu objevil to, co vy nazýváte kamenem mudrců?“

„Ano,“ odpověděl bez zaváhání. „Stačily mu k tomu dva roky, které s námi strávil. Je udivující, že to nebylo nad křivulemi, kde dostával nové nápady. Zavíral se ve sklepení, uprostřed pokladu, bral do rukou kříšťálovou lebku a upřeně zíral do prázdných očnic. Každý den několik hodin. Tvrdil, že lebka ho uklidňuje, pomáhá mu přemýšlet, soustředit se, urovnávat myšlenky. Přesto si dovolím tvrdit, že neměla žádné magické vlastnosti,

protože i já jsem se po jeho vzoru na lebku soustředil a doufal jsem, že mě napadnou geniální myšlenky. O dva roky později nás Mathieu opustil a křišťálovou lebku si odnesl s sebou do Benátek, kde se chtěl usadit. Měl v úmyslu pomáhat lidem od jejich trápení. Snil i o tom, že spojí národy, že skoncuje s válkami, že dokáže předpovídat epidemie a zabránit jim, že vytvoří takový řád, ve kterém bude bohatství rovnoměrně rozděleno mezi lidmi, kteří už nebudou otročit těm nejmocnějším. Snil o lepším světě, madam, a vidíte, já, který jsem tak dobře poznal duše a nectnosti lidí, já, který se mohu chlubit tím, že rozpoznám hříšníka od nevinného člověka, aniž bych se zmýlil, madam, já jsem se sklonil a sevřel jsem ho ve svém náručí jako syna, kterým se stal. Jestli ho v jeho nevyčerpatelném nadšení, které je absurdní a nerealizovatelné, inspirovala křišťálová lebka, nevím Nicméně, jestli je na tomto světě bytost schopná takového nadšení a zároveň schopná je realizovat, pak je to Mathieu. Je to dlouhodobý a přetěžký úkol, ale on i dnes pokračuje v jeho plnění. Mezi starci, nemocnými a chudáky, v pozadí. Je blízkým přítelem velkých a mocných, stejně jako přítelem žebráků a sirotků. Necháává si říkat markýz de Baletti, ale my, my teď už známe jeho pravé jméno.“

„Prozradil nám ho jednoho dne ve svém dopise,“ připojila paní Dumasová. Napsal nám: „Ať už si vezmu, nebo ať už mi lidé dají jakékoli jméno, jsem teď Mathieu Dumas, hrabě de Saint-Germain a zůstanu jím navždy.“

„Proč hrabě de Saint-Germain?“ zeptala se Emma.

„Kvůli dopisům Františka I. pro Anne de Pisseleu. V jedné truhlici jsme jich našli celý svazek. František I. je vždy podepisoval: já François, hrabě de Saint-Germain, aby tak vyjádřil náklonnost, kterou choval k městu Saint-Germain-en-Laye kde se usadil. Zámek, který dal přestavět podle návrhů Anne de Pisseleu, se často stával útočištěm milenců ještě před tím, než se stal královou oblíbenou rezidencí.“

Emma se zvedla. Teď už věděla dost. Setkat se v Benátkách s markýzem de Baletti bude snadná záležitost.

„Děkuji vám,“ řekla. „Hledala jsem odpověď na svou otázku a odcházím od vás s krásným příběhem.“

„Máte v úmyslu vydat se do Benátek, je to tak?“ zeptal se důvtipný stařec.

„Skutečně bych ráda viděla tu lebku. Čemu se podobá?“

„Lidské lebce. Je stejně velká. Má pohyblivou čelist, jejíž mechanismus je stejně úžasný, jako křišťál, ze kterého je zhotovena. Jediný paprsek světla stačí k tomu, aby se celá rozzářila. Mohu vám říci, že je to nejkrásnější věc, kterou jsem kdy mohl pozorovat.“

„Doufám, že váš adoptivní syn mi to také umožní,“ pošeptala Emma.

Advokát Dumas vstal, aby ji doprovodil.

V bráně se k němu Emma, kterou najednou začala sžírat poslední otázka, obrátila.

„Proč si myslíte, že Mathieu skutečně našel kámen mudrců?“

Pohled advokáta Dumase se škodolibě zablyštl.

„Když se tohle všechno stalo, bylo mi 73 let a mé manželce 50. Nechám vás počítat, madam. Počítejte a sama posuďte, jaký zázrak udělal.“

Emma zůstala zaraženě stát.

Advokát Dumas na ni mrkl, jeho šibalský pohled vypovídalo zdravé životní síle. Bylo to zároveň i rozloučení a Emma se, celá zkoprnělá, ocitla venku.

„Co je to za výraz, madam,“ podivil se George, který jí, jakmile ji takhle uviděl, vykročil v ústrety. „Na nic jste nepřišla? Začínáte mě zneklidňovat.“

„93. Advokátovi Dumasovi je 93 let.“

George to, i přes jisté pochybnosti, nijak nekomentoval. Věděl, že až nastane ta správná chvíle, vysvětlí mu jeho milenka všechno, co teď nechápe. Vydala se za ním směrem ke kočáru a potichu s rozzářeným pohledem připojila:

„Na mou věru, Georgi, jestli je fakt všechno, co mi ten stařec říkal, pak měl Tobias skutečně pravdu. Hledáme daleko víc než jen nějaký poklad...“

Mary zvolna kráčela vpřed hlavní uličkou. Vyhýbala se pohledům, které se za ní zvědavě otáčely, odmítala poslouchat šuškáni doprovázející její kroky. V den své svatby s Niklausem Olgersenem cítila větší napětí než před blížící se bitvou.

Niklausův otec svíral její paži s klidnou silou muže zběhlého v obřadech. Znal všechna rodinná tajemství těchto lidí, příbuzných, přátel nebo pouhých zvědavců, kteří se tísnili v malém bredském kostelíku. Dodávalo mu to bezpochyby na důležitosti a ačkoliv se nejprve zdráhal přijmout Mary, která neměla věno ani příbuzenstvo, pod svou střechu, musel nakonec uznat, že je to skutečně velmi neobyčejná dívka a zaslouží si tedy úctu, kterou jí prokazuje jeho syn. Skutečně, i obyvatelé Bredy, kteří nikdy nevynechali jedinou příležitost pomlouvat honoraci, a Jak je měšťanům vlastní, pokrytecky to zakrývali laskavým tónem, teď navzdory svým zvykům obdivovali Mary, vzpřímenou a hrdou ve svatebních šatech – róbě granátové barvy.

Uběhly právě dva měsíce od doby, kdy společně s Niklausem a jeho bratrancem, ranhojičem a lazebníkem, kterému přezdívali Zloděj broků, opustila armádu.

Sotva týden poté, co Niklaus požádal Mary o ruku, zemřel totiž na mrtvici hostinský Tlustý Reinhart a svůj hostinec U tří podkov zanechal jako dědictví svému synovi. Zloděj broků znal Niklausovu slabost pro tuto živnost, a proto bratraci navrhl, aby se stal jeho společníkem. Niklaus okamžitě přijal, přestože Mary měla námitky.

„Je to pro mě lepší než nechat se zabít ve válce. Ledaže bys snila spíš o vdovství než o manželství,“ škádlil ji.

„Nemluv hlouposti, Niklausi,“ odpověděla Mary, „jen nechci, aby mi něco bránilo ve výpravě za mým pokladem.“

Niklaus se podle svého zvyku rozesmál veselým smíchem, který Mary tolik milovala, a potom jí odpověděl:

„Jako by ti, Mary Readová, mohl někdo zabránit v tom, co si přeješ!“
Mary ustoupila.

Když se v jednotce podívovali nad jejich společným odchodem, Niklaus, protože věděl, že po návratu do civilu už nebudou Mary moci soudit, hrdě odpovídal:

„Budu se ženit.“

„A Read?“ zeptal se poddůstojník, rozmrzelý ztrátou tak dobrých mužů.

„Read také,“ prohlásil pobaveně Niklaus.

„To je ale zvláštní shoda okolností.“

„Není to shoda okolností, pane poručíku. Voják Read si bude brát mě.“

„Děláte si ze mě legraci, Olgersene?“ rozzlobil se poddůstojník.

Niklaus mu namísto odpovědi oznámil datum svatby, a když odkládal zbraně na pultík k tomu určený, dodal:

„Jen přijďte na svatbu, pane poručíku, a dozvíte se to.“

Ještě o pár minut dříve by stačilo méně a vsadili by ho do želez. Pověst o té události se v řadách vojáků rozšířila, sotva povolili svým koním uzdu.

Když se Niklaus, společně se Zlodějem broků, vrátil do Bredy, představil Mary rodičům. Vyprávěl jim o její statečnosti v boji i o neobyčejném osudu, který prožila, a požádal je, aby ji u sebe ubytovali až do svatby, zatímco on bude bydlet se svým bratrancem v hostinci U tří podkov. Rodiče to přijali mnohem chladněji, než Niklaus očekával. Proto se vůbec nedivil, když si ho zjevně rozzlobený otec odvedl po obědě stranou, aby si s ním promluvil. Niklaus věděl, jak okouzující dovede jeho matka být při konverzaci a nevyčítal si tedy, že zanechává Mary v její společnosti.

„To má být vše, co jsi nám přivezl? Větroplacha a běhnu v jednom!“ rozhněval se Lucas Olgersen, sotva se za nimi zavřely dveře jeho pracovny.

„Při vši účtě, kterou vám dlužím, otče,“ nechal se unést Niklaus, „opovažte se ještě jednou urazit Mary a už nás nikdy nespátříte! Raději ji zkuste poznat, mohla by vás mnohému naučit. Mnohému z toho, co jste mě kdysi učil vy sám!“

Lucas Olgersen i přes své postavení ustoupil tomuto statnému muži, který ho o hlavu převyšoval. Byl dostatečně rozumný, aby věděl, že hodnota lidských bytostí nespočívá v bohatství, které vystavují na odiv. Zlobilo ho, že na to zapomněl, a když se vrátil do salonu, zahrnul Mary tisíci drobných pozorností, aby odčinil, že o ní špatně smýšlel.

Za tři týdny poté musel Mary přiznat všechny přednosti, o nichž se zmínil Niklaus, a navíc ještě jednu, kterou starý notář dokázal ocenit. Mary, která se se svou budoucí tchyní horlivě pustila do svatebních příprav, mluvila skromně a upřímně a ukázalo se, že je mnohem ušlechtlejší, než si o ní mysleli.

Toho zářijového dne roku 1696 sázeli vojáci, kteří byli v Bredě, a dokonce i někteří civilové, na to, kdo ve skutečnosti voják Read je a jak je to s jeho svatbou s četařem Olgersenem. Vanderluck, který byl do věci zasvěcen ještě před Niklausovým odchodem z armády, vybral pěknou sumičku peněz.

„Dostanete to jako svatební dar,“ rozhodl se smíchem, nadšený tou povedenou fraškou, kterou před nimi voják Read sehrál.

Zatímco ostatní přítomní se nepřestávali divit, on byl první, kdo se z té věci radoval a bavil se nad ní.

Když Mary konečně došla k oltáři, kde již čekal Niklaus a pastor, museli poručík, bývalí druzi z pluku a všichni ti, kteří vsadili na špatnou kartu, připustit, že Mary Readová je pěkně převezla.

Hans Vanderluck, který byl po Niklausově odchodu povýšený na četaře, se krátce před svatbou ohlásil u svých nadřízených. Ranní mrazíky přišly

toho roku dříve než obvykle a čas, kdy vojsko odcházelo do zimního ležení, se přiblížil. Vanderluck proto požádal, aby bylo jeho mužům dovoleno zúčastnit se svatby bývalých druhů a ověřit si tak i výsledek sázek. Odpověděli mu, že souhlas se uděluje tím spíš, že jednání o míru již nabývají konkrétnější podoby a smlouva bude s největší pravděpodobností podepsána.

Obřad byl krátký tak, jak si to Mary přála. Trpěla nyní bolestmi v kříži, které si vysvětlovala spíše nedostatkem činnosti, než aby je přičítala svému budoucímu mateřství.

Měla k tomu však i jiný důvod.

Ačkoli se Mary těšila ze své nové rodiny, ačkoli cítila, jak si ji Niklaus hýčká, ačkoli se radovala ze svého štěstí, přece jen nepřestala s ubývajícími dny pochybovat o sňatku a obávat se jeho následků. Zdálo se jí to všechno příliš krásné, příliš dokonalé, příliš snadné, než aby to byla pravda.

Když pastor pronesl slavnostním Hlasem posvátnou formuli a otázal se jí, zda si chce vzít si za muže Niklausa Olgersena, musela zadržet touhu uprchnout, až se jí z toho udělalo mdlo. Dítě v jejím břiše začalo kopat, aby jí připomnělo svou přítomnost i její odpovědnost. Mary v sobě potlačila potřebu nezávislosti a svobody, která ji ovládala, a díky Niklausovu pohledu naplněnému láskou se uklidnila. Byla si jistá, že ho miluje dost na to, aby překonala všechny obtíže, a s pocitem, že Hlasitě křičí, zašeptala své „ano“.

Když ji Niklaus vzal kolem pasu, aby jí nadzvedl závoj a políbil ji, cítila se slabší a zranitelnější, než kdyby stála přímo uprostřed bitevního pole, obklíčená nepřáteli. V kostelíku, přeplněném až k prasknutí, lidé tleskali jejich objetí a Mary, ačkoli by byla měla jásat s nimi, poprvé v životě zažívala nepříjemný pocit porážky.

Sotva církevní obřad skončil, odvedl Niklaus svou manželku a přátele do hostince U tří podkov, kde Zloděj broků za pomoci kuchařů a služebných Fridy a Milie vystrojl velkolepou hostinu, která měla trvat po tři dny.

Hostinec stál u hlavní silnice vedoucí k zámku v Bredě. Byla to pěkná kamenná budova, v jejímž přízemí se nacházela kuchyně a rozlehlý sál připravený pro více než sto hostů. V předsíni s několika věšáky na odkládání plášťů bylo umístěno široké dřevěné prkno, spočívající na přeříznutých sudech. Využívali je jako polici na džbány a poháry. U stěny vzhledu stálo na vyvýšeném stupínku několik sudů opatřených kohoutkem. Zásoby se tu skladovaly ve sklepech, do něhož vedlo schodiště skryté pod padacími dvířky. Krb zabíral široký prostor ve zdi proti vchodu. V pravém rohu hráli hudebníci. Na druhé straně vedlo schodiště do poschodí, kde bylo několik pokojů pro hosty i pro domácí osazenstvo. Studnu uprostřed dvora napájel čistou a studenou vodou nikdy nevysychající pramen. Dvě dřevěné boudy v rohu dvora sloužily jako latríny. Zakrývaly díru, která díky zařízení ze střešních tašek umožňovala odvádět nečistoty do žumpy.

Naproti hlavní budově bylo ještě vidět stáje a prostor pro zaparkování kočárů. Dále se nacházel hospodářský dvorek, ohrada, v níž chrochtali vepři, a kachní rybníček. Kromě šesti příprězních koní tu chovali i dva osly.

Hostinec U tří podkov byl bezpochyby nejhezčí v celém kraji. Za svoje rozšiřování a prosperitu vděčil své jedinečné poloze a stálým zákazníkům z řad vojáků, kteří leželi posádkou na zámku v Bredě. Niklaus Mary po hostinci s hrdostí provedl a ta musela uznat, že i Cecily by byla z tohoto místa stejně nadšená jako ona.

Vína, piva, jídla, dokonce i hudby bylo víc než dost až do svítání. Mary bez ustání chodila od jednoho hosta k druhému, usmívala se, předváděla vojáckou veselost před svými druhy, dvorné způsoby před honorací, prostotu snachy před svou novou rodinou. Hrát sebe sama a přitom ukazovat několik tváří bylo víc vyčerpávající, než by si byla pomyslela. Když za svítání využili práva manželů odejít z oslavy dřív než ostatní hosté, usnula okamžitě v Niklausově náručí, aniž by měla sílu stvrdit jejich svazek.

Ráno se muselo začít nanovo. A další den zrovna tak.

Dary zaplnily celý jeden pokoj. Mary všem děkovala, smála se, když se měla smát, objímala se s hosty, když se měla objímat, žertovala, když měla žertovat. Připadala všem dokonalá, šťastná a veselá. Přijímala všechny poznámky od těch nejhrubších, vojáckých, až po ty nejrafinovanější, 5 pocitem, že nad vším jen bez spočinutí poletuje. Často se zahleděla na rozzářené tváře Niklausa, který zpíval z plna hrdla se svými druhy, džbán zteplalého piva v ruce, kýval se v rytmu refrénu nebo vybuchoval smíchy. Když zpozoroval, že se na něj dívá, zahořely mu v očích jiskřičky a Mary zahřálo u srdce. Žádný muž, dokonce ani Corneille, ji nikdy nemiloval tak vášnivě. Cítila to celou svou bytostí a oplácela mu stejným.

Bylo jí dobře.

Jako by se pohybovala mimo čas, mimo prostor, daleko od různých životů, které postupně vedla. Cítila zároveň lehkost, klid a trýzeň. Topila se v tom slavnostním víru s podivným pocitem, že ta, kterou oslavují, je jiná Mary Readová. Jakási Mary Olgersenová, o níž si nebyla zcela jistá, že ji, co se jí osobně týče, dokáže mít ráda. Na vedení hostince nebylo nic vzrušujícího.

Mary se tu cítila přece jen pohodlněji, než u Niklausových rodičů, kde bydlela před svatbou. I když se k ní nakonec chovali mile, dávala přednost nezávislosti, kterou jí vedení podniku poskytovalo. Niklaus počkal na konec oslav, aby oznámil otcí, že se stal společníkem svého bratrance. Hádka mezi oběma muži byla tentokrát tak prudká, že Niklaus za sebou na odchodu práskl dveřmi. Protože byli jeden jako druhý stejně hrdí a pyšní, odmítali od té doby ustoupit ze svých pozic. Niklaus chtěl prosadit své hledisko, které vycházelo především z jeho zálib. Pokud šlo o Lucase Olgersena, ten se domníval, že povinností syna je převzít otcovo místo. Musí se tedy nejprve naučit řemeslu po jeho boku.

„Nestačí ti snad, že jsi obtěžkal tu svou Mary a musel se proto narychlo oženit, že jsi zneuctil naši rodinu tím, že jsi povolil sázky vztahující se k jejímu pohlaví? Musíš ještě pošpinit jméno, které nosíš a které jsi dal své ženě, tím, že z ní uděláš majitelku hampejzu?“

„Hostinec Tlustého Reinharta přece není hampejz!“ namítl Niklaus.

„Opravdu ne? Takže snad hodláš propustit služebné a zabránit tornu, aby se dál chlípně lepily na ty tvoje kumpány žoldáky?“

„Moji druhové nejsou žádní žoldáci, jsou to vojáci a vy jim máte projevovat úctu za to, že brání naši zem proti nepříteli,“ vzkypěl Niklaus.

„Dnes nebo zítra bude podepsán mír a to, co přinášelo hostinci a mému zesnulému bratrovi zisk, zmizí s odchodem armády. Hospoda U tří podkov přijde o svoji slávu a stane se opět tím, čím byla: nevěstincem pro poutníky a lenochy z města. Jen si stůj na svém a budeš litovat, že jsi mě neposlechl! Ale bude už pozdě. Neudělám dědicem svého majetku krčmáře!“

Mary se tím trápila. Měla je oba ráda a snadno chápala jejich pocity. Niklaus zdaleka nebyl hlupák a rozuměl otci také, ale měl dva důvody, proč trvat na svém.

Prvním důvodem byla nemoc jeho bratrance. Na bitevních polích musel dýchat odporný zápach hniloby, snětí a střelného prachu, který se občas používal při spalování mrtvých těl. Následkem toho teď trpěl ošklivým kašlem, který občas způsobil, že vykašlával krev. Zloděj broků se smál a předstíral, že to nic není, ale Niklaus z jeho chování a dokonce i z toho, jak z něj učinil svého společníka, pochopil, že dobře ví, že jeho dny jsou sečteny. Tlustý Reinhart a Lucas Olgersen, jeho bratři si nikdy moc nerozuměli, neboť obchod jednoho poškozoval dobrou pověst druhého. Oba bratrance se proto často scházeli potají, aby se Lucas Olgersen nemusel jako notář potýkat s nějakými řečmi, kterých se tolik obávala jeho žena.

Druhým důvodem byla skutečnost, že se Niklaus domníval, že Mary mnohem více ocení život v hostinci než v pracovně notáře. Nyní, když se blížil čas odchodu vojenských jednotek do zimního ležení, neuběhl jediný den, jediná hodina, jediná minuta, která by přes všechnu práci, jakou vedení hostince vyžadovalo, nebyla svátkem.

Navíc se zdálo, že hodiny trávené vyžíváním, předením nebo konverzací po boku tchyně byly pro Mary utrpením. Niklaus viděl, že se k smrti nudí. Mary příliš žíznila po dobrodružství na to, aby navíjela vřetena a přitom se tvářila, že ji to těší. V hostinci alespoň nemusela nic předstírat. Co se týče služebných, Mary by se nikdy nesnížila k tornu, aby s nimi zacházela jako s děvkami. V hostinci U tří podkov plnily své úkoly poctivě, jak odpovídalo jejich postavení. Tlustý Reinhart, který byl dlouhá léta vdovec, s nimi vždy jednal laskavě a shovívavě. Nenutil žádnou z nich, aby s ním sdílela lože, a tu, která do něj ze soucitu nebo z lásky vstoupila, nehýčkal o nic víc než ostatní. Narozdíl od toho, co si mysleli dobří obyvatelé Bredy, chovali zákazníci hostince U tří podkov tamní děvčata ve větší úctě než mnohé slečny i dobrých rodin, s nimiž se ženili bez lásky.

Niklaus se za svou volbu nemusel stydět. Byl přesvědčený, že Mary pomaloučku ukolébáná tímto prostředím a mateřstvím, které už bylo velice blízko, nakonec zapomene na svůj poklad a najde klid. Ne že by se mu myšlenka na dobrodružství po jejím boku nelíbila, neměl však vůbec chuť se o něj s někým dělit. Rozhodně ne s tím Corneillem, o němž mu tolik vyprávěla.

Skutečnost, jestli ještě pobývá na tomto světě nebo ne, na tom nic neměnila. Vzpomínky bývají někdy nejvytrvalejšími soky. A Niklaus Olgersen byl připraven udělat vše, aby udržel Mary Readovou u sebe. Vše, i kdyby se musel postavit proti cele zemi i kdyby ji měl ztratit.

31.

Toho večera, 20. září 1697, byl v Ryswicku podepsán mír, jímž skončila válka s ligou. Francie z ní nevyšla vítězně a musela učinit mnohé ústupky: vzdala se vévodství lotrinského, území na levém břehu Rýna, Brisachu, Freiburgu a udržela si jen Štrasburk. Navrátila Španělsku jeho vlámská města, získala západní část ostrova Haiti a přes své spojení s Jakubem II. byla nucena uznat za anglického krále Viléma Oranžského. Během několika hodin se to ve velkém sále v přízemí hostince u tří podkov jen hemžilo vojáky, kteří připíjeli na zdraví holandského guvernéra.

Děvčata pobíhala sem a tam, přinášela podnosy naložené plnými džbány a odnášela prázdné, se smíchem nechávala hosty aby je brali kolem pasu, líbali do výstřihu plného krajek šněrovačky nebo poplácávali po zadnici. Některé dokázaly obratnou piruetou vyklouznout z objetí I s tácem v ruce a přitom se stále smát a žertovat. Muzikanti zahalení v kouři nepřestávali ani na chvíli hrát. Ve vzduchu se mísil pach tabáku a spáleného tuku z kuchyně a u stolů je přebíjela vůně brambor se slatinou politých mastnou smetanou, které se tu podávaly.

Mary s vydutým břichem si připila s vojáky a pak se vytratila. Bylo jí zle z pachu vína, jídla a tabáku. Vyšla nahoru po schodech a zmožena těhotenstvím, během kterého přibrala 20 kilogramů, se ptala sama sebe, jestli to peklo někdy skončí. Byla na konci sil. Na odpočívadle se ohlédla. Ačkoli to vůbec nečekala, Niklaus ji nervózním pohledem sledoval. Usmála se na něj a zavřela se v pokoji. Okamžitě usnula, aniž by byla schopná se svléknout.

Za svítání sešla dolů s hlavou bolavou a břichem těžším než obvykle. Přisahala si, že po porodu nebude otálet a přesvědčí Niklause, aby s ní odešel. Dole pod schody našla jeho společníka a bratrance, jak inhaluje kouřící odvar z bylin a rašeliny. Hlavu měl zakrytou špinavým hadrem a skláněl se nad páchnoucí miskou, kterou odstrčil, když Mary přišla. Mary viděla, jak k ní zvedá svou bledou a vyzáblou tvář. Blížila se k němu, jednou rukou se podpírala v kříži, nohy měla doširoka rozkročené. Napadlo ji, že se musí podobat jednomu z těch tlustokožců, které jí kdysi ukazoval na obrázku její učitel u lady Readové.

Dříve než se ho mohla zeptat, jak se cítí, se Zloděj broků prudce vztyčil a málem přitom převrhl misku. Potlačil záchvat hrozivého kašle a mezi dvěma hvízdavými nádechy jí přikázal:

„Vrať se do postele!“

„Proč?“

Vypadal tak špatně, že si nejprve myslela, že ji chce dostat pryč. Teprve když ucítila, že jí po stehnech stéká lepavá tekutina, pochopila, co jí Zloděj broků pro svůj kašel nemohl říci. Obrátila se, zatímco on se opíral o stůl, aby přemohl slabost a volal:

„Milie, Frido! Dejte vařit vodu! Mary bude rodit.“

Mary se na schodišti zarazila a otočila se. Měla pocit, že si Zloděj broků právě roztrhl plíce.

Jasně červená krev mu vytryskla z úst na stůl. Děvčata již přibíhala a křikem přivolávala Niklause, který pracoval na dvoře. Neměl čas zasáhnout. Nikdo by to nedokázal. Pohled Zloděje broků a Mary se na okamžik setkaly. Její plný slz a bolesti z prvního stahu, jeho naplněný lítostí. Zhroutil se Niklausovi do náručí, se staženým chřípím, lapající po vzduchu, který již jeho plíce nedokázaly přijmout.

Život a smrt zkrížily své cesty.

Několik hodin poté se v hostinci naplněném smutkem narodil Niklaus Olgersen mladší a vyčerpaná Mary se v duchu ptala, jaký osud mu toto zlověstné znamení chystá.

„Zanechal závěť v můj prospěch,“ oznámil Niklaus o týden později. Zloděje broků, jak Niklaus stále bratrsky nazýval svého přítele, pohřbili tři dny předtím. Mary byla ještě příliš slabá na to, aby se mohla pohřbu zúčastnit. Překvapivě velké dítě jí při porodu potrhalo klín. Porodní bába, kterou zavolali zároveň s farářem, jí poradila, aby zůstala ležet, dokud se rány nezahojí, a aby vstávala, jen když musí nakojit syna.

Mary se cítila těžká, nadmutá, rozlámaná a zbědovaná.

„Tak co, jsi šťastná?“ žertoval Niklaus, když ji líbal na čelo.

„Na to už nemám dost síly,“ odpověděla nazlobeně.

„Máš jí dost na to, aby sis stěžovala. Báł jsem se, že z toho andílka zhloupneš, ale teď už jsem klidný.“

Rozzuřená Mary místo odpovědi popadla cínový pohár stojící u lůžka a vztekle jím mrštila po Niklausovi. Tomu se podařilo se smíchem uhnout a odběhl z pokoje. Nádobu narazila na zeď a skončil svou pout' na podlaze. Niklaus se čile odebral kotci, který pro něj vzkázal.

„Jdeš se mi omluvit?“ přivítal ho otec bez okolků, sotva za Niklausem zavřel dveře kanceláře.

„Ne,“ odpověděl okamžitě Niklaus, „ale mám syna a kvůli němu bych byl rád, kdybychom se smířili.“

Oba muži se předtím už setkali na pohřbu Zloděje broků. Zatímco matka Niklause objala a vyptávala se ho na Mary, otec zachovával hrdý odstup. Niklaus se mu nevnucoval.

„Kvůli tornu jsem pro tebe neposlal. Musím vyřídit poslední vůli tvého bratrance. Přiznávám, že bych byl mnohem raději, kdyby se obrátil na někoho jiného, ale jak víš, kromě toho, že jsem byl jeho kmotr, nemám v Bredě společníka,“ pravil notář suše.

Niklaus nepovažoval za vhodné vracet se k svému návrhu. Jeho otec byl nejmíněnější člověk, jakého znal.

„On ti odkázal hostinec “ zvolala Mary a nadzvedla se na lůžku.

„A všechn svůj majetek. Neměl dědice. Věděl, že zemře, proto naléhal, abych se stal jeho společníkem. Chtěl usnadnit úřední postup.“

Dítě spalo u postele a cucalo si paleček. Když Niklaus vešel, Mary syna zrovna unaveně houpala. Lehce pohybovala jen zápěstím ruky, kterou svírala kolébku. Rozrušená z té překvapivé zprávy začala kolébkou houpat trhaně a děťátko se zamračilo. Mary odtáhla ruku. Byl nejvyšší čas, aby si s Niklausem promluvila.

„Co hodláš dělat?“ zeptala se úsečně.

Niklaus okamžitě pochopil skrytý smysl jí otázky. Jako obratný stratég věděl, že ukvapenost by k ničemu nevedla. Raději použije lsti, jako to udělal, když ji žádal o ruku. Byl si jistý, že jednou mu za to bude Mary vděčná.

„Pro začátek si hostinec ponechám, jak si bratranec přál. Zajistí nám pohodlné živobytí až do doby, než malý trochu povyroste a ty se zotavíš. Kdybych ho hned prodal, otec by se snažil, abych začal pracovat s ním a já už bych neměl důvod odmítnout. A to si přece ani ty ani já nepřejeme. Jestli chceme odjet hledat tvůj poklad, musím si zachovat nezávislost.“

Mary odzbrojená Niklausovým upřímným pohledem, polevila v ostražitosti.

„Myslela jsem, že s tím už ve svých plánech nepočítáš,“ přiznala.

„Nechci tě ztratit, Mary Olgersenová. To je můj jediný plán,“ ujistil ji naprosto upřímně, „dej nám dvacet měsíců, Mary, a pak se vydáme na výpravu, to ti slibuji.“

„Dvacet měsíců.“

Povzdechla.

„Vždyť už ho máš ráda,“ zašeptal Niklaus, sklonil se nad ní a sevřel její prsty, které už instinktivně zase držely kolébku, aby mohla chlapce znovu pohoupat.

„To je pravda.“

Jejich pohledy se naplnily stejnou něhou.

„Nech ho vyrůst. Budete si stejně blízcí jako ty a Cecily, ale bez bolesti, bez hádek a především, Mary, bez bídy. Nikdy nedovolím, abyste trpěli bídou.“

„Dvacet měsíců,“ souhlasila Mary.

„Až vyroste z nejhoršího. Až přestaneš mít strach, že ho ztratíš a až ti znovu zachutnají mé polibky. Je to jen čas, za který bude moci Mary Read-Olgersenová konečně klidně vykročit vstříc svému osudu.“

„Miluji tě, Niklausi,“ vydechla tiše a náhle se v ní znovu ozvala touha, kterou ztratila v době, kdy nenáviděla, jak vypadá a trápily ji těhotenské nevolnosti.

„Já tě také miluji. Miluji tě tak, jak jsem nikdy nikoho nemiloval.“

Osm měsíců poté vojsko odtáhlo a život v Bredě se vrátil do všedních kolejí. Jako každoročně touto dobou hostinec trpěl nedostatkem zákazníků. Lucas

Olgersen se tím tajně trápil, ačkoliv pýcha ho nutila dávat najevo opak. On a Niklaus se stále ještě neusmířili.

Hudebníci už tu hráli jen zřídka a návštěvníci z řad obyvatel Bredy se začali scházet v jiné krčmě.

Niklausovo jmění bylo dost veliké na to, aby si ještě dlouho nemusel dělat starosti. Podpis mírové smlouvy, o níž se předpokládalo, že bude zpečetěna na podzim, ho neznepokojoval. Měl jiné plány.

Nad zoufale prázdným hostincem zapadalo slunce a barvilo do ruda oblohu, na níž nebyl jediný mráček. Uvnitř se rozléhal rychlý dupot Mary, která se řítila za schodů. Křičela:

„Niklausi! Vylez, ať tě můžu podřezat!“

Mary se ohlédla na porodní bábu, která šla za ní, zaražená touto překvapivou reakcí.

„A vám,“ rozkřikla se Mary a otočila se k ní, „vám radím, abyste zmizela!“

Ta se nedala dvakrát prosit. Mary rozrazilla dveře do kuchyně.

„Kde je ten bídák, můj muž?“ udeřila na Fridu, která právě vybírala zeleninu k večeři.

„Šel dolů do sklepa,“ opověděla horlivě Frida.

Dávala si dobrý pozor, aby se nezeptala, co mohlo Mary, která se zatím projevovala jako žena s milou, veselou povahou, ták moc rozzuřit. Mary se vrátila do velké místnosti, kde ze zvyku stále ještě stály prostřeně stoly. Vpadla dovnitř a narazila na Niklause, který právě vystupoval po schodech ze sklepa. V každé ruce držel jeden džbán a prozpěvoval si. S úsměvem zvedl oči ke své ženě a zabroukal:

„Mary, Mary...“

Když uviděl její tvář, pochopil, že všechno ví. Byl připravený na křik, ale rozhodně ne na pěst, která mu rozbila nos, zbavila ho rovnováhy, takže se musel něčeho zachytit. Přitom upustil džbánky a víno ho postříkalo. Milia a Frida se přihnaly přilákané hlukem. Ale ani Niklausův zkrvavený nos nestačil na to, aby se rozhněvaná Mary uklidnila.

„Ty bídny ničemo! Dvacet měsíců, co? Jak jsem jen mohla být tak hloupá a věřit ti! Zasloužil bys, abych tě tady teď zabila, aby ses naučil, co to je mě podvádět! Bídáku!“ vykřikla a znovu se na něj vrhla, aby ho udeřila.

Tentokrát se Niklaus nedal. Před personálem si musel zachovat svou hrdost. Přes nedostatek pohybu byl stále statný a pružný. Zachytil její pohyb a držel ji tak, aby se nemohla hýbat.

„Uklidni se,“ zabručel a zkřížil jí ruce na prsou dosud nalitých mlékem, „a řekni mi, čím jsem si zasloužil takový příval nadávek?“

„Uklidni se,“ zavřískala, „jak se mám uklidnit, když jsem těhotná!“

Obě děvčata si vyměnily užaslý pohled. Jak mohla tak dobrá zpráva vyvolat takový hněv?

„A co vy dvě?“ rozkřikla se Mary „Vrat' se do kuchyně! Nemáte snad nic lepšího na práci, než tu okounět?“

Niklaus kývnutím hlavy potvrdil její rozkaz, zatímco se Mary se snažila vyprostit. Dívky zmizely a stěží zadržovaly smích.

Uprostřed nejprudšího hněvu Mary pocítila náhlou, nepotlačitelnou touhu plakat. Nechtěla žádného svědka. Už se předvedla dost. Niklaus ji navíc stále držel a svíral ji téměř bolestivě. Snažil se ji uklidnit a přitom popotahoval, jak mu z nosů tekla krev.

„Ty máš ale pádnou ruku.“

„Nech mě,“ zavrčela Mary „určitě to mohlo být i lepší.“

Potlačil smích. Všiml si, že za jejím furiantským výrazem se skrývá smutek.

„Připomínám ti, Mary Read-Olgersenová, že na děláni dětí musejí být dva a ty jsi u toho byla.“

„Nemyslela jsem, že znovu otěhotním tak brzy,“ zamumlala Mary.

„Já také ne. I když jsi o tom možná přesvědčená, neudělal jsem to schválně. Co bych tím získal?“ prohodil lišácky.

„Copak já vím?“ zavrčela znovu Mary. Cítila, že její hněv opadá. „Pust' mě, bolí to!“

Nebyla to pravda. Tu bolest cítila ve svém nitru. Niklaus uvolnil sevření a začal Mary líbat ve vlasech.

„Chápu, že jsi zklamaná z téhle překážky, ale na našich plánech se nic nemění, Mary. Jen je musíme odložit. Copak je to pro tebe tak těžké žít se mnou?“

Mary cítila, že se jí zmocňuje nesmírný smutek. Ne, nebylo to těžké. Niklaus byl nejúžasnější bytost, kterou znala, a navzdory tomu, co dosud předstírala, ji opravdu těšilo starat se o svého syna. Byla hrdá na jeho úsměvy na jeho dětské žvatlání, nad nímž každý den znovu žasla. Poprvé v životě skutečně ocenila pouto, které jí pojilo s Cecily. Až do té doby ho chápala spíše instinktivně. Nyní zjistila, že to pouto bylo skutečně tělesné, z masa a kostí, a pochopila, jak důležitá byla pro tu ženu, kterou všichni odvrhli.

Ve skutečnosti měla Mary strach. Bála se milovat. Bála se té závislosti, která jí svírala útroby, jakmile se vzdálila od svého syna. Bála se, že ho ztratí, že mu nebude umět dát to podstatné a ještě víc. Bála se, že nebude schopná, jako před léty Cecily, obětovat mu všechno. Svůj život, své sny i své plány. A najednou velebila Niklause za to, že jí ho dal. Niklaus ji pustil. Cítil tu rozpolcenost, která ji mučila. Tušil, že dříve či později se s tím srovná. Doufal v to. Čekal na to. Už dlouho věděl, že se to naučí. Pomalu, trpělivě, v ovzduší důvěry a něhy. Čím víc času uplyne, tím víc si to Mary bude uvědomovat. Je to jeho dárek pro ni, dárek, k němuž se nelze přiznat a který nelze ocenit. Poděkování za všechno štěstí, které mu dává.

Mary škytla a obrátila se, aby skryla slzy v zástěře páchnoucí vínem, kterou měl Niklaus na sobě. Nebyla schopná si vzpomenout, jestli někdy předtím vůbec plakala.

„No tak,“ zašeptal a hladil ji po šíji, „uvidíš, všechno bude dobré. Jednou ten čas přijde, Mary. Přijde čas, kdy se tvé sny stanou skutečností.“

„Kvůli tomu to není,“ přiznala nakonec mezi dvěma křečovitými vzlyky. „Prostě jsem nevěřila, že vás můžu tolik milovat. Tebe a malého.“

Po Niklausově široké tváři se rozlil zářivý úsměv. Maryinými rameny zatím lomcovala bouře. Bouře, která odplavovala dvacet let opovržení, samoty a zklamání a bez lítosti odnášela všechno pryč.

Ano, vyhrál!

Mary Readová konečně zjistila, že ten nejvzácnější poklad na světě se nikdy nemůže vyrovnat vzájemné lásce.

32.

Rozjařená Emma de Mortefontaine se lehounce smála a skryla tvář za roztažený vějíř, usazená na pohovce uprostřed skupinky obdivovatelů, kteří ji všichni toužili okouzlit. Nacházela se na nejvyhledávanějším místě Benátek, v salonu francouzského velvyslance, pana Hennequina de Charmont, který stejně jako jeho hosté podlehl Emmině okouzlující kráse a posílal jí jedno pozvání za druhým.

Už celých osm měsíců se zúčastňovala rušného života Benátské republiky, i když původně měla v úmyslu sem jen dojet, setkat se s panem de Baletti a zase odjet s křišťálovou lebkou ve svých zavazadlech. Sice tak byla rozhodnutá, ale ukázalo se, že dotyčný šlechtic odjel za obchody do ciziny a neví se, kdy se vrátí. Mohlo to být za týden, za měsíc nebo za rok. Co to bylo za obchody, nikdo přesně nevěděl.

V Benátkách byl markýz de Baletti znám jako rejdař, což Emmu ihned zaujalo. Přinejmenším jí to poskytovalo záminku ke vzájemnému setkání. Proslýchalo se také, že se střídavě stával i lichvářem, zastavárníkem, hudebníkem, malířem, básníkem nebo jednoduše dvořanem. Zdálo se, že tento muž má mnoho tváří, a dokonce i své tajnosti. Emma umírala touhou všechny je poznat. Informace, které jí poskytl advokát Dumas, ji navnadily a to, co se říkalo o okouzlujícím vzhledu markýze de Baletti, její zvědavost jen podnítilo.

Tobias Read měl kdysi dobrý nápad, když rozšířil svůj námořní obchod až do Itálie. Držel si i dům na laguně, nedaleko náměstí svatého Marka. Stačilo jen, aby Emma po svém návratu z Paříže do Londýna vyhledala adresu domu a ohlásila svou návštěvu jeho správcům. Jak čas postupoval, nevycházela Emma z úžasu nad tím, jak její zesnulý manžel žil. Jeho vliv i majetek byly mnohem větší, než by si pomyslela. Mohla si až překvapivě jednoduše splnit jakékoli přání. Kdyby nebylo tohoto zjištění, začala by se velmi rychle nudit!

Ať jela kamkoliv, nepouštěla se Emma už víc na moře bez dobře ozbrojeného doprovodu, kterým chtěla zastrašit mnohem spíše piráty než nepřátele Anglie. Její flotila nezískala povolení vplout do průlivu a Emma proto rozkázala veliteli, aby na ni čekal v Terstu.

Sotva její loď zakotvila v benátském přístavu, Emma se do tohoto města skutečně zamilovala. Nedivila se už, že ho každý tolik opěvuje. Vystoupila z šalupy v přístavu za svítání, zrovna když se první paprsky úsvitu šplhaly po jemně zlacených krajkách benátských paláců. Překrásné budovy zdobené sochami a majestátními freskami ji od té chvíle nepřestávaly ohromovat. George, který ji následoval a střežil její bezpečnost, jimi byl stejně okouzlen.

Služebnictvo ji podle rozkazů, které jim zaslala, očekávalo. Přijali ji tak vřele, jak je to vlastní jižním národům. Již před jejím příjezdem umyli všechno náčiní, vyprali prádlo, vyvětrali pokrývky, na stoly postavili voňavé

kytice a vyleštili dům odshora až dolů. Palác stál na břehu malého kanálu vedoucího rovnoběžně s velkým, po kterém pluly gondoly všech velikostí.

Ve dne se veškerý obchodní i společenský život Benátek odvíjel na kanále, zatímco v noci se přesunul do heren a přijímacích salonů. V době karnevalu se společenský život měnil až v jakési prostopáské třeštění, které dříve pozoroval s velkým podrážděním, ale nemohl tomu nijak zabránit.

Emma přijela uprostřed karnevalu, který začínal v říjnu a končil v květnu, aby zase brzy vypuknul.

Hennequin de Charmont se svým kalným pohledem, povislým rtem a následkem své slabosti pro labužnické pochoutky, kterých si jako velvyslanec dopřával, i notně vypasený, v Emmě vzbuzoval jen odpor. Ten člověk se sice tvářil jako kníže, ale celý až po své věčně vlhké dlaně páchl zradou a úplatky.

Věděl ale o všem, co se v Benátkách dělo. Důkazem toho bylo, že neuplynul ještě ani celý den od chvíle, kdy Emma dorazila, a už ji přišel navštívit, přivítat ji v Benátkách a vyjádřit lítost nad smrtí svého přítele Tobiasi Reada. Emma okamžitě pochopila, že nejlepší způsob, jak se dozvědět o Balettim před jeho návratem něco víc, je navštěvovat často velvyslance, a to i za cenu, že mu bude muset projevovat jistou náklonnost.

Během několika málo dnů ji znali všichni.

Ženy ji nenáviděly, muži obletovali. Ona sama vystupovala jako cudná vdova, kterou nic nemůže utěšit. Za nic na světě by neriskovala skandál, který by ji mohl nepřímou zneprátenit s Balettim. Nevěděla ještě, kdo jsou jeho přátelé či známí. Spokojila se tedy s Georgem, který beze zbytku plnil její rozkazy a sloužil její věci, a navíc se ukázal být dokonalým milencem.

Sílící šepot ji přiměl pohlédnout k vstupní hale paláce francouzského velvyslance. Jako každý večer se schovávala před jeho odpudivým pachem za dřevěným vějířem zdobeným černou krajkou.

Jako každý večer trpělivě snášela jeho hloupost, nudné vyprávění a únavné poklony.

Jako každý večer ji obklopovala desítka Benátčanů, vzrušených její nepřístupnou krásou. Každého z nich pak dráždila přítomnost všech ostatních.

Jako každý večer se tvářila, že je tím vším zmatená.

Náhle však zaznamenala něco neobvyklého. Velvyslanec náhle stáhl chřípí. Ze vstupní haly se ozýval smích a koketní konverzace. Jako když roj včel poletuje kolem své královny.

„Kdo to je?“ zeptala se Emma nevinně.

Ale uvnitř to již tušila. Hennequin de Charmont neměl žádnou chuť jí odpovídat. Jako tolik ostatních i on byl mladou vdovou naprosto unešený a stále doufal, že ji jednou svede. Po návratu tohoto muže, obletovaného všemi ženami v Benátkách, už na to nemohl ani pomyslet. Odvětil spíše unaveně, než rozčarovane:

„Bezpochyby markýz de Baletti.“

Emmě de Mortefontaine se rozbušilo srdce. Markýz de Baletti se právě objevil mezi dveřmi a elegantně kráčel vstříc panu de Charmont. Byl obklopen zástupem štěbetajících mužů i žen.

Měl na sobě červený kabátec vyšívaný zlatou nití a posázený drahokamy. Hebké, ebenově černé vlasy se mu vlnily tak, až se na první pohled zdálo, že nosí paruku. Na nohou měl markýz de Baletti navlečené hedvábné punčochy sahající až ke kolenům a byl obutý do elegantních střevíců se zlatými přezkami. Lehce si pohrával s hůlkou, jejíž knoflík netvořilo nic menšího než rubín o velikosti mnoha karátů, rudý jako čerstvě prolitá krev.

Jeho oděv byl stejně dokonalý jako jeho postava.

Pokud mu skutečně bylo 35 let, jak tvrdil advokát Dumas, nebyla jeho tvář poznamenaná ani jedinou vráskou. Měl temně černé oči, vystupující lícní kosti, mužnou čelist a ústa tak rozkošnická, že se Emma již předem těšila z rozkoše, kterou jí přinesou jejich polibky.

„Pane velvyslanče,“ uklonil se markýz s odzbrojujícím úsměvem, „vaše společnost mi tolik chyběla, že jsem nemohl odolat touze pozdravit vás hned, jakmile jsem se vrátil.“

Hennequin de Charmont se nedal tímto proslovem ani v nejmenším oklamat, ačkoli se tvářil, že je tím nadšený. Stačilo mu sledovat markýzův pohled, který už spočíval na Emmině čele, a pochopil, že novinky se v Benátkách šíří velmi rychle a že markýz de Baletti byl především zvědavý na ženu, o níž se neustále mluví. Se zlomyslným potěšením tedy zapomněl na zvyklosti a nepředstavil mu ji. Když ji Baletti tak očividně chce, ať si poradí. Hennequin de Charmont se spokojil s tím, že ho vybídl, ať se posadí, což Baletti bez váhání učinil. Aby odlákal jeho pozornost od Emmy, která již koketně sklopila své mandlové oči a skryla je za vějířem, oslovil velvyslanec horlivě nově příchozího:

„Vy jste nám chyběl, drahý příteli. Kde jste se schovával?“

Ani Baletti se nedal zmást medovým tónem hostitele. Bez váhání odpověděl:

„V Rusku. Měl jsem tam nějaké záležitosti k vyřízení. Nic zajímavého. Víte, jak se mi stýská po Benátkách, kdykoliv je opustím.“

„Jakým druhem obchodu se zabýváte, markýzi?“ připojila se do hovoru drze Emma, která pochopila, že pokud nezasáhne, bude žárlivý Charmont držet markýze de Balettiho celý večer daleko od ní.

„Myslím, že jsme si nebyli představeni,“ využil pan de Baletti příležitosti.

Hennequin de Charmont si povzdechl a otočil se k jinému svému sousedovi, šlechtici podobanému od neštovic, s nímž se občas stýkal, aby s ním pohovořil o něčem nepodstatném. Neměl nejmenší chuť pomáhat těm dvěma v jejich sblížování.

„Emma Read de Mortefontaine,“ odpověděla Emma de Balettimu a nastavila mu ruku k políbení.

Markýz de Baletti by jí byl mohl říci, že to ví. Advokát Dumas ho upozornil dopisem, který našel v poště to ráno, kdy se vrátil z cest. Spokojil se však s odpovědí:

„Jsem velice potěšen, madam.“

Víc času na konverzaci neměli. Markýz de Baletti očividně chyběl Benátkám stejně, jako ony jemu. Lidé se kolem nich stále shlukovali a otázky přšely ze všech stran. Markýz de Baletti se nakonec místo odpovědi rozesmál a vstal, aby požádal o klid.

„Dost, přátelé. Dost, obávám se, že jinak rozhněváme našeho hostitele.“

„Ale no tak, drahý příteli,“ odvětil Hennequin de Charmont s cynickou zdvořilostí, „vaše obliba je přece tak veliká, že bych se neodvážil hněvat se na vás.“

Emma velmi dobře pochopila narážka. Kdo nechtěl být vyloučen ze společnosti, pro toho byl markýz nedotknutelný. Když ho poslouchala, jak trpělivě, laskavě a pozorně všem odpovídá, řekla si, že ten člověk se zdál být tak dokonalý, až to bylo udivující.

„Odlákala vás do Moskvy nějaká žena, drahý příteli?“ otázal se pohledný, asi dvacetiletý šlechtic.

„Kéž by, pane Boldoni, ale jak jsem vám řekl, záležitosti dvora jsou jen zřídkakdy také záležitostmi srdce. Raději mi dovolte, abych vám vypravoval o kouzelné duši těch zasněžených měst, kde vám pod nohama praskají krystaly ledu podobné jiskřícím diamantům. O něže Rusů, kteří s pláčem oslavují krásu a své slzy pak nabídnou jako nějaký nektar dámě svého srdce. O vodce, ve které se Rusové někdy utápí, když se cítí zrazení nebo zavržení a pak tancují až do svítání za zvuku naříkajících houslí...“

Další dvě hodiny pokračoval markýz de Baletti ve svém lyrickém líčení, popisoval Rusko a jeho historii, jako kdyby ji znal do nejmenších podrobností, jako kdyby tam v minulých staletích žil a osobně zažil ruský žár i krutý mráz.

Emma, stejně jako ostatní, obdivně hltala lži, které pronášel. Byla připravená jim věřit, natolik se v jeho ústech všechno stávalo možným, téměř hmatatelným. Když si markýz de Baletti na závěr svého proslovu vzal z rukou jednoho hudebníka housle a začal na ně hrát, Emma si řekla, že na to, aby dosáhl takového stupně virtuosity, musí mít víc talentu a génia, než mu přisoudili manželé Dumasovi. Musel to být zázrak. Tím spíše, že uprostřed uznalých gratulací hudebníků i posluchačů, dojatých k skám, se markýz de Baletti s odzbrojující skromností omluvil za to, že nedokázal dostatečně dobře vyjádřit zoufalé zvlky cikánů.

„Budu ještě potřebovat nějaký čas, abych dokonale zvládl tento obdivuhodný nástroj. Zatím jsem jen novic. Byli jste přítomni mé první hodině a myslím, že to bylo velmi špatné.“

Za Emmou de Mortefontaine zašeptal ženský hlas ve francouzštině, jazyce všech evropských dvorů:

„Je báječný! Vzpomínáte si, jak jednou večer neobratně zabrnkal jedním prstem na cembalo a slíbil nám, že se na něj do druhého dne naučí hrát?“

„Jak bych na to mohla zapomenout. Rozplakal mě tím kouskem, který složil,“ odpověděla jí jiná žena s povzdechem, „ach, drahoušku, co bych dala za to být houslemi nebo cembalem v tak obratných rukou!“

„A co teprve já!“

Emma už toho slyšela dost.

Pochopila, že mezi těmito horlivými obdivovatelkami nezíská markýzovu pozornost a nepohovoří si s ním. Proto předstírala, že je unavená, poděkovala panu Hennequinovi de Charmont za nádherný večer, který strávila v jeho společnosti, a se vztyčenou bradou a vypnutou hrudí se obrátila k východu. Dobře si uvědomovala, že jak prochází, lidé se rozestupují, aby na ni lépe viděli.

Byla si vědoma i toho, že markýz de Baletti z ní nespustil oči.

33.

Nazítí požádala gondoliéra, aby ji provedl po kanálech až k paláci markýze de Baletti, který stál v blízkosti mostu Rialto. Byl to jeden z nejkrásnějších soukromých paláců v Benátkách. Měl okrovou fasádu a okna v gotickém stylu, zdobená vitrážemi znázorňujícími výjevy z dvorského života. Některá z nich nabízela výhled na kanál. Nad vchodovým portálem, k němuž vedly z přístavu na nábreží tři schody, se nacházel erb zasazený v kameni. Byl na něm smaragdový salamandr, stočený na čele stylizované tváře, vytesaný z křišťálu. I nejmenší paprsek slunce nebo měsíce se v erbu odrážel a dokázal toto podivuhodné znamení rozzářit tisícem záblesků.

Emma nad ním zůstala naprosto užaslá. Markýz de Baletti musel být buď nesmírně bohatý nebo nerozvážný, když se odvážil takto provokovat zloděje, kterých bylo v Benátkách nepočítaně!

Vystoupila z gondoly a poté, co oznámila důvod své návštěvy, přijala doprovod sluhy vybraného chování, který měl za úkol dovést návštěvníka k pánovi. Svěřil ji majordomovi, jenž ji nechal čekat v malém, nábytkem bohatě zařízeném budoáru, který zdobila Tizianova a Leonardova plátna, a odešel oznámit markýzovi její příchod. Emmě stačila chvílička ta to, aby odhadla cenu každé cetky z křišťálu, skla, zlata, slonoviny, stříbra nebo ametystu. I to nejmenší zrcátko bylo uměleckým dílem. Hladké tak, že na něm nebyla vidět ani stopa po broušení, bylo zasazené v rámu ze stříbra a drahých kamenů. Jen ji to utvrdilo v tom, co zamýšlela.

Ačkoli stále pochybovala o tom, co říkal advokát Dumas o údajném kameni mudrců, jen při pohledu na tuto místnost mohla snadno odhadnout nesmírně bohatství svého hostitele. Stůj co stůj musí zjistit, na čem je. Musí získat tu lebku i její tajemství. Vynutit si něžný zájem markýze de Baletti a pak se všeho zmocnit.

Na prahu se znovu objevil majordom a zdvořile ji požádal, aby ho následovala. Kráčela mu v patách a dobře si uvědomovala, že její chůze musí působit lehce a neprozrazovat nic z jejích záměrů.

Markýz de Baletti ji přijal v malém salonu, který byl rovněž zařízen s vytištěným vkusem. Na stěnách visely tapisérie pocházející z dílny Gobelinů. Takové vlastnilo jen málo lidí, dokonce i mezi panovníky to byla výsada jen těch nejvýznamnějších. Emma nedala najevo žádný údiv nebo závist. Spokojila se s tím, že natáhla k markýzovi de Baletti svou bílou ruku. Markýz vykročil směrem k ní, s lišáckým úsměvem na rtech a očividně potěšený její přítomností. Letmo se smyslnými rty dotkl jejích prstů ozdobených diamanty. Ponechal si její ruku ve své a odvedl Emmu ke dvěma červeným křeslům, zdobeným výšivkami zlatou a stříbrnou nití. Křesla stála proti sobě a mezi nimi, na nízkém stolku s bohatě zdobenými nohami, kolem nichž se vinuli vyřezávaní mloci, bylo vše připravené k podávání čokolády.

Stejně jako ve zbytku Evropy i v Benátkách ji pili horkou a lehce oslazenou. Na podnose čekal dort z nějž se lehce kouřilo a který kolem sebe šířil vůni vanilky a džemu z pomerančů.

„Posaďte se, má drahá. Čekal jsem vás,“ prohlásil pan de Baletti.

„Vy jste mě čekal, markýzi?“ opáčila pobaveně Emma, která se rozhodla pustit se hned do řečnického souboje, aby ho oťukala. „Jaká domýšlivost,“ dodala maličko cynicky.

„Spíše předvídavost“ řekl markýz, zatímco majordom jim naléval čokoládu.

„Uhodl jste snad také důvod mé návštěvy?“ pokračovala Emma ve hře a ani na okamžik se nepřestala dívat do markýzových svůdných očí.

„Mohl bych se, jako obvykle, domnívat že se vám líbím stejně jako všem těm vdaným ženám, od nichž dostávám každý den roztoužená psaníčka, ale...“

„Ale?“ usmála se Emma.

„Ale vy jste jiný případ.“

Neměl nejmenší chuť něco předstírat. Jeho instinkt mu napovídal, že s touto kouzelnicí není radno si příliš zahrávat. Markýz de Baletu velice dobře věděl, do jaké míry lze důvěřovat kráse. Skrývala se za ní častěji lež, zrada a trýzeň než upřímnost. Už si pro to vytrpěl svoje.

„Snažíte se mě svést, madam, abyste uspokojila svou zvědavost a přiblížila se k věci, která je mi drahá. Nebo se snad mýlím?“ prohlásil stroze.

Emmu to zmátlo a na okamžik se zarazila s kouřícím šálkem u úst. Jejich pohledy se zkřížily. Emma, zasažená silou a výzvou, které sršely z markýzových očí, musela sklopit zrak. Spolkla doušek čokolády, aby si dodala odvahy a znovu strnula úžasem. Nápoj byl připraven přesně tak, jak to měla ráda.

„Předpokládám, že advokát Dumas vás upozornil na mou návštěvu,“ zaútočila šibalsky znovu a položila šálek.

S rozkoší se opřela o dobře vycpané opěradlo křesla, položila ruce na stejně mohutné podpěrky a odhalila něžná zápěstí ověšená náramky ze zlata, smaragdů a diamantů. Na markýze de Baletti takové zbraně neplatily Emma se je snažila marně využívat. Markýz znal příliš dobře ženskou povahu, aby se jimi nechal zmást.

„Přesně tak,“ přiznal, „doufal jsem, že má návštěva u francouzského velvyslance splní svůj účel. Můj nevlastní otec mi vás vylíčil tak, že když jsem se dozvěděl, že jste již přijela do Benátek, nemohl jsem odolat touze se s vámi setkat.“

„V tom případě doufám, že jsem nezklamala vaše očekávání, markýzi.“

V markýzových očích znovu vzplál oheň.

„To by ode mě bylo velmi nezdvořilé, madam. Stejně jako každý muž v Benátkách i já se skláním před vaší podmanivou krásou. Bohužel,“ připojil s úsměvem, „to neznamená, že bych snad ztratil rozum nebo snad neodolal vašim intrikám.“

Místo aby se urazila, začala se Emma zlehka smát. Markýz se jí skutečně líbil!

„Vím tedy, na čem jsem, drahý příteli. Ale mýlíte se. Skutečně mě zajímá křišťálová lebka, kterou vlastníte. Zajímá mě natolik, že jsem ji, přiznávám, chtěla od vás koupit. To však není jediný důvod mé návštěvy.“

„Ne?“

„Ne,“ pokračovala Emma s upřímně planoucím zrakem a chvějícím se hlasem, „již dvakrát jsem ovdověla. Z tohoto titulu si mohu naprosto diskrétně dopřát tolik milenců, kolik se mi zlíbí. Nikoho, tím méně v Benátkách, ani nenapadne se o to otírat. A přiznávám, markýzi, že jste měl pravdu. Líbíte se mi. Nesmírně.“

Markýz de Baletti klidně sledoval její vzrušení. Ze záchvěvů její pokožky vycítil, že touha a smyslnost této ženy jsou opravdové. Potlačil v sobě stejné pocity. Zvedl se, přistoupil těsně k ní a elegantně jí podal ruku. Když Emma opouštěla svůj útulek v křesle, byla přesvědčená, že jakmile vstane, octne se v jeho náručí. Markýzův planoucí pohled, který jakoby odpovídal na její smělá slova, to, jak se zdálo, sliboval. Místo toho ji dovedl do vstupní haly, ze které vedlo mramorové schodiště zdobené nádherně opracovaným zábradlím.

„Ani křišťálová lebka, ani já nejsme na prodej, madam,“ prohlásil markýz chladně, když došli až ke schodišti.

Emma cítila tuto urážku jako políček.

Nicméně se ovládla, se zaťatými zuby zaplašila touhu po odplatě a stoupala nahoru vedle něj.

„Žádostivost vám dodává na smělosti a to vás činí ještě úchvatnější. Přesto,“ omluvil se markýz de Baletu, „vaši dychtivost ještě víc rozdmýchám a ukážu vám to, pro co jste přišla. Možná mi pak o té věci řeknete pravdu?“

Emma neodpověděla. Markýz skutečně ovládal její smysly. Není divu, pomyslela si, že mu všechny Benátkanky podlehly. Ten muž měl stejně silné charisma jako ona a stejně jako ona ho uměl využívat. Tím větší bude její potěšení, až nastane okamžik jejího triumfu.

Došli na konec dlouhé chodby, lemované po obou stranách truhlicemi a stolků z vzácného dřeva. Obrovská zrcadla tu odrážela světlo dopadající skleněnou klenbou. Markýz se zastavil před jedněmi dveřmi. Z vnitřní kapsy vesty vytáhl klíč a strčil ho do zámku.

„Madam, připravte se na něco mnohem úžasnějšího, než si dovedete představit,“ pravil markýz a zvedl petlici.

Emma vstoupila do místnosti se zataženými závěsy. Bylo tu taková tma, že kdyby udělala jenom krůček, určitě by upadla. Baletti zavřel dveře a obklopil je temnota. Hustý perský koberec, který ležel na zemi, tlumil sebemenší hluk. Markýzův dech se přiblížil k jejímu uchu. Nadzvedl prstem kadeř jejích vlasů a Emma pocítila v útrokách žár. Srdce se jí rozbušilo.

„Nehýbejte se,“ zašeptal markýz. Cítil její rozechvění a bezostyšně se na něm pásl.

Konečně od ní odstoupil. Emma zůstala stát okouzlená a zároveň rozzuřená tím, že se cítí tak zranitelná. Takovou moc nad ní kdysi měla jen Mary. Nikdy by si nepomyslela, že to zakusí znovu. Markýz se pohyboval tak tiše, že Emma nemohla určit, kde vlastně stojí. Náhle ji něco tak oslnilo, že musela přimhouřit oči. Křišťálová lebka spočívala uprostřed místnosti na stěle z černého mramoru a jiskřila v proudu světla, které sem pronikalo okny s odhrnutými závěsy. Po bílých zdech tančila podivuhodná duha, jejíž barevné oblouky se donekonečna opakovaly. Baletti zatáhl záclonu na okně. Ztlumil tak světlo a Emma si mohla konečně prohlédnout ten zázrak. Přistoupila blíž, natáhla ruku a chtěla se lebky dotknout. Pan de Baletti byl okamžitě u ní, aby jí v tom zabránil. V jeho sladkém hlase zazněl autoritativní tón:

„Smíte se jen dívat, madam de Mortefontaine.“

„Čeho se obáváte?“ pravila dotčeně.

„Nešťastného gesta. Byla by škoda rozbít takovou nádheru kvůli neobratnosti.“

Emma nenaléhala, ačkoli si něco takového dovedla jen stěží představit, už kvůli hustému koberci. Pouze obešla stělu, aby si lebku zblízka a ze všech stran prohlédla. Byla přesně taková, jak ji advokát Dumas popsal. Emma nemohla popřít, že jak ubíhaly vteřiny, zaplavoval její duši neuvěřitelný klid. Bylo jisté, že něco z toho předmětu vyzařuje. Něco nehmatatelného, ale překvapivě přítomného.

„Víte o ní něco, co já nevím?“ otázal se Baletti. Byl si jistý, že Emma de Mortefontaine tají odpověď na otázky, které ho pronásledovaly už tolik let.

„Nic,“ zalhala. „To, co jsem vyprávěla vašemu otci v Paříži, je pravda. Deník mé vzdálené příbuzné Anne de Pisseleu mě přivedl na stopu této lebky a podnítl mou zvědavost. Prodejte mi ji, markýzi. Přijmu jakoukoliv cenu. Hořím dnes daleko větší touhou vlastnit ji a zkoumat než včera.“

„Já to dělám již dvacet let, madam,“ odvětil markýz. „Odpověď na její tajemství nedostane člověk tím, že by ji pozoroval, tím jsem si jist. Jediné tajemství, které v sobě ukrývá, je tajemství jejího původu. Její přítomnost mě nicméně uklidňuje a nedokázal bych se od ní odloučit.“

„Všechno má svou cenu,“ namítla Emma de Mortefontaine. Spustila konečně zrak z křišťálové lebky a stanula před ním a znovu opakovala:

„Všechno má svou cenu, markýzi.“

Uchopil s úsměvem její paži na znamení, že návštěva je u konce. Emma se nechala odvést. Když sešli dolů pod schody, přitáhl ji k sobě, vlastně už to ani nečekala, a zašeptal:

„Prodala byste i svou duši, abyste ji získala, Emmo de Mortefontaine?“

Emma se pod palčivým pohledem očí, které byly tak blízko jejích a podrobně si ji prohlížely, zaklonila:

„Té se už dávno zmocnil sám Satan,“ zasténala a zavřela oči, s pootevřenými rty lačnicími po polibku.

Markýz de Baletti se jich jen letmo dotkl a poodstoupil. Zanechal ji zklamanou a rozrušenou.

„V tom případě, madam, mi už nemůžete nabídnout nic, co by mě zajímalo. Sbohem. Sluha vás doprovodí.“ S úklonou ji pozdravil a světil ji majordomovi, který již přicházel, aniž by na něj někdo musel zazvonit.

Když nastupovala do gondoly, aby se vrátila do svého paláce, byla Emma silně rozhněvaná. Žádný muž, ať to byl žebrák nebo král, s ní nikdy nejednal tak opovržlivě a frivolně. Jestli si myslí, že to tímhle skončí, tak se mýlí.

Clément Cork znovu zastavil svou loďku před palácem markýze de Baletti. Nevěnovali mu víc pozornosti než jiným. Hodně lidí se tu zastavovalo a podívovalo se nad proudem světla, které se odráželo od erbu nad portálem. Vypadalo to, že se majitel tohoto paláce jejich údivem snad baví. Pravda však byla úplně jiná. Od té doby, co ji znal, nepřicházel již Clément Cork do této čtvrti se stejnými úmysly jako předtím.

Opustil Calais krátce po bombardování Dunkerque a dezerci svého starého přítele Corneille. Nikdy doopravdy neuvěřil té historce o pokladu, ale z úcty ke svému bývalému druhovi z pouličních rvaček přijal tuto možnost za svou. Clément Cork, třicetiletý hrdopýšek, si nikdy nenechal utéct žádnou příležitost.

A Corneille přišel v pravý čas

Kapitán lodi *Bay Daniel*, vybavený doporučujícím glejtem, křižoval již dva roky Atlantik na účet francouzského krále. Rychle pochopil, že navzdory hrozbě, že bude dopaden, souzen a nakonec oběšen, je výnosnější stát se pirátem než korzárem. Ale protože nebyl sebevrah, zajistil si výnosy z jednoho řemesla a zároveň předstíral, že provozuje druhé. Události u Dunkerque potvrdily jeho odhad: obchodovat v Atlantiku se stalo příliš riskantní. Proto se poté, co opustil Corneille, zničeného zmizením přítelkyně Mary, přesunul na Středozemní moře.

Clément Cork nechtěl zvětšovat Corneillovu bolest, ale ve skutečnosti byl přesvědčený, že se ten chudák nechal ošidit svou kráskou, která se bez něj vydala pro ten slavný poklad, pokud ovšem někde nějaký poklad byl. Ať to bylo jakkoli, když se se svým bývalým druhem o několik měsíců později opět setkal, stál Corneille na opačné straně. Potkal ho ve Středozemním moři na Forbinově lodi. Forbin si nikdy nenechal ujít příležitost pronásledovat piráty, kteří mu nešťastnou náhodou zkřížili cestu. Když tehdy *Perla* kontrolovala na moři u břehů Španělska jeho loď *Bay Daniel*, zachránil Corneille Corkovi život. Poznal tenkrát jeho plavidlo a přimluvil se u Forbina, kterého ujistil, že ručí za svého přítele i za jeho činy ve Středozemním moři. Cork, aby potvrdil Corneillovu verzi, vytáhl svůj glejt, který koupil u jednoho proslulého padělatele v Itálii.

Cork dobře vycítil, že Forbin se nenechal ošálit, ale záměrně ho nechal být. S ohledem na Corneille, jenž mu tak zachránil život, a kvůli skutečnému obdivu, který choval ke Claudovi de Forbin, změnil Clément Cork působišťe a pustil se na Jaderské moře. K tomuto svému rozhodnutí si mohl jen blahopřát.

Benátské lodě byly vždy bohatě naložené kořením, hedvábím a otroky z oblasti Egejského moře. Zatímco Evropu pustošily válečné konflikty, Benátská republika se těšila neutralitě, takže její konvoje. Jen zřídka pluly s ozbrojeným doprovodem. Pro odhodlané muže bylo snadné je oloupit. A Cork takovým mužem byl.

Neměl však rád zabíjení pro zabíjení. Vzrušoval ho hon, štvání zvěře, lákala ho kořist a zboží, nikoli smrt nebo prolitá krev. Vypracoval proto taktiku, která mu bezpečně zaručovala bohatou kořist při malém riziku i nákladech.

Benátčané byli obvykle zbabělci a většinou se vzdávali bez boje. Trávil tedy zimu a období karnevalu na výzvědách v Benátkách. Loď nechával poblíž Malty na malém ostrůvku Pantellerii, který využívali piráti. Bylo to jen skalisko vyčnívající z moře, ale když odstranil stožáry mohl schovat loď ve zdejších jeskyních. Z Pantellerie jel na Maltu a pak zamířil lodní linkou do Benátek. Na ostrůvku nechával zásoby jídla a pitné vody pro námořníky, kteří tam chtěli zůstat. Vždycky se jich tak deset našlo. Jeden z nich tam dokonce postavil krčmu. Za pěkného počasí ji navštěvovali všichni piráti, kteří křižovali touto oblastí a kteří u ostrova zakotvili. Obchodovalo se tady tabákem, alkoholem, potravinami a vším, co je nezbytné k životu na moři, od knoflíků ke kalhotám až po plachty. Během několika měsíců si Cork získal velmi dobrou pověst.

V Benátkách se velmi rychle naučil využít všeho, co se z různých stran dozvěděl. Když zjistil, že se francouzský velvyslanec Hennequin de Charmont společně se dvěma dalšími obchodníky pilně věnuje obchodům s otroky a kořením, začal na ně dotírat, kazit jejich výnosné obchody a nakonec jim navrhl dohodu.

„Když máte tu moc, zaručte mi beztrčnost a já nejen že vás nechám na pokoji, ale budu doprovázet vaše konvoje, takže ostatní piráti se jich nezmocní,“ oznámil velvyslanci.

„Mohl bych vás také dát zavřít!“ vyhrkl velvyslanec a už už se k tomu chystal.

„To je vaše právo,“ bavil se Clément, který vybíral z mísy hroznové víno a rozvažoval se ve velvyslancově oblíbeném křesle, „ale byla by to chyba. Kromě zboží jsem ukradl i dopisy, které vás kompromitují. Když se nevrátím ke svým druhům, obdrží některé z těch listů francouzský král, jiné benátský dóže. A vaše kariéra, drahý pane velvyslanče, tím skončí stejně jako ta moje, nemyslíte?“

Hennequin de Charmont ustoupil a později si k tomu blahořečil.

Cork byl vykutálený ptáček, dodržování závazků však považoval za věc cti víc než mnoho jiných mužů. Když se z jeho oblíbené oběti stal jeho ochránce, musel začít hledat jinou. Markýz de Baletti, nesmírně bohatý benátský rejdař, byl přirozeně zapsán na jeho seznamu jako první.

V zimě, když bylo moře rozbouřené a námořní obchod nebyl příliš čilý, sledoval jeho záležitosti a zjišťoval, jaké zajímavé konvoje hodlá na jaře vypravit. Především roku se pak těšil z bohaté kořisti a očekával, že nářky pana de Baletti uvedou Hennequina de Charmont přece jen do rozpaků.

Baletti nevznesl žádnou stížnost. Corkovi oznámili, že jeho oběť na dotaz stran ztráty svých lodí s úsměvem odvětila: „Co naděláte, každý musíme z něčeho žít! Kdyby byl svět lépe zařízen, bohatí méně bohatí a chudí méně chudí, trávili by piráti víc času doma!“

Clément Cork byl muž sice málo vzdělaný, ale inteligentní. Markýzova reakce ho nejprve překvapila, potom se bavil představou, že je Baletti takový prostáček, ale nakonec ho to znepokojilo. Buď byl ten člověk tak nesmírně bohatý, že mohl s elegancí přijmout ztrátu, nad kterou by tolik jiných naříkalo, nebo to byl nerozvážný blázen, nebo, a tato představa ho přitahovala nejsilněji, nebyl markýz de Baletti tím, kým předstíral, že je.

V každém případě si zasloužil, aby se o něj Clément Cork zajímal.

To, co zjistil, přesahovalo lidské chápání a vzbudilo to v něm takovou úctu, že strávil celý den před markýzovými dveřmi a marně hledal příležitost, jak se s ním setkat.

34.

„Tlačte, paní! No tak, zkuste to ještě, tlačte!“

„Chtěla bych vidět vás!“ vyhekla Mary. Ležela ve svém pokoji a měla chuť tu porodní bábu, která stála u jejího lůžka, dávala jí hloupé rady a máchala rukama jako větrný mlýn, probodnout. Jako kdyby jí mohla pomoci lépe dýchat, jako kdyby k utišení její bolesti a hněvu stačilo jen ovívat jí potem zalitou tvář! Mary porodní bábě marně opakovala, že se děje něco neobvyklého, ta neschopná žena trvala na svém.

Vyčerpaná Mary, podbríšek rozervaný bolestí, se nakonec prudce posadila. Pevnou rukou popadla porodní bábu za krk a přitáhla si její tvář těsně před své oči naplněné vztekem. Nešťastnice koulela očima, které jí lezly z důlků. Mary jí svírala hrdlo tak, že nemohla ani křičet.

„Poslouvej mě dobře,“ vychrlila na ni Mary, „ty se mi prostě dostaneš do břicha a vyndáš z něj dítě. Jestli to nedokážeš, vezmi si někoho na pomoc, ale při všech čertech i při všech svatých najednou přísahám, že jestli do hodiny neporodím, neodejdu co pekla jako první, rozumíš?“

Bábě se podařilo dostat ze sebe pisklavé „ano“. Mary ji pustila a její oběť se zhroutila na podlahu. Klečela, tekly jí slzy, chrčela a odkašlávala a snažila se popadnout dech.

„Nebudu to opakovat,“ pohrozila Mary, která ji chtěla donutit k tomu, aby se pohnula.

Porodní bába se po čtyřech vzdálila od lůžka, potom se opřela o rám dveří, vstala a zmizela na chodbě. Vlhkou rukou si přitom třela hrdlo. Mary, ponechaná sama sobě, polaskala dlaní své těžce zkoušené břicho.

„Neboj se,“ zamumlala, „neboj, holčičko moje, děťátko moje, láska moje. Už to nebude dlouho trvat.“

„Jak víš, že je to holčička?“ usmál se Niklaus, který vyběhl nahoru, když viděl porodní bábu, jak utíká, co jí nohy stačí, zatímco on čekal dole pod schody u džbánu piva.

„Vím to,“ odvětila Mary a zkrivila tvář, „je to tak.“

„Co se děje, láska?“ zeptal se Niklaus a posadil se k jejímu lůžku.

Mary ležela s koleny přitáženými k břichu tak tvrdému a napjatému, až se zdálo, že musí každou chvíli prasknout. Pouze prostěradlo vytažené až k pupku zakrývalo Niklausovi otvor do jejího rozervaného těla.

„Nevím, ale není to jako s malým,“ zasténala, „ta porodní bába se v tom vůbec nevyzná. Odmítá se mi podívat dovnitř, pořád tvrdí, že musím tláčit, ujišťuje mě, že nejsem otevřená, ale mýlí se,“ zuřila Mary.

Obrátila na svého manžela zoufalý pohled.

„Nedostane se ven, Niklausi. Jestli nám někdo nepomůže, zemřeme obě.“

„Dobrá,“ rozhodl Niklaus a sundal prostěradlo. Viděl dost válečných zranění na to, aby ho pohoršoval porod.

„Určitě jde obráceně. Už se nehýbej a odpočiň si,“ poradil jí, celý zsinálý. „Věř mi. Vrátím se co nejrychleji.“
„Kam jdeš?“ otázala se Mary které bolest pronikala až do morku kostí.
„Pro čarodějnici. Jen ona ti může pomoci. Odvahu, lásko.“
„Pospěš si,“ řekla jen a opřela se o polštáře.

Niklaus seběhl ze schodů a bez dechu vpadl do kuchyně, kde obě služebné, Milia a Frida, ohřívaly vodu a připravovaly prostěradla.

„Je to zlé,“ řekl, „hlídejte ji, dokud se nevrátím.“

„Dítě jde obráceně?“ otázala se Frida a zbledla.

Niklaus přikývl. Obě dívky se zároveň pokřižovaly a zasténaly. Niklaus nemohl dále snášet úzkost, která mu svírala hruď.

„Vrátím se do hodiny. Rozdělejte v pokoji oheň a ohřejte hrnec vody. Čarodějnice ji bude jistě potřebovat. Postarejte se o chlapce. Nechci, aby ho Mary slyšela plakat, rozumíte?“

Přikývly. Věděly, jaké neštěstí postihlo jejich dům. Ženy, které porodily císařským řezem, měly pouze malou naději na přežití. Ve stáji Niklaus odvázal svého koně a pohladil ho po krku:

„Požádám tě o nemožné, brachu Nechci ji ztratit, rozumíš mi, vid’?“

Kůň si místo odpovědi odfrkl a zahrabal kopytem. Niklaus ho rychle osedlal a vyvedl ho na uzdě na dvůr. Sotva se vyšvihl do sedla, pobídl ho. Zvíře se vzepjalo a v posledních paprscích zapadajícího slunce vyrazilo k blízkému lesu.

Ann Mary Olgersen se narodila dvě hodiny poté.

Byla slaboučká, promodralá a sotva dýchala.

Čarodějnice ji popadla, jako kdyby to byla hadrová panenka, sevřela jí nosní dírky a vdechla jí do úst trochu páry, kterou nabrala do svých úst z pobublávajícího bylinného odvaru. Dítěti se okamžitě vrátila barva a dalo se do křiku. Pak ho čarodějnice předala Milii a s bručením a pomocí gest jí předvedla, co s ním má dělat. Stařena byla od narození němá, ale uměla se dorozumět. Milia zabalila Ann Mary do prostěradla, držela ji v náručí v rohu u krbu, v blízkosti kotlíku, z kterého stoupal voňavý kouř.

Niklaus stál v hlavě Maryina lůžka, bez oddechu jí otíral rozpálené spánky, znovu a znovu namáčel plátno v hrnci, jakmile to bylo potřeba. Vzdálit se od ní jen na krok mu rvalo srdce. Odmítal pomyšlení, že by mohla zemřít. Raději by zachránil Mary než dítě, ale s čarodějnici se nedalo diskutovat. Předstírala, že nic neslyší.

Když seskočil z koně na louce před její chatrčí, byla už připravená, jako by na něj čekala. Přes rameno měla zavěšený kožený pytel. Došla až ke zvířeti, shrbená a suchá stejně jako kořeny, kterými se zabývala. Mnoho lidí se jí bálo a tvrdilo, že zná jazyk mrtvých a mluví s nimi. Její jasnozřivost je děsila, ale když medicína už nic zmohla, přicházeli pro ni a často uspěli. Když našli

dveře zavřené, bylo to znamení, že mají nechat umírajícího odejít. Niklaus znal všechny ty historky, které o čarodějnicí kolovaly. Když ji spatřil přede dveřmi, uklidnilo ho to.

Nyní si již nebyl tak jistý.

Sotva vstoupili do pokoje, kde sténala Mary, čarodějnice se pustila do přípravy svého lektvaru. Zatímco ho nalévala, Niklaus přivázal zápěstí Mary k železnému čelu postele a stejně jako nohy na opačné straně, aby se nemohla hýbat.

„Kůži!“ požádala Mary.

Niklaus pochopil. Mary si stále zachovávala svou hrdost. Nechtěla křičet. Odřízl ve stáji kus kůže, omočil ho ve whisky a vsunul jí ho do úst. Pohyb, jímž čarodějnice rozřízla pomocí tenkého nožíku Mary podbřišek byl tak rychlý a přesný a úleva tak velká, že se Mary ani nepotřebovala do kůže zahryznout. Ani Ann Mary, vytažená z břicha své matky, nekřičela. Mary myslela, že je mrtvá. Cítila se teď, jako kdyby umírala i ona. Až do chvíle, kdy holčičku oživil.

Čarodějnice se vrátila k ní, vyzbrojená sběračkou vroucí tekutiny a nalila ji do rány. Tentokrát se Mary prohnula do oblouku a její oči se obrátily v sloup. Niklaus se nemohl ubránit pomyšlení na nejhorší. On, který ztratil tolik kamarádů na polích cti, on, který opovrhoval smrti tak, že na ní dokonce sázel, měl strach. Strach jako dítě. Přiložil chvějící se prsty Mary na krční žílu.

Čarodějnice se zatím nedala rušit a dál Mary čistila svým zvláštním způsobem břicho. Niklaus se uklidnil: puls byl pomalý a slabý, ale tepal pravidelně. Mary Readová pouze omdlela.

Když vyšla placenta, stařena se pustila do zašívání a nakonec dala Mary mezi stehna podivnou páchnoucí kouli z jílu. Pak jí udělala na čele znamení kříže, položila svou niku na Niklausovu a usmála se, aby ho uklidnila.

„Děkuji,“ řekl jí, „děkuji.“

Stiskl stařeně suchou ruku. Na její bezzubé tváři nezahlédl ani stopu zloby, jen touhu poskytnout úlevu. Slíbil si, že zmírní útrapy jejího stáří a bude jí každý den posílat jídlo i víno, aby mohla dál plnit své poslání na tomto světě.

Zdálo se, že čarodějnice mu čte myšlenky, protože v jejích očích se mihl záblesk vděčnosti. Poodešla od nich, vzala Ann Mary z Miliina náručí a přiložila ji k prsu její matky. Děvčátko si okamžitě našlo tvrdou bradavku, z níž již teklo mléko.

Obklad z rašeliny byl posledním krokem ošetření a stařena pokynula Niklausovi, že může ránu ovázat. Dívala se na něj a hryzala jablko, které jí Frida přinesla. Potom posbírala své věci a odešla tak, jak přišla. Odmítla nabízené peníze, viditelně se spíš těšila na košík s jídlem, který pro ni už byl připravený.

Frida zapřáhla koně do vozu a odvezla ji až do lesa, zatímco v hostinci U tří podkov začínala dlouhá, předlouhá noc.

Mary až do svítání ve spaní blouznila.

Niklaus zůstal u ní, klečel u jejího lůžka s hlavou na propocených prostěradlech, nos plný pachy krve a spáleného masa, jako před novou a poslední bitvou. Postupně, vedený instinktem, o němž ani nevěděl, kde se vzal, vzal Ann Mary od matčina prsu a položil ji těsně k ní, aby se dotýkaly. Jako kdyby je tento kontakt mohl obě dvě zachránit.

„To je naposledy, Mary,“ přísahal, „nebudeme mít žádné další dítě. Už nikdy neudělám nic proti tvé vůli. Ať to stojí, co to stojí. Jen žij, má lásko. Žij, protože jestli tě ztratím, zemřu také.“

Nakonec usnul i on, vyčerpaný dlouhými modlitbami.

Vzbudila ho Maryina ruka, která ho vískala ve vlasech. Mary byla ještě bledá a měla ztrhané rysy, ale usmívala se. Druhou rukou kolébala dítě na svém srdci. Niklaus se nad ní sklonil, políbil ji a blahorečil čarodějnici i nebi, že vyslyšelo jeho přání.

Mathieu Dumas, markýz de Baletti, zamilovaně polaskal dokonalou klenbu kříšťálové lebky, jak to činil každou noc již dvacet let. Potom se, podle neměnného rituálu, usadil proti ní v místnosti slabě osvětlené mihotavou září svíček, Zabořil se do křesla a ponořil svůj temný pohled do prázdných očních jamek vyhloubených v kříšťálu. Ačkoli se jí dotýkalo jen slabé světlo, lebka jiskřila a ožívala i sebemenším zábleskem světla, které zachytila. I tentokrát se markýz de Baletti v duchu tázal, jaká duše je v lebce uvězněná, odkud přichází a proč. Přestože věděl, že žádnou odpověď nenajde. Tvrdšíjně hledal odpovědi pomocí logiky a racionálního přístupu, který byl vlastní jeho době.

Povzdychl si.

Dopis od jeho nevlastního otce i návštěva Emmy de Mortefontaine ho stále znepokojovaly. Nebyla to ani tak krása té ženy, co ho dráždilo, jako jistota, že zná něco z té záhady. Záhady, za jejíž řešení by dal svůj život, své jmění i svou duši. Hořel netrpělivostí, chtěl konečně pochopit a zároveň mu jeho instinkt napovídal, že nesmí nic uspěchat.

Markýz de Baletti již nebyl pouhým učedníkem advokáta Dumase. Díky zvláštnímu duchovnímu vyzařování, které kříšťálová lebka vydávala, došel k úžasným objevům. Ale nejen to. Každou noc, když usnul v tomto křesle, snil o neznámých místech, o městech, která nikdy nespatrił, o bytostech, jež byly obklopené světlem a které se vyznačovaly oduševnělostí. Ráno se probouzel naplněný klidem a zázračnou moudrostí a všechno, do čeho se pustil, se ukázalo jako snadné, rozumné a užitečné. Cítil se každým dnem srdnatější, výkonnější, obdařený lepšími instinkty Cítil, že se každým dnem stává lepším člověkem.

Proto se musel velmi rychle naučit přetvařovat se a podvádět, aby zapadl do tohoto světa plného předstírání. Zvykl si nosit masku. Žil a choval se jako bohatý Benátčan, protože dobře věděl, že jeho utajené počínání by ho od lidí spíše vzdálilo, než aby ho pro něj milovali. A nikdo, kromě žáků, které si vybíral po celém světě, nevěděl, kdo je ve skutečnosti tento muž, který dokázal všechny udivovat svými schopnostmi vypravěče, hudebníka a básníka.

Uběhly právě tři týdny od doby, kdy se vrátil do Benátek a jejich salonů. Tři týdny od doby, kdy přijal Emmu de Mortefontaine a kdy spolu hráli hru na svádění. Karnevalové hýření bylo v plném proudu, ale Baletti ho sledoval zpovzdálí. Neznamenal to, že by neměl rád lásku. Jeho smyslnost byla stejná, jako když mu bylo dvacet let. Pouze ztratil iluze. Ženy, které potkal a do nichž se zamilovával s prudkostí svého mládí, ho všechny zradily nebo zklamaly. On snil o ideálu. Ony mu nabídly jen povrchnost.

Nakonec se rozhodl rozumem. Ženy v této době milovaly všechno, co on nenáviděl. A od té chvíle dával přednost kurtizánám. Těm neokázalým, které se mu oddávaly bez okolků a bez skrupulí a kterým nesliboval nic, jen upřímné a překvapující uznání.

Každý večer tušil přítomnost Emmy de Mortefontaine mezi návštěvníky slavností, kde se už nikdo nespokojil s diskusí o politice. Mluvil tu se o lásce a lidé, kteří se uvolňovali vínem a které chránila anonymita, se zde lásce také oddávali. Vznešené dámy se smysly rozpálenými krásnými slovy se nabízely k smyslným hrám, které pořádal jejich hostitel. Baletti, chráněný jako ostatní škraboškou, se chvíli pásl zrakem a pak se vytrácel. Odmítal se stát otrokem vlastní touhy. Vždycky to zařídil tak, aby na odchodu zkřížil svůj pohled s mandlovýma očima Emmy, kterou se naučil rozpoznávat i pod škraboškou. Ujistil ji tím pohledem o své touze a připravil jí tak tím větší zklamání. Od svého setkání v jeho domě spolu mluvili jen o banalitách. Markýz se tím však nenechal oklamat. Emma byla žena, která umí dosáhnout toho, po čem touží. Nevěděl, kdy ani jak udeří, ale byl si jistý, že nakonec ji dostane.

Byla totiž přesně tím typem ženy, kterou mohl vlastnit, aniž by ji kdy miloval.

Markýze de Baletti postupně zaplavil pocit klidu, který mu poskytovala blízkost kříšťálové lebký. Obraz Emmy de Mortefontaine pomalu zmizel a vystřídaly ho jiné obrazy, nejasné a přece tak příjemné.

Usnul s úsměvem na rtech.

35.

Probudil se za svítání s podivným pocitem, že ho někdo pozoruje. Svíčky dohořely a místnost se topila ve tmě. Pocit cizí přítomnosti byl nicméně tak silný, že mechanicky zvedl ruku k opasku, aby tasil dýku, kterou tam stále skrýval. Markýz de Baletti nebyl jen galantní muž vytříbených mravů, byl též obávaným protivníkem. V této oblasti se mu dostalo té nejlepší průpravy. Uměl se bránit, ačkoli zabíjel jen nerad.

„Klid, markýzi!“ ozval se neznámý hlas, „nechci vám ublížit, máte mé slovo.“

„Kdo jste?“ otázal se Baletu a sundal ruku z opasku, aby ukázal, že neznámému důvěřuje.

Postřehl, jak kdosi proklouzl až k zataženým záclonám a místnost zaplavilo jasné světlo, které vetřelec, oslepený září křišťálové lebkky, ihned ztlumil.

„Zpropadeně,“ prohlásil a vykročil k Balettimu, „začínám rozumět tornu, proč mají lidé zájem vám škodit.“

Markýz de Baletti neodpověděl. Muž, který se takto vloudil do jeho příbytku, mu nepřípadal nebezpečný. Měl tisíc příležitostí zavraždit ho ve spánku a odejít i s lebkou stejnou cestou, aniž by vzbudil jediného z jeho strážců. Stejným způsobem podle všeho už přišel.

„Jmenuji se Clément Cork,“ pravil vetřelec, polichocený klidným, zvědavým výrazem Balettiho tváře.

Vynaložil dost námahy na to, aby překonal bdělost markýze a všech jeho služebníků v paláci a radoval se, že za své úsilí sklízí takovou odměnu.

„Clément Cork,“ opakoval pan de Baletti, „nejste vy ten pirát, který si tak pěkně zalaškoval s mým loďstvem?“

„Přesně tak.“

„Přicházíte mi poděkovat, že jsem vás zachránil před šibenicí?“ zažertoval Baletti. Kapitánovo nepatřičné chování budilo jeho zvědavost.

„Svým způsobem ano, pane.“

Rozhodným pohybem zvedl křeslo a ukázalo se, že přes to jak vypadá hubeně, je to velmi zdatný muž. Byl svalnatý, pružný jako kočka a měl příjemnou tvář. Baletti si bez nesnází dovedl představit, že zamotá hlavu Benátčankám ze všech vrstev.

„Poslouchám vás, pane,“ pokračoval Baletti, zatímco jeho návštěvník se usadil naproti němu.

„Získal jste si mou úctu. A vzbudil jste mou zvědavost. Měl jsem chuť zjistit, co se skrývá za vaší velkomyslností. Byl jsem přesvědčený, že by za ní mohly stát pochybné obchody. Obchody, na které by korzáři Její Jasnosti

mohli přijít, pokud nějakými stížnostmi upoutáte pozornost ke svým konvojům. V Benátkách platí více než jinde, že nic není, jak vypadá.“

„Skutečně si dovedu představit vaše zklamání,“ odvětil pobaveně markýz de Baletti, „když jste nic neobjevil.“

„Zklamání, markýzi?“ usmál se Cork, „Spíše údiv a především obdiv.“

„Opravdu? A pročpak?“

„Kvůli vašim tajným aktivitám, které jsou na hony vzdálené tornu, co jsem si představoval, a které mě, přiznávám, dojaly, ačkoli jsem jen obyčejný pirát.“

Pan de Baletti zabodl pohled do Corkových očí. Vyčetl z nich jen upřímnost. Cork pokračoval:

„Dlouho mi trvalo, než jsem pochopil význam toho nápadného erbu nad vašimi dveřmi. Nejprve jsem se klonil k tomu, že jde o neopatrnost nebo pýchu. Že je to určitá výzva pro zloděje, jako byste jim říkal, pojďte si vzít! Pozoroval jsem ho tedy stále znovu a znovu. Víte, markýzi, já jsem velmi vytrvalý.“

„To vidím.“

„Když Benátky spí, u vašeho přístaviště se střídají desítky tichých, bezejmenných člunů, vedených třpytem toho křišťálu zasazeného v kameni, který rozzáří i jediný měsíční paprsek. Připlouvají na nich starci, děti, nemocní, ubožáci a odcházejí zaopatření. Přijíždějí odevšad, z celé Itálie a dokonce i ze Sicílie a od Egejského moře. Vloudil jsem se mezi ně, abych viděl, kvůli čemu přicházejí, a byl jsem ohromen. Léky a potraviny, to bych pochopil. Ale kdo vlastně jste, markýzi, že můžete rozdávat bez přemýšlení?“

Podal Balettimu rozvázaný měšec plný florinů. Celá rodina by z něj mohla pohodlně žít několik let. Baletti neudělal nejmenší pohyb, aby si ho vzal. Když už tedy Cork všechno ví, nemá smysl zapírat. Lepší snad bude ho do věci zasvětit, jako již tolik jiných.

„Jsem jen člověk, kapitáne Corku.“

„Žádný majetek není nevyčerpatelný.“

„Můj ano.“

„Díky tomuhle?“ otázal se Cork a ukázal na křišťálovou lebku.

„Díky velkému dílu alchymistů. Víte, co to je?“

Cork zavrtěl hlavou.

„Umění přetvořit neobyčejnější kov v čisté zlato.“

„To je nemožné,“ namítl Cork.

„Držte přece v rukou důkaz, drahý příteli. Stejně je tomu s tím nápojem, který vám dali.“

„Doporučili mi, abych každý den vypil několik kapek, ne abych ho lil na olovo,“ zažertoval Cork, kterého markýzův vážný tón zmátl.

„Je to elixír zdraví. Dělá divy a při dodržování jistých hygienických pravidel, o nichž vás museli také poučit, pomáhá v boji proti epidemiím.“

„To připouštím. Pokud je to ale všechno pravda, a já nemám žádný důvod vašemu tvrzení nevěřit, mohl byste se stát pánem světa.“

Markýz de Baletti se usmál, aby zahnal smutek, který najednou pocítil. Kolikrát mu již položili tuto otázku? Desetkrát, stokrát. Jako kdyby lidská srdce ovládala jen tato jediná touha.

„Jen Bůh je všemocný, kapitáne Corku, a jak jsem vám řekl, já jsem jen člověk. Změnit svět je obrovský úkol a velmi těžký úděl. Jeden člověk na to nemůže sám stačit, nevydrží to déle než rok. Moje ambice odpovídají mým možnostem. Netoužím již dobývat, ale vzdělávat a chránit. Protože každá bytost na této zemi má své místo a svou roli, kterou musí sehrát.“

„To nejsou obvyklá slova, markýzi. Je to utopie. Všechno je jen otázkou prospěchu a zisku,“ pravil Cork, na nějž markýzova slova zapůsobila.

„V tom spočívá celý ten zázrak, kapitáne. Věřím v lidskost. Vaše návštěva a tento rozhovor jsou toho důkazem, nemyslíte?“

Clément přikývl. Čekal sice, že ho markýz překvapí, nečekal ovšem, že ho takto zasáhne. V duchu si blahopřál, že se do pátrání pustila náhle pocítil štěstí nad tím, co z něj vzešlo.

„Před chvílí jste se mě zeptal, jestli přicházím s úmyslem splatit vám dluh za vaši velkomyslnost. Ten dluh je teď ještě větší a já bych byl hrdý, kdybych vám mohl sloužit.“

„Věnujte se dál tomu, co děláte, kapitáne Corku. Bavím se tím, jak ničíte ty napudrované intrikány, kteří lamentují pro pár ztracených štůčků hedvábí a přitom si namáčejí tlusté prsty v mastných omáčkách. Nedávno jste opovrhl mým zbožím a to gesto mi od vás přišlo elegantní. Jsem nadšen vaší návštěvou. Jestliže chcete sloužit mé věci, bude mi potěšením. Znáte úkryty pirátů. Potraviny a léky budou k užítu jejich ženám a dětem. Můžete si jich vzít, kolik chcete, pod jedinou podmínkou, přísahajte mi, že s nimi nebudete obchodovat.“

„Měl bych v sobě Jen málo poctivosti, kdybych toho zneužil,“ téměř se rozzlobil Cork.

„Neurážejte se, můj mladý příteli. Kdybych o vás skutečně pochyboval, neřekl bych vám o sobě nic. Považujte tedy svůj dluh za vyrovnaný, ano?“

„To nemohu, dokud vás nebudu varovat,“ namítl Cork.

„Před čím?“

„Spíš se mě zeptejte před kým.“

Markýz de Baletti pokýval hlavou. Uhodl odpověď.

„Emma de Mortefontaine, která vás, myslím, již navštívila, sem z Terstu, kde kotví její doprovod, přivezla několik všeho schopných mužů. Jeden z nich, jménem George, dává dohromady bandu lumpů, kteří mají přepadnout vaše stráž. Myslím, že ta krasavice vám chce uloupit tuhle věc.“

„Kdy?“

„Zítřka. Po setmění.“

„Pomohl byste mi chytit ji do její vlastní pasti?“

„Doufal jsem, že mi to navrhnete. Už jsem se nechal tím Georgem najmout i se třemi svými muži.“

„Dobře, kapitáne Corku. Zdá se, že jsme tedy domluveni.“

Vstal a upřímně mu podal ruku. Cork se zvedl a vřele ji stiskl. Na jeho nadšené tváři se rozzářil úsměv.

* * *

Emma de Mortefontaine doufala, že markýz de Baletti změní své rozhodnutí, natolik byly jejich rozhovory beze slov horoucí. Líbil se jí. Nesmírně. Proto tak dlouho otálela s rozhodnutím o přepadení. Spoléhala se na to, že ho díky atmosféře nevázanosti, která doprovázela karneval, vláká do svých sítí a stane se jeho milenkou. Byla by na něj mohla dotírat, ale její hrdá povaha jí v tom zabránila. Chtěla, aby to byl on, kdo podlehne a bude prosit. Pan de Baletti jí však odolával.

„Dnes v noci,“ řekla si, „až mi bude vydán na milost, najdu prostředek, jak ho zlomit. Bude se se mnou milovat. Potom ho zabiju.“

Emma nemohla snést pomyslení na to, že by podlehla kouzlu muže, který se opovážil si s ní hrát a dokonce jí pohrdat.

Když přišel čas, Clément Cork a jeho muži poslechli rozkazy, které dostali. Stráže v paláci učinily to samé. Temné mraky zakrývaly měsíc, jako by sloužily zákeřným plánům Emmy de Mortefontaine. Byla nadšená a vzrušená výpravou tak odlišnou od obvyklých cest do společnosti. Zatímco Corkovi muži se prali na nábreží nad schody a předstírali rvačku se stráží, Emma, George a tři další muži přistávali u chodníčku tak úzkého, že se po něm dalo sotva projít. Emma a její pomocníci se museli zády přitisknout ke zdi s barevnou omítkou, aby nespadli do kanálu. Špičky jejich střeviců přečnívaly přes okraj chodníčku. Dostali se až k oknu, jehož parapet se nacházel sotva metr nad Georgeovou hlavou. Kdyby se George mohl na chodníku obrátit, dokázal by se vytáhnout nahoru jen silou svých paží, ale na to nebylo ani pomyslení. Opatrně rozmotal provaz, který si s sebou přinesl, natáhl paži a zachytil provaz hákem o zdobený balkon. Jelikož byl silný jako býk, posadil se s pomocí takto připevněného lana na chodíček s nohama v ledové vodě, předklonil se, napjal provaz a vytvořil tak svým spojencům stupínek. Malý, štíhlý muž, který šel za ním, uchopil provaz, jako by to bylo plachtové lano, opřel se o Georgeova ramena a bez obtíží vyšplhal nahoru. Kamenem, který držel v ruce, rozbil okenní tabulku ve výši zástrčky a snadno tak otevřel okno.

O kus dál pokračovala předstíraná rvačka mezi Balettiho a Corkovými muži, doprovázená hlasitým sténáním a nadávkami, takže Emma se mohla domnívat, že vše probíhá podle plánu. Muž, který byl nahoře, jen potřeboval, aby zvedla paže a pak ji vyzvedl vzhůru a pomohl jí, aby seskočila do tmavé místnosti markýzova příbytku.

Poté se chytil provazu George a také se nechal vytáhnout. V paláci bylo všechno tiché a klidné.

Clément, který opustil své druhy, jakmile věděl, že Emma a George jsou zaměstnání tím, aby pronikli do domu. Pospíšil si do sálu, kde byla uložena lebka. Čtyři muži, ukrytí za závěsy, tam čekali na jeho znamení.

„Už jsou uvnitř,“ oznámil stručně markýzovi de Baletti, který se tu usadil jako obvykle.

Markýz nechtěl vystavovat služebnictvo žádnému riziku, proto ho tento večer poslal pryč a ponechal si u sebe jenom strážce.

Když Emma a její komplicové vstoupili s pistolemi v rukou do místnosti, markýz de Baletti seděl v křesle a předstíral, že spí. Nedělal si žádné iluze o záměrech té krásky, jelikož však nepochyboval o pýše, kterou v ní vyvolá pocit vítězství, hodlal využít tohoto jejího nedostatku, aby si konečně vyposlechl tajemství, která mu odmítala prozradit. Cork zasáhne při sebemenším poplachu. Baletti mu důvěřoval. Jeho instinkt ho nikdy nezklamal.

Ačkoli byl zcela vzhůru, vyskočil a předstíral překvapení, když spatřil Emmu, která na něj mířila svou zbraní a usmívala se. Mihotavé světlo svíček, kterými vybavila své muže, ozařovalo její tvář. Zdála se tak ještě krásnější a hrozivější.

„Vy!“ zvolal. „Mělo mě napadnout, že naše klání vám nebude stačit.“

„Vskutku, můj drahý markýzi,“ zasmála se vítězně, „měl jste mi ustoupit. Já vždycky dosáhnu toho, po čem zatoužím. Jakýmikoli prostředky.“

Pan de Baletti k ní vyslal vřelý pohled.

„Přes svou nevýhodu musím připustit, madam, že vítězství vám sluší. Kdybych nevěděl, že to nejsem já, co chcete získat, přijal bych svou porážku s potěšením, dokonce bych si ji vychutnal.“

Emma polkla a její dech se zrychlil. Baletti nedával najevo strach ani lítost, pouze lačnost, kterou cítila také.

„Přesto vás musím zabít pane markýzi,“ pronesla ochraptělým hlasem, „ta věc může mít jen jednoho pána.“

Baletti pokrčil rameny.

„Zemřít vaší rukou bude pro mě ctí, má drahá. Dostane mi se tak od vás potěšení, po němž touží každý Benátčan, který se s vámi setká a který je stejně jako já nešťastný, že vás nemohl mít.“

„Bylo by to pro vás bývalo snadné.“

„Sníl jsem o tom,“ zašeptal.

„Madam,“ přerušil ji George, podrážděný tímto rozhovorem, „nesmíme ztrácet čas.“

Emma však měla jiné záměry.

Vždycky se v duchu ptala, proč se markýz de Baletti neúčastní benátských karnevalových orgií. Nyní konečně našla odpověď a ta se jí líbila tolik, jak doufala. Baletti musel patřit mezi ty lidi, kteří, i když už jsou to muži nebo ženy, potřebují být ovládáni. Zajisté, pomyslela si, byl přesně takový, jak doufala.

„Georgi,“ rozkázala, „odved’ muže a hlídej přede dveřmi.“

„To je neopatrné,“ namítl.

Její ledový pohled mu dal pocítit, kde je jeho místo sluhy. Spolkl svou žárlivost a bez dalších řečí poslechl. Emma však stále mířila svou zbraní na Balettiho srdce. Byla si jistá, že ho tento poměr sil vzrušuje stejně jako ji.

„Tak jsme tu zůstali sami, madam, a já jsem vám vydán na milost.“

„Co byste udělal na mém místě vy markýzi?“

„To nemohu říci, protože nejsem na vašem místě a nevím to, co o lebce víte vy.“

„Je to důležité?“

„Pro mě ano. Usínám u ní už dvacet let a hořím touhou vypátrat její původ. Vy jste se mí přiznala, že jste prodala duši d’áblu, moje duše patří této lebce. Ten, kdo mi odhalí její tajemství, ve mně bude mít nejponiženějšího a nejposlušnějšího otroka, jakého kdy tato země nosila. Když jsem objevil ten dopis od otce, myslel jsem, že to budete vy. Od chvíle co jsem vás spatřil, Emmo, jsem v to nepřestal doufat.“

Emma ucítila žár v útrokách. Přesto nechtěla podlehnout.

„Jsem z vás zmatená, markýzi,“ přiznala, „té vaší údajné oddanosti však vůbec nevěřím.“

Na tváři se mu objevil smutný, odzbrojující úsměv.

„Tak mě tedy zabijte. Rychle. Ať se navždy osvobodím od toho, co mě tato lebka naučila, i od toho, co mi upíráte.“

Emma zakolísala. Možná by nakonec přece Jen bylo dobré mít společníka. Nebylo to v podstatě to, co od smrti Mary hledala? Nehledala snad někoho, kdo by ji dokázal vzrušit, jako to umí on? Bytost sobě rovnou? Poklad jí nezajímal, ten byl jen záminkou. Jeho tajemství a Baletti sám byli mnohem cennější.

„Opravdu jste objevil kámen mudrců?“ otázala se.

„Ano,“ odpověděl bez váhání. Pochopil, že Emma couvá. „Ale je to složité. Nespočívá v nějaké formuli načmárané na kusu papíru. Sama k němu nedojdete. Trvalo mi deset let, než jsem to zvládl.“

„Odhalila vám to ta lebka?“ naléhala dál, neboť vycítila, že markýz mluví upřímně.

„Předpokládám, že ano, stejně jako mnoho jiných věcí. Ale nemohl bych to s určitostí tvrdit. Nikdy z ní nevytryskl žádný božský hlas a není na ní nic nadpřirozeného. Řekněme, že potřebuji její přítomnost. Uklidňuje mě. Když se probudím, jsem plný nových myšlenek, které jsou dokonale uspořádané. Odkud ta lebka pochází, Emmo? Pokud to víte, zapřísahám vás, povězte mi to. Mučíte mě bezdůvodně,“ zasténal. Emma sklonila zbraň.

„Pochází z mayského města Santa Rita na Yucatánu, v Západní Indii,“ zalhala. „Původně byl umístěná na stéle uvnitř chrámu. Skutečně na ní není nic posvátného nebo božského, markýzi. Byla to pouze jedna, ta nejdůležitější část klíče, který umožňoval přístup do tajné místnosti s podivuhodně hladkými a zářícími stěnami.“

„Takže tedy není úplná,“ zareagoval Baletti, úplně překvapený však nebyl.

„Chybí jí dvě oči z nefritu, v jejichž středu byl zasazen úlomek křišťálu,“ přiznala Emma. „Já vlastním jedno oko a také křišťálovou jehlu, kterou jsem našla na stejném místě. Jediná podivnost, kterou jsem zaznamenala, spočívá v tom, že všechny kusy září, když jsou pohromadě.“

„Co je v té tajné místnosti?“ otázal se markýz de Baletti, dychtící po dalších informacích.

Její popis těch stěn sám o sobě ho mátl. Žádný běžný kámen tornu popisu neodpovídal leda že by byly úplně hladké a z křemene. Věděl však, že tento druh krystalického křemíku není v této části světa rozšířený. Markýz de Baletti tyto končiny prozkoumal. Stejně jako tolik jiných koutů. Jaký zájem by mohl někdo mít na stavbě takové svatyně? A především kdo?

„V roce 1523 pověřil Hernán Cortés, slavný dobyvatel Mexika, svého pobočníka sira Alonsa z Ávily, aby zajistil ozbrojený doprovod při převozu pokladu posledního aztéckého vládce Montezumy. Byl to nejúžasnější poklad, jaký byl kdy objeven. Zlaté a stříbrné nádoby a sošky, drahokamy větší než pštrosí vejce, vzácné látky a mnoho dalšího. Alonso z Ávily usoudil, že když z něj část, ostatně tu nejdůležitější, zcizí, Karlovi V., jemuž byl poklad určen, to chybět nebude. I tak bude mít dost na to, aby mohl pokračovat ve válce se svým zapřísáhlým nepřítelem, francouzským králem Františkem I. Dohodl se tedy s veliteli ostatních dvou karavel, že se spolu rozdělí a budou o všem mlčet. Přemýšleli, kam poklad ukrýt, protože na svých lodích ho nemohli převézt, aniž by se při příjezdu vše neprozradilo. Jeden z těch tří si vzpomněl na úkryt, který několik let předtím, když ho Cortés pověřili aby shromáždil mayské bohatství, objevil v Lubaantunu. Alonso z Ávily se pak odklonil od mořské trasy, vyplul z Veracruz, dorazil k pobřeží Yucatánu a v noci poklad vyložil z lodi. Několik mužů z posádky si vzal na pomoc, ostatní opil. Když se vrátili na palubu, nikdo nevěděl, co dělali na zemi, a i kdyby to tušili, nikdo neměl důkaz. Lebku a oči rozdělili a každý kus si vzal na loď jeden z oněch tří mužů na důkaz vzájemné přísahy. Neštěstí však ono tajemství navždy umlčelo.“

Markýz de Baletti hltal Emmina slova, aniž by si ovšem zcela přišel na své. Přesto se zdržel toho, aby její slova přerušoval. Emma, rozpalená vypravováním, byla krásnější než kdy jindy. Horečně pokračovala:

„Karavely zkřížily cestu francouzskému korzárovi Jeanu Fleurymu, který na ně zaútočil. Dva velitelé zemřeli, jedním z nich byl sám Alonso z Ávily, aniž by něco prozradili. Třetí svěřil námořníkovi, který jako jediný z jejich posádky přežil, oko, které získal, než opustil Yucatán. Fleury se vrátil do Francie s neuvěřitelnou kořistí a předal králi poklad i křišťálovou lebku, považovanou za jeho část. Fleuryho nenapadlo, že nefritové oko by mohlo patřit k lebce, a ponechal si šperk pro sebe. Druhé oko si odvezl zmíněný námořník. Nikdy se nevypravil zpátky pro poklad, pouze do mapy zakreslil jeho polohu a předal toto úžasné tajemství svým potomkům.“

„Tak vy tedy hledáte poklad,“ prohodil dočista zklamaný Baletti.

Emma před ním poklekla, ladným pohybem zápěstí odsunula zbraň a začala si rozvazovat korzet. Její tělo hořelo touhou.

„Bylo tomu tak, markýzi, než jsem objevila vaše úžasné schopnosti i vlastnosti té lebky, ať o tom tvrdíte cokoliv. Nyní však doufám v něco většího. Chci,“ zasténala, „aby svět ležel u mých nohou, jako já teď ležím u vašich. Ale nedejte se zmást, markýzi, jestli vás nechám naživu, zůstanete po mém boku navždy jen sluhou.“

Baletti se přesto sklonil, aby ji políbil na rty Vsunul přitom prst do jejího výstřihu, aby lépe cítil, jak se chvěje.

„Kde je druhé oko?“

„Ztracené,“ vydechla se zasténáním, „jedno dobrodružné děvče ho ukradlo mému zesnulému manželovi. Ta dívka zahynula při bombardování Dunkerque. Oko měla zavěšené kolem krku.“

„Našli jste její tělo?“ naléhal markýz dál a rty laskal lalůček jejího ucha. Byl si jist že nyní mu prozradí naprosto všechno, co si přeje vědět.

„Ne. Mnoho jich zemřelo v sutinách. Mrtvolý spálili nebo je hodili do moře.“

„Nefrit ani křišťál nehoří ani neplavou. Na mrchovištích bývá mnoho zlodějů.“

Emma odstoupila a změřila si ho. Na tuto možnost nepomyslela.

Baletti na ni vrhl horoucí pohled.

To stačilo, aby Emma znovu zatoužila po jeho objetí. Ovinula paže Balettimu kolem krku.

„Budete se se mnou milovat, markýzi,“ zašeptala, „potom si odnesu lebku, abych ji donesla tam, kde mám nefritové oko a jehlu a vy na mě počkáte, protože už na mě nebudete moci zapomenout.“

Markýz de Baletti poodstoupil a na rtech mu zahrál vítězný úsměv.

„O tom, drahá přítelkyně, silně pochybuji,“ zamumlal. Luskl prsty a zsinálá Emma de Mortefontaine se rázem ocitla v obklíčení.

36.

Maryino zotavování po porodu bylo dlouhé a bolestné. Až do konce kojení se cítila odulá a těžká, takže se musela vyhýbat všem namáhavým činnostem. Od té doby, co byl na podzim roku 1697 v Rijswijku podepsán mít žili skromně. Niklaus o Mary pečoval, Jak Jen mohl, staral se o údržbu domu i přilehlých stavení, nosil vodu ze studně, hřebelcoval koně, obstarával drůbež i ostatní zvířata. Příležitostně se měnil v kováře, pokrývače či truhláře. Mary nikdy předtím neviděla muže, který by dokázal vykonávat ty nejrůznější práce a přitom se chovat ke svým dětem a manželce tak pozorně.

Často myslela na svůj poklad, ale rozumně si doprávala čas na to, aby se zotavila a viděla růst své děti, které jí přinášely pocit opravdového štěstí. Postupně s nimi opět nalezla onen pocit sounáležitosti, který kdysi požil ji a Cecily. Mary pociťovala hrdost nad tím, že se jí konečně podařilo ovládnout stesk, takže může z tohoto pocitu čerpat. Součástí toho všeho byl i Niklaus, který ji naučil mít se ráda taková, jaká je.

Ann Mary nedávno oslavila své druhé narozeniny. Právě si hrála s bratrem, kterému byly téměř čtyři roky, a s Tobym dvouměsíčním štěňátkem, které dostali. Toby byl miláčkem celého osazenstva hostince. Díky němu měla Mary občas trochu klidu.

Nyní lezly obě děti po čtyřech po zemi u krbu, napodobovaly zvíře a bavily se tím, že mu dávaly kousat starý hadr a pak ze všech sil tahaly každé za jiný konec, aby mu kořist sebraly. Hravé vrčení štěněte je rozdovádělo natolik, že se hlasitě smály, braly mu hadr a opět inu ho vracely v nekoněčně se opakující hře, která začínala v běhu a končila vsedě na zemi.

Junior se čím dál více podobal svému otci. Byl to stejný čtverák a smíšek jako on a lidé mu často hádali o dva roky víc, tak byl statný. Ann zdědila jemné rysy po Cecily a hebké kudrny po matce, její vlasy byly pouze tmavší. Byla stejně nebojácná a zvědavá jako Junior. Oba dva pak byli právě tak tvrdohlaví jako odhodlaní.

Pár kroků od nich se Niklaus bavil jejich cirkusáckými kousky a rozprávěl přitom s vojenským vysloužilcem, který je vytrvale navštěvoval každý večer, aby si dal své obvyklé pivo. Odmítal opustit Bredu, protože ztratil celou rodinou i veškerou chuť zakládat novou.

Mary potlačila bolestnou grimasu. Seděla u stolu nad úcty, vyrušovaná Juniorem, který co chvíli volal ji i Niklause, aby rozhodli jejich souboj se zvířetem. Chvilí se bavila snažením své dcery, která vyplazovala jazyk až po kořen a kroutila baculatým zadečkem, aby udržela vítězství nad štěnětem, a pak se znovu ponořila do práce. Když bude pokračovat tímhle tempem, bude nad ní sedět celou noc. Tahle jediná ze všech povinností, které ležely na ní, ji nudila. Měla jedinou touhu, chtěla odejít do pokoje, jakmile je vysloužilec opustí, a schoulit se do náručí svého manžela.

Ucítila nové silné píchnutí a zase nedala nic najevo. Nikdy si nestěžovala na bolest v pánvi, která se stále vracela podobně jako revmatismus. Věděla, že dvě rychle za sebou následující těhotenství, a především následky toho druhého, ji vážně poznamenala a že ačkoli krize přichází ve stále delších intervalech, bude potřebovat ještě mnoho času, než se zcela uzdraví. Její intimní život s Niklausem tím byl již dlouho narušený. Přesto, jako kdyby vycítil to, o čem mlčela, Niklaus nikdy nenaléhal, když její tvář zkrivil rozmrzelý nebo bolestný úšklebek. Miloval se s ní, jen když to sama chtěla, s podivuhodnou něhou se přizpůsoboval její touze, odtahoval se od ní, ještě než dosáhl vrcholu rozkoše a ujišťoval ji, že je mu to milejší než možnost, že by ji znovu vystavil riziku těhotenství. Mary mu za to byla vděčná a milovala ho tím více. Každý den se cítila zcela naplněná jejich sounáležitostí a dětmi, které jí dal.

Během těch dvou let se změnil také život v hostinci. Jako první odešla Frida. Požádal ji o ruku jeden voják, který se do ní zamiloval a nedokázal se jí vzdát. Frida s ním odešla na vlámské pobřeží, kde se za něho provdala. Krátce poté museli kvůli nedostatku zákazníků propustit kuchaře a hudebníky, takže s nimi zůstala už jen Milia, štít hostince U tří podkov pomalu rezivěl.

Všechno, co Niklausovi předpověděl jeho otec, se postupně splnilo a Niklaus musel sáhnout do svých rezerv, aby hostinec udržel.

„Myslíš na svůj poklad, vid’?“ zašeptal Niklaus a hladil prsty Maryiny boky.

Byly teď opět pevné, pružné a pěkně zaoblené. Niklaus po milování rád trávil dlouhé chvíle tím, žena ně kreslil prsty arabesky. Ve vedlejším pokoji klidně spaly obě děti.

Milia je uložila a pak si šla sama lehnout. Mary a Niklaus se odebrali nahoru krátce po ní. Junior pochrupeval a dělal tak ozvěnu Tobymu, stočenému do klubíčka na příkrývce u jeho lůžka.

Mary se protáhla. Niklaus se mýlil.

„Myslím na tvé rodiče,“ přiznala.

Tvář jejího manžela se zachmuřila.

Osm měsíců po narození Ann zničil dům jeho rodičů požár. Nikdo nevěděl, jak vznikl. Té noci foukal silný vítr a větve stromů tloukly do lidských příbytků. Všichni měli za to, že lampa s olejem, zapomenutá v notářově pracovně, se převrhla a podpálila dům.

Byl to ale jen předpoklad.

Než plameny vzbudily obyvatele, zničil požár dům Niklausových rodičů i vedlejší budovu, která k němu přiléhala. Zahynulo pět osob. Čtyři dospělí a novorozeně.

Niklaus se z toho těžko vzpamatoval, tím spíš, že se mu nikdy nepodařilo skutečně se s otcem usmířit. Jeho matka je přicházela navštěvovat tajně a trpěla tím utajováním, které bránilo tomu, aby se mohla naplno těšit z

vnoučat. Mary se pokusila zasáhnout, ale nebylo to nic platné. Lucas Olgersen vyžadoval omluvu, kterou mu jeho syn odmítl.

Jeden jako druhý byli příliš hrdí. Hrdí a zaslepení.

Niklaus přestal hladit Maryinu hebkou pleť, natáhl se na záda a složil si ruce za hlavu. Chvilí zůstali potichu, poté Mary pokračovala:

„Často jsem myslela na smrt. Čelili jsme jí tolikrát, že se stala na dlouho spíš naší družkou než nepřítelem, přesto se stále nedokážu vyrovnat s její nespravedlností, Niklausi. Často mě pronásleduje.“

„Mě také,“ přiznal Niklaus.

Mary se k němu obrátila a zabořila se nosem do porostu na jeho hrudi. Milovala vůni jeho kůže, ráda se jí opájela. Přes všechny pochyby a obavy, přes všechny strach, že ji příliš klidný život nenaplní, nezalitovala ani jednou svého snatku. Niklaus dokázal udělat z každého dne svátek. Přesto měla pocit, že došli až na hranici svých možností a že stejně jako ona i Niklaus začíná cítit z tohoto způsobu života jistou únavu. Byli si příliš podobní. Měli rádi pach střelného prachu a nebezpečí, vůni tabáku a horečných, uspěchaných objetí v nejistotě ze zítřka. Teď prudkost jejich objetí, která se stávala zvykem a všedností, pomalu ztrácela na síle.

„Nedokáží si představit, Niklausi, že jednou zemřu v téhle posteli, a nezáleží na tom jak. Chci se dívat smrti do tváře, bít se s ní a vzdorovat jí.“

Niklaus jí položil svalnatou paži kolem ramen a začal je hladit.

„Takhle jsem uvažoval také,“ připustil. „Když jsi tenkrát málem zemřela při narození Ann Mary, pochopil jsem, že nejsi stvořená pro to, abys zestárla v nečinnosti.“

Mary se lehce nadvzdela na loku a očima hledala ty jeho. V pokoji hořely svíčky a vrhaly střídavě světlo a stín. Niklausovy oči byly smutné, ale hořela v nich vášeň.

„Lhal jsem ti, Mary.“ přiznal, „chtěl jsem tě spoutat ze strachu, že tě ztratím. Byl bych tě mohl ušetřit těch dětí.“

„Já vím,“ řekla.

„Myslel jsem, že ještě dost neznáš sebe sama. Že sis vybrala život uprostřed bojů jenom jako prostředek k přežití a že tvá posedlost jménem a bohatstvím přejde, jakmile se budeš muset starat o rodinu, pečovat o ni a chránit ji, jakmile se budeš cítit v bezpečí. Mýlil jsem se v tobě. Ale v sobě jsem se mýlil také. Ani ty ani já nejsme stvoření pro tento způsob života.“

„Milovala jsem ten život, Niklausi,“ ujistila ho, „stejně jako miluji tebe. Nelituji ničeho a rozhodně ne narození našich dětí.“

Niklaus se na ni usmál a odhrnul rusou kadeř, která Mary vytrvale padala na nos. Miloval její hebké vlasy, nikdy se nenasytil pih na jejím nose, jejích oříškově hnědých očí ani růžových rtů. Nemohl se nasytit jejího dechu, jejího sténání ve chvílích těch nejhoroucnejších objetí, toho, jak vždycky silou přitiskla své prsty na jeho bedra, když se chtěla ještě milovat. Nemohl se nasytit vůně, kterou vydávala a v níž se mísila smyslnost s mateřstvím.

Nemohl se nasytit jejich ženských způsobů, do nichž ještě často pronikaly ty drsné vojenské, mužského oblečení, které v rozporu s dobrými mravy tak ráda nosila, s ním pracovala na dvoře nebo ve stáji, jejího čtveráctví, když hřebelcovali koně nebo dojili své dvě krávy a ona se bavila tím, že tahala vemenem stranou a stříkala na sebe mléko.

Nemohl se nasytit způsobu, kterým na něj kývala ukazováčkem a s uličnickým pohledem ho lákala do sena, zatímco děti dováděly venku pod Miliiným dohledem. Miloval její smích, její hněv, její umíněnost, která se tak podobala jeho, když lpěla na malichernostech, miloval jejich usmířování, jejich něžné laskání.

„Já taky ničeho nelituji,“ ujistil ji, „ale měl jsem mylnou představu, Mary. Věřil jsem, že toužím po tomto povolání a nenávidím povolání notáře, kvůli veselé povaze Tlustého Reinharta, který se tolik odlišoval od mého nudného otce. Mýlil jsem se. Na tom řemesle se mi líbilo to vzrušení, pohyb, smích děvčat, žertování vojáků, síla kamarádství, hudebníci, pach tabáku a vína. Občas i ty hloupé rvačky, které v nás probouzely pud sebezáchovy. Nenudím se s tebou, Mary Olgersenová, a naše děti mě naplňují můj život, ale pokud po tom ještě toužíš, rád se s tebou i s nimi vydám za dobrodružstvím.“

Mary se sklonila k jeho rtům a vášnivě ho políbila.

„Už jsem si začínala myslet, že to po mě už nikdy nebudeš chtít.“

„Opustila bys mě,“ otázal se nervózně Niklaus, „kdybych to neudělal?“

Mary mu bez zaváhání odpověděla:

„Ne, protože tě miluji. A taky proto, že tě znám lépe než kdokoliv jiný. Dobře jsem věděla, že dříve nebo později spolu vyrazíme bok po boku do boje jako kdysi. Mohla bych na to vsadit,“ dodala a šibalsky mrkla.

Niklaus ji svižným pohybem obrátil a položil ji na sebe. Mary si skousla spodní ret. Také po něm ještě toužila. Prohnula se, aby se na něj mohla posadit, a zasténala rozkoší.

Emma de Mortefontaine nemohla vymazat z paměti urážku, kterou jí uštědřil markýz de Baletti. Žádný muž ji nikdy takhle neponížil, žádný s ní nezacházel takovým způsobem. Nenáviděla ho za to, a přece jí pouhé pomýšlení na jeho panovačný, spokojený pohled zbavovalo dechu a zároveň se za to sama na sebe zlobila.

Chytila se do vlastní pasti.

Ten pes, ten odporný, nesnesitelný markýz ji svrhl do pekla, kde si z ní i ďáblové tropili posměch. Už to byl téměř rok, co z toho pukala vzteky.

Nechal ji toho večera odejít, samozřejmě bez lebky, omluvil se za ošklivou frašku, kterou s ní sehrál, a ujistil ji, že by mu bylo potěšením připojit se k ní při hledání toho pokladu. Nikoli kvůli pokladu samotnému, ale protože hoří touhou dopravit lebku se vším, co k ní patří, znovu na místo,

kde byla objevena. Přiznal se jí dokonce, že by jí dovolil odnést vše, co tam Cortésův pobočník ukrýl. On hledá něco jiného, hledá pravdu, kterou je posedlý.

„Přineste mi ty dvě nefritové oči, Emmo,“ rozhodl se Baletti, „za jakoukoliv cenu. Pak spolu odjedeme.“

A po straně jí zašeptal do ucha, se zrakem planoucím víc než kdy jindy.

„Slibuji vám, že se vynasnažím, aby se tento líbezný hněv a zklamání změnily v čistou rozkoš.“

Emma nemohla najít slova, kterými by ho potupila nebo kterými by se mu vzepřela. Vztyčila hlavu a s celým tělem jako v jednom ohni, následována svými muži, odešla tentokrát hlavními dveřmi. V uších jí zněl smích, kterým vybuchl Cork.

Byla by ráda svedla vinu na George, aby utišila svůj hněv, ale ten se prozíravě opevnil hradbou mlčení. Prolomil ho až po návratu do paláce, za úsvitu, když Emma de Mortefontaine, vyčerpaná neustálým převrácením na lůžku, podlehlá naléhavé potřebě milovat se a zavolala ho.

Emma pověřila jednoho nepříliš poctivého benátského šlechtice, aby markýze de Balettiho hlídal a informoval ji o tom, co dělá. Odmítala přistoupit na myšlenku, že by mohl odjet na Yucatán bez ní. Pan Boldoni, rozrušený její krásou a nadšený tím, že jí může sloužit, ochotně přijal.

Po návratu do Francie pověřila Emma George, aby znovu navázal kontakt s Mužem v černém, který již pět let žil jako obyčejný námořník na *Perle*. Poté se odebrala do Dunkerque a zanechala tam několik svých mužů, kteří se měli pokusit najít toho člověka, ať to byl muž či žena, který při bombardování zřejmě oloupil Mary Readovou o její šperky. Emma se na sebe stále ještě hněvala za to, že v přílišném rozrušení ze ztráty přítelkyně nepomyslela na něco tak pravděpodobného.

Myslela si, že na Mary již zapomněla.

Ale teď, když stoupala ulicemi Dunkerque, stačila jí pouhá představa Mary, která tu hloupě zemřela pod palbou kanonů, aby pocítila bolest. Její rána se ještě nezahojila a Emma od této chvíle věděla, že se nikdy nezacelí úplně.

Chvíli se domnívala, že markýz de Baletti by mohl Mary nahradit. Zmýlila se. Baletti vydráždil její smysly, ale nikdy by mu nemohla důvěřovat, ani by ho nemohla milovat.

Opustila teď už obnovené město Dunkerque s rozbolavělou duší a nastoupila na loď do Doveru, kde si chtěla vyzvednout nefritové oko, mapu a křišťálovou jehlu.

Na Georgeovu radu se před svým odjezdem do Benátek rozhodla nechat je oproti svým zvyklostem v trezoru.

„Člověk nikdy neví, madam. Ačkoli máme doprovod, na moři číhají mnohá nebezpečí. Kdybyste je ztratila, nikdy byste si to nepřestala vyčítat,“ řekl jí tehdy.

Od té doby, co se dala markýzem de Baletti chytit, si k tomuto rozhodnutí blahopřála každý den.

Zůstala nějaký čas v Doveru. George se tam k ní brzy připojil a ujistil ji, že Muž v černém je stále připraven jim sloužit. Poté odcestovala do Londýna, aby si ověřila účty a zjistila, zda jdou její obchody a záležitosti dobře. Nakonec se svým věrným žoldnéřem po boku odjela do hrabství Cork, aby se tam zotavila. Uplynulo právě deset měsíců od té doby, co pobývala v Benátkách, a každý z dopisů, který jí Baletti zaslal jako odpověď na její listy zasadil její uražené pýše další ránu.

Proto se hned po svém příjezdu dala ohlásit u Williama Cormaka. Neviděla ho již téměř dva roky, ale byla si jistá, že na ni nezapomněl. Ocitla se však tváří v tvář muži uhýbajícimu pohledem a viditelně rozpačitému, který, místo aby ji objal, jak doufala, zůstal sedět za stolem a jen ji vyzval, aby se posadila. Emma se okamžitě urazila.

„Co je to za přijetí, drahý příteli! Dokonce i při našem prvním setkání jste mi připadal přívětivější. Trpíte snad nějakou nakažlivou chorobou?“ vysmívala se mu poněkud cynicky.

Cormac znovu uhnul očima před jejím pohledem a odpověděl:

„Nikoli, drahá Emmo, a prosím vás o prominutí, pokud jsem se vás dotkl.“

„Samozřejmě, že ano!“ pravila mírnějším tónem, „Přece jen jsem doufala v poněkud vřelejší uvítání. Chyběl jste mi, Williame.“

Tentokrát zvedl nevěřicně hlavu.

„Skutečně? Ale nedávala jste o sobě žádné zprávy. Několik let. Neodpovídala jste na moje dopisy.“

„Měla jsem příliš mnoho práce,“ odvětila Emma, jako by pouhá skutečnost, že nyní je tady, mohla jeho výčitku smazat.

„Odloučení nemá s city co dělat,“ ospravedlnil se Cormac, který tváří v tvář neskutečné domýšlivosti své bývalé milenky konečně znovu našel trochu ze své výmluvnosti.

„Mým citům rozhodně neškodí,“ ujistila ho Emma, „a to, co se nám včera zdálo příjemné, pro mne zůstává příjemné i dnes. Pokud zde ovšem není jiný důvod pro váš chlad,“ dodala uštěpačně, když si všimla jeho rozmrzelého výrazu.

„Tak tomu skutečně je,“ přiznal rozpačitě, „jsem zamilovaný.“

„Vy jste zamilovaný... A do kohopak, když do mě s největší pravděpodobností již ne?“

„Diskrétnost mi brání vám odpovědět, ale její láska mě naplňuje na nejvyšší míru a ačkoli je to pouhá služka, neměl bych to srdce zranit ji tím, že bych s vámi znovu navázal byt' Jen dočasný vztah. A to i přes potěšení, které by mi to přineslo, mylady.“

„To vidím,“ procedila skrz zuby Emma.

Zvedla se, hrdě vzpřímená a důstojná, a skryla svůj vztek za křečovitým úsměvem.

„To je vaše poslední slovo, Williame Cormaku?“ otázala se ještě.

„Věřte mi, že toho lituji. Kdybyste mi byla poslala aspoň několik dopisů,“ zakoktal se.

Emma si ho pohrdavě změřila.

„Láska, mylord, buď je, nebo není. Kéž byste nikdy nelatoval své volby.“

„Zůstanete mi navždy drahá, Emmo,“ ujistil ji Cormac, když ji doprovázel.

Výraz úlevy, který se objevil na jeho obličeji při jejím odjezdu, však Emmě dokazoval pravý opak.

Tentokrát už toho bylo příliš. Když byl markýz de Baletti nedotknutelný, zaplatí za to ten hlupák, William Cormac. Emma se informovala o dotyčné služce. Jmenovala se Marie Brenanová, byla roztomilá, hezká a dost prostá na to, aby se nechala obtěžkat. Stalo se to nicméně tak nedávno, že ještě nebylo nic vidět. Pokud těhotenství vydrží, hodlal ji William Cormac nastěhovat do malého bytu hned, jak dá výpověď. Emma věděla, že v Irsku je cizoložství považováno za zločin a trestá se vězením. V časech, kdy se stýkali, před ní Cormac neskryval své obavy z této skutečnosti.

Emma si slastně mnula ruce. William bude litovat, že ji takhle odstrčil. Poslala do Jižní Karolíny dopis, v němž požádala svého správce, aby koupil plantáž na jména Williama Cormaca a Marie Brenanové a poslal jí dekret o vlastnictví a jeho opis. Potom jen vyčkávala a promýšlela svou pomstu.

Pokaždé, když cítila rozkoše v Georgeově náručí, dívaly se na ni za zavřenými víčky oči markýze de Baletti.

37.

V hostinci U tří podkov končil náročný den. Hostů již dva dny neubývalo. Niklaus, Mary a Milia s takovou chutí, jako nikdy předtím pobíhali mezi stoly, připíjeli si z plna hrdla s návštěvníky a servírovali voňavá jídla, která při té příležitosti Sami s potěšením připravili.

Před stupínkem, na němž opět hráli muzikanti, rámusilo asi deset dětí, mezi nimi Junior a Ann. Smály se nebo Mukaly, opičily se po rodičích nebo prožívaly svá vlastní dobrodružství. Jejich představivost byla bez hranic. Junior se dokonce bavil tím, že postavil Tobyho na zadní packy a tančil s ním jako s dámou. Jeho sestra se tomu pronikavě smála. Pes sice chlapci okusoval prsty, přesto se však zdálo, že je touto hrou stejně nadšený jako on. Všichni se z celého srdce radovali.

A měli proč!

Hans Vanderluck uzavřel svou poslední sázku, když opouštěl Bredu, krátce po Juniorově křtu. Vsadil se tehdy, že zůstane starým mládencem, neboť si byl jistý, že už ho nikdy žádná žena nepolapí do svých sítí. V sázce nebylo nic menšího, než právě svatba U tří podkov za přítomnosti všech sázejících.

Dnes, 17. dubna roku 1700, pozdvihl Hans Vanderluck svou sklenici k nebi a vášnivě políbil hezkou Maud, se kterou se právě oženil. Radoval se ze své prohry, což se mu dosud nikdy nestalo.

Mary a Niklaus ještě nikomu neprozradili, že mají v úmyslu prodat hostinec a opustit Bredu. Ani jeden ani druhý neměli to srdce. Setkání se starými kamarády z vojny, které většinou doprovázely děti a manželky, dalo na okamžik znovu ožít velkým chvilím minulosti. A také té části jejich života, který prožili v hostinci. Neměli nejmenší chuť něco pokazit. Často si vyměňovali spiklenecký pohled a Mary cítila, jak ji zaplavuje vlna štěstí. Kamarádká atmosféra, kterou si znovu vychutnávali, je oba utvrzovala v jejich rozhodnutí.

Utvrzoval je i každý den, který uplynul.

Od té doby, co se rozhodli, jako by se vzájemně znovu našli. Bylo to opět jako za jejich prvních nocí pod stanem, kdy Mary dusila výkřiky rozkoše v zatáté pěsti nebo v Niklausových polibcích. A kupodivu, její opakující se bolesti v páni zmizely.

Hans Vanderluck a jeho žena je nazítří opustili jako poslední. U vozu, který čekal na dvoře, je jejich druh vroucně objal. Nad nimi na nebi bez mráček zářilo slunce tak, že museli přimhouřit oči.

„Necháváme vám tady strašný nepořádek,“ omluvil se Vanderluck.

Niklaus se vyprostil z bratrského objetí a žertem odpovídal:

„Pošlu ti účet, neměj strach.“

Vanderluck se smíchem pokrčil rameny:

„Válka je válka. Já jsem prohrál a ty vyhrál.“

„Ne, kamaráde,“ odvětil Niklaus, když se ujistil, že Maud si povídá s Mary a nemůže ho slyšet, „naopak.“

Udivený Vanderluck se nechal odtáhnout stranou.

„Co tím chceš říct?“

„Prodávám to tu, brachu,“ oznámil Niklaus.

Vanderluck přikývl. Nepřekvapilo ho to. Věděl, že po odchodu armády bude hostinec upadat. Všem to bylo zřejmé. Vzpomněl si na sázku, kterou tajně uzavřeli teď večer, kdy se Mary a Niklaus vzali, a náhle pochopil skrytý smysl Niklausových slov.

„Nepodařilo se ti ji zkrotit,“ pravil pobaveně, „byl jsem si tím jistý. Stačilo se na ni podívat a bylo jasné, že její zadníci padnou líp kalhoty než spodnička.“

Niklaus se zasmál. Vždycky miloval prostořekost svého druha ve zbraní. Vanderluck ho poplácal po rameni a potom pokračoval:

„Mezi námi, raději tě uvidím jako dobrodruha než jako hostinského.“

Niklaus v tu chvíli pochopil, že také Hans ho zná lépe, než se zná on sám. Upřímně mu podal ruku.

„Hodně štěstí s Maud.“

„To budu mít určitě,“ pravil Vanderluck, rozradostněný tím, že konečně pověsí řemeslo žoldnéře na hřebík.

Otec Maud byl bankéřem na druhém konci země a navrhl mu, aby se stal jeho společníkem. Právě o tom Vanderluck vždycky snil.

„Starej se o ni dobře, Niklausí,“ poradil mu, „na tomto světě je hodně dravců. Kdybys nebyl můj přítel, byl bych si ji vzal bez váhání.“

„Já vím,“ odvětil mu Niklaus bez stopy nevraživosti, „ale to bys mě musel zabít.“

„Ona za to stojí.“

V tom okamžiku Junior vystřelil z hostince jako dělová koule. Za ruku držel sestřičku, bez povšimnutí minul matku, která stále probírala s Maud její plány, a vrhl sek oběma mužům.

Ann měla na krku smaragdový přívěsek, který Mary kdysi ukradla u lady Readové. Přívěsek se třásl tak, že ho děvčátko raději sevřelo svými baculatými, špinavými prstíky. Mary, dojatá tím, jaksi s ním holčička hraje a žasne nad ním pokaždé, když ji vezme do náručí, ho Ann při jejích posledních narozeninách zavěsila kolem krku a od té doby to byl její nejvzácnější majetek.

Malí uličníci se se smíchem schovali za nohy obou přátel, aby se ukryli před Milíi stojící na prahu v zástěře, kterou si umazala v kuchyni. Hrozila jim vztyčeným prstem a křičela:

„Počkejte, darebáci, až vás chytím.“

Poté se odhodlaně obrátila k Mary, aby jí o všem zpravila. Vanderluck zvedl svého kmotřence do náručí, zatímco Niklaus vyhověl své dcerce, která

k němu prosebně vztahovala ručky. Děti, teď už v bezpečí před hněvem vychovatelky, se stále chichotaly a oči jim zářily radostí z toho, co vyvedly.

„Copak jste zase provedli?“ zeptal se Niklaus.

Ale už pochopil. Malá měla pusy i ruce zamazané od čokolády, kterou mu nyní roztírala po tvářích a řekla:

„Pšt, tatínku, to je tajemství!“

Vanderluck se rozesmál a přilákal k nim všechny tři ženy, které už celou událost probíraly a spíše se bavily, než aby se rozčilovaly.

„Budeme mít z dortu jen drobky,“ prohlásila Mary, „a vy strašně velké bolení břicha,“ dodala a namířila oba ukazováčky na žaludky uličníků, kteří se smíchem a divokými posunky schoulili mužům na hrudi.

Místo omluvy se Ann vymanila z otcova objetí a natáhla umazané ruce k matce:

„Pomazlit,“ zažadonila s odzbrojujícím pohledem.

Hans Vanderluck vybuchl smíchy, stejně jako ostatní, zatímco Mary si šťastně povzdechla a vzala Ann do náručí. Ta ji hned zahrnula čokoládovými polibky.

„Nudit se nebudeš, Niklausi Olgersene,“ dodal Vanderluck a lechtal Juniora, který se se smíchem bránil, „tahle maličká je stejně okouzlující d'áblík jako její matka a stejně tak je to i s jejími nápady.“

Mary, kterou dcerka zahrnovala bouřlivými projevy lásky, na něj vrhla rádobý rozhněvaný pohled.

„Jsem si jistý,“ prohlásil Niklaus, „že zanedlouho všechno tohle štěstí zažiješ se svými dětmi.“

„Kéž bys měl pravdu,“ uzavřel Vanderluck a zamilovaně se zahleděl na svou manželku.

Právě to měli s Maud v úmyslu.

„Vezmi mě na ramena, kmotříčku,“ žádal Junior.

„Rozkaz, plukovníku,“ poslechl Vanderluck a vysadil ho, jak si přál.

Junior se nadmul pýchou. Byl živý, inteligentní a okouzlující. Nikdy nepromeškal žádnou příležitost, aby se pobavil, a vždycky přibral do hry svou sestru, která byla stejně nebojácná jako on, ačkoli její zaoblené tělíčko ještě neslo zřetelné rysy věku batolete. Ve dvou letech Ann mluvila stejně dobře, jako Junior. Mary jí v žertu říkala povídalka, což Ann vždycky rozhněvalo. Ale jen na několik vteřin. Ann neměla trucovitou povahu. Hned začala zase žvatlat a přitom vyslovovala „1“ místo „r“. Oba dva však uměli být i tišší a poslušní, když to otec vyžadoval. Junior mu za odměnu směl pomáhat při lehčích povinnostech, například při vybírání vajec z kurníku. Tuto činnost ovšem Junior, s dobromyslně štěkajícím psíkem po boku, často zahajoval honem na kuřata. Mary musela sebrat všechnu vážnost, aby v sobě našla odvahu mu vyčinit.

Co se týče Ann, která matku všude následovala, pečlivě rozbíjela do mísy vajíčka, která Junior přinášel. S vyplazeným jazykem se skláněla nad přípravou jídla, které pak Milia nebo Mary dokončovaly. Pokud se ovšem

stalo, že ženy děvčátko spustily z očí, našly je později s plnou pusou a umazanými prsty od nadšeného ochutnávání všeho možného.

Mary už by ani nespočetala, kolikrát se vyděsila, když obě děti spatřila, jak šplhají po větvích ořešáku. Junior přitom podával sestře ruku a povzbuzoval ji, aby vylezla až na vrcholek. Nebo je našla, jak kují pikle, přímo koňům pod nohama nebo zakopávají uprostřed prasečince truhličku plnou zlatých knoflíků, lesklých kamínků a malých předmětů, které někde sebrali, jako by to byl drahocenný poklad, který musejí chránit.

Ti dva byli zrozeni pro dobrodružství.

Odpovídal tomu jejich temperament, nápaditost i udivující tělesná konstituce, díky které se jim vyhnuly obvyklé dětské nemoci. Kdyby Mary a Niklaus nebyli přesvědčení, že jejich děti se mohou na výpravu vydat s nimi, byli by od svého plánu ještě couvli. Děti jejich oprávněnou jistotu potvrdily poté, co Niklaus oznámil svůj úmysl prodat hostinec a odjet za dobrodružstvím. Místo aby začaly lamentovat jako Milia, oči se jim rozzářily a obě najednou vykřikly:

„Jéjé! To bude legrace!“

„Je čas vás opustit. Máme před sebou ještě dlouhou cestu,“ rozhodla Maud, když viděla, že její manžel se nemůže odloučit od svých přátel.

Ona sama si Je oblíbila od prvního okamžiku a rozloučení bylo i pro ni těžké.

„Máš pravdu, drahoušku,“ pravil Vanderluck a položil Juniora na zem. Odebrali se k vozu naplněnému dary a potravinami, které dostali.

„Nevím, kdy se zase uvidíme,“ řekl Niklaus.

„Kdy odjedete?“

„Jakmile to bude možné,“ prohlásila Mary „Až najdeme kupce a vyřídíme všechny formality Doufám, že se nám to podaří do zimy. Jinak cestu odložíme na příští rok.“

Hans pokýval hlavou.

„Přátelství se s uplývajícím časem nezmenšuje, Niklausi. Je jako čest. Člověk na něj nikdy nezapomene. Dávejte na sebe pozor.“

„Ty také, starý brachu.“

Niklaus chytil Juniora, který se snažil kmotra zadržet a objímal jeho nohu. Byla v tom spíš hravost než smutek. Ten u Juniora nikdy netrval dlouho.

Zůstali stát a mávali, pak se Junior a Ann začali vrtět, chtěli si znovu hrát. Milia vyžadovala, aby se nejdříve umyli. S neradostným vzdycháním se podřídili.

„Mohl by to udělat Toby,“ navrhl Junior a sestra se hned přidala:

„Toby má čokoládu mooooooc lád!“

Psík se rozštěkal, jako by souhlasil.

„Tak pojďte, vy bando,“ trvala na svém Milia, „a nechci slyšet jediný protest, jinak přísahám, že to bude poslední dort, který jste jedli.“

To stačilo, aby se s mytím smířili.

Když zůstali na dvoře sami, Mary a Niklaus se objali. Ruce a tváře měli zašpiněné čokoládou, kterou je Ann Mary oba pomazala.

„Myslím, že se musíme také umýt, ale napadá mě jiný způsob, jak to udělat.“

„Jaký způsob?“

„Pojď se mnou do stáje a já ti to vysvětlím.“

Mary ho bez zaváhání následovala. Vyšplhali až nahoru na plošinu, kde skladovali seno a slámu. Niklaus vytáhl žebřík a položil ho na trámy, aby měli jistotu, že je děti nepřekvapí.

Mary rozvázala stužku, kterou měla svázané vlasy a našla kout za balíky slámy, kde se usadili. Než se k ní Niklaus připojil, vrátila se jí prchavá vzpomínka. Na podobném místě se s ní Corneille miloval poprvé. Skousla si ret. Neodvažovala se Niklausovi říct, co nedávno podnikla, byla si jistá, že by se proti tomu postavil. Před týdnem totiž odeslala do Brestu dopis určený Corneillovi. Psala mu v něm všechno o svém životě, o Niklausovi, o dětech, o hostinci, o své posedlosti pokladem, o který se s ním kdysi chtěla rozdělit. Nakonec ho požádala, aby jí jako společník pomohl vyhledat loď, která by je k pokladu mohla konečně dopravit. Odpustí-li jí ovšem její mlčení a bolest, kterou mu tím způsobila. Pokud dostane odpověď, bude stále ještě dost času o tom Niklause uvědomit a uklidnit ho.

Její city ke Corneillovi byly ve srovnání s žárem, který jí plál v žilách dnes, jen skromným ohýnkem.

Objala Niklause a pod nápořem vášně, s jakou jí její manžel miloval, na svůj čin okamžitě zapomněla.

Vyrušily je však blížící se hlasy. Dveře stáje zaskřípaly. Junior a Ann Mary šeptali a hledali svou oblíbenou skrýš. Niklaus Mary pevně přikryl rukou ústa, ze kterých již málem vyšlo zasténání jako vždycky při milování.

„Říkám ti, že jsem je o tom slyšel mluvit,“ pravil Junior sestře.

Jeho tón byl vážný a oba milenci natáhli uši.

„A já ti říkám, že to nejde,“ ujišťovala ho Ann, „já se aspoň ulcitě schovám do kuflu.“

„Já taky.“

Mary a Niklaus si vyměnili tázavý pohled. Co si to ti dva zase vymysleli? Dlouhou chvíli bylo ticho. Děti očividně přemýšlely.

„Pověz, Juniole,“ zeptala se Ann, „co si myslíš, že to je, ten poklad?“

„Nevím,“ odpověděl Junior.

Niklaus a Mary se tiše posunuli až na okraj plošiny. Jak bylo jejich zvykem, seděly obě děti mezi koňmi, přímo na jejich podestýlce. Stačilo by, aby jediný kůň vyhodil a rozdrtil by je. Mary se sevřelo srdce a málem už zasáhla, ale Niklaus si přitiskl prst na ústa a položil jí ruku na rameno, aby ji

zastavil. Zůstal klidný, protože dobře znal svá zvířata. Jeho klid Mary upokojil.

„Já jenom vím, že musíš mít loď a hodně času, abys ho mohla jít hledat. Maminka to říkala. Je to moc nebezpečné, kvůli pirátům.“

„Co je to pilát?“ otázala se Ann.

„Zlý člověk s dřevěnou nohou, páskou na oku a takhle velkým mečem. Milia mi to vyprávěla.“

Mary málem vyprskla smíchy, když viděla rozmáchlé gesto, kterým Junior předváděl velikost meče. Ann vykulila oči a zakryla si ručkama ústa, aby potlačila výkřik hrůzy.

Ten uličník má oči a uši všude, pomyslela si jejich matka. Niklaus a ona byli přece přesvědčení, že Junior spal, když tehdy probírali detaily cesty.

„Myslíš, že nás tu chtějí nechat kvůli pilátům?“ otázala se Ann.

„Ano,“ prohlásil Junior, jistý si svou pravdou. Mary si vzpomněla, že tuto možnost s Niklausem také zmínili, než ji zavrhli. Nemohli by se od dětí odloučit. Junior tím byl očividně znepokojen. Ochranitelsky položil paži sestře kolem ramen.

„Neměj strach,“ prohlásil, „já tě ochráním.“

Ann přikývla.

„Já chci taky najít poklad. Nebojím se pilátů!“

„Já se taky nebojím. A taky jsem vzal z vojenského kufru tohle.“

Tentokrát potlačil zaklení Niklaus. Junior sebral z jeho věcí z armády dýku.

„S tím zabiju všechny piráty, kteří ti budou chtít ublížit. Večer to řekneme tatínkovi. Řekneme mu, že tu nechceme zůstat, že už jsme velcí.“

„A když stejně nebudou chtít?“ otázala se ještě Ann.

„Schováme se do kufru. To je dobrý nápad.“

Ann přikývla na souhlas.

„Přísahěj,“ přikázala a nastavila mu smaragdového salamandra, který visel na konci jejího přívěsku.

„Přísahám,“ poslechl ji Junior, natáhl ruku jako prokurátor a podle rituálu, který si ustanovili, plivl na šperk.

V tu chvíli dveře do stáje zaskřípaly a Junior kradmým pohybem zasunul dýku zpátky za vestu. Milia je našla mlčící a odhodlaným výrazem.

„Určitě z vás jednou umřu strachy,“ povzdechla si, „pojd'te odsud!“

Niklaus a Mary couvli, aby je nepřekvapila, avšak Milia, zkušená pozorovatelka, si ihned všimla chybějícího žebříku. Spěšně odvedla děti.

„Myslím, že máme skvělé rekruty, lásko.“ prohlásil Niklaus, překulil se na záda a přitáhl Mary k sobě.

„Bohužel! Vypadá to, že jsme měli to štěstí a udělali si je takové.“

„Hodláš jim pořídit bratříčka?“ zažertoval Niklaus, když vidět jak se k němu vine.

„S tím nepočítej. Zabíla bych tě, můj četaři.“

Okamžitě ji otočil, položil ji pod sebe a jediným pohybem beder do ní pronikl, aby lépe cítil, jak se vzpíná.

„Opravdu, paní Olgersenová?“ škádlil ji a oči mu plály.

Místo odpovědi se Mary nechala unést vášní.

38.

Emma de Mortefontaine s neskrývaným potěšením odložila dopis, který před chvílí otevřela. Přišel z Charlestonu v Jižní Karolíně a obsahoval dekret o vlastnictví plantáže na jméno William Cormac.

Konečně držela v rukou nástroj své pomsty.

Šikovně si ji přichystala a navázala kvůli tomu spojení s jinou Cormakovou služkou, nepříliš nadšenou z toho, že Marie Brenanová využívá přízně svého pána a těší se jistým výhodám. Mariino těhotenství už začínalo být vidět, ale Cormakova manželka zůstávala k lidem z domu lhostejná. V zajetí své chladné, přísné a bezcitné bigotnosti se nikdy nesnížila k tomu, aby na služebné byt jen pohlédla

Emma chápala důvody, které vedly Cormaka k tomu, aby si tuto ženu vzal, stejně jako ty, pro které se od ní odvrátil. Dopustil se jen jednoho omylu. Dal před Emmou přednost jiné, ať už to byla služka nebo princezna!

Emma měla v úmyslu ukrýt pod matrací Marie Brenanové stříbrné přibory a způsobit tak, že bude obviněna z krádeže. Stejný den doručí podvedené manželce kopii dekretu, takže ta si bude myslet, že ji manžel nejen podvádí se služkou, kterou obtěžkal, ale hodlá si navíc posloužit manželčiny dědictvím, aby začal nový život. Emma věděla, že to madam Cormaková nesnese stejně, jako se s tím nesmíří její rodina. Všemi respektovaný prokurátor bude souzen, odsouzen a uvězněn i s tou svou děvkou.

Emma se z toho už předem radovala.

Nechala ostatní poštu nepřečtenou a vrhla se do završení svého odporného plánu. Teprve večer se, celá rozradostněná svými pletichami, sklónila nad ostatními dopisy. Mechanicky je přelétla pohledem. Byla ještě tak vzrušená svou zákeřnou pomstou, že ji ostatní záležitosti, o kterých ji listy informovaly, nezajímaly. Poslední dopis ji však tolik rozrušil, že se musela bez dechu posadit.

Zde je, madam, něco, co jsem zachytil. Posuďte sama...

Vždy ostražitý Muž v černém odcizil list, který se mu zdál podezřelý. Když ho Emma hltavě četla, zbledla tak, že se její irská služka, která ji přišla pozvat k večeři, polekala.

„Chcete sklenku portského, madam?“

Emma zvedla hlavu. Mysl měla rozbouřenou a její srdce se zmítalo mezi štěstím a hněvem. Ne, nechce žádné portské! Vyskočila, až dopisy upadly na zem, proběhla kolem zkoprnělé služby a křičela:

„Georgi! Georgi! Našla jsem ji!“

„Já chci jet taky,“ fňukala Ann, zavěšená kolem otcova krku.

„Ne,“ opakovala Mary, „jsi moc malá a oba dva jste příliš neukáznění, než abych vás mohla hlídat.“

„Já ji budu hlídat!“ tvrdil Junior, který neměl nejmenší chuť odloučit se od sestry.

„Tvoje matka řekla ne, Juniore.“

Maličká začala trucovat, stejně jako její bratr. Niklaus ji pošimral na bradě a zašeptal:

„Kdo se postará o tatínka, když ho jeho ženy opustí?“

„Milia,“ rozhodla umíněně Ann.

Jmenovaná pobaveně svažila obočí.

„A kdo bude vařit a prát prádlo a dělat těžké práce?“ otázala se.

„A hlavně, kdo bude s Tobym vybírat vajíčka?“

Niklausův argument zapůsobil. Ann byla náhle hrdá na tuhle novou povinnost tím spíše, že Mary s sebou odmítla vzít Juniorovo štěně.

„Já,“ pravila už opět s úsměvem a vypnula hrudníček.

„Platí, slečno,“ uzavřel Niklaus a nastavil jí dlaň.

Ann do ní vložila svou a Junior si povzdechl. Pomyslel si, že děvčatům stačí málo, aby změnilý názor. Mary ho vyzvedla do sedla a chlapec se v něm nyní držel s vypjatou hrudí, hrdý na svou důležitost a roli, kterou mu přidělili a čekal, až se k němu matka připojí.

Zpráva o prodeji hostince obíhala Bredou již dva měsíce a ještě se nenalezl kupec. Bylo třeba rozšířit oblast, ve které musejí hledat. Mary se rozhodla projet okolí v okruhu deseti mil a vyvolávat zprávu o prodeji na trzích. Počítala rovněž s tím, že se setká s několika notáři ze sousedních měst, Niklaus odmítal odjet dřív, než se ta věc vyřídí, protože věděl, že mají-li si najít loď a zaplatit posádku a ozbrojený doprovod, utratí na této výpravě všechny úspory.

Dětem svěřili všechno o pokladu hned ten večer, kdy je překvapili při jejich rozhovoru ve stáji. Mary usoudila, že to bude prozíravější, než je nechat, aby dál popouštěly uzdu své fantazii. Od té chvíle se děti bez přestání tvářily spiklenecky, především před Milii. Kdykoli se přiblížila, měnily námět hovoru. Junior jednou dokonce lakonicky utrousil: „Jednou, až budeš velká, tak ti to povíme!“ čímž všechny tři dospělé velmi pobavil. Tím spíš, že Milia se je nakonec rozhodla následovat. Příliš k dětem přilnula.

„Kdo se o ně na lodi postará? Jsou schopné spadnout do vody a vy budete mít dost starostí sami se sebou,“ prohlásila jednou večer po večeři.

Byla pravda, že Milia od svých čtrnácti let nepoznala nic jiného než hostinec U tří podkov. Nedokázala si představit, že by pracovala jinde. Povolání chůvy se jí líbilo víc než povolání prostitutky a poklad, z něhož jí část slíbili, byl nade vše pochybnost její jediná životní šance na lepší budoucnost.

Váhala pouze kvůli strachu z neznáma. Vzájemná důvěra manželů, jejich společná vojenská minulost a jejich nadšení nakonec překonaly její obavy.

Jen je požádala, aby to pro děti zůstalo překvapením. Milia se stejně jako jejich rodiče dobře bavila, když je viděla, jak velikou samy sobě přikládají důležitost. Přes svůj nízký věk byly děti živější a vychytralejší než liščata.

Mary se chystala na několikadenní cestu. K pasu si připevnila naditý měšec s penězi na přenocování a na stravu. Znovu si oblékla mužské šaty, neboť si byla jistá, že tak bude méně provokovat chtivost lapků. Navíc jí to dovolovalo mít po boku připjatý meč a za opaskem pistoli. Ačkoli je Junior, který jí seděl na klíně, trochu zakrýval, Mary věděla, že i tak jsou zbraně vidět dost zřetelně na to, aby se s ní někdo zbytečně pouštěl do sporu. Pokud si člověk vybral cestu, po níž v době největšího provozu jezdilo hodně lidí, většinou to stačilo.

Junior dostal od svého otce dýku a byl na to hrdý. Vypadala v jeho ruce jako meč a Niklaus mu vyrobil opasek, na který si mohl připevnit pouzdro. Od té chvíle, ať šel Junior kamkoliv, od drubežního dvorku ke stájím, z venku do domu, od plotu hostince na pole, která ho obklopovala až ke kraji lesa, nebo na hlavní silnici, ať šel pěšky nebo jel na oslu, kterého mu Niklaus vycvičil, opravdu, ať šel kamkoliv, vypjal ramena, upřel do daleka svůj dobyvatelský pohled a nespouštěl ruku z jílce své vzácné zbraně.

Niklaus ho naučil, Jak s ní zacházet, aby se nemohl zranit, a Mary musela uznat, že hoch v tomto směru projevil neobyčejné nadání. Ještě větší, než bylo to její. Učitel šermu u lady Readové by žasnul nad takovým žákem.

Mary to vneslo klid do srdce i do duše.

Přispělo k němu i Corneillovo mlčení. Zbavilo ji obav, které ji občas pronásledovaly. Býval to kdysi její přítel, milenec a vzácný druh. Od té doby uplynulo hodně času a ačkoli ji svědomí dovedlo k napsání toho dopisu, cítila úlevu, že nemusí Niklausovi působit trápení z jejich opětného shledání. Její Vlám byl příliš žárlivý, aby mohl přistoupit na to, že se o ni bude dělit. Mary to pochopila již při pohledu na výraz jeho tváře toho dne, kdy mu o Corneillovi vyprávěla, a protože tehdy chtěla Niklausovi jako zámku nového života nabídnout svou tolikrát vysmívanou poctivost, nezamřkla nic o jejich bývalém spojení.

Ti dva by se nemohli shodnout.

Nyní byla Mary vnitřně vyrovnaná sama se sebou. Udělala, co musela udělat. Ať vedly Corneille k tomu, že jí tři měsíce neodpověděl, jakékoliv důvody, mohla se konečně oprostit vzpomínek na něj, stejně jako se již dávno zbavila vzpomínek na Clauda de Forbin.

Pokud jde o manžele Readovi, majitele druhého oka, mapy nebo možná i opět získaného pokladu, ti budou první, na koho se na své výpravě obrátí.

Niklausova laskavost a něha otupily nenávist, kterou Mary chovala vůči svému strýci, a nedůvěru, kterou pociťovala v případě Emmy. Teď již oba představovali jen překážku na její cestě mezi bohatstvím a jejím osudem.

Mary zestárla. A moudrost její touhu žít a radovat se ze života ještě znásobila. Ať už to s jejich sny dopadne jakkoli, dokážou se postarat o to, aby své děti nevystavili nebezpečí.

Mary vtiskla polibek na tvář své dcery a druhý na plné rty svého manžela.

„Už teď mi chybíš,“ zašeptal.

„Brzy se vrátím,“ ujistila ho a něžně na něj pohlédla.

„Jedeme, Juniore,“ rozhodla se a vsunula nohu do třmenu.

Dítě právě vysvětlovalo Tobymu, že nemůže jet s nimi a musí tu zůstat s Ann. Mary nasedla a pobídla koně, aby neprodlužovala loučení, které nikdy neměla ráda.

Junior se obrátil, aby zamával sestře, která mávání opětovala.

„Nehýbej se,“ přikázala mu matka, „nebo spadneš.“

„Ano, mami.“

Jejich povoz opustil dvůr a vyjel na hlavní silnici. Mary si začala pohvizdovat písničku, kterou Junior vysokým hláskem spustil. Pro něho právě začala velká cesta.

Emmě de Mortefontaine netrvalo dlouho, než si vybrala mezi protichůdnými pocity, které ji ovládly, když objevila dopis, který napsala Mary Corneillovi. Stačilo jí přečíst si ho po večeři znovu a to, co vyčetla mezi řádky, zapříčinilo její hněv a přineslo jí zklamání. Příliš velká láska, kterou Mary cítila k Niklausovi, pro ni byla nesnesitelná.

Emma nemohla připustit, že by se Mary mohla do někoho zamilovat tak vášnivě, že by pro rodinný život zapomněla na sebe. Že by se spokojila s průměrností a obětovala pro to ten svět, který jí Emma složila k nohám. A že by v ní dnes viděla už jen nenáviděnou paničku.

„Nikdy,“ zahřímala, „nikdy ti neodpustím ty hodiny, po které jsem tě oplakávala! Už nikdy ti nedám právo být šťastná a spokojená. Budeš mě nenávidět, Mary Readová, přísahám, budeš mě nenávidět tak, jak já jsem tě dokázala milovat!“

Nazítří nastoupila s Georgem na loď, která plula do Flander. Zapomněla dokonce na ubohého Williama Cormaka, na nějž se už řítilo všechno neštěstí světa.

Emma de Mortefontaine v doprovodu deseti mužů dorazila do Bredy v prvních hodinách po setmění, zatímco o dvacet mil dál Mary s Juniorem usínali na měkkém lůžku hostince, šťastní, že jejich cesta je u konce a že se mohou vrátit domů zítra před setměním.

39.

Zatímco její muži, zahalení rouškou tmy, v tichosti obklíčili hostinec, vjel kočár Emmy de Mortefontaine na dvůr a zastavil se před stájí.

Toby spustil poplach a Niklaus s lucernou v ruce vyšel ven a kráčel k siluetě oblečené v černém, jejíž tvář až k nosu zakrýval závoj, aby jí pomohl vystoupit z vozu.

„Bud’te vítáni U tří podkov,“ pozdravil zdvořile.

Emma využila závoje, aby si diskrétně a s nenávisťou zvědavostí do nejmenších podrobností prohlédla širokou, přitažlivou tvář Niklausa Olgersena, ozářenou světlem lucerny. Mary se o něm v dopise jen zmínila, ale láska, kterou k němu chovala, ho dokázala vylíčit tak živě, že by ho Emma rozeznala mezi tisíci dalšími.

„Račte mě následovat.“

Emma se vydala za ním.

George si v Bredě pečlivě ověřil informaci z Maryina dopisu o tom, jak málo je hostinec navštěvován. Emma tedy věděla, že může svůj plán dovést do konce, aniž by ji někdo vyrušil. Nyní sledovala pružně se pohybující široká ramena hostinského, zároveň však podvědomě vnímala pohyb svých mužů, zaujímajících pozice, které jím George určil.

Emma s rozkoší čekala na okamžik, kdy bude moci zvednout závoj a vidět, co udělá Mary. Ta si bude muset vybrat. Pokud odmítne vzít nefritové oko a následovat ji, Emma s ní nebude mít soucit.

Niklaus zavedl Emmu de Mortefontaine do domu. Necítil k ní nedůvěru, pouze si říkal, že ta žena je velmi tichá a jistě má nějaké velké potíže, když se tak chová. Respektoval však hosty, jak ho to kdysi naučil Tlustý Reinhart a proto nepřerušil její mlčení, ačkoli by si byl rád popovídal. Mary, která odjela před třemi dny, mu velice chyběla a rád by si užil trochu přátelské společnosti, aby se rozptýlil.

„Posad’te se, kam je libo,“ prohlásil a širokým pohybem ruky ukázal na prázdný sál, „v téhle době máme málo hostů, budete se muset pokojit s obyčejným jídlem. Polévka se slaninou a tlučným brachem, dvě křepelky ve slané kůrce s jablky a medem a jako zákusek rebarborový koláč.“

„To bude stačit,“ pravila Emma a vybrala si stůl, od kterého mohla přehlédnout celou místnost.

Shledala, že je čistá a pěkná. Stoly zdobily voňavé kytice z polních květů. Z kuchyně vyšlo smějící se děvčátko a otřelo se o nohy svého otce jako koťátko. Niklaus rozprávěl se svým stálým zákazníkem, který se usadil u kuchyně a byl opilý. Niklaus už měl dost jeho opileckých úvah, ale byl to vysloužilý voják a jako takového ho respektoval. Byl to jediný člověk v Bredě, který jím zůstal věrný. Nadměrné užívání alkoholu ho však zcela zničilo. Z neohroženého vojáka, kterým ještě včera byl, zůstala Jen opilá troska, která se od rána do večera potácela a žila ze štědrosti druhých. Někdy

zůstával U tří podkov celé dny. Niklaus ho zkoušel vytrhnout z nečinnosti tím, že mu svěřoval drobné práce jako splátku za účet, jehož úhradu již dávno přestal vyžadovat. Mary se chovala stejně. Přicházelo je to dost drahé!

Emma okamžitě usoudila, že vysloužilce bude málo nebezpečný a soustředila se na děvčátko.

„Já ještě nechci jít do postýlky,“ žadonilo a tvářilo se koketně, „chci pomáhat Milii obsluhovat tu paní.“

Niklaus ji vzal do náručí.

„A všechno převrhnout? Jsi moc maličká, andílku.“

„Dám si pozol! Plosím,“ naléhala Ann se sepjatýma ručkama a usilovně mrkala.

Emmě připadalo děvčátko dojemné. Niklaus očividně podléhal kouzlu tohoto malého tyрана v sukních. Přesto ještě namítl.

„Ta paní si nepřeje, aby ji někdo vyrušoval.“

Emmě přišlo zábavné mu odporovat.

„Nechte ji,“ prohlásila, „zbožňuji děti.“

Niklaus se pokusil proniknout pohledem pod její závoj, poté postavil děvčátko, které se zmítalo a chtělo dolů, na zem. Na rtech děvčátka se objevil vítězný úsměv.

„Kdyby vás obtěžovala, neváhejte ji poslat pryč. Ann Mary se velice ráda prosazuje.“

Emma přikývla. Dítě se k ní vrhlo a předvedlo jí pěknou poklonu.

„Neruš paní, ty potvůrko,“ prohlásil ženský hlas.

Emma se zahleděla na dívku, která s upřímným úsměvem na rtech přicházela ke stolu a položila na něj pekáč z pálené hlíny.

„Tatínek mi to dovolil!“ prohlásila Ann a dala si pěstičky v bok, „Vid', tatínku?“

Niklaus na Milii kývl a ta si povzdechla. Její pán dělal chybu, když dceři toleroval všechny její rozmary. Mary mu vyčiní, až se vrátí.

„Víš, že mamince se to nelíbí,“ prohodila, aby se dítě zklidnilo a trochu umírnilo.

„Ano, ale poloučí tu tatínek,“ prohlásila Ann a přidala ke své tirádě spalující pohled.

„Omluvte ji. Její matka tu není a malá jez toho rozmrzelá.“

„Opravdu?“ trhla sebou Emma.

Ta novina změnila její plány.

„Kdy se vrátí?“ otázala se a přitáhla k sobě dítě, které se k ní přitisklo, aby pozlobilo svou vychovatelku.

Emma ji pohládila po vlasech. Měla je tmavší než Mary ale stejně kudrnaté. V Emmě ten dotyk bezděčně znovu vyvolal pocit rozkoše, kterou znala.

„Nevíme,“ přiznala Milia, „a to je právě to nejtěžší. Děti potřebují vědět. Přeji vám dobrou chuť. Ann Mary půjde tam, kam má, když jí to přikážete.“

K tomu Emma neměla chuť. Nemůže tu donekonečna zůstat se svými muži, aniž by vzbudila pozornost. Musí se dozvědět víc o důvodu té nepřítomnosti. Bude snadné vyptat se na to Ann Mary. Dovolila holčičce, aby si hrála s jejím vějířem, čímž si získala její přízeň. Večeře, ačkoli byla výborná, se sotva dotkla. Hladověla jen po pomstě.

Ann vylezla na lavici a posadila se vedle ní.

„Je to už dlouho, co maminka odjela?“ otázala se Emma a ztlumila hlas, aby nevzbudila pozornost Niklause, který právě vláčel vysloužilce ke schodům.

Ann Mary se cítila polichocená zájmem té dámy a horlivě odvětila:

„Je to moc, moc dlouho. A Juniol taky.“

„Junior je tvůj starší bratr, ano?“

„Ano,“ odvětila Anna, přikývla a ovívala se vějířem. Dělalá přitom směšné pohyby zápěstím.

„A kam odjeli?“ zeptala se znovu Emma. Malá pokrčila rameny.

„Moc, moc, moc daleko. Je to kvůli pokladu, víš,“ pošeptala Emmě důvěrně a přitiskla se k ní, hrdá na to, že vzbuzuje takový zájem.

„Pokladu?“ opakovala Emma.

Ann Mary si přitiskla prst na rty.

„Pst! To je tajemství.“

„Tak dobře,“ pravila Emma, „když je to tajemství. Nevíš, kdy se maminka vrátí?“

„Tatínek povídal, že blzy. A tatínek má vždycky plavdu.“

Ted' toho již Emma věděla dost na to, aby se rozhodla. Dala hlavou znamení jednomu ze svých mužů.

Niklaus se vracel z horního patra. Uložil vysloužilce, který se zhroutil na postel ve svém pokoji, a nyní se chystal sejít dolů. Venku se mihl Emmin komplic a krátkým zahvízdáním přivolal George a zbytek tlupy Niklaus se zarazil uprostřed schodiště a napjal sluch. Zdálo se mu, že zaslechl zapískání. Protože se to neopakovalo, zahnal nepříjemný pocit, který ho přepadl a přikázal psíkovi, který seděl vedle ženy a Ann, a rozštěkal se:

„Tiše, Toby!“

Poté popošel k nim s milým úsměvem na rtech. Dříve, než byl dost blízko na to, aby mohl zasáhnout, položila Emma děvčátku paži kolem ramen, aby ji přidržela u sebe, bleskurychle vyndala z pouzdra svou pistoli, přiložila ji holčičce k spánku a okamžitě natáhla spoušť.

Ann vykřikla, spíše překvapením než ze strachu, zatímco Niklaus kousek od ní zkameněl, zaražený stejně rychlostí toho pohybu, jako jeho neočekávaností.

V tom okamžiku George a jeho muži vpadli do sálu. Milii, která právě přinášela křepelky, dostala z jejich vrahounských tváří a hrozivých paží takový strach, že upustila mísu, jejíž obsah se rozletěl po zemi.

„Opovaž se cokoliv zkusit, Niklausi Olgersene, a je s ní konec,“ prohlásila Emma klidným hlasem.

Ann, která si nebyla vědomá nebezpečí a navíc byla podrážděná vším tím hemžením, sebou začala mrskat, aby se vyprostila ze sevření, které jí bylo nepřijemné. Zsinalý Niklaus se okamžitě vyděsil.

„Nehýbej se, Ann,“ přikázal.

Děvčátko, zaražené otcovým tónem, úplně ztuhlo. Náhle si uvědomilo, že se děje něco vážného.

„Kdo jste?“ otázal se Niklaus, rozzuřený tím, jak se nechal podvést.

Místo odpovědi dala Emma znamení svým mužům. Tři z nich odtáhli Milií na schodiště, přičemž jí slibovali mnohonásobné potěšení. Další čtyři, vybavení provazem, přikročili k Niklausovi. Emma právě odkryla svou tvář a krutost a odhodlání, které Niklaus přečetl v jejím pohledu, mu zabránilo, aby začal bojovat, i když po tom mučivě toužil. Neváhala by s uskutečněním své hrozby ani na okamžik.

S rozervaným srdcem i duší se nechal připoutat ke sloupu. Doufal, že se ti lidé jen potřebují na několik hodin nebo dní ukrýt a že pak odjedou a nechají je na pokoji.

„Hotovo, madam,“ prohlásil George.

Niklaus to poznal podle těsně utaženého provazu, který mu drtil zápěstí. Byl přivázaný pevně. Emma odtáhla pistoli od dítěte, které do ní okamžitě začalo usilovně bušit pěstičkami a křičet:

„Jsi zlá, zlá!“

Emma se k ní sklonila, popadla ji za ramena, upřela na ni strašlivý pohled a zašeptala:

„Radím ti, ty malá potvoro, aby ses už nehýbala, jestli chceš ještě někdy vidět svou maminku!“

Ann to tak ohromilo, že se schoulila a přestala naříkat, křičet a dokonce i dýchat.

Tím spíš, že Niklaus jí znovu rozkázal:

„Poslechni, Ann! Buď hodná.“

Ann na něj upřela pohled a přikývla. Srdce jí tlouklo jako splašené a byla vyděšená tichem, které náhle zavládlo a které přerušoval jen Miliin křik, doléhající k nim střídavě s řevem žoldáků.

Niklaus pomyslel na vysloužilce, zhrouceného ve své posteli. Od něho záchranu čekat nemohli. Byl příliš opilý. Niklaus neměl jinou volbu než čekat a podrobit se této ženě, jejíž krása se rovnala její krutosti.

Emma přistoupila těsně k němu a přejela prstem po jeho ztvrdlých rysech.

„Mary má dobrý vkus, to uznávám,“ prohodila. Niklaus měl pocit, že se s ním otáčí celý svět. Ohromeně opakoval:

„Ale kdo, k čertu, jste?“

Odstoupila od něj a vytáhla ze zádardí dopis, který Mary napsala Corneillovi. Strčila mu ho pod nos.

„Jako bys to nevěděl, můj drahý, předrahý Niklausi. Vždyť jsi byl připravený odjet s Mary a okrást mě.“ Niklaus zbledl a stiskl zuby nad svou hloupostí.

„Emma...“

Zbledl a stiskl zuby. Nikdy se neměl nechat spoutat. Pochopil, že už nemá co ztratit, a pokusil se získat čas.

„Který z nich je Tobias, ať se můžu konečně seznámit se svými příbuznými?“ zeptal se a snažil se mluvit klidně.

„Tobias? Myslíš mého druhého manžela? Ach, už rozumím. Mary to samozřejmě nevěděla, byla celá poblázněná do té tvé pěkné tváře. Jen poslouchej, Niklausi, Tobias je mrtvý Zabíla jsem ho z jednoho jediného důvodu. Udělal tu chybu, že se pletl mezi Mary a mne.“

„Ona se nevrátí,“ zkusil to Niklaus, který už pochopil, jaký osud ho čeká.

Mohl ještě zachránit Mary, Juniora a možná Ann. Hněval se sám na sebe za to, že se choval jako hlupák. Nikdy předtím se nevzdal bez boje. Hořce si vyčítal, že zaváhal. To by Mary neudělala. Raději by zemřela se zbraní v ruce, kdyby to bylo třeba, než aby se vzdala. On se neodvážil, protože se bál o Ann. Emma de Mortefontaine rozehrála hru výborně.

„Moje žena mě opustila,“ prohlásil.

Emma ho lehce pleskla po tváři a blýskla po něm svýma černýma očima. Neuhnul ani o píď.

„Za koho mě máš, Olgersene? Mary a opustit tě? Opustit svou dceru? Ale no tak,“ vychrlila ze sebe, „miluje k smrti tebe i ji, až je z toho člověku na zvracení. A přece jsi jí nestačil, jako jsem jí nestačila já, když prosila svého bývalého milence, aby se připojil k naší výpravě,“ dodala a zamávala mu dopisem pod nosem.

Niklaus sebou škubl. Mary mu o dopise neřekla. Ihned pochopil důvod. Nebyl by připustil, aby ho napsala. Emma zajásala, když viděla, že ho zasáhla. Niklaus se toho chytil a pokusil se ji obměkčit:

„To kvůli němu jsme se pohádali. Ann je příliš malá na to, abychom podnikli takový šílený podnik, jak to Mary chtěla. Pohrozila mi, že se s Juniolem připojí ke Corneillovi. Nevěřil jsem jí. Nevrátí se,“ opakoval, „je na to příliš hrdá.“

Emma na okamžik zakolísala. Zнала Mary dost na to, aby si dovedla představit, že by to mohla být pravda.

„Nechci vám nijak ublížit,“ pokračoval Niklaus a hleděl na ni mírněji, když viděl, že ji to vyvedlo z míry. „Chcete Mary? Nechám vám ji. Viděla jste, že bych neriskoval život své dcery, abych ji znovu získal. Nechte nás na pokoji, Emmo.“

Ta ho chvíli beze slov upřeně pozorovala a opájela se rozkoší z nenávisti jako nikdy dřív. Popošla k němu s krutým úsměvem na rtech.

„Mýlíš se, Niklausi. Vráti se. Já totiž umím číst mezi řádky. Mary tě miluje nade vše, to vím. A to jí nikdy, nikdy neodpustím.“

Zvedla pistoli a přiložila ji Vlámovi mezi oči. Poslední, co slyšel, než se zhroutil, byl výkřik Ann Mary.

Mary se prudce vztyčila na lůžku, tvář měla zalitou potem a srdce jí bilo ná poplach. Nebyla schopná se rozpomenout na zlý sen, který ji probudil, ale byl tak živý, že tísnivý pocit z něj přetrvával. Jako kdyby jí právě vyrvali část těla.

Vedle ní pochrupoval Junior a v náručí svíral dřevěnou hračku. Daroval mu ji zájemce, který chtěl koupit jejich hostinec a kterého včera našli. Byl to koník, obratně vyřezaný z kusu dubového dřeva.

Mary navrhla kupní cenu a Junior ukázal prstem na hračku a dodal:

„A taky tohle!“

„Dohodnuto,“ souhlasil muž se smíchem.

Od chvíle, kdy mu ji kupec věnoval, nedal Junior hračku z ruky.

Mary se tiše zvedla a šla se napít. Na stolku u dveří do pokoje stál s chladnou vodou a vedle něj cínový pohár. Vyprázdnila ho dvěma doušky. Doufala, že tak zažene zimnici, která s ní otrásala.

Přistoupila k oknu a roztáhla záclony. Začínalo už svítat a šero dostávalo zlatohnědou barvu, která se šířila od východu.

Nebe bylo jasné, počasí příjemné.

Zahoukala sova. Brzy jí odpoví kohouti.

Mary pomyslela na Niklause a Ann. Stesk po nich jí sevřel nitro. Usmála se nad tím. „Jsi hloupá!“ řekla si. „Nejsou s tebou a to je to, co ti vadí. Zítra!“

Náhle znovu našla klid a vrátila se na lůžko. Nemohla usnout, přemýšlela o tom, jak připraví stěhování, které nyní získávalo jasnější obrysy.

Tísnivý pocit se jí opět surově zmocnil, když vjeli na dvůr. Hlas jí z toho uvízl v hrdle, takže musela přerušit písničku, kterou si zpívala s Juniorem, který vypadal jako její zmenšený obrázek, vklíněný mezi její kolena. V domě byl Toby. To nebylo neobvyklé. Nemělo by ji to vyplašit.

Přesto sesedla z koně, přikázala Juniorovi, aby ho odvedl do stáje a náhle si uvědomila, co ji znepokojuje. Ticho. Ticho, které přerušovalo jen Tobyho vytí.

„Zůstaň tam schovaný,“ přikázala Juniorovi. Bezděčně v sobě znovu objevila reflexy vojáka stojícího na stráži.

„Proč?“ otázal se chlapec, který pospíchal, aby spatřil sestru a divil se, že jim nevyběhla naproti.

„Dělej, co ti říkám,“ trvala na svém Mary a doplnila rozkaz výhružným pohledem.

Junior, přemožený jejím neklidem, vytasil svou dýku, stiskl zuby a přikývl. Mary přelétla pohledem okolí a ujistila se, že všechno vypadá

normálně, slepice na dvorku, koně ve stáji. Všude byl život, ale jakoby přidušený klidem, který se jí nelíbil.

Pootevřenými dveřmi opatrně vstoupila do domu. V předsíni ji zasáhl kyselý pach krve a srdce se jí prudce rozbušilo. Náhle všechno vytušila. Měla pocit, že se celá její bytost obrací na ruby.

Vrhla se k tomu nesnesitelnému, nepochopitelnému obrazu, který ji rval na kusy. K tomu milovanému tělu, připoutanému ke sloupu, s hlavou skloněnou k hrudi. Šavle, kterou předtím vytasila, spadla s břinkotem na zem.

„Niklausí!“ zvolala, jako kdyby ji pohled na dýku, která vězela Niklausovi v hrudi a přidržovala dopis, nedokázal dostatečně přesvědčit o skutečnosti.

Nadzvedla mu hlavu a zařvala. Zavyla hrůzou ze smrti, která na ní výsměšně hleděla otvorem zejícím mezi prázdnýma očima jejího manžela.

„Maminko!“ vykřikl junior, který neposlechl rozkaz, který mu dala a s odvahou, která neměla konce, právě vstoupil.

Spatřil svou matku, jak klečí u otcových nohou a v ruce svírá list, který právě vyrvala z Niklausovy hrudi a který byl původcem jejího neštěstí, neboť šlo o zprávu napsanou na rubu onoho dopisu, který poslala Corneillovi.

Junior přiběhl až k nim. Ztratil svou odvalu i svůj meč a zhroutil se v pláči vedle nich. Pak si náhle vzpomněl, co ho přimělo opustit jeho místo a zvedl hlavu.

„Ann! Ann! Kde jsi?“ dal se do křiku a už se chystal jít ji hledat.

Mary ho zarazila a stiskla si ho pevně v náručí.

„To je zbytečné, Juniore, odvedli ji,“ řekla. Cítila, jak se v ní znovu zvedá hněv, který otupila bolest.

Pach sražené krve se smísil s pachem pomsty, pomsty, která bude bez slitování.

„Kdo, maminko?“ otázal se zmateně Junior. „Kdo?“

Mary neodpověděla. Jen ještě silněji sevřela v pěsti ten prokletý lístek.

Nefritové oko za tvou dceru, psala v něm Emma Niklausovou krví. 31. prosince, v paláci Salamandre v Paříži. Rue de l'Hirondelle. Krev za krev, Mary. Ted' už víš, Jak to bolí!

Ano, to Mary věděla.

Její válka právě začala.

Mireille Calmel

LADY PIRÁT 1

Ve službách krále

Z francouzského originálu Lady Pirate 1 – Les valets du roi,
vydaného nakladatelstvím XO editions v Paříži roku 2005

přeložila Miloslava Lázňovská

Obálku navrhl Miloslav Disman

Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub

v Praze roku 2007 jako svou 3687. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 352

Sazba Olaf Šnajder, Brandýs n L.

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

www.euromedia.cz